

Giới thiệu Trở Về Đồi Thanh

Tên gốc: Sống lại trong vương triều Ung Chính

Dịch giả: nhatchimai000, thym, ngongiotrang, Đùng Hối Tại Sao, minhhaonguyen, aiemk46nhat2, Vô Hư Không, Vivian Nhinhi

Một người trẻ tuổi đang làm việc trong phòng nhất thời bị mê muội, một cảm giác không sao nói rõ được. Trong phút chốc hắn trọng sinh và trở thành Tứ a ca Dận Chân. Hắn không biết làm thế nào để sinh tồn ở thời đại này, hắn chỉ biết mơ hồ một chút về lịch sử mà thôi, hắn nhớ không nhầm là nhờ xem qua truyền hình và đọc qua một ít tiểu thuyết. Hắn không biết làm thế nào để chế tạo vũ khí hiện đại, cũng không phải là một thiên tài, hắn chỉ là một người bình thường như bao người khác, nhưng cũng hi vọng có thể làm được một số chuyện lớn lao. Câu chuyện được bắt đầu từ đây.

Một vài dòng giới thiệu sơ lược về nhân vật chính trong truyện "Trở về đồi Thanh" của tác giả Tứ Bối Lặc:

Thời vua Càn Long và Khang Hi là những trang lịch sử hào hùng của Trung Quốc, câu chuyện diễn ra vào thời vua Khang Hi (1654_1722). Nhân vật chính trọng sinh làm tứ a ca Dận chân, về sau làm hoàng đế Ung Chính(1678-1735). Đây là vị hoàng đế thứ 5 của nhà Thanh trong lịch sử trung Quốc, trị vì từ năm 1723-1735, là một vị vua siêng năng, cần kiệm và có tinh thần chống tham ô.

Lịch sử là như thế, còn câu chuyện tác giả viết như thế nào? Xin mời quý độc giả theo dõi và ủng hộ cho nhóm dịch của Bạch Ngọc Sách.

Trân trọng cảm ơn.

- minhhaonguyen (Bạch Ngọc Sách) -

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ra đời

Cuối cùng Lộ Kiệt cũng từ từ tỉnh lại. Vừa rồi khi ngủ, hắn đã mê mang một lúc rất lâu, có một sức mạnh như muốn kéo người ta vào đêm tối vô tận đã hoàn toàn biến mất.

Tuy rằng, hắn vẫn chưa thể mở mắt nhưng vẫn cảm giác có điểm gì đó là lạ. Sao xung quanh mình toàn là thứ nước dính dính, không một mảnh vải che thân, tay chân không chịu nghe sai bảo, còn có một người đang vỗ mạnh vào mông hắn. Một tiếng "Oa" vang lên, không ngờ hắn lại khóc như trẻ sơ sinh, không, chính xác mà nói, hắn chính là một đứa trẻ sơ sinh.

Hắn, Lộ Kiệt, một viên chức đã ngoài 28 tuổi, vừa chộp mắt trong phòng làm việc không ngờ lại biến thành trẻ sơ sinh. Hắn kinh hãi dốc sức liều mạng dẩy dụa, nhưng đôi mắt vẫn như bị phết hồ, dù dùng sức giương lên thế nào vẫn không mở ra.

Đúng lúc này một tiếng nói mừng rỡ vang lên tựa như tiếng sét giữa trời khiến cho hắn bàng hoàng: "Chúc mừng chủ nhân, là một tiểu a ca."

"Ta đang nằm mơ hay vào nhầm bệnh viện tâm thần rồi. A ca? Đây không phải là cách gọi chỉ dùng ở triều Mãn Thanh hay sao?" Lộ Kiệt hoảng sợ.

Tiếng chúc mừng tới tấp và một luồng gió thổi đến gây cảm giác man mát trên da tay khiến hắn dần phủ nhận khả năng mình đang nằm mơ, hay là hắn đã chết rồi và lại đầu thai lần nữa đây? Không thể nào, cho dù hắn chết đi trong giấc ngủ, rồi nhanh chóng đầu thai một lần nữa cũng sẽ tuyệt đối không lộn ngược về quá khứ.

Tiếp đó, hắn cảm thấy mình bị tã lót tờ tằm bọc lấy, hắn không thể không chua xót tiếp nhận chuyện bản thân mình trở thành trẻ sơ sinh là thực. Trời nhìn

thấy có lẽ còn thương sao? Chuyện bất ngờ bị biến thành trẻ con đã khiến hấn nhức đầu lắm rồi, nếu quả thật là đi đến triều Thanh thì lại càng thảm, cứ nghĩ đến tí lệ trẻ sơ sinh chết vào thời kỳ này là hấn gần như khóc không ra tiếng.

Trong tiếng chúc mừng ầm ĩ của mọi người, hấn mơ mơ màng màng thiếp đi một lát.

Những tiếng bước chân vội vã chen nhau đánh thức hấn dậy, một giọng nói lạnh lạnh cất lên khiến hấn giật nảy mình, "Hoàng Thượng khải dụ, Ô Nhã thị sinh hạ hoàng tử khiến trẫm rất vui lòng. Nay thưởng cho Ô Nhã thị một thanh ngọc Như Ý, mười cung nữ và thái giám, người hầu cho tiểu a ca theo thông lệ."

"Ta thật sự bị cuốn vào dòng thời không, không chỉ trở lại nhà Thanh, một trong những triều đại thối rữa nhất Trung Quốc, mà còn sinh ra trong Hoàng thất. Tỉ lệ chết của trẻ sơ sinh trong Hoàng thất rất cao nha!"

Nhưng hấn vẫn có một tia hy vọng, chỉ một tia thôi. Bởi vì cái tên Ô Nhã thị hình như nghe rất quen tai, lảng vảng lúc hấn đọc sách lịch sử đã trông thấy trong danh sách các hoàng đế hoàng hậu, chắc hẳn là nhân vật có danh tiếng trong lịch sử, nên con của nàng cũng không phải dạng tầm thường, hơn nữa làm một hoàng tử chắc cũng không tệ, ít nhất cũng là hậu duệ của nhà vua, là tầng lớp ăn ngon mặc đẹp. Trước đây, trong công ty mình luôn phải dựa dẫm vào người khác, không ngờ giờ đây mình cũng có quyền có thế rồi, Lộ Kiệt nhất thời rất đắc ý.

Sau một hồi náo loạn ầm ĩ, tất cả lại khôi phục về yên tĩnh vốn có.

Khi Lộ Kiệt tỉnh lại lần nữa, hấn thấy mình đã có thể mở mắt rồi liền hào hứng đánh giá bốn phía xung quanh, nhìn cho đã mắt. Bình thường hấn chỉ có thể xem cung đình nhà Thanh qua Tivi, không ngờ hôm nay lại có thể được tận mắt nhìn thấy thế này. Sau khi xem xong hấn có chút thất vọng, gian phòng không lớn, chỉ tám mười mét vuông, nhưng cũng có thể tính là lịch sự tao nhã. Bên cạnh hấn là tấm màn màu xanh nhạt có lẫn màu da cam, tiếp đến là một cái hòm sơn bằng gỗ, hiển nhiên là do "ngạch nương" mình có danh phận thấp, cho nên không có nhiều đồ dùng. Trong nhà chỉ có một bình hoa mai làm đồ trang trí mà thôi.

Dựa theo quy củ của triều Thanh, vì mình mới được sinh ra nên sẽ không nói đến chuyện cắt đất phân hầu, với thân phận của một a ca thì "mẹ giàu, con cũng sang", nếu như địa vị mẫu phi cao thì đãi ngộ của a ca cũng theo đó mà lên. Căn cứ tình hình trước mắt, nếu như không có ân chi của hoàng thượng thì đoán chừng chỉ có hai mẹ con với nhau thôi.

Đang lúc hấn híp mắt liếc ngang liếc dọc cảm nhận đôi chút thì một người đầu đội mũ đuôi cá từ cửa bước vào. Đôi mắt của nó mang vẻ ngây thơ nhìn chằm chằm vào hấn, chính là tiểu thái giám mười tuổi Tô Lạp.

Thấy Lộ Kiệt đã mở mắt, tiểu thái giám kêu lên không ngừng: "Chủ nhân, chủ nhân, tiểu a ca đã mở mắt rồi."

Sau đó, Lộ Kiệt bị một bà mụ tóc dài chải rẽ giữa bẻ lên đi vào phòng bên cạnh, xem ra đã là mùa đông nên trong phòng có thêm lò xông hương thật ấm áp dễ chịu. Hấn được đặt vào lòng một vị phu nhân đang ngồi tựa vào mạn giường, đây chắc là ngạch nương của hấn rồi. Hấn tò mò quan sát nàng, nàng cũng mới chỉ là một cô gái mới lớn mà thôi, khuôn mặt tròn tròn, mắt một mí, theo ngôn ngữ hiện đại thì cũng không thực sự là một mỹ nữ gì, nhưng nhìn đến đôi mắt tràn đầy yêu thương và xúc động kia, hấn cũng không tránh được có chút cảm giác khác thường. Vị ngạch nương này liên tục nói "Con của mẹ" và ôm hấn sát vào lòng, thậm chí hấn còn nghe được nhịp tim của nàng.

"Hoàng thượng giá lâm, Ô Nhã thị mau nghênh đón" âm thanh thỉnh an đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng kinh hãi, khuôn mặt đỏ ửng lên, đưa bọc tã cho bà mụ, muốn vùng dậy để xuống giường nghênh đón thì ở ngoài cửa ra vào cũng đã xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, đầu đội mũ lông hồng kết, mặc giáp bào vải bông màu xanh, thắt lưng ngọc long đeo ở hông biểu lộ rõ thân phận.

Tim Lộ Kiệt nhảy dựng lên thình thịch, đây chính là hoàng a mã của hấn, hoàng đế Đại Thanh. Hoàng đế trẻ tuổi đỡ lấy Ô Nhã Thị, ra hiệu cho nàng không cần phải thi lễ, rồi đến bế lấy Lộ Kiệt trên tay bà mụ gần đó, cẩn thận quan sát nhi tử mới ra đời của mình.

Lộ Kiệt cũng nhân cơ hội này quan sát hoàng đế. Vóc người hoàng đế không cao, khuôn mặt thanh tú, dưới lông mày cong cong là đôi mắt hẹp dài điển hình của người Mãn, đồng tử đen nhánh, bộ râu ngắn rậm, khuôn mặt cho thấy người đang vui vẻ. Chỉ có điểm duy nhất không được hoàn hảo đó là trên mặt có vài vết rỗ nhàn nhạt. Mặt rỗ, nhìn thấy người mặt rỗ đáng ghét này, Lộ Kiệt hưng phấn kêu to lên, hấn đã có thể khẳng định vị hoàng đế trước mặt này chính là một trong những nhân vật lịch sử mà hấn yêu thích nhất, Thanh Thánh tổ Khang Hi gia! (Vì lúc Khang Hi ba tuổi từng bị bệnh đậu mùa nên để lại vết sẹo suốt đời trên mặt, cũng chính vì nguyên nhân này mà sau khi hoàng đế Thuận Trị băng hà do bệnh đậu mùa, Khang Hi được ủng hộ làm hoàng đế mạnh mẽ hơn hẳn các vị hoàng tử lớn tuổi khác.) Không ngờ được mình lại trở thành con của hấn, thật sự khiến cho Lộ Kiệt mừng rỡ! Hấn hoa chân múa tay vui sướng, vừa cười vừa kêu lên.

Trong khi đó, Khang Hi cũng đang quan sát tường tận đứa con trai này, y thấy đứa con này thật sự đáng yêu, làn da màu hồng phấn còn nhăn nhu (tuy rằng có thể trong mắt người khác thì nhìn xấu xí như con chuột nhắt), đôi mắt nhỏ mở to, chiếc miệng nhỏ nhắn cười toe toét, hấn là đang cười ta rồi, trong miệng còn ồ ồ à à, thật muốn ôm hôn nó quá.

Một lúc lâu sau, Khang Hi quay đầu, cười nói với Ô Nhã Thị: "Mấy ngày hôm nay trẫm thực sự rất cao hứng, hôm trước Diêu Khải Thánh đánh bại hải tặc, Ngạc tướng quân tiếp tục thắng trận, mà không ngờ được người lại sinh cho trẫm một tiểu a ca."

Ô Nhã Thị nghe thấy vậy cười nói: "Chúc mừng vạn tuế gia, hấn là đã đến thời kỳ hưng thịnh của Đại Thanh rồi, nhìn tiểu a ca có vẻ thích chí lắm, nhất định về sau có thể trở thành một trụ thủ đắc lực cho hoàng thượng và thái tử rồi."

Khang Hi trầm ngâm một lúc rồi lại nói: "Trẫm nhất định sẽ chọn một cái tên tốt cho hấn, tuy trẫm đã có mười người con nhưng rất ít người nói dối, lần lượt chỉ có thái tử, đại a ca Dận Đề cùng tam a ca Dận Chi, nhưng mà nhìn bộ dáng của đứa bé này hấn là người có phúc. Như vậy đi, gọi nó là Dận

Chân nghe được không?"

Ô Nhã Thị liên tục cảm ơn mãi.

Nghe được câu này, Lộ Kiệt mừng muốn ngất luôn, vận khí tốt đến thật không nhỏ, không ngờ mình trở thành Ung Chính, trở thành một nhân vật có thể chi phối lịch sử, thật sự khiến hắn không thể ngờ nổi. Nếu không phải vì sợ làm "cha mẹ" mình hoảng sợ, suýt chút nữa hắn đã hô vạn tuế rồi. Trách không được cái tên Ô Nhã Thị nghe quen tai, thì ra về sau chính là mẹ của Ung Chính, cũng chính là người mà sau này Ung Chính đã hiếu kính sắc phong làm Hoàng Thái Hậu.

"Còn có một chuyện, trăm muốn nghe ý kiến của ngươi. Ngươi cũng đã biết cách đây không lâu Đông quý phi sinh cho ta một bé gái nhưng không được bao lâu thì mất, vì thế nên Đông phi thương xót mãi không thôi rồi đổ bệnh, trăm cũng rất đau lòng nên tính tạm thời để Dận Chân đi qua thử an ủi Đông Phi xem sao. Trăm cũng biết Dận Chân là con đầu lòng của ngươi, ngươi..." Khang Hi chân chừ không nói tiếp.

Lúc này, lòng Ô Nhã Thị đau như cắt, làm sao nàng cam lòng cho đi đứa con mà mình vừa mới sinh ra chứ, đó là cốt nhục của nàng mà, vừa mới khóc chào đời đã phải đưa ngay cho người ta rồi. Dù vậy, nàng cũng hiểu rõ tuy rằng hoàng thượng nói muốn lấy ý kiến của mình nhưng thực ra đã có chủ ý rồi, hơn nữa mình cũng chỉ là một cung nhân bình thường, làm sao có thể ganh đua với quý phi chứ.

Từ khi Hiếu Chiêu Nhân hoàng hậu qua đời, người mà hoàng thượng yêu thương nhất chính là Đông phi, ngay cả trách nhiệm nuôi dạy thái tử cũng giao cho nàng, việc Đông quý phi chiếm quyền trong hậu cung chỉ là chuyện ngày một ngày hai, thân phận mình lại khác hẳn một trời một vực, có lẽ giao con cho nàng ta nuôi dạy thì mai sau nó sẽ có tương lai hơn.

Vì thế, nàng cố nén lệ trong mắt, nói từ tốn: "Bệ hạ, xin người đừng làm khó thiếp, tiểu a ca được giao cho quý phi nương nung là may mắn của nô tài. Nô tài chỉ cầu mong thỉnh thoảng được nhìn thấy tiểu a ca một cái là cũng thỏa mãn rồi."

Khang Hi nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy sự trìu mến: "Ngươi có nghĩ thế cũng không uổng ta đã thương yêu ngươi, ngươi thấu tình đạt lý như thế thì trăm sẽ không phụ bạc ngươi đâu. Vài ngày nữa, nhất định trăm sẽ ban thưởng cho ngươi." Ô Nhã Thị liền tạ ơn hoàng đế.

Khang Hi khoát tay chặn lại và bảo: "Ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ sớm đi. Trăm cũng hơi mệt nên về tỉnh dưỡng, trăm mang Dận Chân tới thăm Đông Phi đây, qua ít ngày nữa trăm sẽ đến tìm ngươi nói chuyện."

Cứ như vậy Lộ Kiệt rời xa mẹ mình, bắt đầu cuộc sống dưới tư cách hoàng tử Dận Chân.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cuộc sống trong Cung Uyển

Thời gian như nước trôi, thoáng cái Dận Chân đã sống trong Cung Uyển được bốn lần xuân qua thu lại, lớn lên phần trang ngọc trác làm người khác rất yêu thích. Đông Quý phi thực sự xem hắn như con của mình đẻ ra, ngâm trong miệng còn sợ rơi.

Thái Tử mặc dù được nàng nuôi dưỡng ở đó nhưng dù sao cũng e ngại thân phận. Thái Tử chỉ tám tuổi nhưng hiểu biết không ít, hiện giờ đã có chút phong thái cha anh, đáng vẻ gây cho người ta cảm giác điềm tĩnh từ sâu bên trong giống như một nhân vật làm cho người ta không dễ thân cận.

Lộ Kiệt cũng dần dần thích ứng với những phép tắc quy củ bên trong Cung Uyển, vì thế bắt đầu cuộc sống thoải mái, từng cử chỉ đều bộc lộ uy nghiêm của một Hoàng tử. Ở trước mặt những nô bộc trong cung, hắn cố hết sức che giấu sự tùy ý không câu nệ của một người hiện đại là bản thân mình. Vậy đã đành, không được tự nhiên nhất chính là đôi khi còn phải giả bộ nai tơ, dù sao cũng phải đóng vai một nhân vật chỉ mới bốn tuổi, trong khi tâm thái đã là người trưởng thành từ lâu. Ngực trang vất vả như thế, hiệu quả vẫn là có hạn. Thế cho nên đám cung nữ, thái giám kia thấy vị a ca này, cũng hiểu được chủ tử này tuy nhỏ tuổi lại không dễ lừa gạt chút nào. Nhưng, khi ở trước mặt Đông Quý phi, Dận Chân vẫn là cố gắng hết sức bày ra bộ dạng ngây thơ, khờ khạo.

Mặc dù hắn biết mẹ ruột của mình đã được phong tước vào năm Khang Hi thứ mười tám (lúc Dận Chân hai tuổi), nhưng so với thân phận của Hoàng Quý phi Đông thị, chung quy cũng không thể đánh đồng. Huống hồ từ một cung nữ mà được phong tước cũng chủ yếu là nhờ sinh hạ được Dận Chân. Lộ Kiệt hiểu rõ một đạo lý quan trọng từ kinh nghiệm thực tiễn đời trước là phải có người chống lưng tốt thì thất lưng mới thẳng được. Đông quý phi không có con ruột, cộng thêm nỗi đau mất nữ nhi, nên đối với việc hầu hạ dưới gối (BD: nguyên văn: Thừa hoan tát hạ "承欢膝下" chỉ việc con cái phụng dưỡng cha mẹ) lại càng lưu tâm, Lộ Kiệt càng giả vờ là một đứa trẻ ngây thơ, khờ khạo, nàng lại càng sủng ái đứa con nuôi này. Người trong cung đình cũng như nước lên thì thuyền lên mà càng xem trọng vị a ca này.

Từ năm ngoái, chiếu theo quy định thì ngày hôm nay Hoàng Đế phải phong ấn tế tổ, muốn Hoàng Thái Tử đi theo. Sau đó bữa trưa lại cùng Đông Phi và Từ a ca dự gia yến.

Tầng sáng, Dận Chân đã đến thính an cả hai vị ngách nương, bị hai người hỏi thăm linh tính đến cả chuyện điểm tâm ăn cái gì. Kỳ thật họ cũng không hỏi hần mà là hỏi thái giám Tần Thuận luôn bên cạnh hần, Dận Chân gọi y là biết tuốt, chỉ là y suốt ngày kẻ kẻ bên người nên Dận Chân cảm thấy rất nhàm chán.

Từ khi người Mãn vào Trung nguyên luôn rêu rao rùm beng là dùng nhân hiếu trị thiên hạ, vì thế con em hoàng thất ít nhiều đều được dạy bảo từ nhỏ. Dù là bé trai nhỏ xíu chưa được học vỡ lòng đã được dạy cho hàng ngày phải sớm thính an, muộn báo cáo như làm bài tập. Lễ văn an hàng ngày là làm giống như Dận Chân chỉ đập đầu lễ rồi thưa: "Nhi thần thính an hoàng ngách nương", sau đó quý phi dặn dò vài câu, sau đó lấy câu "Tiểu a ca đi chơi đi" làm kết thúc.

Nhưng hôm nay, sau khi đã kết thúc thính an theo thông lệ, Đông quý phi bảo Tần Thuận đưa Dận Chân tiến tới gần, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Dận Chân mà bảo: "Tiểu a ca, hôm nay là ngày 26 rồi, sắp bước sang năm mới nên không cần câu nệ như vậy. Lại đây ngồi gần Ngách nương. Lát nữa ta bảo Lý Tam nhà bếp làm cho ngươi một vài món ăn ngon. Hoàng a ma của ngươi và Thái Tử tể tử xong sẽ về đây. Chúng ta sẽ lại giống bá tánh bình dân vui vẻ cùng nhau dùng bữa cơm đoàn viên."

Dận Chân đương nhiên mừng rỡ mặt mày hớn hở. Hần đã chán cái cảnh ăn một mình ở Ngự thiện phòng rồi. Ở đó lúc nào cũng là đồ chiên và hầm cách thủy, ngày nào cũng hai mươi mấy món mà hương vị thì không khác nhau bao nhiêu. Hiện tại hần xem như đã hiểu rồi, hoá ra người của Hoàng gia vẫn bị lừa, những thứ này chỉ là những thực phẩm bỏ đi làm sao so sánh được với những món ăn đủ loại mà hần đã quen dùng ở thời hiện đại. Có đôi khi, hần quả thực đã muốn tự mình xuống bếp làm mấy món ăn phù hợp khẩu vị của mình. Nhưng dù gì thì cái này cũng chỉ có thể nghĩ thôi chứ không có khả năng thực hiện.

Đông quý phi có một trù phòng nhỏ, đầu bếp là Lý Tam. Y làm món ăn cũng rất khéo léo, có phong vị Giang Nam, không nói chuyện mùi vị, thực phẩm cũng tươi mới, không như ở đại trù phòng, rau cũng héo ngắt héo ngò. Mấy thẳng nhãi ở Nội Vụ Phủ không biết là đã nhân cơ hội hốt được bao nhiêu bạc rồi.

Dận Chân chui vào trong lòng Đông quý phi mượn làm nũng mà ăn đậu hũ một cách khoái chí. (^-^)

Vào giữa trưa, thái giám Thượng Thiện Phòng dâng lên mấy loại điểm tâm như Hạnh nhân tô, Nam qua tử tô (làm từ bí đỏ), Trư du cao, cùng bốn loại bánh nướng nhân thịt băm. Đông quý phi đặt trước mặt Dận Chân cười bảo: "Tiểu a ca, đây đều là những thứ hàng ngày ngươi thích ăn nhất, ăn trước mấy miếng đi, Hoàng A ma và Thái Tử còn phải một lúc nữa mới về, đừng để đói bụng."

Nếu như ngày thường, Dận Chân sẽ không khách khí, nhưng là hiện giờ thật ra hần lại có chút nhớ nhung. Xuyên qua đến nay là ba năm, tuy rằng hần thường xuyên có thể nhìn thấy Hoàng A ma Khang Hi Hoàng Đế. Nhưng vì Mãn tộc chú ý đến phụ đạo tôn nghiêm, còn có tập quán ôm cháu chứ không bế con chứ chưa nói đến những cử chỉ thân mật khác.

Ba năm sau khi Dận Chân ra đời, Khang Hi bận rộn chu toàn kế sách bình định tam phiên, hơn nữa còn chú tâm bồi dưỡng Thái Tử nên không quan tâm nhiều tới Dận Chân. Hơn nữa Dận Chân còn nhỏ, bản thân hần cũng không muốn bị chú ý quá sớm. Một mặt sợ vô ý mở miệng làm Hoàng Đế Lão Tử hoảng sợ, một mặt nếu mình bộc lộ tài năng quá mức thì khẳng định sẽ thành càn cao đón gió [DG: nguyên văn là: bị sủng bắn chim đầu đàn]. Thế nhưng, bây giờ cũng đúng thời điểm gây ấn tượng với Khang Hi rồi.

Đại a ca lúc này đã trưởng thành, tuổi thiếu niên bồng bồng khí thế, thêm đó lại có Minh Châu ở phía sau cheo chống lại thường xuyên có cơ hội đúc rút kinh nghiệm. Khang Hi đi thu thú cũng mấy lần mang theo Đại a ca. Có lẽ Đại a ca cũng được Hoàng Đế yêu thích vài phần. Tam a ca nhiều hơn Dận Chân ba tuổi, vừa mới bắt đầu học vỡ lòng nhưng đã rất thông minh, các sự phụ đều khen y có trí nhớ tuyệt vời đã nhìn qua cái gì là nhớ như in, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà văn chương đã như nước chảy mây trôi... Khang Hi bình sinh rất coi trọng Hán học, bởi vậy cũng chú ý tới y. Tính đi tính lại, bây giờ chỉ có Dận Chân còn chưa bộc lộ tài năng. Dận Chân không biết tương lai mình sẽ như thế nào, bánh xe lịch sử liệu có thay đổi gì không, nhưng ít nhất hần muốn thử nghiệm để xem tiền đồ của mình có do tay mình nắm giữ hay không.

Đông quý phi nhìn hần một hồi lâu, nàng chỉ thấy Dận Chân ngẩn người chìm trong suy tư mà không thấy có phản ứng gì thì sốt ruột. Nàng sợ đứa nhỏ này không biết có mắc phải bệnh gì không bèn gọi hần vài tiếng. Lúc này Dận Chân mới phản ứng được. Đông phi nói: "Tiểu a ca vì sao không ăn một chút?"

Câu này đúng câu mà Dận Chân mong muốn bèn đáp, "Hồi bẩm Ngách nương, nhi thần nghĩ hoàng A ma, ngách nương và Thái Tử còn chưa dùng, nhi thần sao dám ăn trước?" Dận Chân đáp lại. Nói xong câu đó chính hần cũng nổi da gà. Đông phi lại rất cảm động, vẫy tay ý bảo Dận Chân đi qua rồi ôm vào lòng.

Đông quý phi trù mến nhìn đứa bé này thầm nghĩ: đứa nhỏ này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có lòng hiếu thảo, tuy bảo là không phải mình sinh ra nó nhưng là thật lòng yêu thương.

Đông Quý phi chậm rãi nói: "Chân nhi, quả là Ngách nương đã không uổng công thương yêu con, tuổi con còn nhỏ mà biết được thế nào là hiếu thuận, nếu Hoàng A Ma của con mà biết được việc này, không biết người sẽ vui mừng đến mức nào đây." Dận Chân cần nhất chính là cái hiệu quả này đây. Là con của đế vương, bề ngoài thì có vẻ rất vẻ vang, nhưng kỳ thực lại vô cùng nguy hiểm. Nhất là khi đối diện với một vị vua có thể xưng là bậc thánh hiền như Khang Hi, nếu như bất tài thì tất sẽ bị vứt bỏ, nếu đa tài thì lại bị người khác đố kỵ. Bởi vậy, từ xưa đến giờ, các vị đế vương thường dựa nhiều vào chiều bài hiếu đạo, tôn sùng chủ trương lấy hiếu trị thiên hạ. Theo đó mà suy thì, là con của Hoàng đế, chỉ cần làm tròn được hai chữ hiếu đạo thì nhất định có thể khiến Khang Hi có được ấn tượng tốt về mình.

Đông quý phi định nói thêm vài lời thì chợt nghe quản sự thái giám hô to từ ngoài cửa: "Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Thái Tử giá lâm."

Đông Quý phi đứng lên chỉnh trang lại y phục, Dận Chân vội vàng quy quy củ củ mà đứng sau lưng Đông Quý phi.

Tiếng hô vừa dứt đã nghe thấy ở gian ngoài có tiếng bước chân của hai người. Đây là lần đầu tiên Dân Chân đứng gần Hoàng A ma của mình như vậy. Ra đời đã ba năm, ngoại trừ ngẫu nhiên nhìn thấy phụ thân ở chỗ Đông quý phi nhưng lúc nào cũng nhanh chóng bị ma ma bế ra ngoài. Rốt cuộc phụ tử chưa từng thực sự gặp gỡ được lần nào.

Khang Hi đang khoác trên người bộ cát phục được thêu chín sợi hoàng kim tuyến, cổ áo bằng da cáo đen, đỉnh mũ miện được đính ba tầng kim long có gắn lông đuôi chim, bốn phía xung quanh được khảm bằng mười lăm viên ngọc trai phương Đông, bốn vòng kim phật, trên cặp môi mỏng có một hàng râu hình chữ nhất lại càng hiện lên vẻ kiêu ngạo của chủ nhân, sự uy nghiêm hiển lộ qua từng bước chân.

Hình dáng Thái Từ không khác Khang Hi, điệu bộ cũng như vậy. Y mặc lễ phục gấm vóc bốn con rồng, cổ áo bằng lông cáo đen, mũ bằng lông cáo màu xanh, đỉnh có thêu chỉ nhưng màu hồng, mười hai viên đồng châu chỉ rõ địa vị Thái tử.

Dân Chân nhìn vị Đại a ca làm Thái tử suốt bốn mươi năm trong lịch sử này, trong lòng ngũ vị tạp trần (BD: cảm xúc lẫn lộn). Nhớ tới Thái Từ Dân Nhưng, Hoàng Hậu Hách Xá Lý cười hạc quy tây (quy tiên, chết), y còn trong tã lót đã trở thành Thái tử, năm tháng dần trôi vận mệnh chìm nổi, hai lần lên hai lần xuống, sau đó bị giam lỏng ở Trịnh gia trang, đến năm mười tuổi thì do buồn bực sầu não quá độ mà chết, cuối cùng được phong danh hào "Lý Mật thân vương", đứng là tạo hóa trêu người.

Đợi cho Đông quý phi thi lễ với Khang Hi xong, Dân Chân nhanh nhẹn chạy đến chỗ Khang Hi sau đó vuốt tay áo chống tay xuống phía trước, sau đó từ từ quỳ gối xuống quỳ thỉnh an: "Nhi thần Dân Chân cung thỉnh Hoàng a ma thánh an." Miệng lưỡi lanh lợi lạ thường làm Khang Hi thoáng kinh ngạc, hơi gật đầu nói: "Đứng lên nói đi." Dân Chân tạ ơn rồi quay sang thi lễ và thỉnh an với Thái Từ. Trong lòng Dân Nhưng có chút đắc ý nhận lễ của vị đệ đệ này, y chỉ đưa tay đỡ một cách hồ hững, Khang Hi nhìn rõ hành vi của con cả nhưng không nói cái gì mà chỉ quan sát đứa con nhỏ này của mình.

Sau khi Dân Chân thỉnh an xong liền quay về đứng nép bên người Đông quý phi mắt nhìn thẳng. Hắn mặc áo xanh vẽ rồng theo lệ hoàng tử phải mặc, đội mũ có tua hồng trên đỉnh, mặc lại vẫn toát lên vẻ phóng khoáng tự nhiên. Khang Hi nhìn thấy không khỏi sinh lòng yêu mến, bèn nói: "Tuổi còn nhỏ đã biết đạo quân thần phụ tử, cũng thật hiếm có."

Đông quý phi nghe thấy lời khen lại thêm mấm dặm muối không ngừng kể những biểu hiện tốt của Dân Chân khen nức nở một hồi lâu. Ngoài mặt Dân Chân càng thêm nhu thuận nhưng trong lòng thì đã mừng thầm: "Cuối cùng không uổng công lần này, tuy rằng trong bụng trống không nhưng cũng coi như đáng giá."

Khang Hi hơi kinh ngạc, ngày thường đứng là không chú ý đến đứa con thứ tư này, thế nhưng để ý cẩn thận một chút thì cảm thấy hắn có khí độ ung dung, thần định khí nhàn, so với Thái Từ cũng không kém cỏi chút nào. Khang Hi càng thêm tò mò liền vẫy tay gọi Dân Chân đến bên cạnh bèn nói: "Thái Tổ Cao Hoàng Đế của chúng ta khởi nghiệp từ mười ba tám khô giáp, phàm là con cháu của họ Ái Tân Giác La thì đều là trời ban xuống, người niên kỷ tuy nhỏ nhưng chắc cũng có chí hướng." Lúc này, Khang Hi quay đầu nhìn về phía Dân Nhưng: "Người là Thái Từ, người nói trước đi, chí hướng của người là gì?"

Thái Từ hơi khẽ khom người đáp: "Nhi thần trời sinh tính ngu dốt, nguyện cố gắng noi theo Hoàng a ma, bảo vệ cơ nghiệp mà Hoàng Mã Pháp cùng với Hoàng A mã đã gây dựng nên." [DG: hoàng mã pháp để chỉ cha của vua, ông nội của thái tử]

Khang Hi chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì. Dân Chân biết rõ Khang Hi rất không vừa ý với đáp án này. Theo cá tính của Khang Hi thì chắc hẳn không phải là người chỉ cần giữ gìn cái đã có, mà phải là người mạnh dạn khuyến khích tương.

Khang Hi lại quay đầu sang phía Dân Chân rồi hỏi: "Tứ a ca, người thì sao? Cũng nói thử xem."

Dân Chân đã tính trước vấn đề này. Hắn biết rõ sớm muộn gì Hoàng Đế nhất định sẽ hỏi, cho nên đã tự hỏi từ thật lâu rồi, bởi vậy không chút hoang mang bèn nói: "Hồi bẩm Hoàng A ma, hiện tại tuổi nhi thần còn nhỏ chỉ nên chăm chỉ mà đọc sách tập võ. Đợi khi nhi thần lớn lên, sẽ đủ sức theo Hoàng a ma và Thái Từ làm Ba Đồ Lỗ của dòng họ Ái Tân Giác La chúng ta."

(BD: Ba Đồ Lỗ - 巴图鲁 là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu trong triều đại nhà Thanh, trong tiếng Mãn Châu, Ba Đồ Lỗ có nghĩa là "dũng sĩ", vì vậy danh hiệu này được ban cho những tướng lĩnh và binh sĩ chiến đấu dũng cảm, thiện chiến trên chiến trường hay những võ sĩ trong các cuộc thi đấu.)

Dân Chân biết rõ vì thân phận Thái Từ đã được định đoạt, nếu hắn sớm biểu lộ ra dã tâm thì không chỉ có Thái Từ không dung, lại còn khiến Khang Hi ngờ vực vô căn cứ. Cho nên trước mắt nên xác định cho mình một vị trí thích hợp nhất là một thần tử có khả năng và một lòng trung thành. Còn nữa, Hoàng thất đời Thanh xưa nay chú trọng võ công. Đương nhiên, Dân Chân trong sách sử có tài trị quốc không có tài lãnh binh, lúc này hắn cũng chẳng ngại mà khoác lác một hồi. Minh vẫn chỉ là tiểu hài tử, dù có nói sai cũng không phải là một tội lỗi lớn gì, có thể khiến Hoàng Thượng hài lòng một lần cũng không sao. Chỉ cần tỏ rõ tấm lòng trung thành của mình mới là quan trọng.

Nghe Dân Chân nói thế, Khang Hi thật sự kinh hãi. Đứa nhỏ này chưa tới bốn tuổi nhưng chí hướng của hắn, ngôn ngữ của hắn không kém hơn ba đứa anh lớn tuổi. Khang Hi hơi nghi ngờ Đông quý phi đã dạy hắn liên tục về phía Đông thị thì thấy gương mặt của Đông thị hiện rõ vẻ kinh ngạc bèn hỏi: "Tứ a ca, những lời này là học của ai?"

Dân Chân đối với câu này cũng đã có chuẩn bị. Hắn giả bộ mặt ngây ngô khờ khạo ứng đối: "Hoàng a ma, nhi thần nói sai rồi sao?"

Khang Hi lúng túng mất tự nhiên rồi cười cười: "Người còn chưa tới tuổi đi học lại có chí hướng như vậy. Hay lắm, trăm muốn biết, Tứ a ca học được những câu này từ đâu?"

Dân Chân trầm nghĩ, người thông minh thường thường đa nghi. Nổi nghi ngờ của Khang Hi Hoàng Đế không phải chỉ là một phần hay nửa phần, giọng nói đã dùng kiểu hỏi khi thiết triều gặp tấu chương, phụ thân bắt đầu để ý đứa con này rồi. Suy nghĩ một chút hắn lại đáp: "Nhi thần thường nghe chuyện

kể việc Hoàng a mã bắt Ngao Bái nên nhi thần nhớ rõ, bọn thị vệ nói Hoàng a mã là một Ba Đồ Lão, tất nhiên nhi thần cũng muốn làm Ba Đồ Lão."

Khang Hi vui vẻ lắm. Trong lòng Dận Chân không khỏi oán oán thầm, ai cũng thích nghe nịnh nọt, xem ra ngay cả người coi là "Thánh quân" như Khang Hi cũng không là ngoại lệ.

Khang Hi thoải mái cười nói với Dận Chân: "Tốt, Tứ a ca có lòng muốn làm Ba Đồ Lão, bảo vệ thiên hạ Đại Thanh, bảo vệ trẫm và Thái Tử, chí khí đáng khen, nên thưởng! Dận Chân, hãy nói cho Hoàng a mã biết người muốn cái gì?"

Dận Chân do dự một chút rồi ngượng ngịu trả lời: "Hoàng a mã, nhi thần có thể "lên cây" hay không?"

Khang Hi ngạc nhiên hỏi lại: "Người muốn cái gì?"

Dận Chân nói: "Nhi thần muốn "lên cây", vài ngày trước nhi thần gặp Tam ca, Tam ca nói huynh ấy đã hiểu lên cây, nhi thần cũng muốn lên cây, Tam ca bảo nhi thần phải đi Vô Dật trai mới có thể hiểu, nhi thần muốn đi Vô Dật trai."

Khang Hi đã hiểu rõ, nguyên lai Dận Chân đang vào thời thay răng, giữa các răng có khoảng hở, Khang Hi nghe thấy hiểu nhầm từ "thượng thư" – đọc sách thành "thượng thụ" - lên cây nên lập tức vui vẻ, Thái Tử cũng không thể nén cười, Đông quý phi đang bụm miệng, mặt đỏ ửng. Khang Hi cười to nói: "Lão Tứ chúng ta muốn lên cây. Thượng Thư, lên cây! Hay lắm, cái nào cũng tốt cả."

Cổ lắm mới nín được cười, Khang Hi nói: "Tứ a ca tuy chưa đến tuổi đi học nhưng thông minh vượt bậc. Trẫm đã nói rồi, trẫm đồng ý với người, ngày mai tìm cho người sư phụ dạy võ lòng. Tuy nhiên, nếu cảm thấy đọc sách khổ sở thì cũng đừng đi tìm hoàng a mã, đây chính là phần thưởng người muốn."

Dận Chân vui mừng quá đổi, nhanh nhẩu đáp lại: "Nhi thần khấu tạ hoàng a mã."

Sau đó bốn người cùng yến tiệc, việc này không nhắc tới. Lần biểu hiện này, Khang Hi thật sự thay đổi cách nhìn đối với Dận Chân. Ngày thứ hai, Dận Chân biết, thị giảng Học sĩ Cổ Bát Đại theo lệnh Khang Hi làm sư phụ của mình thì thực rất vui vẻ.

Cổ Bát Đại là con cháu Mãn Châu tương hoàng kỳ có văn tài vũ lược, hơn nữa nhân phẩm chính trực được Khang Hi Hoàng Đế rất mực coi trọng. Cho Dận Chân theo Cổ Bát Đại học võ lòng cũng phản ánh sự yêu thích của Hoàng Đế đối với Dận Chân. Hơn nữa quan trọng nhất là lúc này Dận Chân vào nam thư phòng Vô Dật trai sớm hơn hai năm so với trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nam Thư Phòng

Không lâu sau khi Dận Chân được như nguyện tiến vào Nam Thư Phòng nhận hạ đọc sách thì trong nội tâm đã bắt đầu âm thầm kêu khổ không thôi.

Hắn hiện tại bây giờ canh ba thức dậy, canh bốn tiến vào học tập. Muốn có một chút lười biếng cũng không được, trời còn chưa sáng thì đã có Kỳ Ma Ma trong nội cung trong tay cầm chặt hoàng phong xích sắt đứng ở ngoài cửa sổ hô lớn: "Mời Tứ A Ca thay quần áo." Nếu như không để ý tới lời của Ma Ma thì Ma Ma sẽ đem tờ huấn ra đọc thuộc lòng rồi đề cao âm lượng gọi vào: "Nếu như Tứ A Ca không thức dậy thì sẽ dùng gia pháp tổ tông để xử phạt ngài." Lúc này đây hắn sẽ được bọn thái giám thay quần áo và rửa mặt sau đó ăn một chút điểm tâm thì cơ hồ liền mang lấy Dận Chân đưa đến Nam Thư Phòng.

Bây giờ đứng đầu các thầy giáo của Nam Thư Phòng là thầy Hùng Tứ Lý, hắn chủ yếu giảng dạy về Hán học cho các A ca, và để cho các A ca tìm hiểu cuốn Thi Chính Tâm Đắc (tâm đắc thi hành biện pháp chính trị) do chính Khang Hi viết. Bởi vì Dận Chân vẫn còn chưa chính thức nhập môn cho nên không thể cùng học chung với ba vị a ca kia được mà phải ngồi một mình trong một gian phòng nhỏ ở bên cạnh nghe Cổ Bát Đại giảng bài.

Ban đầu chính là tô hồng cùng đọc ngàn câu văn. Điều này đối với Dận Chân không có một điểm xa lạ nào cả, cùng với môn học thư pháp trong trường tiểu học thời hiện đại mà "kiếp sau" của hắn học gần giống nhau, đó là thầy giáo sẽ lấy một tờ giấy mỏng đặt trên một bản vẽ có sẵn, sau đó học sinh sẽ lấy bút tô lên theo hình vẽ bên dưới giấy. Nhưng mà ở đây toàn bộ đều là chữ phồn thể, lúc bắt đầu viết thật sự rất phiền toái làm cho Dận Chân đau đầu không dứt, đặc biệt tưởng nhớ đến chữ giản thể thời hiện đại. Chẳng qua là nội tình thư pháp của hắn trước kia cũng coi như không tệ cho nên được thầy giáo đánh giá tốt cũng không ít (thầy giáo sẽ viết một chữ tốt trên bản tô của hắn).

Việc đọc ngàn câu văn này cũng sẽ có thầy phê bình, thầy giáo đọc một lần hắn cũng đọc một lần cho đến khi đọc thuộc lòng mới thôi. Sau đó thầy giáo sẽ giải thích ý nghĩa của từng câu và yêu cầu Dận Chân phải hoàn toàn hiểu rõ. Suy cho cùng thì Dận Chân vẫn còn có chút nội tình về văn học (đúng vậy à, tốt xấu gì thì cũng đã từng tốt nghiệp đại học) cho nên tiến độ cũng có chút đặc biệt nhanh, ngàn câu văn vậy mà chỉ dùng có ba ngày để học xong. Nhưng mà Dận Chân cảm thấy rất hồ thẹn so với Tam ca của hắn đã nhìn qua thì không thể quên được, như vậy thì bản thân mình cũng quá bình thường rồi. Nhưng Cổ Bát Đại lại vô cùng kinh ngạc và vui mừng không tiếc lời khen ngợi Dận Chân là anh tài ngút trời. Vì vậy, học ngàn câu văn vừa kết thúc

liền tiếp tục học Luận Ngữ. Luận Ngữ đối với Dân Chân cũng không có gì xa lạ, ở thời điểm sau này hắn cũng có nghiên cứu rất nhiều, bây giờ chỉ là ôn lại một chút cho biết cái mới mà thôi. Vì vậy Dân Chân chỉ dùng có hai tuần thời gian để học thuộc lòng toàn bộ mà lại còn thuần thục kể lại hàm nghĩa của từng câu văn, như vậy càng thêm thuyết phục Cổ Bát Đại hơn, trong nội tâm của hắn đã sinh ra ý nghĩ "con cháu ông trời, xứng đáng là nhân trung long phượng".

Khang Hi vô cùng quan tâm đến việc học hành mỗi ngày của các Hoàng tử cho nên các thầy giáo của Nam Thư Phòng thường cách mấy ngày sẽ đem quá trình học tập của các vị a ca trình lên cho Khang Hi xem qua. Khang Hi trước có một đoạn thường đặc biệt lưu ý đến sổ ghi chép của Dân Chân, kết cấu tổng thể tuy còn có chút non nớt, (Bởi vì trước kia cũng không có đặc biệt luyện qua thư pháp nhưng bút máy chữ viết cũng không tồi) nhưng mà ngòi bút sắc bén ngay thẳng rất có điểm khí khái.

Nhưng lần này trình lên bài học xác thực lại để cho Khang Hi có một chút nghi hoặc, hắn thật không ngờ, Dân Chân chỉ là một hài tử không đến 14 tuổi rõ ràng lại bắt đầu viết văn. Mặc dù chỉ là một quyển sách tâm đắc về luận học trong Luận Ngữ, nhưng ngôn từ thật sự chuẩn xác và lưu loát, mà phương thức dùng câu có chút đặc biệt hơn nữa luận điệu trong đó cũng hết sức hấp dẫn.

Khang Hi cau mày tự hỏi. Hắn rất quen thuộc tính cách của Cổ Bát Đại biết rõ người này chính trực không nịnh nọt, tự nhiên sẽ không mượn cơ hội này làm hộ văn cho Hoàng A ca để tranh công trước mặt Hoàng Đế. Và lại Khang Hi cũng hiểu rõ văn phong của Cổ Bát Đại, tuy không phải là quá đề ý đến lý học nhưng có thể nói là nho học chính thống, từ kết cấu thuyết minh của câu văn trong quyển sách thì không thể nào là do hắn viết thay được.

Khang Hi không khỏi nghi ngờ nhưng ngoài mặt lại hiện vẻ mừng rỡ, tại chỗ nghỉ, bình thường mà nói, thời gian một tiết học không dài, một trẻ nhỏ không có khả năng tự mình hoàn thành một bài viết như vậy. Điều đáng mừng chính là chuyện này đúng là sự thật, bài viết xác thực Tứ a ca làm dễ dàng, chính là đứa nhỏ này tài hoa không thể hạn lượng. Tuy nhiên, Khang Hi còn có cảm giác mơ hồ lo lắng. Thường thường người tài hoa thông minh thường hay đoán mệnh, trước đây ở hậu cung cũng có vài đứa như vậy, đều là thông minh lanh lợi, tuy nhiên không có đứa nào là không chết non, mình đây con nối dõi không nhiều, c ho nên nhất định phải phòng ngừa chu đáo, để tránh cho Dân Chân giẫm vào vết xe đổ thi tốt hơn.

Vì thế Khang Hi thông qua Cổ Bát Đại, tỉ mỉ hỏi thăm tình hình học tập của Dân Chân, xác thực ngày đó bài viết đúng là Tứ a ca làm ra. Cổ Bát Đại cũng biết hoàng thượng và chính mình cùng lo lắng cho Tứ a ca, tuy là dân Chân học và hiểu với tốc độ làm người khác kinh ngạc, nhưng lại không ngừng học hỏi, giống như đam mê học hỏi quá sức vậy. Khang Hi thấy như vậy cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn cảm thấy Tứ a ca tuổi còn nhỏ, cũng không nên ép buộc thái quá. Mà hắn gần đây cũng không tán thành dùng biện pháp cứng rắn, chỉ cần không vượt khỏi qui cách cũng không sao.

Một ngày kia, Khang Hi đặc biệt đi đến chỗ Đông quý phi, một lần nữa kiểm tra tình thực tế của Tứ a ca. Đông quý phi trong lòng âm thầm suy nghĩ: hắn là Tứ a ca có phần được vua quan tâm yêu mến, sau này nếu như ở trong bốn huynh đệ thể hiện tài năng, vô luận là phong vương, ngay cả được chọn làm Thái tử, bản thân mình nửa đời sau sẽ không bị bỏ quên.

Khang Hi hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng của Đông quý phi, chỉ trầm ngâm chốc lát liền nói: "Đứa con trai này của chúng ta thật sự là rất thông minh. Cổ Bát Đại cũng thường khen hắn, trăm thực hi vọng hắn có thể giống như ta làm cho hoàng gia ngàn dặm vườn xa. Chỉ là..."

Đông quý phi lúc trước nghe được như mở cờ trong bụng, nhưng khi nghe đến "chỉ là" thì làm cho nàng giật mình hoảng sợ. Nàng hiện tại cái gì cũng không quan trọng, chỉ sợ mỗi việc Khang Hi đưa Dân Chân trở lại về cho mẹ đẻ của hắn. Trong lòng nàng đang lo sợ bất an, đã nghe Khang Hi nói tiếp: "Trăm vô cùng lo lắng, một người nếu như là cực kì thông minh sẽ gặp nhiều kẻ ghen ghét, như vậy sẽ gây nguy hiểm cho hắn. Trăm nghĩ tới sẽ đưa hắn đi kinh giao đại danh tự để học tập và rèn luyện một thời gian ngắn, cầu Phật tổ hảo hảo che chở cho đứa nhỏ này, người thấy như thế nào?"

Đông quý phi mặc dù nghe thấy trong lòng cũng yên tâm, nhưng vẫn lấy làm kinh hãi. Gia đình Hoàng thất có truyền thống tôn sùng Phật giáo, từ thái tổ đến thái hoàng thái hậu đều tôn sùng Phật giáo. Nhưng thế tổ chương Hoàng Đế, cũng là phụ thân của Khang Hi, lúc trước có lời đồn rằng, trước khi tạ thế đã xuất gia mà từ bỏ ngôi vị hoàng đế. Chuyện này khi nhắc tới thực sự là không may mắn. Hơn nữa Thái hoàng thái hậu vì chuyện của tiên đế muốn xuất gia luôn luôn canh cánh trong lòng, bởi vậy, chuyện này càng thêm bất lợi đối với tiền đồ của Dân Chân sau này.

Trong nháy mắt những ý nghĩ này hiện lên trong đầu, nàng không khỏi khẽ nhíu mày.

Khang Hi chú ý thấy vẻ mặt của nàng khẽ thay đổi, liền dần lỏng lại, hỏi: "Đông phi, người đối với ý của trăm là có chút nghi ngờ?"

Đông quý phi đột nhiên thanh tĩnh thần trí liền gấp gáp nói: "Nô tì chỉ là đau lòng cho Tứ a ca, hắn còn nhỏ chưa bao giờ rời xa ngạch nương, để cho một mình hắn đi lên chùa tu hành, nô tì thật sự là lo lắng ah."

Khang Hi mỉm cười nói: "Không sao, trăm hiểu tâm ý của người, trăm cũng là muốn che chở một ít cho đứa nhỏ này, hơn nữa, lần này đi ra khỏi cung cũng là để cho hắn học hỏi một ít kinh nghiệm. Trăm rất coi trọng hắn."

Đông quý phi cười theo, cẩn thận nói: "Hoàng thượng nói rất đúng, Tứ a ca trải qua rèn luyện nhất định có thể trở thành người tài giỏi, chẳng qua nô tì chỉ muốn Tứ a ca sau này lớn lên, cũng muốn dựng nghiệp ở trên triều đình, giúp đỡ hoàng thượng cùng thái tử, đổi lấy lại mạng tiếng là tên hòa thượng có phải là không tốt không?"

Khang Hi không khỏi cảm thấy buồn cười, lắc đầu nói: "Đông phi, trăm cũng là cảm giác được người cho là Tứ a ca đụng đầu vào chuồng phải không. Bất quá, liếm độc tình thâm, trăm hiểu, mấy huynh đệ tình thâm, Thái Tử danh phận đã định, còn lại chỉ có đại a ca đã phong tước. Như vậy đi, trăm cũng không thể thiên vị, lão Tam cùng Tứ a ca cũng cùng nhau tiến lên để được phong tước thôi. Lẽ ra, hai người bọn họ không phải là trưởng cũng không phải là đích, trước 15 tuổi trăm vốn không có ý định phân đất phong hầu, như vậy cũng là phá lệ rồi."

Đông quý phi nhất thời vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng hạ bái tạ ơn. Khang Hi hàm chứa cười, cầm lấy đầu ngón tay của nàng, thuận thế đem nàng ôm vào lòng. Hai người sau khi thân mật, phiên vân phúc vũ một phen, Khang Hi mới đi vòng vào Càn Thanh cung rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tu hành

Dịch: ngongiortrang

Những ngày này Dận Chân nửa vui nửa buồn. Trước đó vài ngày, phó tổng quản thái giám tại kinh đô là Lý Đức Toàn đã đến tuyên chỉ, Khang Hy phong cho hần tước vị Cố Sơn bồi tử. Dận Chân phỏng đoán rằng, lịch sử có thể là do bản thân hần xuyên việt qua, đã có sự thay đổi lớn. Từ thuở nhà Thanh dựng nước, các vị hoàng đế đối với việc phong tước vị hoàng tử rất thận trọng, thậm chí có hoàng tử cho đến lúc chết cũng không nằm trong danh sách được phong tước.

Trên thực tế, phải mãi đến lúc hai mươi tuổi Dận Chân mới được sắc phong tước vị bồi lạc. Hơn nữa theo đó coi như là vị a ca này được phong tước tương đối cao đi. Tuy hiện tại chỉ là bồi tử thôi, nhưng lại có khả năng đột phá về sau rất lớn, dù sao thì thời gian ở bên cạnh hoàng thượng là gần mười lăm năm.

Nhưng mà, việc tận lực bồi tiếp hoàng đế giờ lại trở thành việc phiền não rồi. Tại trong thượng dụ, Khang Hi đã nói: Tứ hoàng tử Dận Chân, mặc dù tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng lại am hiểu tận tường các điều lệ của hoàng đế thế tổ, con người ngay thẳng chu toàn (bình sự trị chính – kiểm soát chặt chẽ ngay thẳng đối với mọi việc), một lòng hướng phật, đặc biệt chỉ dụ tứ hoàng tử mang đại danh tự đề tu hành, lấy ngũ căn làm tư duy chủ đạo...

Dận Chân nghe cứ như là rơi vào trong sương mù, tuy vậy nội dung chính trong đó hần nghe thấy rất rõ ràng là hần sắp bị phái đi làm hòa thượng rồi.

Quay trở lại căn phòng của mình, Dận Chân chỉ biết ngồi xuống mép giường tự buồn bực cho bản thân mình. Không biết cái tên Hoàng A mà tiện nghi kia suy nghĩ như thế nào nữa. Dù sao hần hao tổn hết tâm trí cũng chỉ muốn lưu trong lòng Khang Hi một cái ấn tượng tốt thôi. Vốn dĩ theo dòng lịch sử, tại thời điểm Khang Hi lập Thái Tử, có thể ngoài hai gã đại ca ra còn có một lựa chọn khác nữa. Nhưng có phải là bản thân mình nóng vội quá không, khéo quá hóa vụng nên liền bị một cước đá văng khỏi cung? Hay là điều này cho thấy mình đã bị loại trừ khỏi danh sách lập Thái Tử? Nhưng nếu mình cẩn thận hơn, cố gắng tu hành hần là còn có đường cứu vãn lại phần nào, hoặc dụng ý chính của Khang Hi là muốn rèn luyện mình thêm một chút?

Trong thượng dụ còn nhắc tới việc Dận Chân giống với Hoàng tổ phụ, những lời này mang hàm nghĩa khá là sâu. Tuy Khang Hi đối với Thuận Trị - vị phụ thân của y không hiểu được bao nhiêu, nhưng xét về tổng thể ngoại trừ nguyên nhân vì Đồng Ngạc phi mà không còn lòng dạ nào với triều chính, cho dù buồn bực sâu nào đến khi chết nhưng đó cũng chỉ là lời nhận xét kín đáo ra bên ngoài thôi. Đối với vị tổ phụ đầy khen chê này, y vẫn có chút sùng kính. Cho nên việc Dận Chân có nét giống Thuận Trị rốt cuộc là phúc hay họa, nhất thời cũng khó mà biết được. Dận Chân suy nghĩ một hồi thì rối loạn cả lên, đầu nhức nhối.

Đang lúc hần đang ngơ ngác đơ người ra thì từ ngoài cửa đột nhiên xuất hiện thái giám thông báo: Đông quý phi đến.

Hần cười khò một tiếng rồi đứng dậy. Sau đó nhìn vào màn cửa được nâng lên, phó đô tổng quản thái giám Cao Quần tươi cười đưa vị Đông phi quyền rũ tiến vào phòng.

Cao Quần tươi cười như hoa, không ngừng thỉnh an: Nô tài thỉnh an Tứ a ca.

Dận Chân nhắc tay khẽ phủ một cái:

-Cao An Đạt, ở đây chỉ có hai người hoàng ngạch nương và ta, nháo loạn mấy cái nghi thức xã giao đó làm gì.

Sau đó lại theo quy củ hành lễ:

-Nhi thần thỉnh an hoàng ngạch nương, hoàng ngạch nương có chuyện gì cứ việc cho gọi nhi thần qua là được, để cho hoàng ngạch nương đến tận phòng nhi thần thế này, nhi thần thật là hồ thẹn.

Đông phi chăm nom Dận Chân được vài năm nên đã quen với tính cách lăm le điều của vị “Đại nhân” trưởng thành sớm này. Thị không để ý mà tiến tới gần hần, đưa tay nâng hần dậy. Sau đó, thị nhẹ nhàng đi tới kháng ngồi xuống rồi cười dịu nhìn Dận Chân như ý bảo hần ngồi vào bên cạnh, sau đó không nói một lời nào. Dận Chân mang một bụng đầy nghi vấn. Hần cũng không muốn hỏi rõ mà chỉ lẳng lặng đứng yên chờ, nét mặt cũng dần trở nên bình tĩnh thản nhiên.

Một lát sau, Đông phi cũng mở miệng bảo:

-Tứ a ca đã nhận được chỉ dụ của hoàng thượng rồi nhỉ?

Dận Chân đứng dậy đáp:

- Sáng nay nhi thần đã cung nghênh ý chỉ của Hoàng A ma rồi.

Đồng phi ruốt cuộc không nhịn được nữa nói:

- Từ a ca hiện tại được phong là Cố Sơn bồi tử, đây quả là một việc đại hỷ a.

Đồng phi đang chờ thấy vẻ nhún nhảy vui mừng của hấn, kỳ thật nàng cũng chẳng hề quan tâm vào việc Dận Chân có phản ứng gì. Đối với một tiểu hài tử mà nói, chưa chắc đã hiểu được vị trí Cố Sơn bồi tử ra sao.

Nhưng Dận Chân thì không như vậy, hấn chỉ cười nhẹ một tiếng rồi nói:

- Đây là ân điển mà Hoàng A ma và hoàng ngạch nương ban cho nhi thần, nhi thần hiện tại tuổi còn nhỏ, lại không lập được công trạng nào mà được phong thưởng cao quý như vậy, nhi thần thấy thật áy náy.

Những lời này đã làm lộ rõ vẻ ảo não từ nãy giờ của Dận Chân, Đồng phi nghe xong một hồi cũng không nói tiếng nào. Cao Đan cảm thấy bầu không khí có chút khác thường nên lặng lẽ lui ra ngoài.

Một hồi thật lâu sau, Đồng phi mới chậm rãi lên tiếng:

- Hiện tại Từ a ca đang đi học, ngay cả những lời nói ra so với lúc trước đã không còn giống. Hơn nữa, bốn tuổi đã được sắc phong bồi tử, coi như là quá may mắn rồi. Ta lại muốn hỏi Từ a ca một chút, những lời này của Từ a ca đều học từ sư phụ hay sao?

Dận Chân nghe vậy chợt kinh hãi. Hấn sao lại quên bằng đi thân phận của mình chứ? Sự thất vọng ảo não mà hấn lại nói lên như vậy, khó trách bị Đồng phi nghi vấn. Dù sao, hấn đã lấy suy nghĩ của bản thân hòa nhập, trở thành một hồi sự trong lịch sử. Sau khi nghe chi dụ khiến bản thân khiếp sợ xong, nhất thời hấn không còn đủ bình tĩnh để điều chỉnh tâm tính. Ngay lập tức, hấn liền nhắc nhở bản thân, phải ngăn việc dục tốc bất đạt, hấn không muốn tái diễn thêm “Hiếu lảm” nào nữa.

Dận Chân vội vàng đi đến bên cạnh Đồng phi. Hấn cười mỉm nói:

- Hoàng ngạch nương, người đoán một cái liền trúng luôn. Sư phụ nói, nếu như Hoàng A ma cho gọi nhi thần, nhi thần sẽ phải nghe theo Hoàng A ma như vậy.

Sau đó, hấn lén liếc mắt nhìn khuôn mặt của Đồng phi. Sắc mặt của thị đã nhạt dần, lập tức trong nội tâm liền âm thầm thở phào một tiếng nhẹ nhõm rồi nói tiếp:

- Hoàng ngạch nương, Hoàng A ma phong cho nhi thần tước vị Cố Sơn bồi tử, nói về bồi tử thì trước đây Am Đạt Môn có nói sơ qua cho nhi thần, nhưng Cố Sơn mang ý nghĩa gì? Có phải là muốn nhi thần lên núi không đây?

Đồng phi đến lúc này cũng không muốn nghi ngờ gì thêm nữa, tỏ vẻ buồn cười nói:

- Cố Sơn bồi tử chính là tước vị của hoàng tộc Mãn Châu chúng ta đó, Cố Sơn chính là hàm ý người Bát Kỳ(1). Đứa nhỏ ngốc này, mấy tên thái giám ngoài kia đều là bọn người chỉ biết nửa vời, rõ ràng lúc trước chỉ biết đứng trước mặt người mà huyền thuyên mà thôi, về sau nếu còn nghe thấy bọn chúng nói hươu nói vượn thì đuổi ngay bọn chúng ra ngoài đi.

(1): là một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh (sau này), đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản theo đó mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám "Kỳ", đứng đầu là một kỳ chủ và tư lệnh tối cao là Đại Hãn, đó vừa là các đơn vị dân sự vừa mang tính chất quân sự.

Sau đó thị cẩn thận dặn dò:

- Về sau khi sư phụ dạy người, cũng phải xem hấn nói như thế nào đã, người nếu như thực sự có thể nói như vậy trước mặt Hoàng A ma, Hoàng A ma của người nhất định biết rõ đây là do sư phụ dạy người mà ra. Đây xem như là niềm vui không được trọn vẹn.

Dận Chân gật đầu, khom người nói:

- Nhi thần đã nhớ kỹ.

Lúc này, Đồng phi tỏ vẻ thương cảm bảo:

- Hoàng A ma muốn người mang đại danh tu hành, người tuổi vẫn còn nhỏ thế đã phải rời ngạch nương rồi.

Nói đến đây, nước mắt không kiềm lại được bắt đầu rơi lã chã. Cho dù là giờ phút này Dận Chân có thấy khó chịu cũng chỉ có thể giả vờ khờ dại:

- Ngạch nương, nhi thần chưa bao giờ rời khỏi cung cả, nay nhi thần muốn đi xem một chút, chỉ là nhi thần không nỡ để ngạch nương ở lại một mình, ngạch nương đi cùng nhi thần ra ngoài được không?

Đồng phi cười khổ:

-Đời đến khi người trưởng thành sẽ hiểu, cả đời này hoàng ngạch nương chỉ sợ sẽ phải sống cả quãng đời còn lại trong cung này thôi.

Trong lòng Dân Chân chột chột thờ dài một tiếng, nhưng ngoài miệng lại nói:

-Việc này nhi thần sẽ đi cầu Hoàng A ma, để cho ngạch nương cùng đi với nhi thần.

Đồng phi đưa tay ôm lấy Dân Chân nói:

-Người có được tấm lòng này đã không uống công ngạch nương thương yêu người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Dịch: minhhaonguyen + sonxmenpro

Cùng lúc đó, trong thượng thư phòng Khang Hi cùng với Cố bát Đại cũng đang phát sinh một cuộc tranh luận. Khang Hi nhìn thấy sắc mặt vị này đã trắng bệch nhưng vẫn quỳ xuống, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười: "Đứng lên, trẫm hỏi người, trẫm cũng chỉ bảo Tứ a ka đưa lên đại danh tự để tu thân dưỡng tính. Chẳng lẽ trẫm trở thành làm theo Lương Vũ Đế rồi sao?"

Nghe thấy khẩu khí Khang Hi gần như là chất vấn, mười ngón tay của Cố Bát Đại gắng sức gõ nhẹ giữa hai kẽ hở của cục gạch vàng, nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng cai quản triều chính từ trước tới nay, đều tuân theo huấn chỉ của Thế Tổ. Một lòng mọi người trong thiên hạ đều hướng về Phật Nho, tuân theo lễ giáo, làm cho mọi người trong thiên hạ không còn coi người Mãn Châu ta như người man di nữa. Hoàng thượng anh minh sáng suốt như vậy, hiểu biết được lòng thiên hạ mới được thiên hạ. Như Lương Vũ Đế, lập Phật hủy bỏ chính sự. Kẻ làm quân vương không thế, Hoàng thượng không thể không coi đây là tấm gương a"

Nghe cố Bát Đại hồ đồ so sánh mình cùng với vị vua Lương Vũ Đế, cho dù Khang Hi tu dưỡng tốt hơn nữa cũng không nén được lửa giận bốc ra. Khang Hi nhủ thầm, lạnh lùng hỏi: "Người nói trẫm lập Phật hủy bỏ chính sự phải không?"

Cố Bát Đại nghe thấy giọng như vậy trong lòng run sợ, nhưng y vẫn một lòng kiên định nói tiếp: "Nô tài không dám, nhưng mà hoàng thượng đưa Tứ a ka lên đại danh tự tu hành, nô tài cho rằng làm thế không được ôn hòa"

Trong mắt Khang Hi lóe hàn quang. Nhà vua bảo: "Trẫm cũng bị làm cho hồ đồ rồi. Làm gì có chuyện bề tôi quản chuyện gia đình của trẫm sao?"

Cố Bát Đại lúc này ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh xuống, nhưng lại hết sức kiên quyết nói: "Vua không có chuyện riêng trong nhà."

Khang Hi nghe thấy vậy liền cười nhạt: "Hay lắm, vua không có chuyện riêng tây. Vậy trẫm hỏi người, có phải là trẫm ủy thác cho người làm sư phụ dạy dỗ Tứ a ka cho nên người cảm thấy tương lai sau này phát triển ra sao?"

Cố Bát Đại nghe thấy Hoàng thượng hỏi thế, sau một lúc không nói tiếng nào. Khi y ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt u buồn đã vương ngần lệ.

Khang Hi thấy vậy trong lòng cũng cảm thấy xót xa.

Cố Bát Đại cơ hồ uất ức không nói nên lời: "Hoàng Thượng, nô tài nhận được ơn của tiên đế nên từ nhỏ đã một lòng phò tá. Nay được hoàng thượng tin tưởng cất nhắc nô tài ở trên triều đình. Hoàng thượng còn yêu mến nô tài ủy thác trọng trách dạy dỗ Tứ a ka. Cho dù nô tài chết vạn lần đi chăng nữa cũng không thể báo đáp ơn đức của hoàng thượng. Nô tài một lòng dạy dỗ tứ a ka làm sao có thể có tâm tư nào khác chăng?"

Nhìn đến đây, trong lòng Khang Hi cũng không khỏi rung động rồi bảo: "Đứng lên đi, không cần phải quá đa nghi như vậy. Trẫm không nghi ngờ ý của người. Chẳng qua là, trẫm không hiểu. Vì sao đưa Tứ a ka lên đại danh tự tu hành lại làm cho người sầu não như vậy?"

Cố Bát Đại thoáng khỏi phục sắc mặt liền tâu: "Hoàng thượng nghĩ chuyện này không đáng là gì, nhưng thật ra thì không phải như vậy. Tuy nguyên bản là có ý tốt nhưng kẻ dưới thì không nghĩ như vậy. Mặc dù hoàng thượng chỉ là đưa Tứ a ka lên đại danh tự tu hành nhưng nhiều người trong triều, thậm chí cả người khắp thiên hạ đều nói rằng, Hoàng thượng trọng Phật giáo mà xem nhẹ lễ giáo. Thế hệ con cháu không chịu xem lễ giáo là căn cơ chỉ suốt ngày Thanh Đăng Cổ Phật. Còn nữa..." nói đến đây Cố Bát Đại muốn nói lại thôi.

Khang Hi khoát tay nói: "không cần lo lắng chuyện gì, hôm nay trăm và người nói chuyện có gì không phải sẽ không trị tội người."

Cổ Bát Đại khẩu đầu lạy tạ liền nói: "Hoàng thượng, trong chỉ dụ người có nói,

Trong thượng thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, Khang Hi chăm chú nhìn vị thần tử này thật lâu rồi nói: "Văn Khởi, người vẫn chỉ giảng cho trăm một nửa thôi à. Phần chỉ dụ này vừa ban ra, một nhóm người có thể sẽ cho rằng, trăm chỉ đơn giản chiếu theo tiên đế cho qua lệ, do đó trăm không cho rằng việc này là đúng. Nhưng không tránh khỏi sẽ có một bộ phận tự ý bỏ qua thánh ý, cho rằng trăm hướng vào Tứ a ca. Làm như thế, nhất định khiến cho thái tử thay đổi tư tưởng. Đây cũng là lý do nhà người không dám nói với trăm. Có phải hay không?"

Cổ Bát Đại khẩu đầu nói: "Hoàng Thượng thánh minh. Thần mới không phải không dám nói, mà là với tư cách thần tử, thần không nên, cũng không tiện bình luận xằng bậy về việc lập Thái Tử, việc này bệ hạ nên tự mình quyết định."

Khang Hi mỉm cười, hỏi ngược lại: "Vậy tại sao đối với việc tu hành của Tứ a ca, trăm lại không thể độc đoán tự mình quyết định được?"

Cổ Bát Đại thần nhiên nói: "Hoàng Thượng đã hạ chỉ thần dạy bảo Tứ a ca, thần muốn có hết sức mình, thần hy vọng Tứ a ca chăm chỉ học tập sách Thánh hiền"

Khang Hi cười nói: "Người à, tính là hôm nay tự mình giáo huấn người một phen. Có điều trăm nhất ngôn cửu đỉnh (một lời nặng chín cân - ý nói chỉ sức nặng, tầm quan trọng của lời nói), không thể chốc lại thay đổi được. Chuyện này.. Thôi đi, trăm sẽ bảo Tứ a ca tìm một tên hòa thượng để thể thân tại Đại danh tự, đóng giả thay Tứ a ca ở lại trong chùa mà tu hành. Người cứ làm tốt việc dạy học của mình, coi sóc kỹ Dận Chân. Nó thông minh thiên phú. Xem văn chương của nó, đúng là có mấy phần độc đáo, có thiên chính đạo. Trăm để nó tu hành, chính là muốn nó rèn luyện tâm tính, vậy người hãy ráng dạy dỗ nó cho tốt."

Cổ Bát Đại mừng rỡ, nói: "Thần tuân chỉ, thần nhất định không phụ sự phó thác của Hoàng Thượng." Khang Hi khoát khoát tay, gọi một gã thái giám đang trực tiến vào báo gã gọi Tứ a ca tới thư phòng.

Không lâu sau, có tiếng bước chân, Dận Chân theo thái giám tiến đến. Hắn thấy Khang Hi, gấp người cúi ổng tay áo hành lễ vắn an: "Nhi thần cung thỉnh (xin chúc) Hoàng A ma (hoàng thượng) thánh an (mạnh khỏe)."

Khang Hi bảo "Y lập." (có ý là: đứng dậy đi). Nhà vua đang định bảo Dận Chân hành lễ với Cổ Bát Đại thì hắn đã làm trước một bước. Hắn quỳ một chân xuống dưới đất nói: "Dận Chân xin thỉnh an sư phụ."

Cổ Bát Đại tay chân luống cuống. Trước kia, lúc còn ở Vô Dật trai, lão đều ra đón Dận Chân tại ngoài cửa cũng chính vì sợ Tứ a ca hành lễ với lão làm hỏng cả quy củ trên dưới. Nhưng lần này Dận Chân hành động quá nhanh, lão không kịp ngăn chặn. Cổ Bát Đại vội vàng nói: "Tứ gia xin đứng dậy, nô tài không dám nhận."

Khang Hi thấy Dận Chân lễ phép, trong lòng cũng thầm khen nhưng ngoài miệng lại nói: "Văn Khởi, đứng lên đi. Kể từ nay về sau, đây là quy củ, cứ là hoàng tử tiến vào học, tất cả đều phải thỉnh an thầy giáo, thái tử cũng không ngoại lệ."

Cổ Bát Đại đành phải nghiêng người nhận lễ.

Chờ sau khi Dận Chân làm lễ xong, Khang Hi nói với hắn: "Đáng lẽ ra trăm muốn người xuất cung đến Đại Danh Tự tu hành, để lấy thêm kinh nghiệm thực tế, con cháu dòng Ái Tân Giác La không thể chỉ biết ăn uống hưởng thụ như vua chúa trước đây. Dù người có chí hướng khá cao, nhưng A ma cũng không muốn người chỉ là một kẻ chỉ có lý luận suông, người phải hiểu được tâm tư của A ma."

Dận Chân cúi đầu đáp: "Dạ, nhi thần biết rồi"

Khang Hi nhướn miệng cười: "Người biết cái gì? Dù sao trong lời trăm cũng có nhiều ẩn ý. Ngày mai người đến Nam Thư phòng, Cổ sư phụ sẽ giải thích cho người nghe".

Dận Chân nghe vậy trong lòng mừng rỡ: "Xem tình hình thế này chứng tỏ hơn nửa cha đã đổi chủ ý rồi, mình cũng có thể may mắn không cần xuất gia làm hòa thượng. Nếu như xem xét lại rõ căn nguyên, việc tâm tình vua cha có sự thay đổi chắc hẳn là nhờ Cổ sư phụ. Xem ra người này là người tương lai mình có thể nhờ vả được"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Những ngày này, Dân Chân lần lượt có hai sự cảm khái lớn. Từ lúc nói chuyện với Khang Hi ở thư phòng đến nay, Cổ Bát Đại càng dồn tâm tư, gần như mỗi ngày thức dục Dân Chân nghiền cứu kinh thư, mặc dù mới học căn bản không lâu nhưng mỗi một chương của Tứ Thư phải đọc qua một trăm hai mươi lượt mới coi là vượt qua kiểm tra, căn cứ theo yêu cầu của Khang Hi, bởi rằng: "Không làm như thế thì không thể thông hiểu lẽ nghĩa." Đối việc này Khang Hi đã có chỉ bảo từ sớm: "Trong nội cung của Trẫm, không có đứa con nào chưa từng đọc sách." Hơn nữa, tại lúc nghiền cứu và học tập một chương về trung dung, Cổ Bát Đại nhìn vào Dân Chân đầy tâm ý mà nói: "Tứ gia, vạn vật đều không rời đạo trung dung, Tứ gia bẩm sinh thông minh, nên càng phải thấu hiểu được sự vất vả dạy dỗ của hoàng thượng, việc gì cũng phải lễ phép với người, xin Tứ gia hãy nhớ kỹ."

Điều này khiến cho Dân Chân bắt đầu trầm trở suy nghĩ: Nghe giọng điệu thì Cổ sư phụ chính là đang nhắc nhở mình đây. Nhất định là lần trước Khang Hi và hần đã nói gì đó. Bởi vì mình đến từ gần sáu trăm năm sau nên tư tưởng khác với đương thời cũng là chuyện thường. Có thể trong lúc không chú ý, chẳng hạn như lời nói hoặc làm văn sẽ lộ ra khác biệt, nếu cứ thế mãi thì khá nguy hiểm. Có thể nào vì mình lộ ra ý tứ rời kinh phản đạo(1) nên Khang Hi chuẩn bị đem mình xuất gia học tập Phật pháp?

Một người đi tới một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cách sinh tồn đó là thích ứng chứ không phải nóng vội thay đổi hoàn cảnh. Huống hồ là bây giờ mình thể mỏng sức yếu, cho dù là nhi tử của Khang Ji thì cũng không thể chống chọi với trời đất, đối kháng với toàn bộ người trên thế gian được. Hơn nữa, mình đang ở giai đoạn giữa thời Khang Hi, nhìn có vẻ thái bình hân hoan nhưng thực tế là sóng cả cuộn trào.

Lúc này, mấy trò hề giành giật của bè cánh a ka còn chưa diễn ra, nhưng trong khi đó mấy vị phi tần và công thần ngoại thích đã lôi kéo nhau kết bè kết cánh để làm hậu chước(2), đây cũng là lý do vì sao Đông Phi khẳng khái muốn trôi mình ở bên cạnh. Tuy rằng, hiện giờ nhà vua đang rất quan tâm đến nàng, nhưng không con thì già không biết nương tựa vào ai. Đã có mình đây, ít ra thì cũng có thể trông cậy sau khi mình được phong vương sẽ có chỗ đường lối, hơn nữa, nhìn thái độ của Đông Phi thì xem ra nàng cũng rất muốn đẩy mình lên ngôi thái tử, để tương lai hưởng vinh hoa của hoàng thái hậu.

Song nếu như mình muốn phát triển giống như lịch sử, cuối cùng trở thành hoàng đế Ung Chính thì hiện tại mỗi lần nhắc chân đều phải cẩn thận, một bước sai lầm e rằng vạn kiếp bất phục. Lịch sử hào hoa toàn có thể không lặp lại, vận mệnh thực ra được nắm trong tay chính mình.

Bởi vì thái tử được lập sớm, là nơi vua và lòng dân hướng tới, mà Khang Hi bình thường vẫn hết sức che chở cho thái tử, tuyệt đối không muốn có bất cứ kẻ nào sẽ áp đảo thái tử, hiện giờ cục diện mà hần muốn là huynh đệ kính(3) giữa các hoàng tử. Mặc dù trong số các trọng thần, hần cũng coi trọng những kẻ tài hoa không kết bè cánh, vui cười giận mắng(4), giống như ân sĩ, nhưng với quan hệ thầy trò mà nói thì hần càng hy vọng thế hệ con cháu có thể là luyện thành thực. Bởi thế, từ việc hần tuyển thầy cho hoàng tử cũng có thể thấy được, người hần vừa ý đều là dạng thận trọng, nhân phẩm đứng đắn.

Cổ Bát Đại thấy Dân Chân suy nghĩ thần người, khẽ ho một tiếng và nói: "Tứ a ka đang nghĩ gì vậy?"

Dân Chân cười vô định, nói: "Ta đang suy nghĩ những điều sư phụ mới dạy, cả những đạo lý mà Hoàng ama đã nhắc nhở nữa. Trước đây ta đọc sách không kỹ nên có nhiều chuyện suy nghĩ rất kém, sau này xin nhờ sư phụ chỉ điểm nhiều hơn."

Cổ Bát Đại vui mừng nhìn Dân Chân mà nói: "Tứ a ka quả thực tư chất thông minh, chỉ một lời đã có thể nhận ra được chỗ mấu chốt. Chỉ điểm thì không dám nhận nhưng nô tài sẽ dốc sức làm tròn bổn phận."

Dân Chân khoát khoát tay: "Sau này, ở đây sư phụ không cần phải tự xưng là nô tài, ta nghe thế cũng không thoải mái, hơn nữa, Thánh nhân đã nói, thiên địa quân phụ sư(5), ở chỗ này ta là đệ tử, tuy rằng người đứng dưới Tương Hoàng Kỳ Mãn Châu(6) nhưng khi không ở trước mặt người khác, ta đều sẽ dùng thầy trò với người."

Những ngày này, Cổ Bát Đại ở cùng với Dân Chân từ sáng tới chiều, biết được tư duy của đứa trẻ này vượt xa người cùng tuổi nên nghe thế cũng không thấy kinh ngạc, chỉ cúi người thật sâu, nói: "Cổ Bát Đại nguyện dốc hết sức để không phụ lòng Hoàng Thượng cùng Tứ a ka."

Dân Chân thâm nhủ trong lòng, với những người đọc sách, giữ mình trong sạch, lại ngay thẳng không ham tài như sư phụ, chỉ có thể dùng thành ý mới thu phục được tâm họ, bởi vì cái gọi là 'Kẻ sĩ chết vì tri kỷ'.

Dân Chân cũng cúi người đáp lễ, hai thầy trò nhìn nhau mà cười.

Vừa đọc một tác phẩm của tiên đế «Tứ Chính Yếu Lãm» một lát, Dân Chân đột nhiên nói: "Sư phụ, ta có một hy vọng, không biết có được hay không: Hoàng ama định cho ta đi tu hành, ta cho rằng trên thực tế là Hoàng ama muốn ta luyện tính nhẫn nại, tự kiểm điểm bản thân, ta muốn sư phụ tã lên Hoàng ama dùm, mời một vị hòa thượng trong Đại Danh Tự thế thân cho ta, còn vị đại sư kia sẽ cung truyền Phật học cho ta, từ đó ta sẽ được lợi. Tứ Thư Ngũ Kinh mà sư phụ truyền ở đây, ta sẽ cố gắng nghiền cứu tu thân, Phật pháp mà đại sư truyền ta dùng dưỡng tính. Sư phụ nghĩ thế nào?"

Cổ Bát Đại trầm ngâm một lát: "Việc này cũng có thể, nhưng tốt nhất là dùng dâng tấu, song ta sẽ nhân lúc Hoàng Thượng kiểm tra Tứ a ka hai môn này để đề xuất tới Hoàng Thượng, chuyện vào cung dạy học sẽ chuyển thành Tứ a ka vì Hoàng Thượng tụng kinh cầu phúc, nhân tiện giảng dạy luôn."

Dân Chân gật gù đầu nói: "Như thế rất tốt, làm phiền sư phụ rồi."

Chú thích:

1: Chỉ việc trái với kinh điển cùng giáo điều mà giai cấp thống trị phong kiến tôn thờ.

2: Ý chỉ chuẩn bị cho chuyện xảy ra sau này.

3: Anh thì thương em, em thì kính trọng anh.

4: Sống thoải mái, chân thật.

5: Theo thứ tự mà coi trọng, tôn kính nhất: Trời - đất - vua - cha - thầy.

6: Ý chỉ là thần dân của Hoàng triều Mãn Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trưởng thành

Xuân đi thu tới, chớp mắt đã hơn nửa năm. Lịch trình hàng ngày của Dận Chân chưa hề thay đổi. Thức dậy rồi, giờ Mão tới thư phòng phía Nam, trước tiên là học Quốc ngữ (tiếng Mãn) nửa canh giờ, chuyện này có thể nói là hắn cũng giỏi chịu đựng thật, dù trong lòng thâm hận không thể hỏi thăm tổ tông mười tám đời Đại học sĩ Pháp Hải, thầy dạy tiếng Mãn cho hắn. Tiếp đó Dận Chân bắt đầu đọc thuộc lòng kinh điển Nho gia như Tứ Thư và Ngũ Kinh, cũng tuân theo quy định "Đọc sách phải đủ một trăm hai mươi lần" của Khang Hi, cứ mỗi khi đọc được một lần liền đánh dấu một lần, đọc đủ số lần liền do sư phụ Cổ Bát Đại kiểm tra, sau khi thấy không sai chữ nào liền chuyển qua học thuộc đoạn khác.

Đến giờ Thìn (từ 7 tới 9 giờ sáng): sau khi Khang Hi ngự môn trông coi quốc sự sẽ tới thư phòng kiểm tra lần lượt tình hình học tập của các A Ca, cụ thể là, Khang Hi sẽ cầm một quyển sách, bảo các A Ca đọc thuộc lòng, nếu không sai chữ nào mới cho qua. Nếu không, nhẹ thì quở trách, nặng thì phạt quỳ. Dận Chân cũng coi như khá cần cù, nhưng cũng đã từng một lần bị phạt quỳ suốt hai giờ trên phiên đá ở ngoài thư phòng. Khi được phép đứng lên thì hai chân đã bủn rủn như bị ngàn vạn con kiến đốt, chỉ hận không thể chặt đứt hai chân đi. Vậy mới biết, là cảnh vàng lá ngọc cũng chẳng dễ dàng gì.

Đến giờ Ty (từ 9 tới 11 giờ sáng), dưới sự đốc thúc của sư phụ, Dận Chân ngồi vào bàn luyện chữ, viết trăm chữ hán, một chương tiếng Mãn. Giờ Ngọ (từ 11 giờ sáng đến 13 giờ chiều): Dận Chân dùng bữa trưa đồng thời ban cơm cho sư phụ, lúc này Dận Chân mới có thể thả lỏng đôi chút, thường hắn sẽ lãnh giáo sư phụ một số tình hình chính trị hiện giờ, Cổ Bát Đại cũng nói không dứt lời. Một cặp già trẻ lấy ngay bài văn và lời nói của Khang Hi ra nghiên cứu. Dận Chân coi đây là con đường học tập thuật làm đế vương, hơn nữa, hắn thâm nhủ trong lòng rằng, phải làm vậy mới biết được làm thế nào để ứng đối với vị Hoàng A Mã này. Ngay sau khi ăn xong hắn lại tiếp tục ngồi ngay ngắn đọc thuộc lòng bài mới một trăm hai mươi lần, sau đó để sư phụ kiểm tra. Thi thoảng còn phải học vài câu tiếng Mông Cổ nữa.

Giờ Mùi (3 giờ chiều) mới là lúc Dận Chân vui vẻ nhất, bởi rốt cuộc thì cũng được ra ngoài hít thở không khí rồi. Thái tử dẫn tất cả các hoàng tử và đám thư đồng là con cháu hoàng tộc ra ngoài sân đình viện cùng thị vệ luyện tập đấu vật, cũng chính vào những lúc như thế này Dận Chân mới làm quen với đám thị vệ tam đẳng Lam Linh Tử, trong đó có Ngạc Luân Đại, con trai của Nội Đại Thân Đông Quốc Cương, tính ra hắn là anh họ của Dận Chân, Phạm Thời Đạc, cháu trai của Thanh Sơ Thủ Tịch Hán Thần Phạm Văn Trình cùng với Nặc Mẫn, con trai của Đại Tướng quân Đồ Hải.

Những người này đều là thân thích, hoặc có công hoặc là con cung của các công thần, được chọn vào cung làm thị vệ rèn luyện vài năm, thông thường đều được phái đi hoặc làm quan ở Kinh thành, hoặc cai trị ở địa phương. Dận Chân vô cùng coi trọng bọn họ, thường mượn cơ luyện tập để hàn huyên với bọn họ đôi câu ba lời. Ngoại trừ Ngạc Luân Đại ra thì những người này đa phần là kẻ học văn, sợ đi bị sung vào cung làm thị vệ chẳng phải chỉ vì chờ cơ hội may mắn. Cho nên lũ thị vệ rất thích vị đại ca nhỏ tuổi này, bởi Dận Chân không kiêu căng phách lối, cũng không vênh váo hung hăng, mở miệng là ra điều ta đây là chủ tử mà vẫn nói cười vui vẻ với những tên thị vệ hơn hắn chừng bảy, tám tuổi này như thường.

Đại a ca Dận Đề thấy thế cực kỳ xem thường, thường hay bày ra bộ dáng huynh trưởng để răn dạy Dận Chân, nói chủ nô cần phải phân biệt rõ ràng, không thể không tuân thủ theo lễ phép. Có một lần Dận Chân thật sự không nhịn được, liền bắt bẻ: "Đại ca, bọn họ đều là con của những trung thần, mà Hoàng a mã đã nói những việc như vậy triều đình rất là xem trọng, nhất là những trung thần trụ cột của quốc gia, phải ưu đãi thật tốt. Ta chỉ là tuân theo lời dạy bảo của Hoàng a mã, có gì không ổn." Nghe xong, Đại a ca tức giận đến nổi sắc mặt tái nhợt, dựa vào mình là đại a ca liền phạt Dận Chân đứng tại chỗ trong vòng hai canh giờ.

Về sau mấy thị vệ biết rõ nguyên nhân, thấy Dận Chân vì bọn mình mà bắt bẻ, tất cả đối với Dận Chân đều một lòng khâm phục.

Giờ Thân (buổi chiều từ ba đến năm giờ), vua Khang Hi lần nữa lại đến chỗ học, giảng một lượt và nói các vị hoàng tử học thuộc. Giờ Dậu (buổi chiều từ năm đến bảy giờ), bình thường vẫn còn giương cung bắn tên, vừa tập thể dục vừa có thể tập võ.

Khang Hi cũng thỉnh thoảng đến chỗ luyện võ để dò xét, có đôi khi cũng đích thân hướng dẫn các hoàng tử, trong đó có vài vị đại a ca, đại a ca đã hơn mười hai tuổi, dáng người khá lớn, sức lực cũng mạnh hơn, kéo được cung cứng, nhưng độ chính xác cũng không được tốt, bắn năm mũi tên nhưng chỉ trúng có hai mũi tên. Thái tử tuy rằng bắn không tốt, nhưng vẫn vượt qua được, Dận Chân cùng Thái tử gần giống nhau, so sánh với ba vị đại ca thì Dận Chân mạnh nhất.

Dận Chân mặc dù người thấp, lại dùng cung nhỏ, nhưng độ chính xác thì rất tốt, đã có thể bắn cách bia ngắm ngoài năm mươi bước, năm mũi tên bắn ra trong đó có ba mũi tên trúng tâm. Khang Hi nhìn xem bên này lại nhìn qua bên kia cảm thấy trong lòng tay chân cũng có chút ngứa ngáy. Liền lấy cung tên từ đại a ca, bảo bọn thị vệ đem bia ngắm cách hơn 250 bước, mười mũi tên bắn ra hoàn toàn trúng hồng tâm. Dận Chân tâm tắc khen thầm, trong lòng không khỏi than thở, Khang Hi thật không hổ là một đế vương mẫu mực, công phu trên lưng ngựa thực sự rất cao, chẳng trách mỗi lần Khang Hi đi săn bắn, cũng thu hoạch rất nhiều.

Lúc này sắc trời đã tối, việc học trong một ngày mới có thể kết thúc. Mấy vị đại a ca vào thư phòng, bắt luận mùa đông hay mùa hạ, trừ tam đại lễ, ngày sinh của Khang Hi cùng sinh nhật của mình ra, sẽ không ở cùng nhau trong một ngày.

Sau bữa ăn tối, Dận Chân liền đi Từ Ninh cung bên cạnh tiêu phật đường, theo như yêu cầu của chính mình, Cố Bát Đại hướng Khang Hi đưa ra lời đề nghị. Khang Hi liền chiêu nạp một vị nổi tiếng trong chùa tuy tuổi còn trẻ nhưng nghe nói thiền sư phật hiệu cao thâm chỉ làm bình phong cho Dận Chân, sau đó cứ mỗi ngày chạng vạng tối là hần tiến vào để nghe chỉ giáo Phật hiệu, nhưng hần vào cửa trước lại đi ra cửa sau rồi đi.

Vị đại sư này tên hiệu là gì trong lòng Dận Chân đã sớm biết rồi, người này pháp danh kêu là Giác Văn, trong lịch sử là một nhân vật thần bí, nghe nói là quân sư bí mật của Ung Chính. Về sau bao nhiêu sự việc trọng yếu liên quan đến quốc gia đại sự Ung Chính cũng hỏi ý kiến của Giác Văn, vì thế rất được Ung Chính tin tưởng, nhưng mà lúc này Giác Văn lại điềm tĩnh và hòa ái, Dận Chân cũng chỉ nghe Phật luận Phật, cũng không có ý nghĩ tận lực tìm hiểu Phật pháp. Sau đó, mỗi ngày dành chút ít thời gian sau giờ học để viết kinh Phật, ý là muốn nói với Hoàng a mã là mình thực sự đang tu thân dưỡng tính.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Dụ Thân vương

Sau giờ ngo(1) ngày hôm đó, ba vị đại ca theo bọn thị vệ luyện kỹ thuật cưỡi ngựa đã bỏ đi, chỉ để lại một mình Dận Chân, bởi vì tuổi của hần còn nhỏ nên không thể đi theo, đành phải tiếp tục đơn độc mà luyện tiễn thuật, trong nội tâm hần cảm thấy thật phiền phức.

Chính lúc đang luyện tập đó, chợt thấy Khang Hi một đường đi thẳng tới, bên người ngoại trừ mấy tên thị vệ giáp đồ(đan đẳng?) uy dũng ra, còn có một người, người này có dáng hơi cao hơn so với Khang Hi, khuôn mặt dài và nhỏ, đôi lông mày rậm, khỏe miệng luôn mang theo vẻ mỉm cười. Hần mặc thường phục màu đỏ xen lẫn xanh, trên vai hình măng xà cuốn lấy bạch hồ chạy dài xuống đến cạnh ống tay áo là hình móng ngựa, quanh đầu dùng vải gấm màu xanh quấn lại, còn tại đỉnh mũ là sử dụng tơ tằm để kết(*), xem cách ăn mặc thì thật khó để nhìn ra thân phận.

(*) đoạn này mô tả quá khó.

Dận Chân vội vàng đi tới, theo như quy củ khấu đầu thỉnh thánh an. Khang Hi hơi háng giọng:

-Sao lớn như vậy rồi mà còn không hiểu quy củ, trông thấy Hoàng bá phụ ngươi còn không chạy nhanh lại để hành lễ?

Dận Chân thầm nghĩ, nguyên lai đây là Dụ Thân vương Phúc Toàn. Phúc Toàn, là nhị ca của Khang Hi, cũng là con trai trưởng của thái tử hoàng đế (vị đại ca trước hần đã bị chết non), năm đó được thái tử hoàng đế thập phần coi trọng, lúc hỏi ý chư hoàng tử về chí hướng, rõ ràng chỉ có mình Phúc Toàn hồi đáp mới làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt:

-Làm một hiền vương là đủ rồi.

Đối với loại tình huống này, ngôi vị hoàng đế mới không cần phải lo lắng nhiều đã rơi vào người Huyền Diệp, năm đó mới tám tuổi.

Khang Hi sau khi lên ngôi, vẫn một mực phi thường nể trọng vị huynh trưởng Phúc Toàn này, từ lúc tự mình bắt đầu chấp chính liền ban tước cho Phúc Toàn là Dụ Thân vương, đồng thời mệnh cho hần chấp chương chính hồng(2), khám lam nhị kỳ, lại cho phép Phúc Toàn khi kiến giá không cần xưng thần, ân sủng tột cùng.

(2): một chức chương quan bên nhị kỳ trong bát kỳ?

Trong mắt Dận Chân, những việc mà Khang Hi làm, bất quá chỉ là tâm thuật của đế vương thôi. Phúc Toàn đã là anh em thân cận rồi, hoàn toàn không có dã tâm, ngày bình thường luôn cẩn thận lo liệu từng li từng tí, đương nhiên là cần phải ghi lại những việc quan trọng đó để làm gương điển hình.

Đã có lệnh của Khang Hi, Dận Chân không dám lãnh đạm, cuối người xuống hành lễ:

-Chất nhi Dận Chân thỉnh an Hoàng bá phụ, Hoàng bá phụ cát tường.

Dụ Thân vương vừa thấy vị tiểu chất tử trang phục giản dị (phần trác nhất bàn?), tựa cao hứng vô cùng, vội vàng nói:

-Dậy nào, dậy nào. Hoàng Thượng, đây chính là lão Tử phải không?

Khang Hi mỉm cười, hẳn rất hài lòng đối với cử chỉ hành vi nho nhã lễ độ của Dận Chân, nói:

-Đúng vậy, đây là do Đông giai thị nuôi dưỡng.

Dụ Thân vương phát ra âm thanh “Chặc chặc” khen ngợi:

-Trách không được nhỏ tuổi như vậy mà có thái độ ung dung đúng mực, có thể thấy Quý phi rất biết cách dạy dỗ a.

Nghe thấy Dụ Thân vương đề cao Hoàng ngạch nương của mình, Dận Chân liền chấp tay tạ ơn, Dụ Thân vương lại thêm phần tán dương. Dận Chân nhìn kỹ sắc mặt của Khang Hi, tuy ngoài miệng Khang Hi không tỏ vẻ nói gì, bất quá hai mắt lại tỏa sáng thập phần, nói rõ ra hẳn đối với loại tán thưởng này vẫn có chút hưởng thụ thích thú. Bất quá, Dận Chân ngược lại đang âm thầm oán giận, vị Nhị bá này mặc dù là thân vương tôn kính, nhưng xét về đạo lý lòng lại vô cùng tình thông, mỗi một cái đều giống gài trúng chỗ ngứa của Khang Hi. Về điểm này, xem ra cũng có chút hữu hiệu, chính mình về sau nếu muốn có bộ dạng học văn và tu dưỡng sắc xảo như vậy, chắc hẳn phải luyện tập nhiều thêm.

Hàn huyền một trận, Khang Hi nói:

-Trẫm vừa mới nhìn thấy người luyện tập bắn tên, thế có tiến triển gì không?

Dận Chân cung kính đáp lại:

-Nhi thần hiện tại đã có thể bắn trúng bia ngắm trái phải ngoài tám mươi bước, chỉ là độ chuẩn xác còn chưa cao, trong mười mũi tên thì trúng hồng tâm chỉ được bảy tám mũi thôi.

Khang Hi trong nội tâm tuy khen ngợi, nhưng ngoài miệng lại nói:

-Luyện lâu như vậy còn không thành tài được, bắt đầu từ hôm nay tự một mình đến võ đường này, trẫm phạt người đứng tấn một canh giờ.

Dận Chân âm thầm kêu khổ lên, hướng ánh mắt đến vị Hoàng bá phụ vừa mới nhận thức cầu viện. Quả nhiên, Dụ Thân vương nở nụ cười nói:

-Hoàng Thượng, hôm nay xem như là vì thể diện của thần xin người miễn đi. Ở tuổi của Tử a ca mà có thể khai cung bắn gần trăm bước đã khó kiếm lắm rồi, đũa trường tử Bảo Thái không nên thân của thần, năm nay lớn hơn Tử a ca một tuổi tuy có thể bắn trúng tâm một trăm hai mươi bước nhưng độ chuẩn xác còn kém xa Tử a ca. Hiện tại, Bảo Thái mỗi ngày chỉ biết trẫm mình vui chơi trong viện tử, thần cũng không có cách nào xử lý hẳn thích đáng cả.

Khang Hi thấy huynh trưởng cầu tình, cũng không tỏ vẻ kiên trì nữa. Chỉ là hơi cau mày với Phúc Toàn, nói:

-Nhị ca, Bảo Thái cứ giữ bộ dạng như vậy sẽ không làm đại sự được, không bằng trẫm cấp cho nó một việc để làm, coi như là cơ hội để rèn luyện vậy.

Phúc Toàn vội vàng đồng ý.

Khang Hi nhìn vào bên cạnh chiếc cung, đột nhiên hào hứng nói lớn:

-Nhị ca, đã lâu rồi huynh đệ chúng ta không có tỷ thí, hôm nay sẽ phân cao thấp như thế nào đây? Mấy lần hoàng khảo trước kia luôn đốc thúc chúng ta, rồi so sánh tiền thuật của huynh đệ ta. Trong đám huynh đệ thì nhị ca luôn là người bắn chính xác nhất.

Phúc Toàn có ý từ chối, nhưng Khang hi một lần nữa kiên trì kêu gọi, hẳn rơi vào đường cùng, đành phải tự thân tiến đến lựa chọn cung cụ mà sử dụng, rồi kêu thị vệ đem tấm bia đặt ở khoảng cách hai trăm năm mươi bước, hai huynh đệ đứng sóng vai nhau mà bắn. “Bá, bá” mỗi người liên tục bắn ra mười mũi tên.

Dận Chân không đợi thị vệ đi tới liền chạy nhanh đến, tình tế xem lấy mũi tên của hai người, mười mũi tên của Khang Hi đều trúng ngay hồng tâm, Phúc Toàn chỉ bắn trúng hồng tâm có sáu mũi thôi, bốn mũi tên còn lại đều dừng ngay ở vòng màu lam. Tuy vậy Dận Chân lại phát hiện ra sáu mũi tên đều ly tán một khoảng cách rất gần với nhau, cơ hồ là cùng một điểm, bốn mũi tên kia mặc dù nằm ở vòng ngoài nhưng lại đồng dạng ghim cùng một vị trí. Điều này chỉ có thể nêu rõ hai điểm: thứ nhất, Dụ Thân vương cố ý nhường, thứ hai, tiền thuật của hắn thật sự rất cao minh.

Dận Chân cũng không nói nhiều, sau khi đem đồng tên lần lượt nhỏ xuống, liền tới trước mặt Khang Hi báo cáo lại, Khang Hi nghe thấy mình đều bắn trúng, khóe mắt lộ nét vui vẻ, cười nói:

-Hắn là nhị ca đã nhường cho.

Phúc Toàn vội càng khoát tay nói:

-Đâu phải, là do kỹ nghệ của Hoàng Thượng đã tinh tiến nhiều, Phúc Toàn cảm thấy thật không bằng a.

Chính tại lúc này, Lý Đức Toàn tay nâng một đạo tẩu chạng vạng vội tới, Khang Hi thấy là cấp báo liền đi đến một bên xem lập tức. Thờ lúc bên cạnh có khoảng nghỉ, Dận Chân tiến lại cạnh Dụ Thân vương nói nhỏ:

-Bá phụ hảo tiến pháp a.

Phúc Toàn nhìn ra Dân Chân đã hiểu rõ sự tình, lại không vạch trần mình, liền có chút xấu hổ cười khan hai tiếng.

Dân Chân tiếp tục:

-Hoàng a mã một mực giáo huấn Dân Chân tiến pháp quá kém, hiện tại có cơ hội chất nhi muốn thỉnh giáo tiến pháp của bá phụ người, không biết bá phụ có nguyện ý chỉ giáo hay không?

Đến bước này, Phúc Toàn cũng không còn phương pháp nào cả, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Về sau, Khang Hi xử lý hoàn tất liền quay trở lại Càn Thanh cung phê duyệt tấu chương, muốn Phúc Toàn đi cùng để thương nghị chính sự. Cũng không biết Phúc Toàn đã thương lượng cùng Khang Hi như thế nào, qua ngày hôm đó không lâu, Dân Chân liền được thông báo là về sau Phúc Toàn sẽ lãnh trọng trách huấn luyện tiến thuật cho hần, bản thân hần có thể từ thư phòng đi đến phủ Dụ Thân vương thường xuyên.

Cái này có thể xem như là đúng ý của Dân Chân. Nhưng càng khiến hần kinh hi hơn nữa là, ngoại trừ tiến thuật ở bên ngoài. Trong phủ Dụ Thân vương còn có kiện vật quý hiếm khác là súng lửa, Dân Chân quyết dốc hết công phu toàn thân, dụ dỗ này nọ Dụ Thân vương đem kỹ thuật bắn súng dạy cho mình. Tuy hiện tại, bản thân Dân Chân là một hảo thủ về bắn súng, nhưng khi đối mặt với loại đồ chơi “Thượng cổ” này, hần cũng cần chút thời gian để suy nghĩ.

Chỉ có mỗi Dụ Thân vương là khổ, bị cái tên “Tiểu ma đầu” này cuốn lấy, về sau sẽ chẳng thấy nổi một ngày bình yên, bất quá vương phi của Dụ Thân vương lại rất thích hần, bởi vì nàng không thể sinh con được nên đổi với tên tiểu hải tử vừa thông minh vừa hiểu chuyện này rất chiều chuộng, nữ nhân trời sinh mâu thuẫn liền thể hiện rõ ra. Nàng thậm chí còn yêu cầu Dụ Thân vương hướng Khang Hi cầu xin, đem Tử a ca đến phủ Dụ Thân vương làm con thừa tự, may mà Dụ Thân vương không có lá gan lớn, cũng không dám nhắc đến việc hần là niềm yêu thương tốt cùng của Đồng quý phi, việc này mới tính đến đã phải bãi rồi.

Hai người ở chung với nhau được một thời gian dài, Dụ Thân vương cũng dần thích Dân Chân, mặc kệ tính tình nó đôi khi có khác một chút. Dân Chân tự nhiên liền như cá gặp nước, phủ Dụ Thân vương bị hần lật lên mấy lần, ngay cả chuồng ngựa của Dụ Thân vương cũng không buông tha, nhanh chóng trở thành một tên nghiện cưỡi ngựa. Phúc Toàn không có cách nào giữ chân hần lại, hảo cảm trong lòng đối với Dân Chân lại tăng lên rất nhiều, thực tế đối với việc kỹ nghệ của Dân Chân tiến cực nhanh y đã muốn cảm thán nhiều lắm rồi. Kết quả là, hai người thường xuyên tụ tập lại cùng một chỗ, không phân biệt ai lớn ai nhỏ, bắt đầu hồ đồ nháo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tin vui

Tiến vào tháng mười, tin vui từ triều đình đã được truyền đi. Đầu tiên là việc Bình Nam vương Thượng Khả Hi bị bệnh mà chết, kỳ thật theo ý của Dân Chân mà nói cái chết của lão là do phiền muộn mà thành. Khi Thượng Khả Hi cùng Ngô Tam Quế khởi binh làm phản, lão có một gã nhũ tử bất hiếu đã gửi thư tin quyết vứt bỏ bản phiên không thèm quan tâm đến nữa, rồi trực tiếp đến nương tựa Bình Tây vương, cuối cùng tự rơi vào vòng giam lỏng của Khang Hi. Điều này khiến tâm trạng lão bị bức bách đến khó thở, rốt cuộc đã đi đời nhà ma.

Về sau người mang tin báo tang tức tốc chạy đến Thông Châu, Khang Hi chiếu theo lệ ban cho Đà La Ni kinh bị(1), lại ngừng triều ba ngày, đồng thời phái một gã bồi lạc thuộc tông thất đến để tế điện trà quả, còn ban tặng cho tám ngàn lượng để chuẩn bị nghi lễ, coi trọng tang lễ hết mức. Thế nhưng Dân Chân biết rõ là trong nội tâm Khang Hi đang đang mở cờ vui mừng không kịp nữa là.

(1): kinh bị?

Từ mấy năm trước, khi hần còn đưa thư từ âm thầm cầu kết với Bình Tây vương Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế đã nhiều lần gửi thư yêu cầu cùng nhau khởi binh phối hợp tác chiến, tuy nhiên điều đáng mừng là toàn bộ các thư từ này đều bị đem lên trên triều đình, bề ngoài tuy được xem là trọng thần nhưng Khang Hi đối với chúng vẫn bán tín bán nghi. Dù sao đối với triều đình, ba phiên gom lại đứng chung, cùng cảnh liên khí sẽ tốt hơn, đáng mừng là việc giao hảo với Ngô Tam Quế gần đây có tiến triển. Nếu Ngô Tam Quế muốn làm phản, vui buồn sẽ trộn lẫn cả lên. Chỉ có điều, nếu triều đình muốn bình định Ngô tặc, sẽ phải điều động toàn bộ binh lực dần thân vào tây nam, lúc này tuy có thể tiến công vào nhưng nếu Quảng Đông bùng phát chiến loạn, triều đình ngay lập tức rơi vào thế khốn khó.

Ngoài ra, Khang Hi còn vài phần kiêng kỵ đối với con người này. Thượng Khả Hi vốn dĩ là tướng quân lớn lên trên ngựa, dưới trường có một đám binh lính hộ lang cùng với mười vạn thiện binh(2) phiên thuộc. Nếu trong lòng hần sôi ruột, cùng Ngô Tam Quế kết thành đồng minh hướng tới tiến công, kinh

đô và các vùng lân cận sẽ không thể điều động binh lính để bình ổn lại được. Hiện tại Thượng Khả Hi đã tạ thế, còn thư tín thì ở bên ngoài, mấy người con trai còn lại của hắn đều là văn nhân suy nhược, trong quân đội không có một chút uy tín nào, cảnh nội Quảng Đông đã thành một mảnh cát vụn, không thể gây nguy hiểm được nữa.

(2): chức quan thấp nhất cho lính thời xưa.

Quý Vĩ, Thiên Nguyên tuân phủ Hàn Thế Kỳ cùng tổng binh Hòa Sơn, Lô Sùng Diệu đánh bại tám vạn quân tặc tử của Ngô Thế Phan tại Cổ Châu (Ngô Tam Quế đã bị bệnh chết nửa năm trước, con hắn Ngô Thế Phan lên kế vị), thuận thế tiến thêm một bước tạo thành vòng vây cuối cùng bao quanh Ngô Tam Quế.

Khang Hi nghe nói tới liền đại hi, đặc biệt mở tiệc ăn mừng. Tại kinh thành tất cả các thân vương, bồi lạc bồi tử, đại thần ở các bộ viện, quan viên đã ngoài tứ phẩm hết thầy đều được mời tới dự. Sau khi xong các nghi lễ tử thanh tịnh, mọi người lần lượt nói đuổi nhau mà vào, tại Càn Thanh cung đứng đông nghìn nghịt một mảnh. Khang Hi từ trong đám loan nghi vệ(1) và binh lễ thái giám dẫn bước tới, ngồi ngay ngắn ở giữa ghế rồng.

(1): binh vệ dùng trong nghi lễ, trang phục cầu kỳ.

Dận Chân cũng đứng ở dưới theo nhóm trông lên. Kỳ thật ngoài trừ Thái tử và Đại a ca ở bên ngoài, các a ca khác bởi vì chưa đến tuổi có thể lên triều dự thỉnh và quyết định sự việc được, nên theo lý thuyết đại khái là không cần phải tham gia phen nào nhiệt này, nhưng lần này Khang Hi lại đặc biệt chỉ dụ Dận Chi cùng Dận Chân, hai người cùng nhau đến. Ý tứ của Khang Hi tự nhiên là muốn bọn họ có thể biết thêm một chút về chuyện quân thần đình nghị.

Dận Chân ngược lại không cho là đúng, thậm chí: cái lão gia tử này(kì thật thì Khang Hi lúc này chưa đến ba mươi tuổi ^^) đã chủ tâm an bài rồi. Trước đây, vào thời điểm Khang Hi có ý đồ triệt phiến, bên trong chúng thần đều có kẻ phụ họa cản trở, may mắn là có Thái Hoàng Thái Hậu ủng hộ toàn lực mới có thể nỗ lực thi hành. Từ đó về sau chiến đấu thật gian khổ, thật vất vả mới nhìn thấy ánh sáng thắng lợi, vì vậy Khang Hi tự nhiên nghĩ là mình cần phải đứng trước đám triều thần khoe khoang dự kiến anh minh của mình như thế nào đã. Dù sao là đế vương, có ai lại không hi vọng về thành tựu văn hóa và võ công mình lại không thể ghi danh lưu vào sách sử được?

Đến đúng giờ, Khang Hi mặc bộ triều phục chính thức màu vàng sáng, mang nón chồn đen, có vạt xuyên ngang qua theo ba tầng, mỗi tầng có đính một viên ngọc Đông châu, đều phân biệt dùng bốn đầu Kim Long mỗi một đầu ngậm lấy một khóa (4 đầu mà sao ngậm có 3 viên vậy???). Khăn choàng làm từ chồn tím khoác hồ lên vai, chạy dọc xuống tay áo màu xanh ngọc, đến cạnh rìa là hình hải long, bên trên nam bằng vàng phiến thêu dọc trên hai vai, trước sau đều có một con rồng ngay chính giữa. Thất lưng đeo mảnh lụa có in hình sáu con rồng nhỏ, phân theo mười hai điều mục chính (chương - nghĩa gì đây???), tràn đầy sinh lực. Như vậy đối với việc vui trước mắt, Khang Hi tuy chỉ ăn mặc bình thường như mọi ngày, nhưng phong cách ngôn từ vui cười tùy ý của y trước đám thần tử lại không bình thường chút nào, cảm giác hưng phấn bộc lộ dần trong lời nói.

Nhìn chăm chú vào đám chúng thần, Khang Hi kiềm chế nỗi vui sướng trong lòng, nói:

-Chư vị công thần, hôm nay tổ chức tiệc mừng, nguyên nhân một là ngày hôm trước thu được tin thắng trận của hồng kỳ, trận chiến tại Cổ Châu đã trăm địch mấy vạn tên. Trị Thử, Ngô Nghịch đã bị các dũng sĩ bát kỳ của trăm vây chặt xung quang, việc phá Côn Minh thành đã nằm chắc trong tay rồi, lần này hội triều xem như trăm cùng quần thần các khanh đồng lòng chia vui. Hai là sau khi diệt tặc xong, có rất nhiều vùng chiến tranh phải được phát triển lại, trăm muốn bàn bạc cùng các khanh, bước kế tiếp sau khi triệt phiến, phải giải quyết tốt việc an trí này.

Khang Hi nói xong, cười nhẹ nhìn về phái chư thần. Chúng thần do Dụ Thân vương dẫn đầu, chúng hoàng tử thì do Hoàng Thái Tử làm đầu lĩnh cùng quý một chỗ, tung hô vạn tuế, sau đó lần lượt từng người một tiếp tục ca tụng, dần dần Khang Hi nâng cao lên so sánh đến tận cổ kim đệ nhất thánh minh thiên tử, dù là Nghiêu Thuấn y cũng chỉ có thể nhìn qua hân mà thờ dài. Dận Chân đứng ở phía dưới, lướt mắt nhìn thấy đủ loại quan lại da mặt dầy than thờ không thôi. Cũng may bây giờ lão cha tiện nghi không cần mình đi theo nịnh nọt nữa, nếu không, nói một cách chính xác một mặt mình sẽ tiếp chuyện, một mặt sẽ cười thật to theo kiểu thất lễ, cuối cùng là một tràng đại họa bắt đầu xảy ra.

Khang Hi trên mặt không khỏi lộ ra một chút hi sặc, nhưng nhanh chóng trôi qua. Về mặt chính trực nói:

-Chư vị công thần, kỳ thật lúc trước trăm quyết định thời điểm triệt phiến, tự có phần độc đoán, cũng là do nhất thời kiêu dũng, chưa hẳn đã chuẩn bị thỏa đáng cho mọi việc, cho nên xảy ra việc mấy năm trước đối mặt với cục diện bế tắc, đến nỗi suýt nữa phải để cho bọn Ngô Nghịch kia kiêu ngạo. May mà tổ tông phù hộ Đại Thanh ta, có thiên địa giúp đỡ, lại có chư vị tận tâm, cục diện lúc này mới thay đổi. Ngay giờ phút này trăm càng muốn nghe các khanh đối với việc giải quyết tốt vấn đề này có cách nhìn như thế nào.

Trong đám triều thần bắt đầu có chút bàn tán rì rào, rối cuộc, một vị đại quan đứng ra tiếp chuyện. Dận Chân nhanh chóng vụng trộm đánh giá một chút, chỉ thấy người này đáng người tầm trung, tuổi không nhiều lắm cũng mang vẻ tai to mặt lớn, hơn nữa mặt mày trong lúc đó đều mang theo nụ cười, xem mũ miện, hẳn là một vị đại quan nhất phẩm nào đó.

Dận Chân đang đứng phông ra đó, người này đã nhanh chóng tiến đến cười nói:

-Nô tài Minh Châu xin cho rằng, hôm nay đại thắng, Hoàng Thượng lập lại thiên uy vang dội, không bằng một lần mạnh mẽ, thu hết vùng đất Vân Nam, đưa thiết phủ xuống dưới, tuyên dương vương đạo, thần dân thiên hạ ai nấy cũng sẽ cảm kích thiên uy. Nhưng việc tái thiết lại phủ huyện, phải tốn một thời gian dài, mà đây lại là vùng nam địa hoang vu, bị bọn Ngô Nghịch chiếm đóng lâu dài, đánh giá cụ thể còn phải hao tổn nhiều.

Dận Chân âm thầm suy nghĩ:

-Không hổ mang ngoại hiệu “Tiểu minh châu”, công phu nịnh hót thật là tài giỏi, nhưng nếu xét về ngôn luận, đơn giản nói một ít về tràng diện hiện có thì hầu như một chữ giả cũng không đề cập đến. Nếu nói là bác bỏ, lại không có gì chứng minh được điều đó, tính đi tính lại thì đúng là tất cả đều có nội

đến, nhưng cũng có thể xem là chưa nói cái gì cả.

Minh Châu vừa dứt lời, một vị đại quan siêu phẩm khác liền đứng dậy, xem trang phục mũ miện thì phải có tước vị quốc công. Đầu tiên hướng Khang Hi chấp tay hành lễ, sau đó đối mặt với Minh Châu nói:

-Minh Châu đại nhân, người ở triều đường đã lâu nên có lẽ ít hiểu biết về địa phương các chỗ, Tác mỗ đành phải nói vài câu nhiều lời vậy. Vân Nam chính là nơi các dân tộc cư trú, chúng khí tụ khắp nơi, kèm theo nạn trộm cướp, rồi tệ nạn Ngô Nghịch kéo dài đã lâu, các quan viên trong triều nghe thấy đều biến sắc. Thà rằng treo ấn cũng quyết không muốn đi đến nơi đó nhậm chức, thử hỏi nếu không có quan viên được tuyển đi, việc kiến thiết lại huyện phủ sẽ làm như thế nào đây? Tác mỗ ngược lại cho rằng, cần phải bố trí lại hệ thống quan lại ở Vân Nam, rồi cùng thổ ty địa phương quản lý các kẻ sách trấn an dân chúng.

Minh Châu lập tức mặt đỏ lên, hậm hực nói:

-Tác đại nhân, Minh mỗ làm sao không biết đó là chỗ khó xử chứ, ta cũng đâu có hướng tới Hoàng Thượng mà giấu diếm đâu...

“Nguyên lai đây là ngoại thúc công của Thái Tử, là đối thủ một mắt một còn của Minh Châu, Tác Ngạch Đồ a. Không nghĩ tới, trong cái triều hội buồn chán này còn có thể chứng kiến một màn đặc sắc như vậy, coi như là đáng giá, không uổng công mình này giờ đứng hai chân mỗi nhừ, hừ”. Dận Chân cười trộm.

Thấy Tác Ngạch Đồ chuẩn bị mở miệng phản bác, Minh Châu đã đoạt trước một bước, tự thỉnh trách phạt:

-Hoàng Thượng, nô tài cũng cho rằng sở tấu của Tác Ngạch Đồ đại nhân rất có đạo lý, nô tài lúc trước đã không suy nghĩ tình huống nên tùy tiện tấu tấu, xin Hoàng Thượng thứ tội.

Khang Hi khoát tay ý ngừng lại, nói:

-Hôm nay là triều hội đình nghị, chứ vị công thần tùy tâm mà nghị luận, nào có tội gì?

Minh Châu sau khi quỳ xuống hành lễ tạ ơn, liền lập tức hướng về phía Tác Ngạch Đồ trào phúng:

-Tác đại nhân trước kia đã từng cùng với Tiên Hoàng lập lời thề giết ngựa quyết tiêu diệt Ngô Nghịch, sao nay đối với việc Hoàng Thượng triệt phiên lại có phần dị nghị. Hôm nay là Hoàng Thượng muốn tại Vân Nam này xoa dịu đi dân ý, nên mới đưa ra kế hay, Minh Châu tự trách mình không bằng người được mà.

Tác Ngạch Đồ sắc mặt trầm xuống, trong nội tâm hận không thể đem gã Minh Châu đó một cước uất ức đạp chết ngay tại chỗ. Đây chính là sự uy hiếp vĩnh viễn luôn theo đuổi y, lúc ấy đã sai lập trường, hiện tại chỉ sợ Khang Hi lật lại nợ cũ, hết lần này tới lần khác đối đầu sẽ ra việc này.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hỉ tấn (tin vui) –Phần 2

–Phần 2

Mặc dù vậy thì lúc này Sách Ngạch Đồ cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể quỳ xuống đất tạ tội nói:

-Hoàng Thượng, nô tài trước kia ngu dốt, không ngờ đã dương ung di hoạn(1), nô tài khi đó cho rằng nếu triều đình đối xử tử tế với Ngô Nghịch, hẳn sẽ giữ lời hứa, cam tâm thủ vững bình phiên Tây Nam cho ta, nhưng Hoàng Thượng thánh minh, đã sớm nhìn ra dã tâm lang sói của Ngô Nghịch, quả quyết triệt phiên, nên giờ mới lộ ra cục diện này. Nô tài xấu hổ mang danh thượng thư đại nhân, ăn lộc của vua nhưng không thể cùng người phân giải lo lắng buồn phiền, nô tài thỉnh cầu Hoàng Thượng hãy trị tội thần thật nặng, tránh những kẻ khác về sau bắt chước làm theo.

Minh Châu gương đôi mắt lạnh nhạt nhìn, trầm nghĩ:

-Sách lão tam, người bắt nạt, đừng trách ta bất nghĩa a, lần này người không thể đổ lỗi vào người Minh mỗ được rồi.

Rồi nhìn trộm qua Khang Hi, muốn thăm dò phản ứng của y, hi vọng dựa theo chút sắc thái từ khuôn mặt của Khang Hi vừa chứng kiến một hồi mưa gió mới nổi này mà thành, hẳn sẽ có thể dùng cơ hội tốt này đánh cho Sách Ngạch Đồ cả đời không thể trở mình được. Nhưng khiến hắn có chút thất vọng chính là Khang Hi còn mang bộ dáng tươi cười, phảng phất như chưa từng chứng kiến sự tình phát sinh cả.

Đám quan lại triều thần rơi vào một mảng im lặng, hai vị thượng thư đại nhân, một người là quốc trọng quyền lực khuynh đảo triều chính, nhất đẳng

công tước, ngoại thích công của thái tử (Sách Ngạch Đồ là con trai của nguyên lão tam triều Sách Ni, mà cháu gái của Sách Ni, chất nữ của Sách Ngạch Đồ là đương kim hoàng hậu Hiếu Thành Nhân, mẫu thân của thái tử. Bởi vì hoàng hậu vì khó sinh mà chết, Khang hi đã vô cùng tôn sùng vị hoàng hậu này, dưới sự thúc giục của thái hậu, Dân Nhưng khi mới hai tuổi đã được lập thành thái tử. Thái tử do còn nhỏ đã mất mẹ, cũng muốn dựa vào thế lực của Sách Ngạch Đồ, nên mới nêu ra lý tôn hấn làm ngoại công, một kẻ khác là cận thần tâm phúc của thiên tử, cậu của Đại a ca, hai vị đó một người bọn hấn cũng không thể trêu vào được, có thể hết lần này đến lần khác hai người luôn là đối thủ quyết một mất một còn. Mặt ngoài, nhìn qua luôn giữ vững hòa khí, xoay người một cái đã trở mặt tính kế đối phương. Song phương trong triều đều có vây cánh rất đông, đồ tôn đồ tử càng giống như lá cây rậm rạp vô cùng.

Đã sớm nghe nói Sách Minh lưỡng đảng tranh giành quyết liệt, nhưng hôm nay mới có thể chứng kiến một phen thực sự. Lúc trước Dân Chân không cách nào hiểu được vì cái gì mà hai phái lại tranh đấu kịch liệt đến vậy, mà Khang Hi ở một bên lại tỏ vẻ thờ ơ, cứ để cho sống chết mặc bay, đến bây giờ Dân Chân đã từ từ cảm ngộ được thế nào gọi là để vương tâm thuật.

Đám đại thần nếu như đều quy tụ theo một đoàn phái thì kẻ làm Hoàng Đế chắc phải thường xuyên đứng ngồi trên lửa. Có câu phó cường chủ nhược(2), cho nên Dân Chân cho rằng cục diện trước mắt tuy không phải do Khang Hi cố ý gây nên nhưng ít nhất thì y cũng vui thích khi thấy nó. Để cho đám thần tử có chút mâu thuẫn rồi một tay tạo lập thế cân bằng cho chúng. Hoàng Đế có thể từ đó mưu lợi bất chính, thậm chí lợi dụng chính loại mâu thuẫn đó phục vụ cho bản thân. Khi cần thiết, việc tranh giành giữa các đảng càng có thể trở thành cơ tuyệt hảo để xử trí thần tử. Dân Chân nhìn vào tình cảnh đang phát sinh trên triều đình, trong nội tâm hấn muốn thốt lên một câu: “Để vương tâm thuật của Khang Hi thật quá tuyệt.”

(2): nỏ phó mạnh thì kẻ làm chủ sẽ yếu đi.

Khang Hi nhìn xuống phía dưới đang dần trở nên ngưng trọng, khẽ cười một tiếng, nói:

-Sách Ngạch Đồ, đứng lên đi. Lần trước ngươi nói tam phiên không nên triệt, bởi vì không có dấu vết chứng thực phản nghịch, trầm lại kiên trì đối với các loại hành động của Ngô Tam Quế, mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng hấn đã có ý mưu đồ. Mà “trong thiên hạ, hấn là vương thổ(3)”, bên cạnh gối đầu của trăm há để kẻ khác ngủ say? Lúc đó, trầm cùng quần thần hai người các ngươi nói ra rất nhiều kế sách, bây giờ nghĩ lại, cũng rất có ý tứ.

(3): làm vương của một vùng đất.

Sách Ngạch Đồ không còn dám nói tiếp nữa, chỉ biết dập đầu không ngừng nói:

-Nô tài đáng chết.

Khang Hi lúc này lại đi xuống phía dưới ghế ngồi, đưa tay nâng Sách Ngạch Đồ dậy, khuôn mặt hoàn toàn mang một bộ mặt gió mùa xuân ấm áp, nói:

-Trẫm không có ý trách phạt ngươi. Lúc ấy, khi cùng đình nghị với mấy vị thượng thư đại nhân, là trẫm muốn các ngươi nói ra cách nhìn đối với việc triệt phiên. Bất quá, ngươi là trọng thần thượng thư, nên phòng ngừa chu đáo hơn. Ngươi muốn phân ưu cùng trẫm là tốt, chỉ là tầm mắt ngươi không được rõ, đến nỗi gián nghị(4) không chính đáng. Hiện tại, sự thật đã chứng minh rồi, trẫm nói đúng, không tránh khỏi phải khiển trách ngươi một hồi.

(4): khuyên can, đề nghị.

Nói đến đây, Khang Hi ngừng một chút, chứng kiến vẻ mặt Sách Ngạch Đồ đang khăn trương, bắt ngờ cười “phốc” một tiếng, nói:

-Như vậy đi, phạt ngươi quyền góp năm trăm lượng bạc, vì trẫm mà bày một bày tràng yến tiệc chiêu đãi, mời tất cả các quan viên hiện đang có mặt ở đây hôm nay đến vui chơi, thế nào?

Nghe đến đây, trong nội tâm Sách Ngạch Đồ chột thờ dài ra một hơi, trong khi đó Nạp Lan Minh Châu lại thất vọng không thôi. Thần tử cả triều cũng bắt đầu dần vui vẻ lại, toàn bộ khung cảnh lập tức linh hoạt lên hấn.

Khang Hi chuyển hướng sang quần thần nói:

-Mọi người đối với việc hai vị thượng thư bàn về Vân Nam là nên lập phủ huyện tại đó hay là bố trí quan viên đến sẽ tốt hơn?

Lúc này, một vị đại quan nhất phẩm bước ra, người này Dân Chân có thể nhận thức được, đây là tổng sư phó của nam thư phòng Hùng Tứ Lý, bô đáng đã hơn năm mươi tuổi, mặc lấy bộ trang phục hình tiên hạc, bên trên mũ có gắn một cọng lông công màu xanh biếc, khuôn mặt trắng sạch, xương gò má hơi gầy, trên môi nhô ra một ít râu sậm màu hoa râm(5), con mắt vẫn còn sáng trong, tiến tới một bước nói:

-Hoàng Thượng, thần cho rằng điều kiện cần trước khi trấn an Vân nam là Ngô Tam Quế phải vì Hoàng Thượng mà chuẩn bị cho thỏa đáng.”

(5): màu sậm nắng, lưa thưa vài cọng màu trắng, ý nói người từng trải, có kinh nghiệm.

-Hử? Nó như thế nào?

Khang Hi chút kinh ngạc, hỏi.

-Vân Nam lâu nay chịu sự cai trị của Ngô Nghịch, Ngô Tam Quế cũng vì mưu nghịch, những năm nay đã chuẩn bị rất nhiều, tích lũy tài nguyên quân bị để cùng triều đình đối kháng, mà chính những điều này đã gây nên cảnh sưu cao thuế nặng trong Vân Nam, vạn dân oán hận ngày càng sâu. Ngày Hoàng Thượng dẫn binh chinh phạt cũng là thời điểm giải cứu vạn dân khỏi cảnh lâm than, bên cạnh đó, Hoàng Thượng thảo phạt Ngô Nghịch đúng là thuận

theo dân ý, há không có lý nhiệt tình đón tiếp hay sao? Đây là ý thứ nhất.

Khang Hi cười nói:

-Tốt, Hùng Tứ Lý người thật sự là ngữ bất kinh nhân tử bất lưu a(6), trăm ngược lại muốn nghe người nói tiếp điều thứ hai, thứ ba đó.

(6): nói không ép chết người không nghĩ ^^

Hùng Tứ Lý khẽ khom người, nói tiếp:

-Đây là thiên thời, muốn an được Vân Nam còn cần tới địa lợi và nhân hòa. Có ba yếu tố này, cho dù còn nạn trộm cướp, cũng không cần phải lo lắng quá nhiều. Chính như hai vị đại nhân Sách Ngạch Đồ và Minh Châu đã nói, Vân Nam nằm ở Tây Nam, hoàn cảnh rất phức tạp, lại có chứng khí bộc phát, nếu không có tiện ích về địa lợi, sau này triều đình có diệt được bọn tặc phi thì quân đội cũng rất khó chiếm được tiền cơ. Thần cho rằng có thể dùng hai bút cùng vẽ(7), xây đường phá núi, khai thông địa lợi, giám suu cao thuế nặng, triều đình cứu tế sẽ làm an được lòng dân. Như thế, Hoàng Thượng đã nắm vững toàn cảnh Vân Nam.

(7) - song quản tề hạ: cùng làm 1 lúc 2 việc.

Khang Hi liên tục gật đầu khen ngợi, nói:

-Rất hay, không hổ là lời của lão trọng thần mưu quốc. Bất quá, trăm không chỉ muốn như vậy, khi đã nắm lấy thành Vân Nam, trăm muốn hạ chi miễn xá thuế ruộng ba năm cho toàn bộ Vân Nam, nhường chỗ đó cho dân chúng nghỉ ngơi sinh sống. Đối với các công dịch(8) tham gia xây đường hay phá núi, quan phủ địa phương, ngoài trừ được thưởng lương bổng cao hơn so với quan viên bên ngoài, còn được ân miễn hai năm thuế ruộng. Khi đường lớn từ triều đình đến đó được khai thông, sẽ thiết lập phủ huyện, ba năm không quản đến, người đi nhậm chức sẽ do Lại Bộ chọn lựa, đến khi nào hồi kinh sẽ được tăng thêm hai cấp, ưu tiên bổ khuyết trước. Ở vùng đất xa xôi kia, sẽ phân công quan thổ ty cùng với vị lưu quan mới này quản lý chung, chứ vị công thần, các khanh nghĩ như thế nào?

(8): nhân viên cấp thấp làm tạp vụ.

Ngay lập tức, tất cả triều thần đều cùng quỳ xuống, vui mừng hô to:

-Ngô hoàng thánh minh!

Trong lòng Dân Chân đối với phẩm hạnh của Khang Hi cũng cảm phục không thôi: là một vị quân chủ, lúc nào cũng đem lợi ích của dân chúng để ở trong lòng, với tư cách đó, Khang Hi xác thực đã có thể đảm nhận được lời ca tụng đại minh quân.

Lời nghị luận này, ở mặt ngoài Khang Hi áp dụng một bộ phần thuyết pháp của Hùng Tứ Lý, sau lại thêm hoàng ân quá nhiều, hiện lên vẻ từ bi của đế vương, quan trọng hơn là mỗi tiếng nói cử động của hắn đều chỉ rõ, hắn luôn có một sự lo lắng chu đáo đầy cao quý.

Theo thông lệ sẽ đến phần luận công ban thưởng, mấy quan viên thẳng trận lớn lần lượt đều được ban thưởng hoàng mã quải(9), nhưng thăng quan tấn tước khác nhau.

(9): bộ quan phục được vua ban thưởng.

Một hồi triều hội cứ như vậy dần kết thúc. Trong vài canh giờ, mấy vị đại quan triều đình thay phiên nhau hóa trang lên sân khấu, người tới ta đi rất náo nhiệt, Dân Chân nhìn một màn biểu diễn đặc sắc này, hẳn mới lần đầu ý thức được, chính trị quyết không như suy nghĩ đơn giản ban đầu. Có đôi khi, mặt ngoài lộ hòa khí bên trong lại che dấu sự lừa gạt lẫn nhau, người lừa ta gạt, người chết ta sống.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiếp đón bên ngoài thành (1)

Gần canh ba rồi, thái giám trông coi thượng thư phòng Lý Đức Toàn lén lút nhìn qua khe cửa. Khang Hi vẫn còn hết sức chăm chú phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng hợp một hai ngụm trà. Lý Đức Toàn hầu hạ hoàng thượng nhiều năm cũng biết Khang Hi có thói quen mỗi ngày sau canh ba mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Lý Đức Toàn nhẹ nhàng đi đến, thay một ly trà còn bốc hơi nóng cho ly trà trên bàn Khang Hi đã nguội lạnh. Khang Hi đang tập trung ở trên một quyền tấu chương phê nên không chú ý tới hành động của Lý Đức Toàn. Theo thói quen tay ngài cầm lấy ly trà đưa lên miệng, Lý Đức Toàn sợ Khang Hi bị phỏng vội vàng nói: “Hoàng thượng, trà mới sôi coi chừng nóng.” Khang Hi lúc này mới chú ý tới hắn, cười cười bảo: “Cũng là người hầu hạ ta nhiều năm

cho nên hiểu được thói quen của ta.” Ngải bụng ly trà lên, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi uống một ngụm.”Rất tốt, trà này cũng không tệ. Còn có tấu chương khác nữa sao?”

Lý Đức Toàn do dự một chút, mới vừa rồi quả thật hắn mới nhận được một quyển tấu chương khẩn cấp, nhưng bây giờ đã muộn rồi, hắn cũng muốn cho Hoàng thượng sớm đi ngủ. Khang Hi chú ý tới hắn có vẻ muốn nói nhưng lại thôi thì cười nói:” Có chuyện gì, đối với ta mà ngươi còn muốn giấu sao? Hay là muốn khi quân? Có chuyện gì cứ nói đi.” Lúc này Lý Đức Toàn mới trả lời:”Vừa rồi mới nhận được tấu chương khẩn cấp tám trăm dặm của đại học sĩ Đồ Hải, hoàng thượng muốn xem luôn hay là để mai mới xem ạ?”

Khang Hi nghiêm mặt nói:”Lý Đức Toàn ngươi nhớ cho kỹ, sau này tiền tuyến có tấu chương khẩn cấp, bất luận là trễ đến đâu, ngươi phải lập tức trình lên cho ta.

Lý Đức Toàn vội vàng đáp:”Nô tài mạng tới ngay”. Lập tức chạy đi lấy tấu chương mang lên.

Khang Hi cầm lấy tấu chương xem qua liền chau mày. Tấu chương ở trên ngoại trừ nói khái quát chiến sự tiến triển ra, Đồ Hải còn nói, trước mắt thân mình bị bệnh nặng kéo dài, có lòng nhưng không đủ sức, thỉnh mong hoàng thượng hạ thánh chỉ chọn người tài giỏi thống lĩnh quân đội, để khỏi làm lỡ thời cơ chiến đấu.

Khang Hi sau khi xem qua, thật lâu cũng không nói lời nào, trong lòng vô cùng nặng trĩu. Sau đó, Khang Hi truyền chỉ các đại thần Sách Ngạch Đồ, Minh Châu, Trương Anh lập tức vào cung đến thượng thư phòng nghị sự

Mấy vị đại thần còn trong mộng đẹp bị dựng dậy, đều cho rằng đã xảy ra chuyện trọng đại, vội vàng thay đổi triều phục, cũng không ngồi kiệu, nhảy lên ngựa gấp rút vào cung, lúc này trời đã tờ mờ sáng.

Khang Hi ngồi ở trong thượng thư phòng, nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của mấy vị đại thần liền nói:”Lý Đức Toàn, ban thưởng cho mấy vị đại thần ngồi, đem trà lên cho Sách Ngạch Đồ, Minh Châu, Hùng Tử Lý, Trương Anh.”

Mấy vị đại thần đưa mắt nhìn nhau, tạ ơn rồi ngồi xuống, đều cảm thấy ly trà của mình, chờ Khanh Hi huân thị.

Khang Hi đưa tấu chương cho Sách Ngạch Đồ, ý bảo chuyển tay nhau mà đọc, sau khi xem xong các đại thần cũng lộ vẻ xúc động. Khang hi chậm rãi nói:”trẫm vừa rồi đã xem qua tấu chương của trung quân, Đồ Hải lúc này đột nhiên bệnh nặng, bản thân e rằng không qua khỏi, trẫm đã hạ thánh chỉ triệu về, cũng phái Thái y đi theo cùng để chăm sóc. Dự cho ngày về, trẫm muốn đích thân ra nghênh đón Đồ Hải. Ngoài ra, bọn ngươi thương nghị một chút, nhìn xem trong triều đình có ai có khả năng tiếp nhận chức phủ Viễn đại tướng quân, để thay trẫm, thay mặt triều đình để trông coi biên ải cho tốt.”

Mấy vị đại thần nghĩ đến năm đó Đồ Hải xuất chinh hào khí cao ngán vạn, lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại của hắn không khỏi có chút cảm khái.

Khang Hi mi mắt rũ xuống, lộ ra vẻ hết sức thương cảm nói:”trẫm cùng chư vị tâm tình nhất trí. Chỉ là tam quân một ngày không thể không có thống soái, cần thận thay trẫm tìm cách, xem ai phù hợp?”

Trong nháy mắt, Hùng Tử Lý cùng Trương Anh trong lòng cũng nhanh chóng hiện lên tên một người, nhưng lại do dự một chút, cuối cùng cũng không nói gì.”Chu Bồi Công”, tên người này nhanh chóng hiện lên, là trợ thủ đắc lực của Đồ Hải, có khí phách của một vị tướng, hành động vừa kiên cường và gan dạ. Một mình cưỡi ngựa xông vào Đồng Quan, tranh luận cùng nhà nho, không mất một binh một thương chiêu hàng Vương phụ thần, lấy tham nghị nói thân phận bày mưu lập kế, thật là phò tá Đồ Hải nhiều lần lập công lớn.

Nhưng là, hết lần này tới lần khác Chu Bồi Công vướng mắc là bởi vì hắn chỉ là người Hán mà thôi, nếu như một lòng tiến cử hẳn tiếp nhận chức vị phủ viễn đại tướng quân, không chỉ là trước nay chưa có đem chức thống soái cho người Hán, hơn nữa còn đem quyền hạn chỉ huy mấy tỉnh giao cho hắn, chỉ sợ không chỉ là cả triều thần nghị luận mà Khang Hi chưa chắc đã có thể yên tâm. Cho nên việc này hai vị đại thần nửa muốn nói nửa không, chỉ bằng cứ ngồi im lặng là hơn.

Sách Ngạch Đồ suy nghĩ một chút nói:”hoàng thượng cho rằng An Thân Vương có được không?”An Thân Vương là Thiên hoàng dòng dõi quý tộc, mà lại dũng mãnh thiện chiến, nô tài cho là có thể làm được.”Khang Hi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:”Trẫm cho là không thích hợp, An Thân Vương, Khang thân vương ở bên ngoài điều chỉnh chiến như trước, quân binh mỗi một, không nên phái đi.”Minh Châu tận dụng triệt để, nói:”Vay Thuận quận vương thì sao? nô tài cho là Thuận Quận Vương có binh tướng tài.”Khang Hi cười lạnh một tiếng, nói:”Chờ Lạc Nhĩ Cầm đoạt được Vân Nam, chỉ sợ giang sơn Đại Thanh bị hắn tiêu xài đến ngay cả trẫm cũng phải bán Càn Thanh cung thay hắn trả nợ, phản bội xảo quyết nhưng lại không nắm được chứng cứ hẳn mở kỹ viện làm cho trẫm ngược lại phải dung túng hắn.”Minh Châu kinh ngạc, dạ một tiếng, liền không dám nói nữa.

Khang Hi nhắm mắt một lát, đột nhiên trong mắt tinh quang đại thịnh, nói:”Trẫm thật sự muốn mình xuất chinh, suất lĩnh bát kỳ dũng sĩ, tiêu diệt đám tàn binh phản nghịch Ngõ.”Hùng Tử Lý nghe xong kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, liền can gián:”Hoàng thượng không thể được.”Trương Anh dưới tình thế cấp bách, lại hiểu tâm ý liền dập đầu mấy cái, nói:”Kinh thành là nơi quan trọng, Hoàng thượng không nên rời xa, với lại thiên hạ cần ổn định, mọi nơi cần phục hưng, mỗi ngày tấu chương không ngừng, đều cần đến sự an minh của Hoàng thượng.”Tắc Ngạch Đồ thấy như vậy cũng quỳ xuống khuyên nhủ:”thiên hạ đại loạn, Hoàng thượng thật sự không thể đi được.”Chỉ có Minh Châu mới vừa bị trách cứ, không nói một tiếng, chẳng qua là cúi người quỳ.

Khang Hi thờ dài một tiếng, nói:”Thôi được, Trương Anh Tự, trẫm nói, ngươi dựa theo ý chỉ mà hạ bút. Khang Thân Vương là người tài giỏi, An Thân Vương ở bên ngoài vất vả đã lâu, triệu vào kinh thành, thưởng thêm bổng lộc. Thuận thừa Quận Vương Lạc Nhĩ Cầm, Giản Thân Vương Lạt Bố, Bối Tử Động Ngạc, Bối Lạc Thượng Thiện, Đô Thống Ba Nhĩ Bố, Châu Mãn tướng quân Thư Thứ Đàng hao phí quân lương, hại nước hại dân phải nghiêm trị hết. Còn có Bối Tử Chương Thái là Định Viễn Bình Khẩu Đại tướng quân, người kế nhiệm đời sau. Hồ Quảng tổng đốc Thái dục quang là Bình Viễn tướng quân, chỉ huy hán binh tình nhuệ. Còn bậc lương đồng Triệu Vi Vân, tổng đốc Tứ Xuyên phong làm Bình Nam tướng quân quản lý Phúc Kiến. Lệnh cho Đồ Hải, Chu Bồi Công lập tức thu quân trở về kinh thành, trẫm còn phong thưởng khác. Sách Ngạch Đồ, ngươi và Lễ Bộ cùng nhau vị trẫm

mà lo liệu hết thảy, trăm muốn ra ngoài kinh thành mười dặm để nghênh đón Đồ Hải.”

Trương Anh hạ bút như bay, không đến một hồi đã viết xong ý chỉ liền hỏi: “Hoàng thượng, ý chỉ này phải phân ra làm sao ạ?”

Khang Hi suy nghĩ một chút nói: “Ca ngợi Khang Thân Vương cùng An Thân Vương một phần, còn có Đồ Hải một phần, còn phần ý chỉ xử phạt thì gửi tất cả tổng đốc và tuần phủ, trăm cũng muốn nhớ lâu một chút, trăm cũng không phải là một vị Hoàng đế mà việc gì cũng có thể lờ gạt được.

Mấy vị đại thần lĩnh mệnh đi ra, chia ra đi lo liệu không nhắc tới. Hai vị đại thần người Hán cũng đi ra khỏi thượng thư phòng, trong lòng cũng tồn tại một ý niệm trong đầu nhưng lại không dám nghĩ sâu: “Hoàng thượng mặc dù ngoài miệng luôn nói Mãn Hán một nhà, nhưng thực ra là không tin dùng Hán Thân, triệu hồi Chu Bồi Công, mà lại đem lĩnh của hắn vội vàng phân tán xung quanh để phòng ngừa hậu hoạn. Chu Bồi Công tiền đồ phía trước đây chông gai a.”

Sách Nhạch Đồ mấy ngày nay vì chuyện giao nghênh mà tay chân lúc nào cũng bận rộn, bước đi cũng nhanh hơn mọi ngày, gặp người cũng chỉ là nhún chào rồi vội vàng mà đi, bận rộn thuộc về bận rộn, nhưng trong lòng nghĩ đường làm quan mở rộng càng thêm nhiệt tình. Đứng nhìn Minh Châu bị Hoàng thượng khiển trách không giao việc cho, nhưng Hoàng thượng lại đem chuyện này giao cho mình xử lý, nói trắng ra là Hoàng thượng vẫn xem trọng mình. Cho nên Sách Nhạch Đồ thậm chí bỏ tiền của mình ra để trọng thưởng, muốn hạ nhân cùng nhau xử lý, cố gắng làm sao thu xếp cho ổn thỏa.

Một ngày kia, Sách Nhạch Đồ nhận được báo cáo từ Lễ bộ, nói là Đồ Hải, Chu Bồi Công cùng đi theo năm trăm quân lính đã gần đến trạm dịch bờ sông. Sách Nhạch Đồ vội vàng kêu người nhà thay quần áo cho mình, tranh thủ thời gian đi vào trong cung bẩm báo. Vội vã đi tới Càn thanh cung, đang chuẩn bị đưa bài từ xin vào, bị Lý Đức Toàn đang cười tủm tỉm gọi lại: “Sách đại nhân, thứ cho nô tài lăm miệng, ngài cẩn thận nhìn thử coi, có phải là quên thứ gì hay không?” Sách Nhạch Đồ theo ánh mắt của hắn ngắm trên người mình một cái, không khỏi hoảng loạn lên, sự tình gấp gáp, rõ ràng là quên đeo hướng châu, cái này chính là trước mặt vua thiếu sót, cho dù Hoàng thượng khai ân không trách phạt, nhưng mình là một vị đại thần mà thiếu sót như vậy cũng cảm thấy mặt mất.

Sách Nhạch Đồ có chút xấu hổ cười nói: “Đa tạ Lý công công chiếu cố, kính xin Lý công công lại giúp đỡ lần nữa, cho ta mượn một chuỗi hướng châu để sử dụng.” Lý Đức Toàn cười ha ha liền đi vào gian phòng bên cạnh lấy ra một chuỗi hướng châu ngọt ngào nói: “Tác đại nhân nói như vậy là giết nô tài rồi, Tác đại nhân chịu dùng chuỗi hướng châu này là nể mặt nô tài rồi.” Sách Nhạch Đồ vội vàng đem chuỗi hướng châu đeo lên, sau đó từ trong tay áo rút ra một tờ ngân phiếu năm mươi lượng đầu rồng đưa cho Lý Đức Toàn, Lý Đức Toàn một mặt ra về từ chối một mặt lại hớn hờ vui cười nhận lấy.

Đưa lên bài từ, không lâu lắm đã có tiếng kêu tiến vào, Sách Nhạch Đồ hướng Khang Hi cận kề bẩm báo mọi việc chuẩn bị đã xong, Khang Hi cũng hỏi lại cô cùng cẩn thận, cuối cùng Khang Hi nói: “Chuyện này trăm muốn phải long trọng, hoành tráng. Trăm chính là muốn mọi người trong khắp thiên hạ biết đến trăm là như thế nào đối đãi với công thần. Trăm muốn Đồ Hải hiểu được sự đối đãi của Vua voi công thần như thế nào. Người lần này làm việc cần phải tận dụng hết khả năng, trăm muốn nhìn xem mọi bề tôi trong mắt nhìn trăm là một vị vua anh minh sáng suốt. Mà hơn nữa, trăm còn trông cậy người về sau có thể chỉ dạy Thái tử, tốt lắm một lát nữa trăm sẽ hạ chỉ cho ngự thiện phòng ban thưởng cho người một bữa cơm rồi bảo bọn nô tài đưa đến phủ cho người. Người cũng vất vả rồi. Ngày mai cùng trăm đi nghênh đón Đồ Hải cùng Chu Bồi Công.” Sách Nhạch Đồ được ban thưởng to lớn, trong lòng như được uống mật ngọt, rất là cao hứng, ngồi trong kiệu do bốn người khiêng còn cảm thấy lâng lâng khê cất tiếng ngâm nga.

Theo như thể chế, lần này ở ngoài thành nghênh đón, thân vương trở xuống cùng dòng họ hoàng gia cũng phải đi theo. Sáng sớm hôm sau, Dận Chân cùng đại đội nhân mã ra khỏi cửa cung, xe ngựa của hắn theo sát ba vị đại ca ở phía sau, đây là lần thứ nhất hắn ra khỏi Tử cấm thành, cũng coi như được mở rộng tầm mắt, dọc theo đường đi tất cả đều được trải màu vàng, uy nghiêm của hồng gia được hiển lộ rõ ràng. Sách Nhạch Đồ nguyên bộ tam đẳng mặc giáp trụ, cưỡi ngựa dẫn dắt phía trước, vì là quan đi đầu nên phía sau đều phải ghi chép.

Năm cặp ngựa, hai mươi trụ cờ lớn, hai mươi người cầm cờ, mười trụ thương, năm cặp rải hoa, mười khẩu đại đao, ô dù cán cong màu vàng bốn cái, dù thẳng cán màu vàng tám cái, dù màu đỏ hai cái, dù màu trắng hai cái, quạt lớn thêu hoàng long 6 cái, quạt thêu kim hoàng 4 cái, quạt thêu hồng long 6 cái, quạt thêu kim thái phượng 4 cái, hai cặp trượng ngô, bốn cái trụ thương gắn đuôi báo, hai cặp vòng hình quả dưa leo. Phía sau 54 người hầu cầm hoa, trong đó Cửu Long cán cong màu vàng bốn cái, hai mươi chuỗi màu vàng dựng thẳng, cũng liên tục sắp hàng. Tiếp theo, cung nhân cầm phiên đủ loại màu sắc hình dạng, có Nghi Phượng, loan, tiên hạc, Khổng Tước, hoàng hộc, bạch trĩ, xích điều, hóa trùng, chân lộ, minh diên. Lấy đề tài hình vẽ mọi Linh Thú, có du lân, sư tử, Bạch Trục lục đầu, xích gấu, hoàng gấu, tích tà, tê giác, thiên mã, thiên lộc.

Sáu mươi bốn tên Loan Nghi Vệ mặc Hoàng Mã quái(1) lần lượt đi theo vây quanh Hoàng Đế Khang Hi đang ngồi kim liên(2), Khang Hi ngồi ở trên đầu kim liên, chỗ ngồi bên cạnh còn có thị vệ tay cầm đại đao, tay cầm cung tiễn, tay cầm bảo vĩ thương tổng cộng là ba mươi người. Tay cầm hà thủ kích là bốn người.

Hàng ngũ bên trong, Mục Tử Tư, Lang Đàm, Vũ Đan trên người mặc hoàng mã quái mới, trên đầu là mũ miện(3) từ nhị phẩm, phía sau mũ miện đều có lông công hình một cây hai mắt, trường kiếm đi theo. Kê hầu trước điện tay cầm cán cong màu vàng một người. Cầm cây tiên lau sạch điện bốn người. Trong lúc đó ở mũi xe, trừ mười thất nghi thức ngựa bên ngoài, có người cưỡi ngựa, vệ sĩ ngàn người. Đồng thời y theo tiêu chuẩn Lễ bộ quy định, nói lệnh cho diễn tấu phải thu được thắng lợi”.

Đã đến nơi nghênh đón, Khang Hi ngồi ở nơi riêng biệt được xây dựng trong đình, mấy vị hoàng tử xếp thành hàng đứng yên chờ, Thái tử ở trước, đại a ca, tam a ca, Dận Chân theo sát phía sau, phía sau nữa là thân Vương, Quận Vương, bồi lạc, bồi tử, theo lệnh của Khang Hi, từ Quận Vương trở xuống toàn bộ quý nghênh.

Giữa trưa, đột nhiên tiếng tù và nổi lên(chỗ này thấy ko ổn lắm), chỉ thấy xa xa có hơn mười tên bội đao hiệu úy xếp thành hàng đi tới, cầm những nắm đất vàng mới trải trên đường đi làm tạo ra âm thanh. Tiếp theo, ba mươi bảy con la khỏe mạnh kéo lấy năm tòa Hồng Y đại pháo ầm ầm mà qua. Những con la khỏe mạnh này cũng đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bước lên giẫm xuống cũng đều như nhịp trống, cũng làm cho trên đường lớn bay lên những luồng cát bụi, những người nhìn thấy cũng đều tròn mắt há mồm.

Dận Chân ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú không chớp mắt, chỉ thấy đại quân nghi thức đã xuất hiện. Tám mươi ngọn cờ nạt rùng, do tám mươi tên đại

hán vạm vỡ giờ lên dẫn đầu, theo sát phía sau là mười tám cái lọng cong Cửu Long thừa(3), toàn một màu vàng nhạt, chỉ cuối cùng hai mặt một xanh một tím. Hẳn biết cái này gọi là "Xanh biếc cùng màu tím tượng trưng cho sự mang ơn" phía sau mũi xe hai đội quân sĩ thông dong đi tới. Phía trước bọn họ là cờ của Bát kỳ, hai mặt kim cổ kỳ, hai mặt thúy hoa kỳ, cùng bốn phía là tiêu kim kỳ.. Đội ngũ phía sau, là người của bát kỳ tham gia canh gác mặt của mình, một trăm hai mươi tên quân sĩ giờ khóa vàng, có người nằm giống quả dưa, đứng thẳng như quả dưa, khóa búa, đại đao, hồng đăng, vàng đăng mờ ra, ba mươi hai tên quân đội bảo hộ xe có cờ lớn đã đi tới. Lúc này xe có cờ lớn được tạo ra rộng rãi phi thường, bốn góc trên xe đứng bốn gã hộ đạo tướng quân. Bọn họ cũng mặc trang phục nhị phẩm, trên người mặc hoàng mã quái, tay cầm chuôi kiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực. Trong xe chân cờ lớn cao hai trượng, tua cờ đỏ thẫm, mình hoàng khảm bên cạnh, màu lót của cờ lớn là màu xanh da trời tượng trưng cho bát kỳ, phần phật tung bay, trên đó có mười một chữ màu vàng thật thật lớn:

Đại học sĩ Khâm Mệnh phủ viện đại tướng quân đồ.

Đại kỳ dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào hết sức chói lọi. Xe phía sau đại kỳ, mới nhìn thấy nghi thức của trung quân Đồ Hải. Mười tên thị vệ cưỡi ngựa đi đầu mặc hoàng mã quái, phía sau là hơn mười tên trung quân thị vệ, cầm Thương Phương bảo kiếm của vua, giờ cao lộ ra màu sáng chói, vây quanh một chiếc xe ngựa, rềm xe ngựa vén lên, đại tướng quân Đồ Hải mặc đầy đủ khôi giáp đang ngồi ở trong đó, bên cạnh xe ngựa, có một vị trung niên hơn ba mươi tuổi cưỡi ngựa đi theo, khuôn mặt như khắc bình thường, màu da ngăm đen, nhưng không mất đi vẻ khí phách, hán mặc quần áo và trang sức tứ phẩm, nhưng đồ trang trí trên mũ thật là dày đặc những ba lông công. Dận chân biết rõ, người này hiện nay dưới triều đình của Khang Hi chính là đệ nhất nho tướng Chu Xương Chu Bồi Công, hiện nay là dưới trướng tham nghị của Đồ Hải.

Đội ngũ đi đến cách đám quần thần tập trung cách hai trăm bước như đã quy ước liền dừng lại. Chu Bồi Công xuống ngựa, cùng đi theo là bốn gã hộ đạo tướng quân cũng xuống ngựa, từ bên cạnh đẩy ra một chiếc xe Tiểu Mộc, Dận Chân xem ra có điểm giống xe lăn ở thời của mình, tiếp đó năm người ở cùng một chỗ mang Đồ Hải đang ngồi ngay ngắn ở trên xe nâng xuống xe đặt ở trên chiếc xe lăn. Hành động này làm cho Dận Chân thất kinh.

(1)Hoàng mã quái: áo choàng màu vàng dùng để thăng thưởng và vinh danh công thần.

(2) liễn: xe kéo vua ngồi

(3)Mũ miện: thờiThanh dùng để phân biệt đẳng cấp quan lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tiếp đón bên ngoài thành (2)

Bốn gã tướng quân ngay tại chỗ tháo xuống phối kiếm, trong đó hai người nhẹ nhàng đẩy xe Tiểu Mộc đi trước, Chu Bồi Công cùng hai người khác đi theo phía sau. Đám vương công đại thần đứng chờ trông thấy cảnh tượng như vậy không hiểu chút nào bèn nha nha nghị luận.

Lúc này, có hai vị quan viên ở bên cạnh vội vàng đi tới, một vị trong đó Dận Chân cũng biết, là thái y Lâm Quốc Khang của Thái y viện. Trước kia vào mùa hè dạ dày không được tốt, hán đã phụng chỉ của Khang Hi đến xem bệnh cho mình.

Hai vị quan viên vội vàng đi tới bên cạnh Khang Hi, đội hai người quỳ thỉnh an xong, Khang Hi cau mày hỏi: "Bệnh tình của Đồ Hải như thế nào rồi?" Lâm Quốc Khang thưa: "khởi bẩm Hoàng Thượng, Đồ Hải đại nhân mạch rất yếu, máu chảy ngược, giống như chứng bệnh trúng gió, nửa người bên trái đã liệt, thần từng thử qua châm cứu, nhưng Đồ Hải đại nhân bệnh đã ngấm vào xương, chỉ sợ không phải có thuốc và châm cứu là có thể khỏi bệnh, trước mắt bệnh tình của Đồ Hải đại nhân giống như đi ngược dòng nước, thần sợ đại nhân..."

Khang Hi nghe vậy kinh hãi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc: "Nhưoi nói Đồ Hải bị liệt nửa người? còn có, còn nữa, mới vừa rồi ngươi còn nói hán chỉ sợ làm sao?"

Lâm Quốc Khang khư4 căn răng, nói: "Thần chỉ sợ thời gian của Đồ Hải đại nhân không còn nhiều lắm."

Khang Hi nhất thời im lặng không lên tiếng, trong ấn tượng của hán Đồ Hải từng là người đàn ông cường tráng. Hán còn nhớ rõ lúc hán mới lên ngôi hoàng đế, nghe theo di mệnh của tiên hoàng thái tổ phục chức cho Đồ Hải làm Đô thống hoàng kỳ, Đồ Hải phủ phục trong đại điện khốc lớn, bởi vì hoàng đế thái tổ băng hà cũng là vì sự ủy thác quan trọng của tân hoàng. Ngô Tam Quế vì dò xét ý của triều đình, xin dôi phiên, quần thần như đám Mạc Lặc, Mễ Tư Hân, Minh Châu cũng như Trần Ứng đều hứa vào xin cho Ngô Tam Quế dôi phiên, riêng Đồ Hải vẫn kiên quyết không đáp ứng, lấy việc triều đình vẫn chưa chuẩn bị cho chiến sự, chính mình dưới sự giận dữ đã đem cách chức Đồ Hải. Chiến tranh vừa mới bắt đầu, trong quần thần vậy mà lại không có ai nguyện ý tiếp nhận Hộ bộ đang trong tình trạng rối rắm này, rơi vào đường cùng mới nhớ tới Đồ Hải, phong cho làm thượng thư Hộ Bộ, chuẩn bị lương thảo, Đồ Hải chịu đựng gian khổ không lời oán than, bận tới bận lui, từng việc từng việc phân rõ trước sau mà làm, công tích rành rành trước mắt. Trận chiến sát Cáp Nhĩ diễn ra, kinh sư không người có thể thủ, khi đó Đồ Hải lại được giao trọng trách lúc lâm nguy, phòng theo chuyện cũ Á Phụ chinh quân thời Hán, chính đồn quân đội, lĩnh xuất bất kì ứng chiến, lấy một vạn phá mười vạn, anh hùng khí khái biết đường nào. Về sau lại nhận

trọng trách phụ viễn đại tướng quân chỉ huy quân đội bất kỳ của các tỉnh tập hợp xuất chinh đánh Ngô Tam Quế liên tiếp giành chiến thắng, lúc này Đồ Hải là bậc trượng phu biết bao!

Khang Hi nhìn Đồ Hải đang được đẩy chậm rãi đi tới liền thanh tỉnh lại, trong mắt đã chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt. Lúc này, Lâm Quốc Khang đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nghe Khang Hi nói: "Lâm Quốc Khang, trăm muốn người Thái y viện bọn ngươi hết lòng chăm sóc cho Đồ Hải, có cần bất cứ thứ gì, cứ đi vào trong kho của nội cung lấy những dược liệu tốt nhất mà dùng." Lâm Quốc Khang vừa muốn trả lời, chỉ thấy Khang Hi ở trong đang ngồi đã đứng dậy, bước nhanh về phía trước nghênh đón. Hoàng Thái tử cùng Dận Chân và mấy vị đại ca vội vàng theo sau, còn lại các vị đại thần không biết xảy ra chuyện gì, phần lớn không biết làm sao, lúc này Dụ thân vương Phúc Toàn khoát tay lên lớn tiếng nói: "Các ngươi đều không có mặt sao? Chứ từ đi đón Đồ Hải, đám nô tài các ngươi còn không đi theo?" Mọi người lúc này mới vội vàng đuổi theo.

Thấy Khang Hi đi tới trước mặt xe đẩy, Chu Bồi Công cùng mấy vị đại tướng quân ngơ ngác nhìn nhau, thần tình đều sững sốt, bọn hắn trăm triệu lần không nghĩ Khang Hi lại có thể ra nghênh đón, liền rối rít quỳ làm lễ, Khang Hi dường như không nhìn thấy, tiếp tục đi tới trước xe.

Nhìn Đồ Hải một cách thăm thiết thấy hai mắt lõm xuống cùng khuôn mặt gầy đi rất nhiều liền run giọng nói: "Lân Châu...". Đồ Hải nhìn thấy Khang Hi, thân hình khẽ động muốn từ trên xe đẩy đứng lên, nhưng mà thử mấy lần cũng đều không có sức đứng lên, bèn mở miệng, lệ như suối trào, thanh âm khàn khàn nói: "Hoàng thượng, nô tài thật là thất lễ, cái thân xương cốt này của nô tài ngay cả thỉnh an Hoàng thượng mà An Đô cũng làm không được." Khang Hi nghe thấy như vậy trong lòng lại xúc động, lệ lại tuôn rơi, một lúc sau mới bình tĩnh liền nói: "Lân Châu à, mấy năm nay thật sự là khổ cho ngươi rồi, gặp lại ngươi hình dạng như vậy trong lòng của trẫm rất đau xót. Trẫm đã lệnh cho người của Thái y viện khám và chữa bệnh cho ngươi, dùng dược liệu tốt nhất hoàng cung, điều dưỡng một thời gian, ngươi vẫn còn là Đại tướng quân Đồ Hải cường tráng quyền thế họ giá bên cạnh trẫm." Đồ Hải cũng đã ngưng lệ, nghe vậy liền cười khổ một tiếng nói: "Hoàng thượng, nô tài biết sức khỏe của mình mà, nô tài sợ là không được rồi. Nô tài rất muốn chính mình cùng hoàng thượng lĩnh quân tiến vào thành Vân Nam, bắt giữ Ngô Nghịch dâng thủ cấp trước giá (xe kéo của vua) hoàng thượng, nhưng bây giờ nô tài..." Đồ Hải nhận thấy chính mình không đủ sức vì liệt nửa người, đau khổ nhắm mắt lại, một lúc lại mở mắt ra, nhất thời mắt hồ đã rung rung.

Khang Hi thôn thức một tiếng, nói: "Lân Châu, trăm cùng ngươi làm sao? Hôm nay là ngươi chiến thắng trở về cuộc sống, chúng ta hai người quân thần nên nói chuyện thoải mái một chút đi." Dứt lời, liền chuyển hương qua đám quan viên nói: "Các ngươi nhớ kỹ, Đồ Hải đi chinh chiến nhiều lần lập đại công, chính là người quan trọng nhất Đại thanh mà ta trông mong, hôm nay trăm liền phong Đồ Hải làm đẳng công (tước đầu trong năm tước phong kiến), con cháu được thừa kế. Thái tử, Dận Đề, Dận Chi, Dận Chân, mấy người các ngươi lại đây.

Mấy vị đại ca nghe vậy liền đi tới bên cạnh, Khang Hi chỉ vào Đồ Hải nói: "Kể từ hôm nay các ngươi hãy nhớ cho kỹ, Đồ Hải chính là Thái Phó lớn nhất và cũng là sư phó của bọn ngươi. Hôm nay các ngươi làm lễ làm lễ ra mắt đi." Mấy vị đại ca không dám chậm trễ, xếp thành một hàng liền làm lễ. Đồ Hải thấy như vậy liền cuống quýt nói: "Mấy vị gia môn không thể a. Đồ Hải không dám nhận." Sau đó chuyển hướng sang Khang Hi, lúc này một câu cũng không nói nên lời, chỉ là nhìn thật sâu, giống như muốn đem Khang Hi khắc sâu vào trong lòng. Trong lòng Khang Hi lại khổ sở liền nói: "Lân Châu, ta và ngươi quân thần nhiều ngày chưa gặp nhau, trăm cùng với ngươi ngồi cùng liền mà quay về, chúng ta nói chuyện nhiều hơn." Nói xong mới chú ý tới bên cạnh thấy Chu Bồi Công đang quỳ, cho nên đi tới nâng Chu Bồi Công dậy nói: "Bồi Công, ngươi cũng vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai ngươi chuyển bài từ, trăm có chuyện muốn nói với ngươi." Chu Bồi Công cúi người đáp ứng, sau đó đoàn người trở lại kinh thành không nhắc đến.

Khang Hi cùng Đồ Hải ngồi cùng xe trở về kinh thành, sau đó mỗi ngày lệnh cho thái y của Thái y viện đến phủ của Đồ Hải chăm sóc, sử dụng dược liệu hết thấy đều vào trong kho của nội cung lấy, luôn quan tâm yêu mến, mặc dù trong triều mỗi người không ngừng hăm dọa nhưng phủ của Đồ Hải lại vắng ngắt, mọi người đều biết Đồ Hải không còn sống được bao lâu, cho nên cũng xem nhẹ chuyện kết giao với Đồ Hải. Chỉ là Dận Chân mỗi ngày luyện tập bao bốt, nhìn thấy thị vệ Dạ Mẫn (con của Đồ Hải. Xem

Nhiều lần, quân đội nhà Thanh áp sát thành Vân Nam thành công, xuất quân là diệt địch, tin chiến thắng tới tấp bay về đến kinh thành. Tin đến kinh thành, Khang Hi vui mừng hạ chỉ giết thi hài, cho nên mới đào mộ của Ngô Tam Quế lên, mở quan tài ra. Sau khi lấy hài cốt Tam Quế ra liền chém đầu mang về thành Bắc Kinh, báo cáo thiên hạ. Thủ cấp của Thế Phan và Hạ Quốc Tương cùng đưa về Bắc Kinh. Sau lại truyền lăng trì xử tử Hạ Quốc Tương và Mã Bảo. Nhà họ Ngô coi như diệt vong.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gia tể (thượng)(1)

Sau khi thủ cấp của hai tên Ngô Thế Phan và Hạ Quốc Tương được treo cao tại cổng thành Bắc Kinh, Khang Hi lập tức lệnh cho đại thần Mã Tư Khách chuẩn bị tể tự ở Phụng Tiên Điện để bầm báo với vong linh của các vị Hoàng Đế thế tổ. Tất cả các vị hoàng tử, hết thấy đều phải đi theo tể tự, nhưng trước đó, theo lễ thường thì phải tắm rửa thay quần áo mới và nhịn ăn khiến Dận Chân đói đến nổi mắt nổi đom đóm cả lên. Rồi ngày hôm sau mới sáng sớm đã bị kêu thức dậy, sau đó là toàn bộ cơ thể bị bao bọc bằng một bộ lễ phục của hoàng tử. Ngày mùa đông lễ phục đặc biệt rất nặng nề, nhất là mũ đội, nặng khoảng chừng vài cân, đem cả cân cổ muốn ngoặt cả xuống. Dận Chân thật sự cảm thấy đám người cổ nhân này có thú thích hành hạ bản thân quá mức rồi.

Do được Khang Hi dẫn theo, Dận Chân xếp hàng sau Thái Tử cùng vị Đại ca lớn tuổi nhất, tại cửa vào điện Phụng Tiên đứng hầu. Khang Hi dừng lại

một chút trước bức họa của thái tử thái tông, rồi đến trước bài vị của vị thế tử Hoàng Đế, tay trái cầm lấy ba nén nhang thơm ngát quỳ xuống. Các a ca cũng đồng loạt quỳ theo cùng một lúc.

Khang Hi cất cao giọng nói:

-Nhi thần Ái Tân Giác La Huyền Diệp kính báo chư vị liệt tổ liệt tông cùng tiên hoàng thế tử, phi tặc Ngô Tam Quế phạm tội trái với thiên địa, vứt bỏ minh ước, tự ý khởi binh Vân Nam, kết minh với tam phiên làm phản, nhi thần mặc dù khổ tâm giáo hóa(1), tiếc rằng tam phiên luôn gây loạn lẩn tránh, vì để bảo vệ giang sơn thanh bình to lớn này, nhi thần đã dụng quân lực cả nước để bình định lại, trải qua tám năm đến bây giờ, hôm nay tam phiên đã được dẹp yên, Ngô Nghịch đã bị chém đầu, nhi thần Huyền Diệp nhân dịp này xin tuyên cáo với thiên hạ, từ nay về sau cùng dân sinh tức, hải nội sinh bình(2).

(1): dạy bảo, chỉ dạy đúng lý lẽ.

(2): cùng chung hơi thở nhịp sống với dân, đất nước bình an.

Dận Chân quỳ ở phía sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Khang Hi, nhưng là từ thanh âm hơi run rẩy của Khang Hi phát ra, đã cảm giác Khang Hi đang vô cùng kích động, cơ hồ không kiềm chế tâm tình. Một hồi lâu sau, thật vất vả mới nhìn được đến lúc nghi thức chấm dứt, Khang Hi phân phó mấy gã nhi tử đi vào thượng thư phòng quỳ chờ, rồi tự thân đi tiếp kiến sứ thần An Nam.

Vì vậy, mấy vị a ca cũng chỉ biết đem cái bụng đói đi đến thượng thư phòng mà chờ, mỗi người đều lộ vẻ ủ rũ. Đại ca ca đầu tiên nhìn không được nữa, bắt đầu phàn nàn:

-Thái tử, mấy vị đệ đệ chúng ta đều đã đói đến hai ngày rồi, bây giờ cũng chỉ còn chút nước bỏ bụng mà dự trữ thôi, không đi nổi nữa, không biết là trong hồ lô của Hoàng a mã có chứa cái gì, đã muốn chúng ta đến nơi này chờ, mà chờ không cũng không sao, đằng này con phải quỳ mà chờ nữa chứ. Không phải là sứ thần An Nam thôi sao? Tiểu quốc phiên thuộc thôi mà, làm gì phải thật tình như vậy chứ?

Đại a ca lúc này đã trải qua cảnh ở phủ riêng, cũng đã được phúc tấn(3) tại kinh, mỗi ngày ở thiên đô đều sống trong ôn nhu hương(4), lần này đến tế điện Phụng Tiên, hần đến cả một cái nghi lễ cũng muốn chịu không nổi.

(3): ban chức tước.

(4): ý nói sống trong sung sướng.

Thái Tử cùng Tam a ca chỉ cười nhẹ, không đáp lời lại. Dận Chân tỏ vẻ mặt thành thật, nói:

-Đại ca, lời này của huynh là không đúng.

Đại a ca nghe xong, trên mặt liền biến sắc, nói:

-Lão tứ, ngươi miệng còn hôi sữa, tức thời thì phải làm theo cùng ta, thế nào lại nói ngược lại, mà ta nói như thế nào không đúng?

Dận Chân vẫn như trước không thuận theo cũng không buông tha, nói:

-Sư phó có nói vua có lệnh, thần tất phải tuân theo, đó là vì trung, phụ có lệnh, tử tất tuân theo, đó là vì hiếu. Hoàng a mã vừa là cha vừa là vua, chúng ta đã là con của người, lại là thần tử đương nhiên cần phải nghe theo sự phân phó của Hoàng a mã, sao có thể vì vậy mà phàn nàn.

Dận Thi trên mặt có chút không nhìn được nữa, thẹn quá hóa giận, nói:

-Ta mà cần người dạy à? Người đọc sách được mấy năm rồi?

Dận Chân cũng không khách khí, phản kích nói:

-Đại ca chẳng lẽ đã không nghe qua lời sư phó nói? Vô quý vô tiện vô trường vô thiếu, đạo chi sở tồn, sư chi sở tồn đã(5). Tiểu đệ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn chiếm đúng cái lý đó thôi.

(5): không quý không ti tiện không dài không ngắn, đạo chú trọng ở cái sống cái sinh tồn, thầy dạy cũng quan tâm ở cái sinh tồn.

Đại ca còn muốn tranh cãi nữa thì thị vệ đã nhanh chóng kéo màn cửa lên, đi đến thay phiên nhau khuyên ngăn, nói:

-Thái tử gia, các vị a ca, Hoàng Thượng có phân phó thấy mấy vị a ca hai ngày nay đều khổ cực, lệnh cho nô tài đem theo rượu thịt tể tự đến thưởng cho các vị đây.

Đương nói thì có mấy tên thái giám bụng bốn bàn tiệc nối đuôi nhau tiến vào. Thái Tử làm đầu lĩnh, mọi người đều chỉnh đốn y phục, quỳ xuống tạ ơn ban thưởng. Sau đó mỗi người một góc bàn, bắt đầu ăn như hổ đói. Nhất thời không còn ai nói chuyện, chỉ cố lấy hết sức mà ăn thật nhanh.

Đang ăn được một hồi, có thêm hai tên thái giám bước vào, cầm theo một khối ngọc được chạm khắc tinh tế tiến lại gần, đặt ở trên bàn, nói là vật phẩm do An Nam tiến cống. Cả khối ngọc này phẳng phất mang hình dáng của cỏ linh chi(6), toàn thân một màu ngọc bích xanh biếc, sáng long lanh lấp lánh, trên đỉnh có một mảnh hoa văn tinh vi, rất là chói mắt. Mọi người đều vây xung quanh, ríu rít kêu kỳ lạ.

(6): tên một vị thuốc phương Đông

Thái Tử nhìn vào khối ngọc, nét mặt tràn đầy vẻ yêu thích, đại a ca thừa cơ nói:

-Thái Tử, người hãy cầm lên nhìn một cái để cho huynh đệ mấy người được xem rõ hơn đi.

Thái Tử lắc đầu, nói:

-Đây là công phẩm An Nam, chúng ta không có ý chỉ của Hoàng a mã, không thể tùy tiện động vào.

Đại a ca bĩu môi:

-Người là Thái Tử, là Đại Thanh đương triều Thái Tử mà, chi là cầm lên xem thôi có cái gì mà lo chứ?

Thái Tử có chút động tâm nhưng vẫn không chịu thò tay ra lấy.

Đại a ca lại có chủ tâm kích động, nói:

-Thái Tử gia không phải là không dám hả?

Lúc này Thái Tử như mang lấy khí thế của kẻ đánh cuộc, tức giận nói:

-Ai nói ta không dám, không phải là một khối ngọc hay sao?

Rồi lập tức thò tay ra như muốn cầm lấy khối ngọc, không ngờ khối ngọc lại vừa nặng vừa trơn nhẵn, Thái Tử dù sao vẫn còn nhỏ lực đơn chiếc, ngọc linh chi vì vậy mà rời khỏi tay, một tiếng “Phanh” nặng nề nện vào mặt đất, tức khắc bể mảy mảnh. Huynh đệ mấy người sợ ngây người ra, nhất thời chỉ biết đứng sững sờ tại chỗ.

Tam a ca Dận Chỉ vốn là thư sinh văn nhược, chứng kiến tràng diện trước mắt, sợ tới mức khóc lên, Thái Tử cũng không còn biện pháp nào, vẻ mặt trở nên kinh hoàng. Đại a ca thì ngược lại rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, trên mặt thậm chí mang theo chút ít thần sắc vui vẻ vì trêu tức được. Hắn vốn cố tình bày trò khiến cho Thái Tử trở thành trò cười cho thiên hạ, lần này sự tình lại hợp với ý của hắn, liền giả bộ quát lớn Tam a ca:

-Lão Tam, khóc cái gì, còn thể thống nữa à? Có Thái Tử làm chủ cục diện, sợ cái gì chứ? Người xem có chút đáng vẻ của nam nhi không!

Dận Nhưng dù sao đã trải qua được vài năm làm Thái Tử, dù không biết rõ ý định trong lời nói của Đại a ca nhưng hắn cũng biết gã nói đúng, với tư cách Thái Tử cần phải đứng ra gánh lấy mọi trách nhiệm. Tuy có cảm thấy ủy khuất, nếu không phải vì vài lời nói trêu chọc của Đại a ca, hắn sẽ không động đến cái ngọc linh chi bỏ đi kia. Đây là công phẩm An Nam, nguồn gốc không phải là tầm thường. Khang Hi trước sau luôn yêu cầu Thái Tử thập phần nghiêm khắc, ngoại trừ chỗ sơ suất này ra, hắn cũng không biết là khả năng đợi chờ hắn phía trước là sự trừng phạt gì. Thậm chí hắn còn nghĩ tới kết cục tệ nhất, có Đại a ca kề bên chăm ngòi ly gián, Khang Hi có hay không long nham đại nộ, do đó làm lung lay vị trí Thái Tử của mình?

Dận Chân đối mặt với cái cục diện này lắp bắp kinh hãi, nhưng nhìn thấy màn hai huynh đệ tranh đấu gay gắt với nhau, từ tận đáy lòng hắn chột than thở: “Thật sự là hoàng gia không có tình cốt nhục mà, hiện thời là cảnh chó cắn một mảnh, về sau sẽ có loại cục diện nào nữa đây? Thật sự sẽ giống như những tiểu thuyết mà mình đã đọc ư, anh em trong nhà cãi cọ tranh chấp lẫn nhau, là Cửu vương tranh đoạt sao? Mình ở trong vòng phân tranh này, làm sao có thể tự bảo vệ bản thân đây, thậm chí như thế nào mà thủ thắng được?” Đây rầy các ý nghĩ trong đầu lóe lên..., trên mặt lộ ra thần sắc suy tư, nhưng không cần lo có người bên ngoài vì chút sắc thái ưu sầu đó mà bận tâm.

Thái Tử cũng chú ý tới biểu hiện của Dận Chân, hắn đột nhiên linh cơ khẽ động, đã có chủ ý. Hắn kéo Đại a ca đến một bên, thì thầm nói:

-Đại ca, sau này Hoàng a mã nếu có hỏi đến, huynh sẽ trả lời như thế nào? Huynh có kể rõ lại thực tình cho Hoàng a mã được không?

Dận Thi xấu hổ cười:

-Thỉnh Thái Tử chỉ cho biết.

Dận Nhưng cười cười:

-Ta cũng không phải là không chịu gánh lấy trách nhiệm này, bất quá hai gã đệ đệ đều thấy được, ta động vào cái ngọc linh chi kia, là vì đại ca huynh khuyến khích. Hoàng a mã có tính tình như thế nào, đại ca huynh là người rõ nhất a.

Dứt lời liền hướng về phía Đại a ca cười cười.

Dận Thi cũng không muốn bắt gà không được còn mất nắm gạo, trầm ngâm một lát rồi nói:

-Vây theo Thái Tử nói, chúng ta nên làm như thế nào?

Dận Nhưng lặng lẽ chỉ vào thân người Dận Chân còn đang ngẩn ra, nhỏ giọng nói:

-Không bằng để lão Tử gánh hết đi nha, tuổi của hắn còn nhỏ, Hoàng a mã nhiều lắm là giáo huấn hai câu, không có gì lớn cả. Đại a ca, huynh cứ nói đi?

Dận Thi cho tới bây giờ cũng không thích nổi Dận Chân, cảm thấy hắn như thế nào cũng không thể là tri kỷ được, lại luôn chống đối phân cao thấp với mình, hơn nữa Dận Chân từ nhỏ đã ở chỗ của Đông Quý Phi mà Đông Quý Phi là vị ái phi được Khang Hi sủng ái nhất, rất có thể về sau sẽ được nhập cung, nếu thật sự đến lúc đó thì Dận Chân liền trở thành một đại kinh địch của mình. Hắn liền gật đầu nói:

-Thái Tử nói đúng, thế lão Tam bên kia nói như thế nào?

Dận Nhưng cười cười:

-Lão Tam vốn không phải là người nhiều chuyện, Đại ca ngươi đi nói với hắn một tiếng, ta đoán hắn sẽ không nói ra đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Gia tể (thượng)(2)

Đại a ca kéo Dận Chi đang khóc thút thít tới một bên, thấp giọng phân phó vài câu, Dận Chi sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt nhưng không có lên tiếng. Dận Chân đối với ba tên bắt đầu có mưu đồ bí mật đã có chú ý tới, nhưng y vẫn giả vờ không biết, tiếp tục giữ bộ dáng ngăn người ra, trong đáy lòng liền bắt đầu âm thầm tính toán.

Rất rõ ràng, ba người này nhất định đang tính bày ra trò gì đó, đoán không chừng rất bất lợi với chính mình, nếu không thì sẽ không quay lưng với mình như vậy. Khả năng lớn nhất là để cho mình gánh lấy cục oan ức này, quan trọng hơn, chịu tiếng xấu thay kẻ khác có khả năng mang đến hậu quả gì cho mình, bị Hoàng a mã xử phạt một trận là không tránh khỏi rồi.

Nếu cố biện bạch, tuy có khả năng sẽ tránh được một kiếp nhưng bởi vậy mà càng đắc tội thêm với ba vị đại ca thì thời gian sống kế tiếp của hắn sẽ không khá nổi, hơn nữa sẽ không thể đoạt được ấn tượng gì tốt từ Khang Hi. Nhưng nếu như mình không biện bạch, yên lặng thừa nhận, đồng thời nghĩ biện pháp cho Hoàng a mã biết mình bị uy khuất, vậy thì cục diện sẽ khác a. Đầu tiên, Hoàng Đế tất nhiên sẽ cảm thấy mình hiểu rõ được tình nghĩa thù tạc huynh đệ, làm một cái đã chiếm được tiên cơ; kế đến, lại có thể làm rõ ra ba tên kia vì trốn tránh trách nhiệm mà không từ thủ đoạn, tại trước mặt Khang Hi dĩ nhiên sẽ mất hết điểm. Khó xử nhất ở chỗ là làm thế nào để tránh được cái phong hiểm gọi là “Khi quân”, tự đánh giá như vậy thật tổn sức.

Đang ra sức nghĩ ngợi, chợt nghe thấy ngoài hiên truyền báo:

-Hoàng Thượng giá lâm.

Bốn người lập tức theo quy củ quỳ xuống, một tiếng thờ mệnh cũng không dám phát ra.

Thái giám quân sự vén rèm lên, Khang Hi vừa đi vào liền phát hiện những mảnh vỡ ngọc linh chi đang vương vãi trên đất, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm lên... , bộ dáng như sắp nổi trận lôi đình. Thái Tử vốn đang vụng trộm nhìn xem sắc mặt của Khang Hi, lúc này sợ tới mức cơ hồ không dám ngẩng đầu lên.

Khang Hi lạnh lùng nói:

-Là ai làm?

Nhất thời không người nào đáp lại.

Thanh âm của Khang Hi càng âm lãnh:

-Như thế nào, dám làm không dám chịu à? Tử tôn của Ái Tân Giác La ta, sao lại có kẻ hèn nhát như vậy được?

Thái Tử nghe vậy hơi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua vẻ tức giận của Khang Hi, vừa vặn cùng Khang Hi đối mặt một cái.

Khang Hi nhìn chằm chằm vào Thái Tử, hỏi:

-Ngươi là Thái Tử, ngươi nói đi.

Thái Tử do dự một chút, ngập ngừng nói:

-Là Tử a ca, Hoàng a mã, Tử a ca tuổi còn nhỏ, đùa giỡn hơi quá, vừa rồi muốn cầm để nhìn rõ vật mới lạ nhưng đã vô ý làm rơi vỡ ngọc linh chi tiến cống, Hoàng a mã, nhi thần cầu xin người khai ân, Tử đệ chỉ là nhất thời ham chơi mới gây ra đại họa thôi ạ.

Đại a ca lê tiếng phụ họa theo:

-Hoàng a mã, nhi thần cũng có ý nghĩ như vậy, lúc này xin người tạm tha cho Tứ đệ. Đám nhi thần vừa rồi cũng là lo giữ gìn chút ý tứ của Tứ đệ, mới không kịp thời bẩm báo cho Hoàng a mã, đám nhi thần biết tội rồi ạ.

Nói xong nhìn thoáng qua Tam a ca Dận Chi, Dận Chi nhìn hai vị a ca một cái, do dự một chút vẫn không nói gì.

Dận Chân trong lòng tự nhủ: “Hai tên này thật là độc ác, bị cục gạch đen này nện vào, không chỉ có bản thân mình bị đá ra ngoài, mà còn ở trước mặt Khang Hi bị một cái ấn tượng xấu nữa”

Khang Hi chau mày, nhìn chăm chăm vào Dận Chân, nói:

-Dận Chân, thật sự là nguoi à? Vì cái gì mà vừa rồi không chịu thừa nhận?

Trong lòng Dận Chân biết lúc này có nói cái gì thì cũng đều là sai hết, dứt khoát phải nói năng thận trọng, đành phải hướng về phía Khang Hi nặng nề dập đầu mấy cái.

Trong nội tâm Khang Hi càng tức giận hơn, khiển trách:

-Bình thường thấy nguoi còn biết tính toán lễ nghĩa, lại không rõ nguoi là một kẻ bất trị, những điều sư phó giáo huấn nguoi đều chạy vào hết bụng chó rồi à?(ax, vua gì chửi đã mạn vậy). Làm roi đồ vật, đã phạm vào lỗi cần phải gánh lấy trách nhiệm mà lĩnh phạt, đây không tính là lỗi nặng, nhưng mà đối với lễ quân phụ không tuân theo, cái này là một sai lầm lớn!

Dận Chân nào không biết lý, chỉ có thể dập đầu tạ tội, nói:

-Nhi thần biết sai, thỉnh Hoàng a mã trách phạt thật nặng.

Nghe nói như vậy, nộ khí của Khang Hi hơi trùng xuống, mà người khởi xướng việc này là Thái Tử và Đại a ca cũng âm thầm thờ ra một hơi.

Khang Hi suy nghĩ một chút, nói:

-Niệm tình nguoi tuổi còn nhỏ, trầm cũng không trách cứ nặng, nhưng lần này cần phải cho nguoi một bài học để cho nguoi nhớ thật lâu, như vậy đi, tự thân đi đến sân nhỏ trong viện tử, nói cho Vũ Đan là trầm muốn hấn đánh thật mạnh vào mông nguoi hai mươi roi.

Dận Chân liền run mình một cái, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, nhưng còn phải dựa theo lễ nghi mà bái tạ:

-Nhi thần tạ ơn Hoàng a mã ân điển.

Rồi đứng dậy, lướt ánh mắt tràn ngập “ai oán” nhìn thoáng qua Tam a ca, hơn nữa còn đặc biệt làm lộ ra vẻ hiền hách hơn. Đây chính là điểm trọng yếu đầu tiên mà hấn đang khổ công khổ sức diễn hoặc uống phí hết thầy, nếu như Khang Hi có chú ý tới, lại thêm Tam a ca trước kia có phản ứng không bình thường. Có khả năng Khang Hi sẽ nghi ngờ, nếu như y hỏi rõ Tam a ca, thì hai bên sẽ có hi vọng hòa nhau. Quả nhiên, hấn chú ý thấy Khang Hi nhú mày một chút.

Đi vào trong sân, trông thấy Vũ Đan, Dận Chân thành thật nói:

-Vũ quân môn, ta vừa rồi đã phạm một sai lầm lớn, Hoàng a mã cho ta đến chỗ ngồi để lĩnh hai mươi roi, Hoàng a mã còn phân phó là muốn đánh thật nặng,

Vũ Đan không dám lãnh đạm, chấp tay hướng về phía thư phòng, nói:

-Nô tài lĩnh chi.

Tiếp lấy với đôi mắt mang một chút đồng tình, nói:

-Tứ a ca, nô tài xin phép đắc tội, thỉnh Tứ a ca coi áo ngoài ra.

Dận Chân đem áo ngoài, áo măng bào cởi ra, chỉ còn mỗi tiểu y màu trắng bên trong, mặt hướng về phía thư phòng quỳ xuống.

Vũ Đan đi đến nơi khác cầm lấy cây roi, gả cố ý lấy một cây roi dây nhỏ, dù sao vị trước mắt này chính là hậu duệ quý tộc của Thiên Hoàng, một thân kim chi ngọc diệp, là ái tử của Đông Quý Phi, tuy nói phải đánh thật nặng vào mông nhưng đối với một đứa trẻ tuổi nhỏ như vậy, da thịt lại non mềm, thật sự nếu bị thương thì Hoàng Đế cũng không tha cho mình được. Đứng sau lưng Dận Chân, Vũ Đan thấp giọng nói một câu:

-Đắc tội.

Sau đó vung cây bằng dây thừng lên, đánh xuống dưới.

Dận Chân cắn răng, không để cho bản thân kêu ra tiếng nào cả, mỗi một roi đều giống như đao cắt lửa đốt, hấn rõ ràng cảm giác được làn da trên lưng

đang rách toạt ra.

Khang Hi ngồi bên trong đã chú ý lắng nghe đến, nhưng mà ngoại trừ tiếng cây roi vung lên không vung vút ra không còn âm thanh nào khác, khiến y hết sức kinh ngạc. Thậm chí còn tưởng rằng Vũ Đan đang cố ý diễn trò, nhưng y biết rõ Vũ Đan một lòng trung thành, nên không có khả năng giả bộ, vì vậy hơi ngó qua màn cửa, chứng kiến Vũ Đan xác thực đang chấp hành theo đúng mệnh lệnh của mình không hơn cũng không kém. Mà Dận Chân, thân thể vẫn giữ thẳng tắp, trên mặt nước mắt đang chảy dài xuống, nhưng nhìn vào thần sắc thấy có vẻ như bị một uy khuất rất lớn nào đó.

Vũ Đan cũng âm thầm lấy làm kỳ lạ, gã không nghĩ là cái tên tiểu bất điểm(1) này cư nhiên lại kiên cường đến vậy, tuy hai mươi roi này đánh vào, mình có chút hạ thủ lưu tình, nhưng trên lưng của Dận Chân da thịt vẫn tróc bong cả ra đó thôi, tiểu y thì đã bị cây roi đánh nát ra hết rồi. Thụ hình hoàn tất xong, Dận Chân hướng về phía thư phòng nghiêng ngả khấu đầu, nói:

-Nhi thần lĩnh phạt hoàn tất.

Cuối cùng chống đỡ hết nỗi liên ngất đi.

(1): tiểu tử ngoan cố.

Vũ Đan thấp giọng nói một câu:

-Vậy mới là một hảo nam nhi chứ.

Một mặt liền nhanh chóng ôm lấy Dận Chân đi vào thư phòng để giao chi.(2)

(2): bàn giao lại thánh chi.

Khang Hi nhìn về mặt đang tái nhợt trong ngực của Vũ Đan, dĩ nhiên là Dận Chân đang bất tỉnh, dặn dò:

-Người đi đem hần về chỗ của Đông Phi, tìm thái y xem qua một cái.

Vũ Đan vâng một tiếng, vội vàng ôm Dận Chân đi ra ngoài.

Khang Hi nhìn vào Tam a ca Dận Chi có phần thâm ý, Tam a ca ánh mắt chớp nháy, căn bản không dám nhìn vào ánh mắt của Khang Hi. Trong nội tâm của Khang Hi liên tục đầy nghi ngờ, nhưng lại không thể lập tức hỏi liên, đành phải phát tay ra, cho phép ba huynh đệ lui xuống. Vốn chuẩn bị cho tốt lần tế điện Phụng Tiên này để răn dạy sự tình cho đám nhi tử, vậy mà phải gác lại một bên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lúc Dận Chân tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên lưng đau đớn như bị thiêu đốt, quần áo trên người cũng bị cời ra từ lúc nào, vừa quay đầu lại, liền thấy Đông Quý Phi đang lo lắng ngồi bên cạnh giường, trên mặt nàng vẫn còn vương hai dòng lệ.

Dận Chân nở nụ cười với Đông Quý Phi một cách khó khăn, nói "Hoàng Ngạch Nương, nhi thần lại làm cho Người lo lắng rồi."

Nước mắt trên khóe mắt Đông Quý Phi vừa mới ngừng, lại bắt đầu tràn mi, nói: "Hài tử ngốc, đến lúc này còn nói với Ngạch nương những lời này sao? Chỉ có điều, ngàn vạn lần đừng hận Hoàng a mã của con, con lần này cũng gây họa lớn, Người cũng phải nghiêm khắc làm gương cho những kẻ khác."

Mặc dù trên danh nghĩa, Đông Quý Phi chỉ là "Dưỡng mẫu", nhưng Dận Chân luôn cảm thấy sự quan tâm, săn sóc của bà là thật lòng, cũng không khiến chàng cảm động. Dận Chân cười khổ một chút, nói: "Nhi thần sao có thể hận Hoàng a mã được chứ, là lỗi ở nhi thần, nhi thần đáng bị phạt."

Đột nhiên, từ ngoài cửa vọng vào giọng nói của Khang Hi: "Vậy người nói thật cho Hoàng A mã, người sai ở chỗ nào?"

Dận Chân nhất thời nghẹn lời, ngăn người. Nhìn Khang Hi đang đi đến, vẻ mặt có chút kì lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào. Khang Hi bước thẳng tới trước giường, vừa phát tay ý bảo Đông Quý Phi miễn lễ, vừa chăm chú nhìn thẳng vào mặt Dận Chân, dường như muốn tìm kiếm điều gì từ đôi mắt ấy.

Dận Chân hơi giật mình, Đông quý phi vội vàng nhắc nhở: "Từ A ca, mau hành lễ với Hoàng a mã của con!"

"À" Dận chân lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng đứng dậy hành lễ. Khang Hi nhẹ nhàng vỗ vai Dận Chân, nói: "Người còn đang bị thương, không cần đa lễ. Trẫm có chuyện muốn nói với người, Đông phi, nàng hãy tránh đi một lát."

Đông Quý phi ngay lập tức đứng lên, lo lắng liếc nhìn Dận Chân, sau đó quay đầu đi ra ngoài.

Dận Chân cũng không biết Khang Hi là muốn làm gì (1), cũng không dám chắc là có nên hay không nói cho Khang Hi rằng, chàng thật ra vô tội, chỉ là không may trở thành thành người bị hại.

Dận Chân nhỏ giọng nói: "Nhi thần xin Hoàng a mã dạy bảo".

Khang Hi thoáng do dự một chút, hỏi: "Thật ra sáng nay đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Dận Chân giật mình, chàng không làm sao đoán được lúc này Khang Hi đã biết ngọn nguồn của sự việc hay chưa, nếu như Khang Hi còn chưa biết, thì việc chàng kể ra Thái Tử cùng với Đại A ca là vô cùng mạo hiểm, còn nếu như Người đã biết, chàng biết giải thích như thế nào đây?"

Đột nhiên, một ý tưởng lóe lên trong đầu, Dận Chân nghĩ ra một cách, mặc dù không dám khẳng định là có hiệu quả hay không,... nhưng ít nhất... có vài phần nắm chắc.

Dận Chân đột nhiên òa khóc không ngừng. Khang Hi bất ngờ trước phản ứng này của chàng, có chút không kịp trở tay, lại thấy vẻ mặt đầy nước mắt của chàng nên có chút không đành lòng, liền hỏi thêm một câu: "Người có điều gì oan ức, mau nói cho Hoàng a mã, chớ ngại."

Về cơ bản, điều này cho Dận Chân một tín hiệu, chàng nghĩ thầm: "thôi được, coi như đánh cược một ván". Một lát sau, chàng ngừng khóc, thỏ thẻ nói: "Hoàng A mã, nhi thần sai rồi, nhi thần không nên giấu diếm hoàng a mã". Thật ra, câu này cũng có huyền cơ, là một mũi tên bắn chết hai con chim thứ nhất, có thể giải thích là vì Dận Chân làm vỡ Ngọc Linh Chi, nhưng lúc Khang Hi hỏi lại không chủ động bẩm tâu. Thứ hai, cũng có thể giải thích là vì chàng không kịp thời nói cho Khang Hi rằng, thủ phạm trong chuyện này thực ra là Thái Tử cùng Đại a ca.

Quả nhiên, Khang Hi nghe thấy thế, nhú mày nói: "Trẫm vừa triệu kiến Thái tử và Dận Thì, đã rõ ràng mọi chuyện, thế nhưng, Trẫm thật không rõ, vì sao người còn muốn cùng chịu phạt với Thái tử và Dận Thì?"

Thật ra, Khang Hi không hề đề phòng Dận Chân, cho nên liền nói ra hết. Ông cũng không ngờ, Dận Chân mặc dù còn nhỏ đã có tâm cơ thâm trầm như vậy. Ông cũng tuyệt đối không thể đoán được, đứa con trông vẫn còn non nớt trước mặt ông đây, thực ra cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió không khác người trưởng thành là bao. Mặc dù chưa nếm trải qua những cuộc đấu đá thực sự chốn cung đình, cũng đã sống trong môi trường khắc nghiệt này nhiều năm, gặp không ít khó khăn, vấp ngã không ít lần, tuy rằng không tính toán hại người, cũng tích lũy cho mình một ít thủ đoạn tự bảo vệ bản thân.

Trong lòng đã có vài phần tự tin, Dận Chân cứ dựa theo tính toán trước đó của mình mà nói ra tất cả: "Hoàng a mã, nhi thần thấy thái tử cùng Đại A ca không cần thận mà làm vỡ cống phẩm, cũng liên quan đến Tam ca và nhi thần, tất cả mọi người đều kinh ngạc, vô cùng sợ Hoàng a mã trách phạt. Thái tử cùng Đại a ca là bởi vì biết Hoàng A mã sẽ thương nhi thần còn nhỏ tuổi, nên mới muốn cho nhi thần chịu trách nhiệm một mình. Hơn nữa nhi thần sợ Hoàng a mã biết sự thật sẽ đau lòng, cũng nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ, nên khi đó mới không đem sự thật nói rõ cho người. Nhi thần hiện tại đã biết sai, nhi thần thật sự không nên giấu Hoàng A mã, vì lỗi này, nhi thần đáng ra phải chịu 20 roi, nhi thần lại xin hoàng A mã trách phạt thật nặng, làm gương cho kẻ khác!"

Những lời này, đã đem tất cả những oan ức của mình nói ra, việc nói mình bị phạt vì tội khi quân phạm thượng chỉ để làm nền, thực chất để nhấn mạnh thói dè hèn, bi ối, dối trá của hai huynh đệ kia, càng làm cho sự thật là Hoàng Thái tử cùng với Đại A ca khi quân phạm thượng được phơi bày, lại ở trước mặt Khang Hi thành thực nhận. Hơn nữa, đoán chắc là Khang Hi bây giờ tuyệt đối sẽ không gia tăng hình phạt với mình, còn được khen ngợi.

Khang Hi trầm ngâm một lát, nói: "Người có thể nghĩ như vậy Hoàng a mã rất vui mừng, chuyện xảy ra ngay hôm nay, Trẫm mong người giữ kín ở trong lòng, 'quân bất mật tắc thất thân, thần bất mật tắc...' (2), hiểu chưa? Dận Chân làm sao mà không biết, Khang hi sẽ không vì thế mà phạt Thái Tử cùng Đại A ca, nhưng ít nhất, ấn tượng trong lòng Khang Hi về bọn họ đã suy giảm rất nhiều.

Khang Hi nói tiếp: "Tâm lòng của người đáng khen, hành động lại không đúng, xét về tư, Trẫm là A mã của người, có chuyện gì mà người không thể nói với A mã chứ? xét về công, Trẫm là vua, người là thần, không thể khi quân!" Tuy rằng Khang Hi vừa cười vừa nói, nhưng Dận Chân vẫn cảm nhận được trong đó sự nghiêm khắc.

Dận Chân vội vàng nói: "Nhi thần xin vâng, nhi thần từ nay cũng không dám. như thế nữa."

Khang Hi cười cười nói: "Được rồi, người nghỉ cho khỏe đi, Trẫm cùng Ngạch nương của người nói chuyện".

Dận Chân chịu đau vội vã đứng dậy tiễn Khang Hi, Khang Hi lại khoát tay chặn lại, bước nhanh ra ngoài.

Đông Quý Phi vẫn lo lắng đứng đợi ngoài cửa, thấy Khang Hi bước ra, vội vàng quỳ xuống, nói: "Hoàng Thượng, Tử A ca còn nhỏ tuổi, nông nổi, không hiểu chuyện, xin Người ngàn vạn lần đừng trách phạt quá nặng".

Khang Hi cười cười, tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đang ngán lẹ, nói: "Lão Tử so với huynh đệ của hần càng hiểu chuyện, Trẫm làm sao có thể trách phạt hần, nàng đã giúp ta nuôi dạy nên một hảo A ca. Trẫm cần phải thương cho nàng. Đợi lát nữa Trẫm truyền chỉ sai Lý Đức Toàn về tẩm cung của Trẫm mang 8 bộ Binh phong san hồ đến tặng cho nàng."

Khang Hi nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Đông Quý phi, chỉ cười mà không nói gì. Trên tay cũng không ngừng, từ mặt vuốt ve một đường xuống trước ngực nàng, nhẹ nhàng xoa bóp cặp núm phong mê người, Đông Quý phi hai má đỏ bừng, còn thở gấp một chút, nói: "Vạn Tuế Gia, đừng như vậy, bị người khác thấy sẽ không tốt!"

Khang Hi thấy Đông phi như vậy, cũng bị vẻ e thẹn của nàng hấp dẫn, liền bế nàng lên, rào bước về tẩm cung, đặt nàng xuống giường, bắt đầu một hồi mây mưa.

Ban đầu, Đông Quý Phi còn không biết vì sao Khang Hi bất ngờ thay đổi thái độ, từ giận dữ hóa thành dịu dàng, thậm chí có chút vui vẻ như vậy, thế nhưng nàng khẳng định, Dận Chân, dưỡng tử của nàng, cuối cùng cũng được Hoàng đế quan tâm. Không chỉ tính mạng của bản thân hẳn không phải lo lắng, sau này còn có thể có tiền đồ xán lạn. Nghĩ tới đây, nàng càng thêm đón hòa theo Khang Hi, khiến Khang Hi càng thêm vui vẻ, hai người lại tiếp tục triền miên.

Chú thích: (1) Nguyên văn là "trong hồ lô đựng thuốc gi"'

(2) "Quần bất mật tắc thất thân, thân bất mật tắc thất thân" trích trong một quẻ của Kinh Dịch. Nguyên văn là: Khổng Tử viết: "Loạn chi sở minh dã tắc ngôn ngữ dĩ vi giai. Quần bất mật tắc thất thân, thân bất mật tắc thất thân, cơ sự bất mật tắc hại thành. Thị cố quần tử thận mật nhi bất xuất dã".

Tạm dịch: "Vua không kín miệng mất ngôi, tôi không kín miệng thời roi mất đầu"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Săn bắn (1)

Dận Chân nằm trên giường tròn vẹn năm ngày mới có thể xuống giường đi lại, trong những ngày này, hần cứ khẽ động là vết thương trên lưng lại đau nhức, buộc phải nằm sấp. Chỗ tốt duy nhất do cái vết thương này mang lại là Đông Quý Phi đã dặn dò nhà bếp mỗi ngày phải dựa theo khẩu vị của Dận Chân chuẩn bị nhiều món ngon cho hần, coi như là có chút an ủi.

Thái y mỗi ngày đến xem bệnh đều bôi trên người hần một ít dược cao đen sì. Những hương thuốc bí truyền trong hoàng cung quả thực có chỗ độc đáo, chưa đến mười ngày, vết thương trên lưng hần cơ bản đều đã khép miệng. Dận Chân lại phải khôi phục lại công việc hàng ngày, chỉ tạm hoãn việc tập luyện bộ pháp, hoạt động tay chân để tránh ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Sáng nay, Khang Hi triệu kiến nội vụ phủ đại thần Hách Thế Hưởng, yêu cầu hần chuẩn bị tốt cho cuộc săn bắn mùa thu tại Nam Sơn. Hách Thế Hưởng vội vàng nhận lệnh. Thu phục Vân Nam chính là đại sự của Khang Triều, bình thường đều tổ chức một số cuộc săn bắn với ý nghĩa chúc mừng. Bên phủ Nội Vụ cũng đã sớm an bài công tác chuẩn bị, chỉ chờ hoàng thượng hạ chỉ.

Hách Thế Hưởng theo lệ cũ, xin ý chỉ hoàng thượng về những người tham gia. Khang Hi suy nghĩ một chút rồi nói: "Thái tử, nhị hoàng tử, tam hoàng tử, còn có mấy người lớn lên tại kinh thành đều cho đi theo. Ngừng một lát, lại nói: "Gọi cả tứ hoàng tử cùng đi theo đi". Hách Thế Hưởng ngạc nhiên, hỏi lại: "Hoàng Thượng, thứ cho Nô tài lảm nhảm, Tứ hoàng tử năm nay mới năm tuổi..." Khang Hi vui vẻ cười ha ha nói: Tiên đế sáu tuổi cầm quyền trong nước, trăm tám tuổi đã ngồi lên ngai vàng, ở cái tuổi Dận Chân, trăm đã sớm theo tiên đế săn thú mấy lần. Con cháu Ái Tân Giác La đều trưởng thành từ trên lưng ngựa, Dận Chân là nhi tử của trăm, ta muốn nó được rèn luyện một phen." Hách Thế Hưởng không giám nhiều lời nữa, vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Rất nhanh, tin tức đã đến tại Dận Chân. Hần cảm thấy hưng phấn vô cùng, đây chính là chuyện mà hần một mực mong ngóng, trước kia, chỉ được nghe đàm thị vệ Ngạc Luân Đại, Nặc Mẫn kể lại. Bọn họ vừa nghe tới được theo thánh giá đi săn, cao hứng bùng bùng. Nhìn tư thế hiên ngang lâm liệt của bọn hần, hò hét đến nổi nước bọt văng tứ tung, thực làm cho Dận Chân ghen tị. Hiện tại chính hần cũng có cơ hội được tham gia đi săn như vậy, có thể nào không làm cho hần vui như mở cờ trong bụng được chứ?

Sau đó công tác chuẩn bị được bắt đầu, phủ Nội Vụ sắp xếp cho Nặc Mẫn làm thị vệ tùy thân của Dận Chân. Dận Chân rất vui, Nặc Mẫn cũng hân hoan không thôi. Tiếp đó, phủ nội vụ phải người cùng Dận Chân đi tứ viện chọn ngựa. Dận Chân ở trong cung còn chưa có chính thức được cưỡi ngựa lần nào, cho nên vì mục đích đảm bảo an toàn cho hần, Nội vụ phủ chuẩn bị cho vị Tứ gia này một con ngựa non Mông Cổ thấp bé nhất. Sau đó giao cho Nặc Mẫn cầm cương. Điều này làm Dận Chân vô cùng bất mãn. Kiếp trước, hần đã từng tham gia câu lạc bộ cưỡi ngựa kỹ thuật, cũng được coi là một cao thủ trong đó. Ngựa hần từng cưỡi đều là những giống ngựa tốt của Anh hoặc Đức, vừa cao lớn, vừa uy phong. Lại nói, lúc hần ở phủ Dự Thân Vương cũng coi như là có kinh nghiệm sa trường, kỹ thuật cưỡi ngựa căn bản không phải chỉ để nói chơi. Chỉ là trong cung mọi người vẫn chưa có ai biết mà thôi.

Bởi vậy, theo yêu cầu bướng bỉnh của Dận Chân, phủ Nội Vụ đành phải đổi cho hần một thốt ngựa Hà Sáo(1) màu đen, mặc dù không đủ cao lớn uy mãnh, song cũng miễn cưỡng được coi là đủ tiêu chuẩn của hần. Sau đó đem bàn đạp điều chỉnh cho phù hợp với chiều cao của Dận Chân, quản sự của Nội vụ phủ dắt ngựa, một tên thái giám quỳ xuống cho Dận Chân leo lên lưng ngựa. Hần cảm thấy trong lòng không vui, đến từ xã hội văn minh, đối với hần mấy chuyện này vẫn là rất khó để thích ứng.

Cho ngựa chạy một vòng, Dận Chân điều khiển ngựa rất tốt, hai bàn chân đặt vững chắc hai bên hông ngựa, đầu gối tì sát bụng, không thực sự ngồi

xuống lưng ngựa mà là nhấp nhô theo tiết tấu khi ngựa di chuyển. Nặc Mẫn cùng quân sự phủ nội vụ chứng kiến cảnh ấy đều tấm tắc kêu kỳ lạ, sau đó, Dận Chân, qua một phen cò kè mặc cả, tự mình giữ cương ngựa, rong ruổi một phen ra trò, cũng coi giải tỏa được cơn giận.

Tiếp đó, phủ nội vụ lại đưa tới một cái gọi là vũ khí. Dận Chân vừa nhìn qua đã thấy thất vọng, chỉ có một bộ cung tiễn nhỏ mà chẳng hề có súng ngắn. Hắn thật sự nghi ngờ, lấy những vật này, làm thế nào có thể đi săn chứ? Tuy hắn có luyện qua bắn súng, nhưng hiện tại ngay cả bản lĩnh bắn năm trúng bốn của hắn trong trường hợp bắn vật sống còn có chút vấn đề. Thêm nữa ở Dụ Vương phủ, hắn dùng súng ngắn đầu cũng chỉ hơn trăm lần mà thôi.

Nặc Mẫn nhận ra tâm tư Dận Chân, nhẹ nhàng tiến đến nói: "Tứ gia, Nội vụ phủ có quy định, súng ngắn chỉ có thể cấp cho những hoàng tử đã trưởng thành, sợ cướp cò làm ngài bị thương."

Dận Chân bất mãn nói: "Vẫn còn chưa thử làm sao biết ta không sử dụng được? Nếu không tin, Nặc mẫn, ngươi đưa súng của ngươi đây ta thử xem." Trong lòng hắn tự nhủ. Ta trước kia huấn luyện quân sự, dùng súng trường ngắm bắn bia, mười phát chín mươi bảy điểm, dùng súng ngắn thì đạt chín mươi ba điểm, chẳng lẽ còn dùng không nổi cái súng ngắn nguyên thủy của các ngươi à, buồn cười! Lúc ta thử súng ở phủ Dụ Thân Vương, Dụ thân vương cũng phải chân kinh vì sao một đứa bé lại có kĩ thuật bắn súng tốt đến thế cơ mà...

Nặc Mẫn do dự một chút rồi nói: "Không phải nô tài không tin ngài, nhưng cái thứ này rất nguy hiểm, vạn nhất gặp chuyện không may, nô tài thực không dám đương nổi~"

Dận Chân trừng mắt: "Thật không ngờ nhi tử của Đồ Hải Đại tướng quân lại nhát gan như vậy, mau đem súng tới đây, ta bắn cho ngươi xem!"

Nặc Mẫn không còn cách nào, đành phải trở về lấy súng tới.

Dận Chân nâng khẩu súng lên, bắt đầu xem xét tường tận... Cái này theo lý thuyết mà nói chỉ là súng cầm tay. Nòng vừa ngắn vừa nhỏ, họng súng vừa thô vừa to, tay cầm đoạn trước làm bằng đồng, đoạn sau khảm bằng gỗ, cò súng cũng là làm bằng đồng. Nó cũng đã mang chút đặc điểm của súng hiện đại như chốt bảo hiểm, cò súng và một số thiết bị khác. Có tám phản trường tự với những khẩu súng từ thế kỷ 18 của phương Tây trước kia hắn đã gặp trong viện bảo tàng. Cần thận xem lại toàn bộ kết cấu khẩu súng, so với súng ở phủ Dụ Thân Vương thì thân súng quá nặng, thậm chí thiết kế còn thô hơn một chút, nhưng dù sao cũng là đồ vật Vương gia sử dụng, có thể tưởng tượng được mức độ tinh xảo của nó rồi!

Dận Chân một mặt để cho Nặc Mẫn kiểm tra súng, một mặt cẩn thận quan sát đạn dược, thuốc súng trước khi bắn, toàn bộ quá trình cũng tốn một khoảng thời gian dài, Dận Chân nhìn mà sốt ruột. Vất vả chuẩn bị cho tốt rồi, Nặc Mẫn chậm chạp không chịu đưa khẩu súng cho Dận Chân, Dận Chân vươn tay đoạt lấy khẩu súng, một tay cầm tay cầm, một tay nâng súng. Hắn đoán có khả năng sức giật của loại súng này sẽ rất khủng khiếp, vì vậy nhìn quanh một vòng, nhìn một cái cọ gỗ cách phía trước khoảng 50 bước, bắn!

BD1) Hà Sáo: tên khu vực sông Hoàng Hà uốn lượn ở tỉnh Ninh Hạ và Thiểm Tây, cùng vùng núi Hạ Lan Sơn, Lang Sơn và Đại Thanh Sơn, Trung Quốc. Đất đai bình nguyên màu mỡ, là khu nông nghiệp chủ yếu của các địa khu Nội Mông và Ninh Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Săn bắn (2)

Chỉ nghe "Đoàng!" một tiếng, Dận Chân đã cảm thấy cánh tay chấn động kịch liệt, sức giật làm cánh tay của hắn chấn động tới đau nhức, suýt chút nữa thì đứng không vững. Lại nhìn đến cọc gỗ phía trước, bởi vì hắn ngắm bắn tương đối thấp nên viên đạn nằm ở giữa đỉnh cọc gỗ cao hơn một mét, đục thành một cái lỗ hồng tung tóe. Dận Chân thoáng tính toán một cái đã đại khái đoán được quỹ đạo đường đạn. Trong lòng tự nhủ, đã có một chiêu này rồi thì trong lần săn bắn này sẽ phải bực bội chút tài năng rồi.

Ngày hôm sau, Dận Chân đứng giờ đi vào Nam Thư Phòng, hôm nay cùng với thầy Cổ Bát Đại học "Tứ Tri Thông Giám", đọc được một lát, Cổ Bát Đại như có điều suy nghĩ mà ngừng lại, Dận Chân hơi tò mò, vị sư phụ này cho tới bây giờ đều rất nghiêm khắc, rất ít khi thất thần, tưởng rằng vừa rồi lúc mình đọc sách trả bài có vấn đề nên hỏi: "Sư phụ, con có chỗ nào làm chưa tốt ạ? Sư phụ cứ trách cứ con đi!" Cổ Bát Đại cười cười: "Tứ Hoàng tử học rất khá, giải thích cũng rất chính xác, chỉ là ta đột nhiên lại nghĩ đến một bài thơ, bây giờ muốn cùng bình phẩm với Tứ Hoàng Tử, Tứ Hoàng tử phải cẩn thận nghe kĩ nhé!" Dứt lời liền rung đùi đắc ý, bắt đầu ngâm thơ:

"Trú lậu hi văn tử mạch trường

Phi phi tế vũ quá nam trang

Vân phi ngự uyển thu hoa thấp

Phong đảo hồng môn dã thảo hương

Ngọc liễn điều lâm bình điện khoáng

Vũ kỳ cận bàng viễn lâm dương

Sơ tình thiếu khoảnh bố vi liệt

Hào sấn thanh lương được túc sương." (1)

Mới đầu vừa nghe, Dận Chân cảm thấy rất là khó hiểu, nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cổ Bát Đại ngâm xong, hơi dừng một chút, hỏi: "Tứ Hoàng tử có hiểu rõ trong thơ đang nói đến những cái gì không?"

Dận Chân "ha ha" cười hai tiếng, cũng không trả lời, chỉ là cung kính khoanh tay một cái với Cổ Bát Đại, Cổ Bát Đại vuốt râu, nghi hoặc hỏi lại: "Tứ Hoàng tử đột nhiên hành lễ là vì chuyện gì?"

Dận Chân nói: "Sư phụ khổ tâm dạy bảo Dận Chân, đây là chuyện Dận Chân phải làm. Dận Chân nghe ý thơ, phỏng đoán bài thơ này hẳn là do Hoàng A Mã trên đường đi săn ngẫu hứng xuất khẩu thành thơ. Hoàng A Mã lúc ấy hăng hái giục ngựa giương roi, rong ruổi khắp đất trời rộng lớn, đây mới có một câu: "hào sấn thanh lương được túc sương" (2) này, sư phụ, không biết Dận Chân nói có đúng hay không?"

Cổ Bát Đại nhìn Dận Chân tán thưởng: "Tứ Hoàng tử quả nhiên thông minh hơn người, vậy ngài nói xem, vì sao ta lại ngâm thủ thơ đó của Hoàng Thượng vào lúc này?"

Trong lòng Dận Chân thầm nghĩ: "Cái này mà còn phải hỏi à, bảo ta đọc để đi tặng bốc lão gia tử chứ còn gì nữa. Ta có được tặng thưởng, thì Khang Hi - vị phụ thân từ trên trời rơi xuống này của ta có dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được nhất định là do ông thầy nhà người dạy, tất nhiên người sẽ được nhận không ít thứ tốt đi, quả không hổ văn nhân, chuyện tính toán này còn rất tinh đấy!"

Nhưng ngoài miệng lại nói: "Sư phụ dạy Dận Chân có thể lĩnh ngộ một điều: Hoàng A Mã muốn các thần tử không được quên rằng dòng họ Ái Tân Giác La chúng ta giành được thiên hạ từ trên lưng ngựa, làm người không được quên nguồn cội, cho nên phải dùng săn bắn làm phương thức kế tục truyền thống của người Mãn chúng ta!"

"Nói rất hay!" Cổ Bát Đại lớn tiếng khen ngợi, sau đó lại bổ sung một câu: "Tứ hoàng tử, trong tiệc săn bắn tối nay, nếu có hội có thể đọc ra bài thơ này, Hoàng Thượng nhất định sẽ rất vui mừng!"

Dận Chân gật đầu, nói: "Dận Chân nhớ rồi, đa tạ sư phụ đã đề điểm!" Hai thầy trò ngâm hiểu ý lẫn nhau, cùng vỗ tay cười to.

Ngày thứ ba, là ngày xuất phát đến Nam Sơn cho cuộc săn bắn mùa thu. Một đoàn người quy mô lớn tới mấy ngàn, đội ngũ vô cùng hoành tráng.

Khu vực săn bắn ở Nam Sơn, phía đông là dãy đồi núi lớn, nhiều bụi cỏ, lại có sông ngòi chằng chịt, cỏ cây phong phú, bởi vậy các loại dã thú rất thích tụ tập ở đây, là một địa điểm săn bắt có thể nói là tuyệt hảo.

Trước lúc đi săn, trong kỳ doanh sẽ có một vài tên lính đội đầu hươu, người mặc da hươu, thổi sáo mộc bắt chước tiếng hươu kêu, dụ đàn hươu tới, lại có binh lính khác, nhanh chóng thúc ngựa thổi kèn, xua dã thú đến bãi săn trong cung để Khang Hi cùng đám vương công đại thần vây bắt. Ngũ sắc tinh kỳ bay phấp phới trong gió, đội ngũ đi săn chia ra mấy đường, như rồng cuộn hồ ngồi tạo thành đội hình hình quạt tiến vào lãnh thổ Nam Sơn rộng lớn.

Một lá cờ màu xanh cực lớn bay phấp phới phía trước dẫn đường. Trước lá cờ, Hoàng đế Khang Hi mặc nhung trang, đầu đội kim khôi, lưng đeo hộp đựng mũi tên, trên đó có gắn lông đuôi chim nhạn, cưỡi trên một con thần mã, khắp mình con ngựa này đều được trang trí, trên đầu có một khối bạch ngọc, tai như trạc phê (3), mắt như huyền linh (4), chạy như bay. Mục Tử Húc - ngự tiền nhất đẳng thị vệ, ra roi thúc ngựa muốn vượt qua Hoàng Thượng, nhưng lại không sao vượt nổi. Đại học sĩ Tác Ngạch Đồ, Thượng thư Binh Bộ Minh Châu, Thượng thư Hình Bộ Mạc Lạc đội Khang Hi xuất phát một khoảng tương đương đường bay một mũi tên mới bắt đầu vùng roi thúc ngựa chạy theo.

Người lọt lại tụt phía sau chính là Cao Sĩ Kỳ - Thiếu chiêm sự tử phẩm mới vào Thư Phòng không lâu. Không biết là bởi vì ngựa của hắn không tốt hay là kỹ thuật cưỡi ngựa không lành mà chỉ thấy vị nổi tiếng về tài học xuất chúng này nhanh chóng bị con súc sinh kia giầy vò đến vò đầu bứt tay, thúc thủ vô sách. Khang Hi cười một tiếng, quay đầu lại, bốn vị hoàng tử theo thứ tự đã tập trung ở sau lưng, trưởng tử Dận Đề, Thái tử (thứ tử) Dận Nhưng, Tam tử Dận Chỉ, tứ tử Dận Chân, người nào cũng y phục chỉnh tề, an ổn cưỡi trên lưng ngựa, cũng có chút phong thái. Dận Chân cưỡi trên con "Truy Phong" không khỏi dương dương đắc ý... Khang Hi chú ý nhìn hắn, thân hình bé nhỏ ngồi trên một con ngựa cao lớn, bộ dáng vì dáng người thấp bé nên phải cố lắm mới có thể với đến bàn đạp này khiến Khang Hi không khỏi cười ra tiếng, nhận ra mình có chút thất thố thì vội vàng dùng tay che lại.

Đội ngũ đi săn bắt đầu dần dần siết chặt vòng vây.

Hoàng đế Khang Hi đang phi nhanh trên lưng ngựa thấy vòng vây càng lúc càng nhỏ, vòng tay ra sau lưng rút ra một mũi tên lắp vào cung, mắt thấy một bóng lóe lên trước mắt, Khang Hi chẳng hề do dự, giương cung liền bắn, chỉ thấy "Vèo!" một tiếng, một con hươu sao liền ngã xuống bụi cỏ xanh, cái lông đuôi chim nhạn run bần bật ở đầu mũi tên lập tức bị máu nhuộm đỏ.

Khang Hi liền tiếp giương cung, liên tục nạp tên, đến lúc mũi tên cuối cùng trong hộp được hắn bắn ra thì con hươu thứ hai mươi đã ngã xuống.

Chư vị thân vương như Phúc Toàn, Sách Ngạch Đồ, Minh Châu cùng với những binh lính Mãn Châu, người người anh dũng, vừa giương cung bắn tên

lập tức nào là hươu sao, cáo, thỏ nhao nhao ngã xuống trong vòng vây.

Đại Hoàng tử kéo cung bắn về phía một con thỏ rừng, không ngờ mũi tên lại rơi xuống đất ngay sau lưng con thỏ. Thỏ rừng quay đầu lại nhìn đại hoàng tử một cái, nhanh chóng nhảy mấy bước mà tháo chạy. Cảnh tượng này đúng lúc bị Khang Hi đang ở gần đó bắt gặp, đại hoàng tử chợt cảm thấy trên mặt nóng như thiêu như đốt.

Dận Chân ở bên cạnh nhìn thấy, không khỏi cười thầm, cũng không dám đề Đại hoàng tử phát hiện, kéo ngựa, xoay người rời đi.

Chú thích:

(1) Bài thơ Khang Hi làm trong lần săn bắn ở Nam Uyển, cơ bản bài này chưa thấy có ai dịch, mà khó nhằn, hôm nào lại nhờ cao thủ BNS dịch vậy...

(2) câu này có nghĩa là: "Con ngựa tức sưng rong ruồi trong không gian thoáng đãng, không khí mát lạnh trong lành mà thích chí nhảy chồm lên."

(3) Tai như trúc phê: Nghĩa là tai con ngựa như ống trúc bị gọt nghiêng, nhỏ, sắc, là ngựa tốt.

(4) Mắt như huyền linh: tả con mắt của tuần mã.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Săn bắn (3)

Khang Hi thấy những dã thú bị bắn chết đã la liệt ngổn ngang trên mặt đất thì truyền xuống cho mở một mặt lưới. Mục Tử Húc cùng Sách Ngạch Đồ cho binh lính hai bên trái phải mở vòng vây ra, vô số thú hoang kinh hoàng nhao nhao chạy theo lỗ hồng này mà tháo chạy như ong vỡ tổ.

"Hành cung" của Khang Hi thực là là một doanh trại được tạo thành bằng cách dùng vải bạt và cọc gỗ, dựng trên nền đất trung tâm của bãi săn. Ở giữa có mấy chục trướng lớn nhỏ, trướng lớn và cao nhất chính là nơi Khang Hi ngự dụng. Ở cửa ra vào của doanh trại có treo hai cái đèn lồng cực lớn, ngon đèn chói mắt chiếu sáng khắp con đường nhỏ dẫn vào trung tâm. Trong ngự trướng, ánh nến sáng ngời, từng tiếng cười nói không ngừng vọng ra.

Khang Hi đôi thường phục, đầu đội một cái mũ bình thường, chỉ là trên cái mũ có gắn một khối ngọc phi thủy xanh biếc như nước hồ đã nói lên địa vị chí cao vô thượng của chủ nhân. Khang Hi ngồi xếp bằng trên nệm, mấy vị Hoàng Tử cũng lần lượt ngồi ở bên trái, còn Sách Ngạch Đồ, Minh Châu, Cao Sĩ Kỳ, Mạc Lạc thì ngồi xếp bằng ở phía đối diện. Do chiến lợi phẩm của lần săn bắn này rất phong phú nên Khang Hi rất vui vẻ, truyền dụ xuống cho phép các cận thần khác tham gia cuộc săn bắn này cũng được vào trong ngự trướng dùng bữa.

Lúc này, ngự trù tùy hành cũng đã báo lại thịt hươu đã được nướng xong, Khang Hi ban cho mọi người cùng thưởng thức, tất cả đều trầm trồ không dứt, ai cũng biết thịt hươu rừng nướng ngoài trời vừa tươi vừa non, hương thơm mê người, mang một loại phong vị rất khác biệt, so với ngự thiện do ngự trù trong nội cung chế biến còn ngon miệng hơn, mấy vị hoàng tử cơ bản cũng đã đói bụng cả ngày, chỉ là có Hoàng đế ở bên cạnh nên không dám làm càn, chỉ có thể xé từng miếng nhỏ, đăm đại thần cũng phải chú ý lễ nghi trước mặt quân vương, hơn nữa lại chịu ảnh hưởng của Khổng giáo, cái gọi là: "Thực bất ngôn, tâm bất ngữ" (ăn uống ngủ nghỉ không nói năng chi.) nên đều im lặng cả. Chỉ có những thị vệ kia là không chú ý nhiều như vậy, vừa liên tục ăn vừa tâm tặc khen ngon.

Khang Hi cười cười nói: "Hôm nay không quản lễ nghi quân thần, chư vị ái khanh đừng ngại buông lỏng một chút, cười cười nói nói cũng không cấm, các người lần lượt kể vài điển cổ vui vẻ cho ngon miệng đi. Trước cứ bắt đầu từ các hoàng tử đi, kể hay thì được phần thưởng, kể không hay thì phạt các con không được ăn thịt hươu nướng!"

Chúng thần đồng ý, sau đó đều cúi đầu tự tính toán, nghĩ ngợi sao cho có thể chọc cho Hoàng đế cười, giành lấy phần thưởng hậu hĩ. Thái tử nói: "Nếu Hoàng A Mã đã có lệnh, nhi thần xin thả con tép bắt con tôm vậy, xin Hoàng A Mã cho phép con được nói đầu tiên. Năm xưa khi Tùy Văn Đế khai quốc, Việt Quốc Công Dương Tổ đảm nhiệm chức Thượng Thư Tỉnh. Dương thời có một vị họ Xuất tên Lục Cận muốn bá kiến Dương Tổ, liền mang danh thiếp đến Thượng Thư Tỉnh, ở cửa ra vào gặp Nho Lâm Lang - Hầu Bạch, thỉnh cầu Hầu Bạch giúp hắn viết tên họ lên trên. Hầu Bạch rất vui vẻ ghi thành: "Lục Cận Bán" Tờ danh thiếp rất nhanh đến tay Dương Tổ. Dương Tổ cảm thấy tò mò với tên họ kì lạ này liền gọi Lục Cận đến hỏi: "Tên của người là Lục Cận Bán à?" Xuất Lục Cận đáp lời: "Ngài nhầm rồi! Là Xuất Lục Cận!" Dương Tổ lấy giấy ra đưa cho hắn nhìn cho rõ: "Vậy sao trên này lại ghi thành Lục Cận Bán?" Xuất Lục Cận giải thích: "Vừa rồi, ở cửa ra vào đã nhờ Hầu tể tài viết giùm, chắc là hắn ghi sai rồi."

Nói đến chỗ này, tất cả mọi người đã mỉm cười. Thái tử nói tiếp: "Dương Tổ lập tức triệu Hầu Bạch đến, chỉ chỉ vào Xuất Lục Cận hỏi: "Người vì sao lại ghi sai tên người ta hả?" Hầu Bạch phân bua: "Không ghi sai mà!" Dương Tổ liền lấy ra tờ danh thiếp, chỉ vào ba chữ "Lục Cận Bán" to đùng do chính Hầu Bạch viết, đắc ý hỏi: "Nhất định là người viết sai rồi. Nếu không phải người sai thì vì sao người ta họ Xuất tên Lục Cận, nhờ người viết thay người lại ghi thành "Lục Cận Bán"?" Hầu Bạch như búng tỉnh đại ngộ, đáp: "Là thế này ạ, vừa rồi tôi ở cửa Thượng Thư Tỉnh gặp hắn, hắn nhờ tôi viết chữ, hắn

nói là "hơn sáu cân" (1), tôi đoán đi đoán lại không biết hơn sáu cân là sáu cân mấy liền ghi bừa là "sáu cân rưỡi". Thật không ngờ đã tính sai mất rồi!" Nghe đến đây tất cả mọi người đều cười bỏ lần bỏ toái. Khang Hi vừa cười vừa nói: "Hầu tể tài khá lắm, đúng là có tố chất thương nhân, sáu cân rưỡi, cũng không tính là lỗ vốn..."

(1) @vivi: Trong tiếng Trung, Xuất Lục Cân là tên người, cũng có nghĩa là "hơn sáu cân". Anh Xuất Lục Cân này nhờ người viết hộ tên mình vào danh thiếp đi bán phỏng, nào ngờ lại gặp phải tên tể tài Hầu Bạch nổi tiếng khôi hài cơ trí. Thành ra, khi hắn nói mình tên là "hơn sáu cân" thì anh Hầu nhà ta choáng luôn là "Lục Cân Bán" có nghĩa là "sáu cân rưỡi" vào tờ danh thiếp... kết quả thành truyện cười thiên cổ.

Thái tử cười nói: "Hoàng A Mã vui vẻ, nhi thần cũng coi như sơ bước vào hiểu đạo.

Khang Hi nói: "Chuyện cười này thú vị, Thái Tử kể rất hay, thưởng cho thái tử một đầu dê vàng."

Thái Tử vội vã đứng lên tạ ơn.

Đại Hoàng tử trông thấy Thái Tử đã giành mất một con rồi thì không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng nói: "Hoàng A Mã, nhi thần cũng có một truyện cười."

Khang Hi nhìn hắn một cái, trong lòng quả thực có phần ghét bỏ. Từ lần trước biết hắn chính là kẻ chọc cho Thái Tử làm vỡ Ngọc Linh Chi do An Nam tiến cống, sau đó lại đẩy Tử Hoàng tử Dận Chân ra làm người chịu tội thay, còn để Tử Hoàng tử chịu phạt nặng một mình, điều này đã khiến Khang Hi vô cùng bất mãn về hắn, kẻ này dụng tâm thậm chí còn hiểm ác với cả huynh đệ. Lần này thấy hắn lại định tranh công, liền tức giận nói: "Cũng được, Dận Thì, ngươi kể xem nào!"

Đại Hoàng tử không chú ý tới sắc mặt Khang Hi đã bắt đầu không tốt, lắm bảm nói: "Nhi thần muốn kể về một tên Hãi Tặc tên là Trịnh Nghiễm, về sau quy hàng triều đình, triều đình cho hắn một chức quan. Có một lần Trịnh Nghiễm cùng các đồng僚 tụ tập một chỗ uống rượu ngâm thơ, tất cả mọi người đều khích lễ Trịnh Nghiễm làm một bài thơ. Trịnh Nghiễm bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ có thể lung tung ngâm một câu:

"Bất văn quan văn dữ vũ quan

Văn quan vũ quan tổng nhất bàn

Liệt vị tổ quan tái tổ tặc

Trịnh Nghiễm tổ tác tái tổ quan." "

Vội tạm dịch:

Sá gì quan võ với quan văn

Quan văn quan võ khác mấy phần

Tổ tiên làm quan ra làm giặc

Trịnh Nghiễm làm giặc lại làm quan

Mọi người nghe xong đều cười to, chỉ Cao Sĩ Kỳ vẫn đề ý sắc mặt Khang Hi, thấy sắc mặt ông không tốt, mặt vẫn nghiêm túc, chẳng nói chẳng rằng.

Đại Hoàng tử cũng cười theo mọi người, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Khang Hi thì sợ dუმ đó lại.

Khang Hi lạnh lùng nói: "Dận Thì, chuyện cười này trầm lại nghe ra vài ý khuyên can, theo như ý của ngươi thì quan viên của Thanh Triều này trước là làm quan rồi đi làm giặc, hay là trước làm giặc giờ đổi làm quan đây?"

Tất cả mọi người ở đây đều là hàng thông minh tuyệt đỉnh, nghe xong liền hiểu rõ Khang Hi đang mượn chuyện này để trừng phạt Đại hoàng tử, lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả đều trầm mặc không nói.

Đại Hoàng tử luống cuống, vội vàng nói: "Hoàng A Mã, nhi thần, nhi thần không có ý này!"

Khang Hi giận dữ nhìn hắn một cái, nói: "Hôm nay trầm đề ý ngươi suốt một ngày, ngươi cũng thật có năng lực quá, sao mà ngay cả một con dê cũng không bán trúng được? Bình thường lúc đi tập bắn ngươi luôn giáo huấn các đệ đệ của ngươi, cái này không đúng cái kia không đúng, làm như chỉ có ngươi là xuất chúng nhất, hôm nay ngay cả Tử hoàng tử cũng bán được một con dê, trong khi ngươi chỉ săn được mấy con gà rừng, ngươi thật là uy phong!"

Đại Hoàng tử cúi đầu không phản bác nổi, chỉ có thể cắn chặt môi.

"Khang Hi lại nói: "Ngươi lại đây!"

Đại Hoàng tử nhanh chóng đứng lên, rón rén bước tới trước mặt Khang Hi.

"Đưa tay ra!"

Đại Hoàng tử lo sợ, nghi hoặc mà đưa tay ra.

"Nhìn bàn tay mịn màng này của người xem, có thể so với cọng hành đây!"

Thái Tử nghe vậy, phì cười một tiếng. Khang Hi quay đầu liếc qua, Thái tử vội vàng ngậm miệng, sắc mặt nghiêm nghị trở lại.

Khang Hi lại đưa tay mình ra, nói: "Người nhìn tay trẫm đi!"

Một bàn tay đeo một cái nhẫn bạch ngọc cực lớn xuất hiện trước mặt Đại hoàng tử, hắn nhìn thấy trên bàn tay kia phủ kín những vết chai.

Đại Hoàng tử xấu hổ cúi đầu.

Khang Hi nói tiếp: "Mấy Hoàng tử các người sớm muộn gì cũng sẽ trở thành phụ tá đắc lực của trẫm và thái tử. Mặc dù không hi vọng các người như Triệu Quát(1), hay học theo những vương hầu nhà Minh ngày xưa – chỉ là một lũ giá áo túi cơm. Trẫm muốn các người lớn lên, đội trời đạp đất, dày công khổ luyện được bản lĩnh thực sự. Cũng như vậy, hôm nay trẫm không muốn mất hứng, cũng không thêm chê trách người, chỉ là chuyện cười này của người không hay, không hợp thời, trẫm phạt người hôm nay phải đứng đây hầu hạ những người khác, hôm nay không cho người ăn thịt."

Đại Hoàng tử hậm hực đứng qua một bên. Cố gắng hết sức không nhìn miệng mọi người đang nhai nhồm nhoàm nhưng khó có thể ngăn cản mùi hương trong ngực trứng, nhìn không nổi nuốt nước bọt ừng ực.

DG: (1) Ý của Khang Hi là không hi vọng các hoàng tử của mình chỉ giỏi lý thuyết, nhưng lại tự cho mình là thiên hạ vô địch, kết quả lại rước họa vào thân, thậm chí gây họa lớn như Triệu Quát. Về Triệu Quát xin tham khảo ở đây:

Triệu Quát

Triệu Quát con trai của danh tướng Triệu Xa, từ nhỏ say mê binh pháp, thông thuộc binh thư chiến sách, cứ nói đến việc bày binh bố trận là thao thao bất tuyệt, nên vẫn tự cho mình là thiên hạ vô địch. Danh tướng Triệu Xa rất hiểu rõ con mình chẳng qua là chỉ học thuộc mấy quyển binh thư, chứ không có kinh nghiệm thực chiến, nếu đề cầm quân thì tất nhờ việc quân cơ và thí mạng quân lính, nên trước lúc qua đời đã dặn lại vợ rằng: "Đừng có cho con ra làm quan, đề khỏi làm nhờ việc lớn nhà nước, trở thành tội nhân làm mất nước Triệu".

Tướng quốc Lạn Tương Như khi được biết vua Triệu chuẩn bị phong Triệu Quát làm tướng, liền vội vàng vào cung khuyên rằng: "Triệu Quát chỉ học thuộc binh thư, chỉ giỏi bàn việc quân trên giấy tờ, chứ đâu có biết khi lâm trận phải tùy cơ ứng biến, thì làm sao lại có thể thống lĩnh đại quân?". Nhưng vua Triệu đâu chịu nghe theo. Bấy giờ, người mẹ của Triệu Quát cũng dâng lên một bản tấu chương viết rằng: "Thỉnh cầu đại vương chờ bỏ nhiệm con tôi làm soái". Nhà vua liền mời bà vào cung để hỏi rõ nguyên nhân, bà đã nói lại lời trăng trối của chồng trước khi qua đời, nhưng vua Triệu chỉ một mực nói là ý trẫm đã quyết, không thể nào sửa đổi được. Bà mẹ nghe vậy than rằng: "Nếu đại vương quyết ý dùng Triệu Quát, thì một khi nó làm sai việc gì, chỉ mong đại vương đừng trách, mà liên lụy đến cả nhà tôi", vua Triệu gật đầu nhận lời.

Năm 260 trước công nguyên, Triệu Quát dẫn 200 nghìn đại quân kéo đến Trường Bình, lão tướng Liêm Pha thấy binh phù liền giao lại binh quyền, Triệu Quát trong chớp lát đã thống lĩnh 400 nghìn đại quân nước Triệu. Triệu Quát vừa nhậm chức bèn thay đổi chiến thuật phòng thủ của Liêm Pha, mà chủ động xuất kích tấn công quân Tần.

Bên kia, Phạm Tuy được tin Triệu Quát đến thay thế Liêm Pha, biết kế ly gián của mình đã thành công, liền cử tướng quân Bạch Khởi dẫn quân ra đón đánh quân Triệu, Bạch Khởi cố ý đánh thua mấy trận, khiến Triệu Quát càng thêm hí hửng cử hô quân đuổi riết, ngờ đâu toàn bộ quân Triệu đều sa vào vòng mai phục, đã mấy lần phá vây đều không ra được, 400 nghìn quân Triệu bị vây chặt trong 40 ngày, đã không được tiếp tế lương thảo, lại chẳng có viện binh đến cứu, quân sĩ chẳng còn lòng dạ nào tác chiến. Triệu Quát chỉ một mực muốn phá vây, nhưng đi đến đâu cũng bị quân Tần bắn tên ra như mưa, rồi bị trúng tên chết trong đám loạn quân, quân Triệu như rắn không đầu, đều tới tập vút bỏ vũ khí xin đầu hàng.

400 nghìn quân Triệu trở thành tù binh cũng là một gánh nặng đối với quân Tần, vì nếu giam giữ thì không thể nào cung ứng lương thảo, mà thả họ về thì trận đánh này hóa ra công cốc, hoặc giả thừa thế tấn công nước Triệu thì lại sợ chúng làm phản thì cũng nguy to, nên Bạch Khởi đành phải quyết định, ngoài thả 240 tên lính còn rất trẻ ra, số còn lại đều bị chôn sống ở Trường Bình, trở thành một vụ thảm sát lớn trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Săn bắn (3)

Khang Hi nhìn một vòng chung quanh rồi nói, “Trẫm từ trước tới nay dùng đi săn để luyện võ, không phải là thú vui hưởng lạc; mà để cảnh tỉnh và nhắc nhở các đấng sĩ Mân Châu chúng ta, Đại Thanh triều của chúng ta nhất thống thiên hạ là nhờ vào đâu? Lễ nào chúng ta đã quên các đức Thái tổ, Thái tông hoàng đế gây dựng sự nghiệp từ trên lưng ngựa, lấy cung tiễn định cơ đồ sao?”

“Ngày nay thiên hạ đã định,” Khang Hi nhìn các chúng thần chung quanh nói tiếp, “Có người trong số các người liền cho rằng đã đến lúc có thể ăn chơi đàng điếm, hưởng thụ vinh hoa thái bình. Trẫm bao lâu nay không dùng việc đi săn bắn, không lẽ vì ham miếng ăn, tham miếng thịt ngon? Còn không phải là vì muốn ôn luyện võ bị quân sự?” Nói đến đây Khang Hi tự tay chỉ về phía trước của ngự trướng, nơi đó có đề một cái biển chính hắc ngự bút: “Cư An Tư Nguy.”(1) Khang Hi tiếp tục nói, “‘Cư An Tư Nguy’ là lời huấn dụ của Hoàng Thái Hậu quá cố. Trẫm không lúc nào dám quên, mỗi sáng sớm phải niệm thâm ba lượt, rồi mới nghe sư phụ Hùng Tứ Lý tiến giảng, sau đó mới ra thượng triều. Những lúc vì tuần xuất kinh, cũng canh cánh mang theo trong lòng, còn bọn các người lại dám bỏ mặc ngoài tai sao.”

Các chúng thần chung quanh nghe xong hấp tấp rồi ghé thấp giọng thỉnh tội: “Hoàng thượng, chúng nô tài đã cô phụ lòng mong mỏi của thánh thượng, nay biết rõ là sai rồi.”

“Biết rõ là tốt rồi!” Khang Hi đưa tay ngoắc nhất đẳng thị vệ Vũ Đan đứng gần đó, nói, “Thưởng cho Tứ Hoàng tử một cái lộc vĩ *, hắc hôm nay lần đầu đi săn đã bắn được một đầu dê vàng, đáng được ban thưởng.”

Dận Chân hai tay tiếp nhận cái lộc vĩ được nường vàng từ Vũ Đan, cảm kích nói: “Tạ Hoàng A Mã ban cho phần thưởng.”

Khang Hi cười cười nói: “Được rồi, bọn các người cũng không cần quá căng thẳng, trẫm chỉ là cảm xúc nhất thời nói ra, hôm nay vẫn là muốn cùng một chỗ với các người quân thân vui vẻ chung vui nói cười, không nói đến mấy cái này nữa. Dận Chi, người biết truyện cười gì kể ra.”

Dận Chi đứng dậy cung kính đáp: “Nhi thần tuân mệnh. Gần đây, nhi thần học lại Luận Ngữ, nghe sư phó kể lại một câu truyện cười, nay tại chỗ này thuật lại cùng Hoàng a ma và các vị đại nhân nghe chơi cho vui.”

Khang Hi gật đầu khen ngợi, cười cười ý bảo hắc nói tiếp.

Dận Chi mở miệng diễm tĩnh tiếp tục nói, “Năm Trung Hòa đời Đường, có một tiết độ sứ tên gọi Hàn Giản, tính tình thô lỗ, mỗi khi luận đàm cùng các vị văn nhân tài tử, trí thức, đều không thông hiểu những gì các vị văn sĩ thuyết giảng, thường tự lấy làm sỉ nhục. Vì vậy nên đã cho mời một vị Hiếu Liêm (cử nhân) đến giảng ‘Vi Chính Thiên’ trong Luận Ngữ, đã nghe được câu nói ‘Tam Thập Nhi Lập.’”(2) Đến ngày hôm sau thấy hắc nói với những kẻ dưới là: ‘Ta hôm nay mới biết cổ nhân thật là những người chậm phát triển, đến ba mươi tuổi mới có thể đi đứng thẳng người.’”

Khang Hi còn đang ngâm một ngụm rượu trong miệng, nghe đến đó cũng phải phun hết cả ra. Tất cả mọi người cũng ha ha cười. Cao Sĩ Kỳ càng là cười đến đến không nói được câu nào.

Một lát sau, Khang Hi cố gắng lắm mới ngưng cười được, nói: “Lão Tam kể rất hay, nửa bộ Luận Ngữ trị thiên hạ, các người?” Khang Hi phẩy tay chỉ chỉ các nhất đẳng thị vệ đang đứng quanh đó nói, “cũng nên thử đọc sách. Các người là những người thân cận chung quanh trẫm. Trẫm cũng không thể đem tất cả các người trôi buộc quanh người suốt đời. Sớm muộn gì rồi cũng phải thả cho đi ra ngoài. Đọc sách, tu thân, dưỡng tính, mới có thể làm quan tạo phúc cho bá tánh một phương.”

Các thị vệ kính cẩn nói: “Chúng nô tài nhất định tuân theo thánh mệnh. Siêng năng đọc sách nhiều hơn.”

Khang Hi lại sai người mang bản Luận Ngữ có lời phê của Vương Dương Minh ban thưởng cho Tam Hoàng tử

Kế tiếp, Khang Hi quay đầu sang nhìn Dận Chân bảo: “Dận Chân, người tuy tuổi còn nhỏ, nhưng là cũng bắt đầu đọc sách rồi. Trẫm không có ý làm khó dễ người bắt người phải kể truyện cười. Nhưng trước mặt các vị đại thần, người cũng phải để cho Hoàng A Mã nhìn xem việc học của người đã tiến triển đến đâu.”

“Dạ” Dận Chân cao giọng đáp, trong lòng đã có chủ ý.

“Hoàng A Mã, chư vị đại nhân, Dận Chân gần đây có được đọc một bài thơ của Hoàng A Mã, hôm nay vừa vận hợp với khung cảnh lúc này, Dận Chân xin phép bêu xấu.”

Sau đó không nhanh không chậm mà thông thả đọc lại bài thơ thất luật của Khang Hi tả cảnh đi săn mà Cố Bát Đại đã dạy cho hắc mấy ngày trước.

“Trú lậu hi văn tử mạch trường

Phi phi tế vũ quá nam trang

Vân phi ngự uyển thu hoa thấp

Phong đáo hồng môn dã thảo hương

Ngọc liễn điều lâm bình điện khoáng

Vũ kỳ cận bàng viễn lâm dương

Sơ tình thiếu khoảnh bố vi liệp

Hào sấn thanh lương được túc sương”

Sau khi ngâm thơ xong, Dận Chân về mặt hàm hồ hướng tới Khang Hi nói: “Nhi thần khi mới nghe qua bài này, đã bị khí thế của Hoàng A Mã trong thơ làm rung động, lần này may mắn được ý chỉ của Hoàng A Mã cho đi theo, nhi thần có thể thấy cảnh hùng tráng của cuộc săn, nội tâm càng là xúc động mãnh liệt. Hoàng A Mã bản không phí một cây tên, bách phát bách trúng, chỉ một lần săn đuổi đã bắn được hai mươi một con hươu, mười sáu đầu dê vàng. Hoàng A Mã đúng là Ba Đồ Lão (3) đệ nhất của Đại Thanh chúng ta!”

Mọi người nghe vậy, đều tranh nhau nhao nhao lên phụ họa. Chỉ có Thái tử là trong nội tâm có phần bất mãn, nghĩ thầm: “Lão Tứ đúng là tiểu quỷ, người thì bé, mà mưu quỷ thì lớn, đem việc nói quá phóng đại lên, đúng là thuật vỗ mông ngựa xuất quỷ nhập thần.”

Khang Hi cười ha hả nói: Không ngờ Cổ Bát Đại lại nhớ rõ bài thơ trăm năm chơi nhiều năm trước, cũng không ngờ con có thể học thuộc không sai một chữ nào. Chỉ là trăm muốn các con ghi nhớ, trăm càng muốn tất cả các con đều phải trở thành Ba Đồ Lão của Đại Thanh ta, có thể trợ giúp Hoàng A Mã, trở thành rường cột của triều đình!”

Các vị hoàng tử đều cùng quý gối xuống đồng thanh vâng mệnh. Khang Hi cũng không quên thưởng cho Dận Chân một thanh đoản kiếm làm hân sung sướng không thôi.

Mọi người lại cùng nhau vui vẻ ăn thịt, uống thêm vài tuần rượu nữa mới tan tiệc.

Sang ngày thứ hai, cuộc săn bắn lại tiếp tục. Khang Hi bởi vì ngày hôm trước không bắt gặp một con thú dữ nào, nên đã đặc biệt ra lệnh cho binh lính thắt chặt vòng vây, còn mình thì dẫn các thị vệ và các hoàng tử tiến về hướng núi trên cao.

Đi một hồi, Khang Hi thoáng thấy gì đó, tần ngần một chút, hơi buông lỏng dây cương, con ngựa đang cười đột nhiên tung vó chạy lên phía trước.

Mọi người thấy kỳ quái, tưởng chuyện gì, đều hốt hoảng thúc ngựa chạy vội theo, làm nhất thời vó ngựa tung bay, gió bụi mịt mù, làm bầu không khí của buổi săn bắt bị đẩy nhanh hơn rất nhiều.

Đột nhiên Khang Hi ghì chặt cương ngựa, ổn định thân hình nhìn bốn phía chung quanh; đám tùy tùng cũng kìm giữ ngựa lại, nhìn về hướng hoàng đế. Bốn phía vắng lặng, chỉ có vài cột khói bụi, Khang Hi vượt qua đàn ngựa, tiến về phía trước, cao giọng hỏi lớn: “Đây là chỗ nào?”

“Nam Sơn!” Có người lớn tiếng đáp trả.

“Nam Sơn là chỗ nào?”

Mọi người cảm thấy kỳ quái, Nam Sơn là Nam Sơn, còn cần gì phải hỏi là chỗ nào? Mọi người nhìn nhau không biết nói sao. Khang Hi chuyển sang hỏi thái tử: “Dận Nhưng đây là nơi nào?” Thái tử đảo mắt nhìn một vòng, hấp tấp đáp, “Nơi này là chỗ Hoàng A Mã đi săn.” Khang Hi khẽ hừ nhẹ một tiếng nói, “Hãy suy nghĩ thật kĩ lần nữa đi!”

Thái tử tâm lý luống cuống, không khỏi đưa mắt nhìn các huynh đệ chung quanh. Đại Hoàng tử Dận Thi vội vàng cướp lời nói, “Nhi thần biết rõ, nơi đây là nơi hoàng a mã mấy năm trước đánh chết một con gấu đen lớn.”

Khang Hi nghe xong, cảm thấy càng nói càng sai, không khỏi muốn phát hỏa, đang muốn quay ra răn dạy, đột nhiên trong đám người, có tiếng hô lớn: “Đây là nơi Đại tướng quân Đồ Hải đại thắng thân vương Bồ Nhĩ Ni (4) của Sát Cáp Nhĩ cùng với La Bố Tăng Đan Tăng (5)!”

Người nói đúng là thiếu Chiêm Sự Cao Sĩ Kỳ. Cao Sĩ Kỳ vì cuộc đi săn bắn này đã nhiều lần tìm hiểu, các tài liệu về địa lý chung quanh Nam Sơn, con người, và những sự kiện lịch sử gắn liền với vùng này đều đã thuộc như lòng bàn tay, quả nhiên, Khang Hi gật gật đầu khen thưởng. “Đúng vậy! Hơn năm năm trước, Bồ Nhĩ Ni của bộ lạc Sát Cáp Nhĩ cầu kết với La Bố Tăng Đan Tăng, thừa lúc trăm đang lo bình định Tam Phiên, đang thiếu binh, thiếu quân lương, đã đem mấy vạn quân tấn công kinh thành, trăm gặp khó khăn tứ bề, quần bách, trong kinh chỉ còn có vền vẹn hai vạn quân, làm sao có thể kháng địch. Đúng lúc ấy thì Đồ Hải đứng ra tâu xin, nguyện thống lĩnh các gia đình trong các vương phủ, tôn thất, tập hợp thành đội ngũ tân binh hành quân đến đây đánh địch. Cuối tháng bảy, phản quân đến đây, không đợi cho quân địch kịp nghỉ ngơi chuẩn bị, Đồ Hải tung quân xuất kích đánh phủ đầu. Bồ Nhĩ Ni chiến bại bỏ mình, đám La Bố Tăng Đan Tăng chỉ còn ba ngàn tàn quân bỏ chạy về Khoa Bố Đa. Đây là nơi chiến địa đẫm máu, là một chiến công to lớn bảo vệ triều đình, quốc thổ, thế mà tất cả các người đều không nhớ! Tại sao phải khắc ghi sự gian khổ dựng nghiệp của tổ tiên, tại sao phải kiên thủ giữ vững vạn dặm cương thổ quốc gia? Ngày nay các người mở miệng ra là binh pháp chiến sách, khép miệng lại là thi thư, lễ nghĩa, nhưng lại quên nguồn, quên gốc, không hiểu đại nghĩa bảo vệ quốc gia, như thế trăm năm về sau, đất đai của Đại Thanh ta còn đâu!” Dứt lời, thờ dài một tiếng, hồi lâu không nói.

Lời dịch giả:

* lặc vĩ: tính dịch ra là cái đuôi hươu nướng, nhưng nghĩ lại đuôi hươu nướng thì không thấy đặc biệt, hấp dẫn, nên đành để nguyên lặc vĩ để nghe có vẻ xôm tụ, lạ lạ.

** mong các độc giả thông cảm lượng thứ, nói đến thơ thì người dịch chịu chết đúng như Từ Hải. Độc giả đành phải cảm nhận thơ Hán Việt theo cảm nhận riêng vậy. Xin thứ lỗi!

@ Vivi: Ta cũng thúc thủ vô sách luôn. đợi cao nhân, cao nhân a...

Chú thích:

(1) "Cư An Tư Nguy": Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy.

(2): "Tam thập nhi lập": Tam thập nhi lập” nghĩa là người ta đến 30 tuổi mới có thể tự-lập, dựng nên sự-nghiệp cho mình. (trong Luận Ngữ). Thế nhưng nhân vật trong câu chuyện cười của Dân Chi lại là một kẻ thô lỗ, chữ "Lập" tiếng Trung có nghĩa là đứng, cho nên hắn nghe thành ba mươi tuổi mới có thể đứng thẳng.

(3) Ba Đồ Lão: dùng sĩ, 巴图鲁 là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu trong triều đại nhà Thanh (xem chú thích

(4), (5): Bồ Nhĩ Ni (1654 - 1675) là thủ lĩnh của bộ tộc Sát Cáp Nhĩ. Năm Khang Hi thứ 8 (1669), cha của Bồ Nhĩ Ni là thân vương Sát Cáp Nhĩ - A Bồ Nại bị Khang Hi cách tước và giam cầm ở Thịnh Kinh. Để trấn an bộ tộc Sát Cáp Nhĩ, Bồ Nhĩ Ni được kế thừa tước thân vương của cha hắn. Năm Khang Hi thứ 14 (1675) Bồ Nhĩ Ni thừa lúc Ngô Tam Quế sắp làm phản, cùng huynh đệ La Bồ Tăng Đan Tăng giấy binh phản Thanh, mưu đồ cứu cha nhưng không thành, Bồ Nhĩ Ni bị giết, La Bồ Tăng Đan Tăng chạy về Mông Cổ...

Trong sách sử viết về Niên Canh Nghiêu còn một anh La Bồ Tăng Đan Tân nữa. Chắc là con cháu của vị kẻ trên. Cũng làm phản chống triều đình nhà Thanh khi Ung Chính mới lên ngôi và bị quân đội nhà Thanh do Niên Canh Nghiêu và Phủ Viễn đại tướng quân Dận Đề thống lĩnh dập tắt ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Săn bắn (5)

Toàn trường lặng ngắt như tờ, săn bắt còn chưa bắt đầu đã xảy ra tình cảnh đáng xấu hổ như thế thật khiến người mất hứng, huống chi, Thái tử với Đại hoàng tử đều đã bị trách cứ, lúc này nếu còn lăm miệng thì chính là kẻ không thức thời nhất đấy. Những người tùy giá phần lớn đều là những nhân vật lặn lộn trong chốn quan trường bao nhiêu năm rồi, tất nhiên hiểu rõ đạo lý "im lặng là vàng" này.

Một lát sau, vẫn là Cao Sĩ Kỳ nhanh trí, nói: "Muốn kế thừa hào khí bậc đế vương thì tất phải xem vùng Nam Sơn này như chiến trường, các vị hoàng tử, mau rong ngựa tiến lên, chúng ta cùng nhau đi chiêm ngưỡng "Điểm Tướng Đài" – nơi mà năm xưa Đồ Hải tướng quân chỉ huy hùng binh bát kì của chúng ta, sau đó được thành thượng sắc phong cho." Vừa dứt lời, quả nhiên bầu không khí lập tức nóng lên!

Khang Hi hơi gật đầu, tất cả một loạt ra roi thúc ngựa, phi nước đại về phía Điểm Tướng Đài. Vừa chạy được vài dặm thì đã thấy giữa khoảng đất bằng phẳng bao la có một mỏm đá lớn, cao hơn mười trượng sừng sững cao lớn, chính là Điểm Tướng Đài.

Mọi người leo lên Điểm Tướng Đài nhìn ra bốn phía, chỉ thấy tiếng gió thổi qua rặng thông vì vút, phảng phất như tiếng vạn binh hò hét, tiếng trống trận rền vang nơi chiến trường năm xưa.

Đột nhiên con ngựa của Tam hoàng tử hí dài một tiếng, hai vó câu nhảy lên, dọa cho Tam hoàng tử giật mình chân run lên, suýt nữa thì ngã xuống. Dưới con mắt của bao người, mặt mũi Tam hoàng tử xấu hổ đến đỏ gay, thị vệ bên cạnh hắn vội roi lên định đánh ngựa thì lại bị một tiếng gầm của Khang Hi chặn lại. Khang Hi nheo mắt lại, nghiêng tai lắng nghe, sau đó nói: "Ngựa này chắc là bị mãnh thú làm kinh sợ, mau xuống đài, cùng trầm đi săn một mẻ lớn đi!"

Quả nhiên, mọi người vừa xuống dưới chân Điểm Tướng Đài thì đã có tiếng hổ gầm truyền đến, mọi người không khỏi khản trương hơn rất nhiều. Sách Ngạch Đồ tiến lên bẩm tấu: "Xin mời Hoàng Thượng về nghỉ, để nô tài dẫn thị vệ đi săn hổ!" Khang Hi khoát khoát tay nói: "Không, tất cả các người ở tại chỗ chờ lệnh, các hoàng tử theo ta đi!"

Dứt lời liền thúc ngựa về phía trước, bốn vị hoàng tử lập tức vội vã thúc ngựa đuổi theo. Nặng Mẫn lặng lẽ nhìn Dận Chân, Dận Chân đã bị kích động đến mặt mũi đỏ bừng, nắm chặt cung tên mạ vàng trong tay, Năm Mẫn không dám lơ là, vội nắm chặt khẩu súng bên hông, thúc ngựa đuổi theo.

Chỉ chốc lát, mặt nam của rừng rậm đã có một con mãnh hổ lông vàng nhảy bổ ra, nhe răng nhếch miệng, nhào thẳng về phía trước. Dận Chân kiếp trước còn chưa có cơ hội nhìn thấy hổ sống ngoài môi trường hoang dã thế này bao giờ nên không khỏi có chút hồi hộp căng thẳng. Đám thị vệ vội rút tên, giương cung, còn có Lam Linh thị vệ rút ra súng đạn, Thái Tử cùng Đại hoàng tử cũng giương cung bạt kiếm, nhắm thẳng vào con mãnh hổ còn cách đó cả trăm trượng. Khang Hi thấy thế quát lớn: "Buông súng với cung tên xuống hết ngay, tiến về phía trước nữa đi! Làm gì có ai bắn hổ từ khoảng cách trăm trượng bao giờ? Đó là việc làm của kẻ hèn nhất(1)!" Dứt lời liền thúc ngựa về phía trước. Con mãnh hổ thấy thế, dừng lại một chút rồi nhào bổ tới, chỉ trong chốc lát đã tiến lại càng lúc càng gần, chỉ còn khoảng cách hơn ba mươi trượng.

Ngựa của bốn vị hoàng tử cả kinh tung móng trước nhảy lên hí dài, ngựa của đám thị vệ cũng không khá hơn chút nào, có một vài con ngựa bắt đầu nổi tính ngựa, nhất quyết không chịu đi tiếp, chủ nhân của chúng mặc dù có kỹ thuật cưỡi ngựa không tệ thì lúc này cũng không chế trụ nổi, lợ về luống cuống. Chỉ có Hoàng đế Khang Hi là còn như dán chặt trên mình ngựa, lao nhanh về phía trước như một mũi tên.

Tứ hoàng tử Dận Chân thấy thế mà cả kinh, chỉ có một mình Khang Hi đi săn hổ, lãnh dữ khó đoán! Mặc dù thân là người đời sau, hắn vô cùng khâm phục dũng khí của Khang Hi, thế nhưng thắng thân mà nói, nghĩ đi nghĩ lại ông ta cũng quá khinh suất rồi, dùng thân thể ngàn vàng đi xả thân chôn nguy hiểm, có đáng giá hay không? Nhưng nếu ngay cả Hoàng đế lão tử đều đã không chùn bước mà xông lên rồi, thì hắn tự nhiên cũng không thể tiếp tục ở lại phía sau, đám thị vệ phía sau kia sẽ không để Hoàng Thượng cùng với các hoàng tử bị mãnh hổ tấn công đi, hắn cũng phải gắng bấu bám bất cứ giá nào! Nghiến răng một cái, hắn ra roi quất ngựa xông tới. Phía sau còn có mấy vị hoàng tử nữa. Dận Chân đoán chừng bọn chúng cũng bị sợ hãi không ít, nhưng trong đầu cũng cùng ý nghĩ với mình, bốn chữ thôi, không còn cách nào!

Đã tiếp cận khoảng cách hai mươi trượng, những người theo kịp Khang Hi ngoài mấy vị hoàng tử cũng chỉ có hai người Mục Tử Húc cùng Nặc Mẫn, còn đám thị vệ thì vẫn đang ở phía sau chiến đấu với ngựa của chính mình. Mục Tử Húc cùng Nặc Mẫn đứng yên trên mình ngựa, một mặt trấn định lại tâm thần, mặt khác giương cung cài tên, nhắm về phía mãnh hổ mà bắn. Bốn vị hoàng tử cũng đã giương cung bắn tên. Chỉ có điều, khoảng cách này quá xa, tất cả mọi người có bắn trúng thì cũng không trúng được chỗ hiểm, mà tên có trúng chỗ hiểm của con mãnh hổ thì cũng không sâu.

Con hổ lớn này cũng có chút dũng mãnh, bị thương rồi lại càng thêm hung ác, hét lớn một tiếng, làm toàn bộ lá cây ở hai bên rừng bật bật rồi rơi xuống.

Đang chạy ở phía trước, Khang Hi vừa quay đầu lại thì đã thấy đại đa số ngựa của các thị vệ đi theo đều đã bị dọa co quắp trên mặt đất. Thái Tử Dận Nhưng cùng Đại hoàng tử, Tam hoàng tử đều sợ đến mặt cắt không còn chút máu, la lớn: "Hoàng A Mã, quay ngựa chạy về đi!" Chỉ còn Dận Chân vẫn còn gắng gượng chèo chống mà thôi. Kì thực Dận Chân cũng sợ đến mức bấp chập đang run rẩy không ngừng. Có điều hắn đang toan tính đánh bạc với vận mệnh một ván, có được hay không được cũng phải xem lần này đây!

Khang Hi tức giận mắng to: "Lũ vô dụng!" Lấy cung tên bên trái mình ngựa lên, rút mũi tên gần lông đuôi chim nhạn ra, bắn về phía con hổ. Lúc Khang Hi đi săn bắn đều tự cho mình kĩ thuật cao, rất ít khi sử dụng súng đạn, cho rằng dùng súng đi săn chẳng phải anh hùng. Lần này cũng không phải ngoại lệ.

Chỉ thấy mãnh hổ, gào thét một tiếng, phi lên, nhào tới. Khang Hi ổn định ngựa, kéo căng dây cung, "vút!" một tiếng, mũi tên xẹt qua như tia chớp, cắm phập vào ngực của con hổ. Chỉ nghe con mãnh hổ gầm thét một tiếng, ngã ngay xuống trước mặt con ngựa của Khang Hi, Khang Hi vô cùng hưng phấn, lập tức xoay người xuống ngựa, muốn đến gần cẩn thận quan sát chiến lợi phẩm này.

Không ngờ, vừa mới tới gần, mãnh hổ đột nhiên xoay người đứng dậy, lao nhanh về phía trước, có lẽ là vì vừa rồi, con mãnh hổ này nhào tới quá hung mãnh nên con ngựa của Khang Hi đã hơi nghiêng người để tránh nó, thế nên Khang Hi bắn hơi chệch, cộng thêm mũi tên bắn quá dùng sức, mũi tên kia đã bắn xuyên qua ngực trái của con hổ lại không trí mạng.

Khang Hi vội vã rút dao quắm bên người ra để tự vệ, đang định cùng chiến đấu một trận sinh tử với con hổ thì nghe "Đoàng!" một tiếng, trên đầu con hổ xuất hiện một lỗ máu, con hổ lập tức bị bắn ngược trở lại, run rẩy vài cái, miệng phun bọt máu mà chết!

Khang Hi vội vàng quay đầu nhìn lại, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Dận Chân tuổi còn nhỏ đang nắm khẩu súng còn đang bốc khói trong tay, lo lắng nhìn về phía ông. Thấy con hổ đã ngã xuống, Dận Chân vội vàng xuống ngựa, chạy đến trước mặt Khang Hi quỳ xuống, nói: "Hoàng A Mã, người không sao chứ?" Khang Hi lắc đầu, lại khó hiểu nhìn Dận Chân: "Dận Chân, con lấy súng ở đâu ra?"

Dận Chân nhăn nhó một chút, nói: "Hoàng A Mã thứ tội, nhi thần lấy súng của Nặc Mẫn, vừa rồi tính thế cấp bách, nhi thần chỉ có thể bất chấp mọi thứ..."

Đến lúc này, Hoàng thái tử cùng Đại hoàng tử cũng chạy vội đến, trong lòng bọn chúng có thể nói là trăm vị ngàn ngàn, Thái tử phát tác đầu tiên: "Dận Chân, người thật to gan, chưa từng dùng súng mà cũng dám bắn bậy, nếu làm Hoàng A Mã bị thương thì ngươi sẽ chịu trách nhiệm thế nào?"

Đại hoàng tử cũng ở bên cạnh chen mồm: "Hoàng A Mã, tứ hoàng tử cả gan làm loạn như thế, không để ý an nguy của phụ hoàng, nhi thần xin Hoàng A Mã nghiêm phạt!"

Khang Hi cười lạnh một tiếng, hỏi lại: "Phật Dận Chân? Vì sao? Vì nó cứu được Hoàng A Mã của nó à?"

Cao Sĩ Kỳ ở phía xa trông thấy rõ ràng, hắn nhanh trí hô to: "Chúc mừng Hoàng thượng, đây hẳn là trời cao mượn tay Tứ hoàng tử bảo hộ thánh chủ của Đại Thanh ta!"

Khang Hi nghe vậy cười cười, nâng Dận Chân đang quỳ trên mặt đất lên, sau đó dùng dao quắm cắt lấy hai tai của con hổ đã chết, giơ lên.

Tất cả những quan viên, thị vệ đi theo nhìn thấy vội đồng thanh kêu to: "Hoàng Thượng thần uy, không người bì kịp, trời giúp Đại Thanh, trời giúp Hoàng Thượng!"

Chú thích: (1) Nguyên văn là Nọa phụ chi xử: hành động, việc làm của kẻ nhu nhược.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Săn bắn (6)

Khang Hi mỉm cười đáp lại sự tung hô của tất cả, khi ánh mắt chuyển về phía Thái Tử, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử thì đột nhiên biến lạnh như băng.

Ba vị hoàng tử rất sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống trước ngựa của Khang Hi: "Xin Hoàng A Mã thứ tội." Về giận dữ trên mặt Khang Hi không hề bớt đi, khiển trách: "Nếu cứ giống cái bộ dạng cầu thả của các ngươi lúc này thì có thể thành đại sự sao? Sau này luyện võ tập văn, tất cả học lại từ đầu cho ta. Từ giờ phải kẻ thừa hào khí tiên vương, lấy thần uy hùng chấn sa trường làm mục tiêu, không học được thì đừng có tới gặp Trẫm!"

Tứ hoàng tử Dận Chân cũng quỳ ở một bên, trong lòng có chút không yên, hẳn biết rõ, lần này mặc dù nổi tiếng, được khen tặng nhưng tiền đồ quả thực sẽ nổi sóng gió, đầu tiên hẳn từ về nghi hoặc của Khang Hi kia không đoán ra được điều gì cả, chỉ sợ từ nay về sau Khang Hi sẽ sinh lòng khúch mắc, ít nhất cũng sẽ cho rằng Dận Chân là kẻ thất phu lỗ mãng, không đáng được trọng dụng. Tiếp nữa, nếu đã đoạt được danh tiếng như thế, Thái tử và Đại hoàng tử nhất định sẽ có khúch mắc trong lòng, nếu như bọn chúng từ giờ về sau lại âm thầm âm toán, ngáng chân cản đường thì... Dận Chân mặc dù chưa bao giờ phân tâm thì cũng khó có thể phòng bị được.

Trải qua chuyện chen ngang này, Khang Hi cũng mất hết hứng thú, liền suất lĩnh đoàn người trở lại doanh trại.

Sau khi quay trở lại doanh trại, Khang Hi lập tức mật truyền Nặc Mẫn tới yết kiến, trong lòng Nặc Mẫn cũng thâm cảm thán, hẳn chỉ là một Tam Đẳng Hà (1), Hoàng Thượng chưa bao giờ triệu kiến một mình hẳn, lần này chắc chắn là vì chuyện của Tứ hoàng tử lúc này, hẳn phải nói thế nào mới tốt đây?

Đi vào ngự trường, so với ánh mặt trời tươi đẹp bên ngoài thì bên trong khá tối, Nặc Mẫn dụi dụi mắt mấy cái mới nhìn được rõ ràng, thì ra Khang Hi đã đứng ngay phía trước hẳn rồi.

Giật mình đánh thót, Nặc Mẫn vội vàng quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, nói: "Nô tài thật có mắt như mù, lại dám lỗ mãng ngay trước mặt chủ tử, nô tài đáng chết."

Nặc Mẫn quỳ nên không nhìn được vẻ mặt của Khang Hi, chỉ nghe được Khang Hi thân nhiên nói: "Ngươi cũng là không nhìn rõ thôi, trẫm không trách tội ngươi, ngẩng đầu lên!"

Nặc Mẫn đến bây giờ mới nom nớp lo sợ mà ngẩng đầu lên, vẻ mặt của Khang Hi rất nghiêm túc, một đôi mắt sáng quắc như xem thấu lòng người trực tiếp nhìn thẳng vào Nặc Mẫn, chăm chú.

Khang Hi vẫn không tỏ vẻ gì khác, nói: "Ngươi là con trai trưởng của Đồ Hải, là Tam Đẳng Hà được tuyển vào năm trước phải không?"

Nặc Mẫn nghe thấy tên cha mình, đầu lại dập chạm đất mới trả lời: "Nô tài hồi bẩm chủ tử, nô tài là con trai trưởng, được Hoàng Thượng gia ân, cuối năm kia được tuyển vào làm Tam Đẳng Hà ạ!"

Khang Hi cười cười nói: "Hồ phụ sinh hồ tử!"

Nếu là lúc bình thường thì Nặc Mẫn hẳn là phải lập tức tạ ơn, nhưng hôm nay Khang Hi vừa mới săn được một đầu mãnh hổ, hơn nữa trong quá trình còn có chút vấn đề như thế, huống hồ, bản thân mình cũng có liên lụy bên trong, hẳn thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Khi hẳn vẫn còn đang thất thần thì đã nghe Khang Hi nói: "Đồ Hải là lão thần phục vụ suốt ba đời Hoàng Đế, lại là cánh tay đắc lực của trẫm, trẫm xem hẳn như huynh trưởng, mà Đồ Hải có công với xã tắc, như mây xanh, con hưởng công cha, trẫm hôm nay sẽ phong cho ngươi là Nhị Đẳng Hà (2), thường tước Tĩnh Kỳ Ni Cáp Phiên Tam Đẳng (3) (Tứ Tước)

Nặc Mẫn thật sự không thể tin vào tai mình, đây quả là phần thưởng trời ban, hẳn vội vàng dập đầu tạ ơn.

Khang Hi nói tiếp: "Trẫm hi vọng ngươi kế nghiệp cha mình, trở thành một viên trọng thần của Đại Thanh ta."

Nặc Mẫn gật đầu đáp ứng

Nào có đoán được lời nói của Khang Hi lập tức xoay chuyển một cái, nói: "Trẫm tin tưởng ngươi, giống như tin tưởng A Mã của ngươi, trung thành, tận tâm với quân vương.

Lòng Nặc Mẫn run lên, nói: "Nô tài tuyệt đối không dám có nửa phần lừa gạt Hoàng Thượng."

Khang Hi có vẻ rất hài lòng với câu trả lời như vậy, lại hỏi tiếp: "Trẫm muốn ngươi kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, từ đầu chí cuối không được phép giấu diếm nửa chữ!"

Nặc Mẫn "Vâng!" một tiếng, hồi tưởng lại kỹ càng rồi trả lời: "Trước đây mấy ngày, nô tài phụng mệnh theo Tứ hoàng tử đi tuyển chọn vũ khí và ngựa. Vừa nhìn tới cung tên, Tứ hoàng tử không hài lòng lắm, nói lực cánh tay của ngài có hạn có nên không có cách nào phát huy độ căng của cánh cung. Sau đó khi ngài nhìn thấy súng của nô tài thì kiên quyết muốn lấy xem thử một chút. Nô tài trả lời là bởi vì Tứ hoàng tử còn nhỏ quá, dựa theo quy định của nội vụ phủ thì vẫn chưa được sử dụng súng, nhưng vì Tứ hoàng tử nằng nặc yêu cầu, nô tài đành phải để ngài thử."

Khang Hi: "Ừm!" một tiếng, ý bảo Nặc Mẫn kể tiếp.

Nặc Mẫn nói: "Tứ hoàng tử rất có thiên phú, dường như trời sinh đã biết sử dụng súng, còn nói cho nô tài biết nếu như dùng hai tay ngấm bắn thì súng bắn càng chuẩn, còn giải thích là vì ngài ấy đã từng nhìn thấy các thị vệ khi bắn súng cũng làm như vậy." (Dận Chân không dám dùng mấy danh từ như súng giật hay gì đó, trước tiên là vì Nặc Mẫn có nghe thì chắc chắn cũng không hiểu, nói cũng chẳng để làm gì, còn nữa, vạn nhất để Khang Hi nghe được chắc chắn sẽ hoài nghi.)

Nặc Mẫn kể tiếp: "Tứ hoàng tử bắn một phát lên cọc gỗ, thử một chút lại bảo nô tài là lực của súng này quá lớn, tốt nhất là lúc ngắm bắn hãy hướng xuống phía dưới một chút. Nô tài nghe mà choáng váng, nô tài cho tới bây giờ toàn chỉ biết giờ súng lên và bắn, nào có nghĩ được đạo lý này?"

Khang Hi cười cười hỏi tiếp: "Vậy hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Nặc Mẫn trả lời: "Hôm qua nô tài cùng mấy cái thị vệ nói chuyện linh tinh, nói trước kia đã từng cùng chủ tử săn những gì, nào là gấu, hổ, lợn rừng gì đó, Tứ hoàng tử ở bên cạnh nghe thấy thế mới hỏi vậy có phải rất nguy hiểm hay không, nô tài liền khoác lác một trận." Nói đến đây, Nặc Mẫn tỏ vẻ xấu hổ, nói: "Nô tài nói, có các nô tài bảo vệ, khẳng định là không có việc gì đâu. Tứ hoàng tử liền cười nô tài, bảo là hôm nào cùng thi gan thử xem, nhưng lại dặn dò nô tài, nhất định phải chuẩn bị súng đạn cho tốt, nói an nguy của Hoàng Thượng là quan trọng nhất, lúc cấp bách cần phải ra tay thì tuyệt đối không được có nửa điểm sai lầm. Cho nên súng của nô tài đều đã được lắp đầy đạn rồi, là Tứ hoàng tử ở bên cạnh đốc thúc nô tài chuẩn bị cho thật tốt."

Khang Hi như có điều suy nghĩ, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Nặc Mẫn nói: "Khi con súc sinh kia nhào đầu về trước, nô tài thực sự có chút choáng váng, nô tài chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy bao giờ. Chợt nghe Tứ hoàng tử khẽ quát một tiếng: "Nặc Mẫn, bình tĩnh, đưa súng cho ta!" Nô tài vô ý thức liền đưa súng ra, sau đó liền thấy Tứ hoàng tử nổ súng!"

Khang Hi khẽ cười, nói: "Được rồi, người lui xuống trước đi! Ý chỉ phong thưởng lát nữa trăm sẽ sai Lý Đức Toàn mang đến cho người!"

Nặc Mẫn lại khẩu đầu một cái, xoay người ra khỏi ngự trướng. Có một việc hắn không dám nói với Khang Hi, sau khi Tứ hoàng tử trả lại súng cho mình còn đột nhiên thần thần bí bí nói một câu: "Nặc Mẫn, ta thấy thái dương của người có màu đỏ, không biết chừng người sắp được thưởng to rồi!" Lúc ấy hắn không biết câu này nghĩa là gì, đành phải cười ngây ngô phụ họa, giờ hắn lại không chắc, lời này của Tứ hoàng tử có liên hệ gì với chuyện hôm nay hay không?

Một mình Khang Hi không ngừng đi qua đi lại trong ngự trướng, ông không biết phải nhìn nhận như thế nào, chuyện này lộ ra nhiều điểm kì quặc, nếu như nói Tứ hoàng tử vô tình làm như vậy thì xét theo lẽ thường là quá mức giương ép, quá nhiều trùng hợp, thế nhưng nếu nói hắn cố ý thì cũng chẳng thể được, dù sao đây cũng chỉ là một đứa trẻ hơn năm tuổi. Có lẽ chỉ có thể dựa theo giải thích của Cao Sĩ Kỳ, là trời cao mượn tay Tứ hoàng tử bảo vệ vị con trời này là hắn.

Như vậy, thông qua chuyện này có thể thấy được một điều, Tứ hoàng tử có tâm tư cẩn thận, biết phòng ngừa chu đáo, gặp đại sự mà bình tĩnh, gặp nạn mà không loạn, biết tùy cơ ứng biến, thật có kĩ tài khó gặp, khó khăn lắm mới có dịp cả Thái Tử lẫn hai ca ca khác bị rơi vào thế hạ phong, nếu như hắn là Thái tử của Đại Thanh... Khang Hi không dám nghĩ tiếp nữa.

Chú thích:

(1) (2)Đẳng Hà: Là tên gọi theo tiếng Mãn của đội cấm vệ quân trong triều đình nhà Thanh, chia ra ba bậc, từ thấp tới cao là Tam Đẳng Hà, Nhị Đẳng Hà và Nhất Đẳng Hà.

(3): Tinh kỳ Ni cấp phiên là tước danh trong triều đình nhà Thanh, được đặt ra vào năm Thuận Trị thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Huynh đệ (1)

Năm Khang Hi thứ mười bốn, cũng là năm mà Khang Hi đau lòng nhất, Hách Xá Lý – người vợ kết tóc xe tơ của Khang Hi – Hoàng hậu Hiếu Thành Nhân đồ bệnh mà chết. Trước lúc qua đời, Hách Xá Lý vẫn nắm chặt tay Khang Hi, dù miệng không nói được, ánh mắt lại vẫn lưu luyến không rời nhìn đứa con trai Dận Nhưng còn nằm trong tã lót. Lòng Khang Hi đau xót, nhìn khuôn mặt trắng bệch tiêu tụy của ái thiếp, nói: "Nàng an tâm đi, trẫm sẽ chăm sóc cho con của chúng ta thật tốt."

Hách Xá Lý nghe vậy, cổ họng thù thảo, hai hàng nước mắt chảy xuống, vẫn không thể nhắm mắt.

Chu Bồi Công quỳ ở một bên thấy thế vội vàng nói: "Hoàng Thượng, đây không phải thời điểm bình thường, thần cả gan, xin Hoàng Thượng quyết định lập Hoàng Tử (người được xác định kế thừa ngôi vua) để Hoàng Hậu an lòng."

Khang Hi bưng tình đại ngộ, quả quyết nói: "Ái khanh nói đúng, là sơ sót của trẫm. Đại thời cơ chín muồi, trẫm liền lập Dận Nhưng là Hoàng Thái Tử, thừa tự tông miếu Ái Tân Giác La.

Trong ánh mắt của Hách Xá Lý hiện ra một tia mừng rỡ, thờ dốc lần cuối rồi khép mắt.

Khang Hi cực kì, cực kì đau lòng, toàn bộ tình cảm thương yêu dành cho ái thê đều dồn hết lên người Thái tử. Tìm sự phụ tốt nhất cho Thái tử, hàng ngày giữ thái tử ở bên cạnh, toàn bộ tâm tư đều đặt ở việc dạy dỗ Thái tử. Ông không câu điều gì khác, chỉ hi vọng dưới sự hun đúc rèn luyện của bao vị hiền tài, Thái tử có thể trưởng thành, trở thành người trung hiếu, trở thành một Thái tử khiến ông yên tâm.

Nhưng mà, những chuyện mới phát sinh gần đây lại làm cho Khang Hi cảm thấy thất vọng sâu sắc. Thứ nhất, Thái tử phạm sai lầm lại giá họa cho Tử hoàng tử Dận Chân, đó là bất nghĩa. Sau đó không hề có chút áy náy, cũng không nói thật với Hoàng A Mã của mình, đó là bất trung. Lần này, trong cuộc săn bắn, nhìn thấy ông lâm vào hiểm cảnh mà chỉ biết bối rối hét to mà thúc thủ vô sách, đã thấy hấn thiếu đảm lược mưu sách, với tư cách Thái tử, bằng tư chất này, đừng nói đến chuyện khai sang, ngay cả việc giữ gìn những phẩm chất đã có cũng đã đủ để ông sầu lo. Như thế thì làm sao có thể trở thành một thế hệ Hoàng Đế có tài trí mưu lược kiệt xuất chứ? Thật sự là phụ sự ân cần dạy bảo của ông. Tử hoàng tử thì thiên tư thông minh, trí dũng song toàn, lần này ông được trời cao bảo hộ, há chẳng phải là lão thiên gia đã ám chỉ rồi sao? Phải chăng đã đến lúc phải cân nhắc chuyện thay đổi Hoàng Tử?

Khang Hi không khỏi ảo não, thờ dài một hơi, đột nhiên nghĩ tới ánh mắt của Hoàng Hậu lúc lâm chung, lòng đau như cắt. Không khỏi cảm thấy áy náy vì những suy nghĩ của mình, nếu cứ như vậy, thì làm thế nào không phụ lòng ái thê, làm thế nào đối mặt với hứa hẹn mình đã nói với nàng? Nghĩ lại lại thấy Thái tử dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, lại vừa không có ngạch nương dạy bảo, phạm sai lầm cũng có thể thông cảm. Mặc dù Dận Chân có xuất sắc thì so ra vẫn kém sức nặng của Thái tử trong lòng ông. Đã như vậy, chỉ có thể tạm thời hi vọng Dận Chân có thể an tâm làm một đời hiền vương phụ tá Thái tử thôi. Thái tử nếu đã có người đệ đệ tài giỏi như Dận Chân bảo vệ thì chắc chắn có thể ngồi vững trên ngai vàng mà cai trị giang sơn.

Đã có ý nghĩ như vậy, Khang Hi liền có chủ ý. Dận Chân lần này lập được côn lớn, tất nhiên là phải thưởng, nhưng lại không thể thưởng to. Nếu thưởng Dận Chân, mà nó kẻ công tặc ngạo thì nó từ đó về sau cũng sẽ không thể hòa thuận được với các huynh đệ, tình cảm huynh đệ với Thái tử chắc chắn sẽ nảy sinh hiềm khích. Xem về mặt của Thái tử và Đại hoàng tử hôm nay, hẳn là đã có phần bất mãn với Dận Chân, tất nhiên ông không thể gia tăng thúc đẩy loại suy nghĩ này rồi.

Nhưng thưởng phạt phân minh vẫn là điều tất yếu, đầu tiên là thu phục nhân tâm. Nếu có công mà không có thưởng thì nhân tâm không phục. Tử hoàng tử rất có thể sẽ nảy sinh bất mãn. Hơn nữa, cũng cần phải cho Thái tử một cái cảnh cáo, để nó cố gắng tấn tới hơn nữa mới có thể làm Hoàng A Mã của nó vui lòng.

Nghĩ tới đây, Khang Hi liền tìm Lý Đức Toàn đến, sai hắn đi tuyên Thái tử và Tử hoàng tử Dận Chân tới gặp.

Lý Đức Toàn vội vã nghe lệnh đi truyền chỉ.

Sau khi Lý Đức Toàn đi thông tri Thái tử xong, khi vừa đến bên ngoài trường của Dận Chân, còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng cười nói huyền ảo bên trong. Vén rèm lên, liền thấy tất cả thị vệ đều vây quanh Dận Chân.

Ngạch Luân Đại đang theo Đại hoàng tử, Phạm Thị Đặc theo Tam hoàng tử, nhưng vì phải bảo vệ xung quanh khu vực đại doanh nên không tham gia lần săn bắn này. Sau khi trở về liền chui vào trong trường của Dận Chân. Đương nhiên không thể thiếu Nặc Mẫn, cả đoàn người vây thành một vòng nghe Nặc Mẫn kể lại một màn kinh tâm động phách ở bãi săn kia hôm nay, sống động như thật!

Lý Đức Toàn ho nhẹ một tiếng, Dận Chân phản ứng đầu tiên, vội vàng hỏi: "Lý công công, sao ngài lại tới đây?"

Lý Đức Toàn vội vã nghiêng người, nói: "Nô tài đến truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng, mời Thái tử cùng Tử hoàng tử tới nói chuyện!"

Mấy thị vệ trong lúc ấy thì vụng trộm liếc nhau, Ngạch Luân Đại là kẻ tùy tiện nhất, nói: "Bây giờ thì Tử hoàng tử là người có công nhất rồi, Hoàng Thượng nhất định sẽ có phần thưởng. Tử hoàng tử có phần thưởng thì mấy con tôm nhỏ (*) chúng ta đây cũng được lây dính tí phong quang rồi!"

(*) Anh này nói là tiểu Hà. Tức là chỉ Tam đẳng hà, nhị đẳng hà: các thị vệ nho nhỏ, cũng có nghĩa là mấy con tôm nhỏ)

Dận Chân cười cười, lập tức nghiêm mặt nói: "Đừng phỏng đoán loạn thánh ý, ta đến chỗ Hoàng A Mã đây, hôm khác lại cùng trò chuyện với các vị!"

Dứt lời, liền theo Lý Đức Toàn bước ra khỏi trường.

Lý Đức Toàn đi theo sau lưng Dận Chân, cười ha hả nói: "Không phải nô tài tự khoe, lời của đại nhân Ngạch Luân Đại mặc dù cầu thả, thế nhưng lý lẽ lại chẳng sơ sai. Tử hoàng tử ngài hôm nay đúng là không đơn giản, bắn chết tươi một đầu mãnh hổ, Hoàng Thượng chắc là vui vẻ lắm, chắc chắn sẽ thưởng hậu cho ngài... Ngài đừng trách nô tài dài dòng, nô tài cảm thấy đi cạnh Tử hoàng tử thôi đã thấy vinh quang rồi, cũng coi như nô tài đã được lây dính chút hi khí của ngài!"

Dận Chân cười ha ha hai tiếng, nói: "Lý công công, người nhìn ta lớn lên thì cũng biết ta thế nào rồi mà? Lần này ta căn bản chỉ là mèo mìn vớ cá rán thôi. Hoàng A Mã biết rõ ta có bao nhiêu bản lĩnh mà. Ta chỉ muốn Hoàng A Mã bình an là tốt rồi, có khi nào nghĩ đến phần thưởng to nhỏ bao giờ đâu?"

Nói xong liền đi đến gần ngự trường của Khang Hi. Dận Chân chỉnh lại quần áo chon gay ắn, quỳ xuống, sau đó cao giọng báo danh: "Nhi thần Dận Chân khấu thỉnh Hoàng A Mã thánh an, Nhi thần được nhận khẩu dụ của Hoàng A Mã mà tới ạ!"

"Vào đi!" Khang Hi ở bên trong lên tiếng.

Dận Chân đến lúc này mới đi vào trong. Đầu tiên là thỉnh an Khang Hi, sau đó lại chào Thái tử.

Khang Hi đặc biệt chú ý đến biểu hiện của Dận Chân, phát hiện lúc Dận Chân cúi chào Thái tử là vô cùng cung kính, hơn nữa lại rất thông dong. Trái lại trên mặt Thái tử lại có phần mất tự nhiên, Khang Hi âm thầm thở dài trong lòng.

Khang Hi nhìn thẳng hai đứa con trai, nói: "Hôm nay, Dận Chân hữu dũng hữu mưu, trầm rất vui vẻ, thấy Dận Chân trung hiếu đều có, nên khen thưởng Dận Nhưng, con nói, thưởng thế nào đây?"

Khang Hi hỏi như thế, kì thật là có nhiều hàm ý, nếu như do Thái tử đề nghị trọng thưởng thì trước tiên có thể biểu hiện ra địa vị cao quý của Thái tử trong lòng các huynh đệ, cho thấy sự coi trọng và tín nhiệm của Khang Hi đối với Thái tử... càng quan trọng hơn là Thái tử có thể mượn việc này mà biểu đạt thiện ý cũng tình cảm huynh đệ đối với Tử đệ của nó, nói ngắn gọn, sau này Dận Chân sẽ vì việc này mà cảm động và ghi nhớ mãi ân điển của Thái tử.

Nhưng là, Khang Hi phải thất vọng rồi, vì Thái tử chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Nhi thần hoàn toàn nghe theo Hoàng A Mã."

Khang Hi vì thế lại nói: "Con là Thái tử, lẽ ra phải hiểu được đạo lý thưởng phạt. Con lại là huynh trưởng, nên xử lý thế nào đây? Lần này, Hoàng A Mã cho con đương gia!"

Thái tử không có cách nào, đành phải nói: "Vậy thì thưởng Tử đệ một viên trân châu Đông Hải để khích lệ đi. Không biết Hoàng A Mã nghĩ sao ạ? Tôn chi của Thái tử là "Ân xuất vu thượng". Hơn nữa hấn đối với Dận Chân vốn chẳng có hảo cảm gì, nếu bắt hấn thưởng hậu cho Dận Chân à, hấn sẽ thấy một trăm lần không vui.

Khang Hi cơ hồ không thể tin được nhứ mày, sau đó nói, thêm hai Bối tử Lộc(**) đi!"

Nếu Thái tử đã không có tình cảm huynh đệ thì Khang Hi cũng không thể nói thêm điều gì, chỉ có thể thầm thở dài. Nhưng ông cũng không tiện trọng thưởng Dận Chân để tránh làm gia tăng sự bất hòa trong tình cảm huynh đệ nữa.

(**) Nguyên văn là song bối tử lộc, chẳng hiểu nó nói cái gì, đành đợi cao nhân đến giúp vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Huynh đệ (2)

Trong lòng Dận Chân cũng hiểu, sợ là Thái tử đã nảy sinh không ít cảnh giác với mình, có trách thì chỉ trách hành vi của mình mới rồi quá rêu rao, bởi vậy hấn tự nhắc nhở bản thân mình cần tiếp tục trau dồi. Hấn biết rõ đạo lý "cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ" này, nếu như hiện giờ được Hoàng A Mã sủng, nhất định sẽ trở thành đối tượng công kích tập thể của các huynh đệ khác, hấn cần phải giấu tài, nếu bị chú ý quá sớm, kết quả chắc chắn sẽ sớm bị như Thái tử và Bát hoàng tử, bị đào thải, bị knock out.

Nghĩ tới đây Dận Chân lập tức quỳ xuống dập đầu, sau đó nói: "Sự phụ vẫn dạy nhi thần là Hoàng A Mã có ban thưởng thì nhi thần không được chối từ, nhưng nhi thần cả gan xin Hoàng A Mã và Thái tử thu hồi lại phần thưởng đã ban!"

Khang Hi hơi kinh ngạc, còn khóe miệng Thái tử thì lập tức hiện lên một tia cười lạnh.

Không đợi Khang Hi hỏi, Dận Chân lại nói: "Hoàng A Mã, nhi thần không thể tranh công, kì thật hôm nay hình như là ma xui quỷ khiến, lúc ấy đầu nhi thần hoàn toàn trống rỗng, vừa thấy sủng ở bên hông Nặc Mẫn một cái là đầu óc nóng lên, thực ra sau đó nhi thần cũng sợ hãi không ít, nếu làm Hoàng A Mã bị thương thì nhi thần muôn chết cũng không đền hết tội. Hơn nữa, nhi thần cảm thấy Thái tử và đại ca nói có lý, nhi thần như thế là quá lỗ mạng, nên phạt ạ!"

Khang Hi trầm ngâm một lát, nói: "Hôm nay bất luận là con vô tình hay có tâm thì đều được xem như lập công lớn, thế nhưng trăm cũng mới hỏi Nặc Mẫn, trước kia con mới bắn súng vài lần mà đã dám nổ súng lúc ấy thì mặc dù có tinh thần gan dạ đáng khen thì cũng phải trách là quá lỗ mạng rồi, chi bằng hãy chịu khó tu dưỡng tính khí thêm nữa đi."

Dận Chân vội hỏi: "Nhi thần đã hiểu ạ. Nhi thần một mực hâm mộ khả năng bình tĩnh trấn định của Thái tử, chỉ có điều mãi mà không học tập được." Nói đến đây, Dận Chân gãi đầu, nói tiếp: "Nhi thần nhất định sẽ học hỏi thêm từ Thái Tử ạ."

Khang Hi liếc Thái Tử, thấy Thái Tử vì mấy câu này của Dận Chân mà sắc mặt hơi cứng lại, liền cười cười, nói: "Cũng được, vậy thì trăm sẽ để ưu điểm khuyết điểm bù trừ cho nhau, không thưởng không phạt, còn Dận Nhưng, trăm lệnh con về sau chú ý quan tâm đến Dận Chân nhiều hơn, coi như là một sự phụ, lời nói và việc làm đều phải mẫu mực, cần đốc thúc quan sát hành vi cử chỉ của Dận Chân sau này, chú ý tu tâm dưỡng tính!"

Hai huynh đệ đồng thời: "Vâng!" một tiếng, đáp lại khẩu dụ của Khang Hi, nhưng mà sau khi cáo lui xoay người, tâm tình của hai huynh đệ lại hoàn toàn khác biệt.

Khang Hi đã nghĩ ra một cách rất đơn giản, tạo ra cơ hội để Thái Tử và Dận Chân có thể thân thiết với nhau hơn, huynh đệ đồng tâm thì mới có thể dời sông lấp biển.

Nhưng trong lòng Thái Tử lại cảm thấy rất khó chịu, mặc dù hắn biết Khang Hi không kiên trì chuyện ban thưởng cho Dận Chân, nhưng sức nặng của Dận Chân trong lòng Khang Hi đã không còn như lúc trước nữa. Hắn vốn là ngàn vạn sủng ái tại một thân, vậy mà giờ mặc dù Hoàng A Mã không có nói rõ, nhưng nhìn vào hai ngày vừa qua cũng đã có thể thấy, Khang Hi đã có chút ít bất mãn đối với những biểu hiện của hắn. Điều này thật khiến hắn khó mà bình tĩnh đối diện với Dận Chân được.

Nhưng Dận Nhưng cũng hiểu rất rõ, những mong đợi và hi vọng mà Khang Hi dành cho hắn rất nhiều, lại còn có tình cảm sâu đậm mà Hoàng A Mã dành cho Ngạch Nương của hắn nữa, còn có sự sủng ái của Hoàng Thái hậu đối với hắn thì địa vị hiện tại của hắn vẫn vững chắc phi thường. Chỉ là, trước kia, Dận Nhưng chưa từng nghĩ đến khả năng có một ngày vị trí Thái Tử khó giữ được, nhưng mà bây giờ hắn lại ần ần có chút ít lo lắng.

Dận Nhưng nhớ rõ, thúc ngoại công (ông chú bên ngoại) của hắn là Sách Ngạch Đồ đã từng ám chỉ rằng phải trong kết minh với huynh đệ, ngoài chiêu nạp thêm triều thần, khi đó bản thân hắn còn chưa hiểu mấy cái này, vẫn tự cho là chỉ cần giữ được thánh tâm thì lo gì sau khi Hoàng A Mã trăm tuổi, cái ghế rồng ở điện Thái Hòa không phải là của mình chứ?

Trước mắt, Đại hoàng tử tuổi lớn nhất, nhưng làm việc thô lỗ, Khang Hi đến bây giờ mới chỉ phong cho một tước vị bối tử, lão Tam Dận Chi thì nhu nhược, hơn nữa địa vị mẫu phi hết sức bình thường, về sau chưa chắc đã làm nên trò trống gì, mà kể cả có thu vào làm cánh tay của mình cũng chẳng có tác dụng gì. Lão Ngũ, lão Lục, lão Thất vừa mới ra đời, chưa được xem như hiểm họa, ngược lại lão Tứ Dận Chân này, mặc dù mẹ đẻ mới là Tần, nhưng mẹ nuôi lại là Đông Giai Thị Ý Quý Phi, từ sau khi Hoàng Ngạch Nương qua đời thì địa vị của Đông Quý Phi trọng nội cung là tôn quý nhất, khả năng được phong hậu cũng không phải không có. Dận Chân có một hậu trường như vậy, cũng đáng để mình cân nhắc, hơn nữa hành vi cử chỉ của Dận Chân hôm nay cũng đã cho thấy, hắn xứng đáng là một đối thủ xứng tầm với mình, cho nên đối với Dận Chân, chỉ có hai lựa chọn, một là kết giao, hai là đối địch.

Nếu như chọn cách đối địch thì Dận Nhưng còn chưa đủ lông đủ cánh, chỉ cần Khang Hi bất mãn, thì hết thảy đều có thể biến mất sạch sẽ chỉ bằng một câu nói của Hoàng A Mã hắn, huống chi, cộng thêm bên cạnh Khang Hi có có Quý Phi Đông thị thủ thi bên gối, xét ra thì những bất lợi đối với mình là quá nhiều.

Lựa chọn kết giao, đầu tiên là hợp với ý nguyện của Khang Hi, nếu không sẽ chẳng để Dận Chân đi theo mình, nhưng lại không thể biết được cách nghĩ của Dận Chân. Đùng xem đệ đệ này tuổi còn nhỏ, hắn chính là một kẻ "nhân tiểu quý đại", thỉnh thoảng lại lộ ra sự thành thực, thậm chí là tài năng siêu việt, căn bản không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nói chuyện hay hành động đều không biểu hiện tâm tư, nếu thu nhận hắn thực phải lo ngại đến chuyện "dẫn sói vào nhà". Huống chi, trước đó không lâu mình với đại hoàng tử còn liên thủ đồ tội lên đầu hắn, giờ này càng không thể đoán được cách nghĩ của Dận Chân.

Nhưng nếu như có gỡ bỏ được nút thắt này thật, mà nếu Dận Chân cũng có thể an tâm phó tá mình thì liền có thể lợi dụng được rất nhiều ưu thế của Dận Chân để gia cố cho địa vị của mình, có trăm mối lợi.

Sau nhiều phen cân nhắc, Thái Tử quyết định sau này thăm dò thêm vài lần nữa đã rồi mới quyết định nên ứng phó với vị Tử đệ của mình này như thế nào.

Mà Dận Chân trong chớp mắt cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Hắn phải nghĩ ra cách để làm tiêu tan sự cảnh giác của Thái Tử. Hắn biết rõ sau lưng Thái Tử có một đám gọi là Thái Tử Đảng ẩn hình, như đám thị lang Ma Nhĩ Đồ chẳng hạn, hơn nữa, danh phận Thái Tử đã được định đoạt từ sớm, quan lại trong triều vốn đã hướng về Thái Tử, nếu bị Thái Tử coi là địch thì chỉ sợ sẽ sống không yên ổn.

Hơn nữa, Sách Ngạch Đồ - người trợ giúp nhiều nhất cho Thái Tử có thể lúc quá lớn, lại có liên quan các thủ lĩnh thị vệ trong hoàng cung, nếu động đến bọn họ thì rất có thể sẽ không giữ được cái mạng nhỏ này, chỉ cần lấy ví dụ như mấy hoàng tử vừa mới sinh ra không lâu đã bị chết non thì biết, đây chính là vết xe đổ không thể giảm lên. Chẳng hạn, nếu bọn họ tìm cách lấy vài bộ quần áo của người nhiễm đậu mùa nhét vào bên cạnh mình thì mình cũng lập tức đi đời nhà ma. Mặc dù ở hiện đại đã từng tiêm phòng rồi, nhưng thân thể hiện tại thì chẳng dám cam đoan là cũng có khả năng miễn dịch tương tự vậy.

Cho nên trước mắt, biện pháp tốt nhất là phải ẩn nhẫn. Nếu như có thể để Thái tử kết giao với mình thì chắc chắn là lựa chọn tốt nhất, nhưng lại không thể thân thiết quá, miễn cho bị dán cái mác Thái Tử Đảng, nếu không về sau cũng sẽ cùng bị liên lụy. Như vậy xem ra, tôn chỉ chính là: "lúc gần lúc xa". Vô luận là trong hay ngoài, tôn kính với Thái Tử như "một nửa đế vương", tránh cho làm trái lại nguyên tắc của Khang Hi, làm ông tức giận, mặt khác thì sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai huynh đệ dường như đã đạt chung một nhận thức trong cùng một thời điểm.

Bước ra khỏi ngự trướng, Thái Tử mở miệng trước, nói: "Vết thương tên lưng Tử đệ thế nào rồi? Ở chỗ ta có thuốc trị thương tốt nhất, tí nữa ta sẽ cho người mang sang cho Tử đệ!"

Dận Chân nghĩ thầm, vị nhị ca này da mặt dày thật, còn dám đề cập đến chuyện này. Nhưng mà ngoài miệng vẫn đáp: "Thần đệ đa tạ Thái Tử quan tâm, đã hồi phục tốt lắm rồi ạ!"

Trên mặt Thái Tử hiện lên vẻ ngại ngùng, lại nói: "Ở chỗ không có ngoại thần, không cần xa cách như thế, cứ gọi ta là Nhị ca là được rồi!"

Dận Chân lập tức tỏ vẻ "thụ sủng nhược kinh": "Đa tạ nhị ca, vậy thì thần đệ, không, vậy thì đệ tử này về sau trước mặt ngoại thần cứ dựa theo cấp bậc lễ nghĩa gọi là Thái Tử. Khi chỉ có huynh đệ chúng ta thì sẽ gọi người là Nhị ca nhé, thực ra, những quy củ phức tạp này làm đệ thấy sợ lắm rồi."

Thái Tử cười cười, chân chờ một lát lại nói: "Tử đệ, người có giận Nhị ca không?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Huynh đệ (3)

Thực ra, câu hỏi này Dận Chân đã sớm nghĩ tới, thích thú cười nói: "Dận Chân sao có thể giận nhị ca được? Lần trước rõ ràng là đại ca sai, với lại, nhị ca là huynh trưởng, lại là thái tử, Dận Chân là thần đệ, theo đạo lý phải tuân theo lệnh của nhị ca. Hoàng ngạch nương cũng thường nói, từ giờ về sau Dận Chân phải dựa vào thái tử nhiều hơn đây ạ."

Lúc Dận Chân trả lời, thái tử cực kì chăm chú nhìn vào ánh mắt chàng, hi vọng có thể từ trong đó nhìn ra gì đó, nhưng là hắn chỉ nhìn thấy một khuôn mặt cười hi hi.

Dận Chân hiểu rõ, thứ có khả năng che giấu bản thân nhất chính là mỉm cười. Mỉm cười cũng vậy, bi thương cũng vậy, đơn giản là cái mặt nạ thôi, mà nhân sinh chính là thứ trôi qua dưới những lớp mặt nạ như vậy đấy.

Bởi thế, Dận Chân liền đổ hết trách nhiệm cho Đại a ca, mà lí do thoái thác này cũng đã được trải qua cân nhắc cẩn thận rồi đấy. Đầu tiên Dận Chân không thể hoàn toàn phủ nhận chuyện xảy ra ngày đó, bởi vì như thế thì quá dối trá, thái tử không thể không đem lòng sinh nghi. Vì vậy, chẳng bằng thừa nhận sự thật, nhưng phải để cho Đại a ca phải gánh tất cả trách nhiệm. Dựa theo những gì mình quan sát được ngày thường thì Đại a ca quả thực là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện. Thái tử nhất định cũng canh cánh trong lòng vấn đề này, hơn nữa, Đại a ca lại là con trai trưởng, với ngôi vị thái tử kia - mặc dù hắn không tỏ vẻ tranh giành rõ ràng nhưng cũng gấp ghe đã lâu, sau lưng còn có Huệ phi cùng với phe đảng đại thần của Thượng Thư Phòng là Minh Châu ủng hộ, thái tử chắc chắn đã phát giác được chỗ nào đó. Bởi vậy, hắn vô cùng kiêng kỵ Đại a ca, vì vậy chàng cũng không ngại đổ hết trách nhiệm thẳng qua cho Đại a ca, như thế tính ra ít nguy hiểm hơn rất nhiều.

Thái tử cẩn thận đánh giá lời nói vừa rồi của Dận Chân, đúng là không tìm ra một chút sai lầm nào. Hơn nữa, theo như cách nói của Dận Chân thì còn rất có ý phụ thuộc dựa dẫm. Thái tử vẫn bán tín bán nghi, sau lại nói: "Tử đệ nói như vậy, Nhị ca vẫn thấy áy náy, đều là Đại ca lần trước đồ ngon đồ ngọt ta, bắt ta nhất định phải nói như vậy với Hoàng A Mã, vì thế ta mới làm hại Tử đệ bị chịu phạt, Nhị ca từ giờ nhất định sẽ từ từ đền bù cho đệ."

Dận Chân lại cười cười, nói: "Nhị ca nói quá lời rồi, tất cả mọi người đều là huynh đệ cốt nhục, Dận Chân sao lại đi so đo mấy cái này chứ. Đúng rồi, hoàng ngạch nương cũng thường xuyên nhớ thương Nhị ca đấy, còn nói sợ Nhị ca bận quá, không có thời gian đến chỗ bà, làm bà rất nhớ..."

Đây là lần thứ hai trong lời Dận Chân có nhắc đến Ý Quý Phi Đông Giai thị rồi, thái tử cũng là một người khôn khéo, sao có thể không phản ứng chứ. Vì vậy cũng tiếp lời: "Tử đệ nói rất đúng, ta cũng có một thời gian không đến thỉnh an mẫu phi rồi, rảnh rồi nhất định sẽ đến chỗ bà quấy rầy. Với lại Tử đệ cũng ở bên đó, tất nhiên phải qua lại nhiều hơn mới được."

Dận Chân vội vàng nói: "Chọn ngày chẳng bằng hôm nay, Nhị ca nếu có rảnh rồi thì giờ liền đến chỗ Dận Chân chơi một lát được không. Nghe Nặc Mẫn với Ngạch Luân Đại kể chuyện xưa cho vui, nghe thú vị lắm."

Thái tử cũng đúng lúc cần thời gian để cân nhắc cách nghĩ của Dận Chân, cũng đang nghĩ cách để kết giao với vị đệ đệ này nên vui vẻ đồng ý ngay.

Hai huynh đệ vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đã tới bên ngoài lều của Dận Chân.

Còn chưa tiến vào lều trại, đã thấy một người vội vàng chạy tới, dập đầu bái: "Nô tài thỉnh an thái tử, tứ gia." Thái tử thấy người này không quen, chỉ khoát tay chứ không phản ứng gì. Dận Chân thì gặp người này một lần rồi, đây là nô tài sinh từ nhà Nặc Mẫn - thường xuyên đi theo làm bạn với Nặc Mẫn - tên là Toàn Thuận. Liền nâng hắn dậy rồi nói: "Toàn Thuận, trước mặt thái tử với tứ gia người, người lo lắng như vậy làm gì? Nếu để Nặc Mẫn nhìn thấy, chắc chắn sẽ tặng người hai cái bạt tai cho coi."

Toàn Thuận cười toe toét miệng, vẻ mặt cầu xin nói: "Tứ gia có biết chủ tử của nô tài đi đâu không ạ. Nô tài lo muốn chết, tìm khắp nơi rồi mà không

thấy cậu ấy!"

Dận Chân nhìn hần, phì cười nói: "Sợ là lại cùng đám Ngạch Luân Đại, Phạm Thị Đặc uống rượu rồi, người vợ và tìm chủ tử như vậy làm gì?"

Toàn Thuận nghe xong lời này, vành mắt đỏ lên, đàn ông cao năm thước, vậy mà lại rơi lệ. Đến lúc này thì thái tử cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, Dận Chân lại càng có loại dự cảm bất thường.

Dận Chân vội vàng nói: "Có chuyện gì, cứ việc nói ra, có thái tử với ta ở đây rồi."

Toàn Thuận "Bịch!" một tiếng lại quỳ rạp xuống đất, nước nỏ nói: "Nô tài vừa thúc ngựa từ kinh thành chạy tới đây, chỉ để nói cho thiếu chủ tử, lão công gia, ngài ấy, ngày ấy sắp không được rồi..."

Nghe nói như thế, thái tử với Dận Chân đều vội vàng, cơ hồ trăm miệng một lời mà hỏi: "Hoàng Thượng biết chưa?"

Toàn Thuận vừa lau nước mắt vừa sụt sịt: "Di chúc của lão công gia nô tài cũng đã mang đến, là muốn thiếu chủ tử dâng lên cho hoàng thượng!"

Dận Chân nghe thấy thế, vội vã nghiêng người nói nhỏ với thái tử: "Việc này không thể trì hoãn, Dận Chân thấy là, trước xin thái tử lập tức mang di chiếu của Đồ Hải dâng lên cho Hoàng A Mã, Dận Chân và Toàn Thuận sẽ đi tìm Nặc Mẫn rồi cùng đến gặp Hoàng A Mã, không biết thái tử định thế nào ạ?"

Thái tử cũng hơi hoảng hốt bối rối, hần cũng biết rõ sức nặng của Đồ Hải trong lòng Khang Hi, do dự một chút rồi nói: "Vậy thì làm phiền đệ rồi, giờ ta lập tức đi gặp Hoàng A Mã." Nói xong, Dận Chân đã nhận lấy di chiếu của Đồ Hải từ tay Toàn Thuận, đưa cho thái tử. Thấy Toàn Thuận còn đang sững sờ hoảng hốt đứng đó, liền đáp cho hần một cước: "Tên nô tài kia nhà ngươi, còn sững sờ cái gì nữa? Mau đi với tư gia tìm cho ra chủ tử ngươi!"

Toàn Thuận lúc bấy giờ mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy theo sát Dận Chân.

Dận Chân lần lượt đi hỏi thăm mấy thị vệ hay ở chung với Nặc Mẫn, quả nhiên, tất cả đều nói là Nặc Mẫn đến chỗ Ngạch Luân Đại uống rượu rồi. Dận Chân cũng không trì hoãn, quay người dẫn Toàn Thuận đi thẳng về phía doanh trường của Đại a ca, lều của Ngạch Luân Đại ở ngay bên cạnh.

Vừa vén rèm lên, chợt nghe bên trong huyền não ồn ào một mảnh, mấy thị vệ ngồi vây thành một vòng. Ngạch Luân Đại có vẻ uống khá nhiều rượu, còn đang khoe mẽ khả năng bắn cung của mình, nói mình có thể nhắm mắt mà bắn một mũi tên chết hai con nhạn, còn chắc chắn là bắn xuyên qua mắt.

Thấy Dận Chân, Ngạch Luân Đại cười to nói: "Tứ gia, tới đây cùng vui nào, cơ mà nô tài cũng không dám lại để cho Tứ gia uống rượu đâu, kéo Lục thúc của nô tài (Đông Quốc Dục) lại phạt!" Dận Chân cũng không đáp lời, chỉ mang vẻ mặt nghiêm túc, mọi người chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Dận Chân đi qua, vỗ vỗ vai Nặc Mẫn, nhẹ giọng nói: "Nặc Mẫn, theo ta ra ngoài một chút!"

Nặc Mẫn không biết chuyện gì, có hoảng sợ nhưng vẫn đi theo Dận Chân ra khỏi lều.

Toàn Thuận trông thấy chủ tử mình một cái, nước mắt liền ngăn không được mà chảy xuống, quỳ thẳng tắp trên mặt đất.

Nặc Mẫn trông thấy Toàn Thuận vốn đã kinh ngạc vô cùng, lại nhìn thấy hần như vậy thì lòng liền trầm xuống.

Dận Chân thấp giọng nói rõ: "Nặc Mẫn, vừa rồi Toàn Thuận có báo lại, nói a mã ngươi sợ là không được rồi. Thái tử đã mang di chiếu của a mã ngươi tới gặp hoàng thượng, sợ là hoàng thượng sẽ có thánh mệnh, ta và ngươi cũng mau đến chỗ hoàng thượng đã."

Nặc Mẫn thất thần nhìn Dận Chân một chút, lại nhìn Toàn Thuận, lại không nói được câu nào.

Dận Chân cũng có phần thương cảm: "Lão công gia phúc lớn mạng lớn, có lẽ không có chuyện gì đâu."

Thực ra, Dận Chân cũng biết, mấy câu đó chỉ có nghĩa an ủi mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thực sự tìm không ra câu nào thích hợp hơn để nói nữa cả.

Nghĩ nghĩ, Dận Chân lại ghé vào tai Nặc Mẫn nói nhỏ: "Mấy năm qua, ta vẫn một mực coi huynh như huynh trưởng, kiên cường lên nào, đại ca!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thương tiếc (1)

Nặc Mẫn đột nhiên nghe thấy tin tức liên quan đến a mã nhà mình, giống như sét đánh ngang tai. Mặc dù từ ngày Đồ Hải bị bệnh phải phụ thuộc chỉ về kinh

đến nay, tình hình sức khỏe như nước sông rút dần mùa cạn, bản thân y đôi khi cũng mơ hồ nghĩ đến, có lẽ rồi sẽ có một ngày a mã sẽ rời bỏ mình. Nhưng ý nghĩ này lại bị chính ý đề ép xuống, không cần biết thế nào thì a mã như rồng như hổ của y trước đây và tin báo tang này sẽ không thể có liên quan gì đến nhau. Vậy nên, giờ phút này đây, Nặc Mẫn đã hoàn toàn bị rối loạn tâm trí.

Nhưng khi nghe được lời của Tứ A Ca nói bên tai mình, Nặc Mẫn lại thấy cả kinh, cơ hồ hoài nghi mình có đang nghe lầm hay không. Chuyện này quá không bình thường. Đầu tiên, chiếu theo quy củ thì cho dù Nặc Mẫn xuất thân là quý tộc hậu duệ Mãn Châu, với long tử long tôn mà nói thì y vĩnh viễn vẫn cứ là nô tài, là thần tử. Hơn nữa, Đồ Hải thuộc chính hoàng kỳ, là Thượng Tam Kỳ do hoàng thượng thân lĩnh. Về tư cách mà nói, Dận Chân còn là thiếu chủ tử của mình. Cho dù bình thường, Dận Chân chưa từng bày ra cái giá chủ tử, luôn cười cười nói nói với bọn y, nhưng cũng không thất lễ. Từ đầu chí cuối Dận Chân luôn để cho y cảm thấy có chút khoảng cách. Nhưng mà hôm nay, dưới tình thế này, Tứ A Ca lại đột nhiên dùng tư cách huynh đệ để khuyên nhủ y, làm cho y cảm thấy bất ngờ, cũng khiến y cảm động. Đương nhiên y còn có chút lo lắng, bởi vì tôn tể có nghiêm lệnh, các a ca không được một mình kết giao với ngoại thân. Hành động của Dận Chân lần này không thể không nói là đã vượt qua Lôi Trì (thành ngữ chỉ hành động cực kì nguy hiểm). Lại nói, coi thì vẻ như gia thân, hành động này cũng sẽ gây rất nhiều điều tiếng. Nặc Mẫn không hiểu, liệu có phải bởi vì Dận Chân còn nhỏ tuổi, căn bản không hiểu hết tình hình hay không. Mà gần đây Dận Chân cũng chừng chặc trưởng thành nhiều lắm, thậm chí nhiều khi chính Nặc Mẫn y - kẻ đã hai mươi tuổi này còn cảm thấy Dận Chân còn lớn tuổi hơn mình.

Nặc Mẫn cẩn thận đề đặt hỏi: "Tứ gia, ngài vừa nói gì vậy?"

Dận Chân chân thành nhìn Nặc Mẫn, nói rõ ràng từng chữ: "Nặc Mẫn, ta coi anh như huynh trưởng. Ta biết rõ anh nghĩ thế nào, đơn giản mấy thứ quân quân thần thần kia ta đều hiểu. Nhưng mà hiện tại, lúc này, ta càng hi vọng anh cũng có thể xem ta như huynh đệ."

Nặc Mẫn cảm thấy chua xót trong lòng, y hiểu rồi. Dận Chân là hi vọng có thể chia sẻ nỗi thống khổ của y, nhưng lại không muốn nói rõ, sợ bản thân mình khổ sở. Nặc Mẫn khẽ gật đầu, Dận Chân liền im lặng không nói gì thêm nữa. Hai người cùng đi đến chỗ ngự trường của Khang Hi.

Khang Hi đang đọc di chúc của Đồ Hải do thái tử đưa lên. Chữ viết của Đồ Hải có phần xiêu vẹo, để ý ra còn có thể thấy nhiều nét cực đậm, rõ ràng Đồ Hải đã phải dốc hết toàn lực để không chế đầu bút lông của mình.

Di chúc viết: "Thái tử thái phó, đại học sĩ Trung Hòa Điện kiêm Thượng Thư bộ Lễ, Nhất Đẳng Công Mã Giai Đồ Hải di thư:

Vì bệnh tình nguy cấp, sợ kiếp này không thể báo đáp thiên ân, kính cẩn quỳ dâng di chúc, kính xin thánh giám. Thần chỉ là kẻ bất tài, được nhận ân đức sâu nặng của Thế Tổ Chương hoàng đế, đương kim thánh thượng, dùng kẻ sĩ chẳng màng xuất thân, lựa chọn để bạt vào hàng ngũ kẻ sĩ, nhận ủy thác của thiên tử, gắng sức báo đáp hoàng ân.

Nhớ năm xưa nô tài là hầu đọc trong Quốc Sử Viện, vèn vèn mấy năm, lại được đề bạt lên làm thư ký nội viện học sĩ, nhận tước Lạt Bô Lạc Cáp Phiên, đại học sĩ Hoàng Văn Viện, nghị chính đại thần. Năm Thuận Trị thứ mười hai, lại được Thế Tổ ưu ái, phong làm Thái Bảo của thái tử, Thượng Thư bộ Hình. Nô tài đức hạnh còn thiếu sót, xúc phạm thánh nộ, mặc dù bị định tội cách chức, nhưng đến khi Thế Tổ băng hà, lại được di mệnh đề bạt.

Hoàng Thượng tọa vị, lại được hưởng hoàng ân sắc phong Đô Thống chính hoàng kỳ Mãn Châu. Năm Khang Hi thứ hai, nô tài đảm nhiệm chức Định Tây tướng quân, nhiều lần phá phản tặc dư đảng dựng cờ dưới danh nghĩa Lý Tự Thành, Lưu Thế Thuần, Lý Lai Hanh. Năm Khang Hi thứ sáu, lại được phục nhiệm đại học sĩ Hoàng Văn Viện, tấn A Đạt Cáp Cáp Phiên nhất đẳng. Năm Khang Hi thứ chín, đổi thành đại học sĩ Trung Hòa Điện, kiêm Thượng Thư bộ Lễ.

Năm thứ mười bốn, nhờ thiên uy của hoàng thượng, nhất cổ tác khí, dùng hai vạn kỳ nô, dẹp yên Sát Cáp Nhĩ Bô Nhĩ Ni, hoàng thượng lại một lần nữa gia ân tấn phong A Tư Cáp Ni Cáp Phiên nhất đẳng.

Năm thứ mười lăm, hoàng thượng phong nô tài làm Phủ Viễn đại tướng quân chinh phạt giặc Ngô (tức Ngô Tam Quế). Khi ấy, được ngự ban sắc ấn trên điện Thái Hòa, mệnh chư quân nghe lệnh. Nô tài vâng mệnh, vừa sợ hãi vừa cảm kích, không lời nào có thể tả xiết. Chiến sự có phần ổn định, liền đánh giá nô tài có chút công lao, tấn phong tam đẳng công, nô tài mặc dù cạn kiệt tâm lực, há có thể không báo đáp hoàng ân này?

Nô tài từ đầu năm đến nay, tất cả tái phát, liệt nửa người, nô tài miễn cưỡng chống không được. Hai tháng trước đệ tấu chương xin cáo lão, lại được hoàng thượng phái thái y nội thị tới săn sóc, ban thưởng trân dược nhân sâm, truyền dụ phải an tâm điều trị. Chỉ tiếc, nô tài mệnh số sắp hết, bệnh lâu không chữa hết, lại thêm ho suyễn, hô hấp gấp gáp, đến nay đã là nỗ lực hết đà. Đến hơi thở cuối cùng, chỉ nguyện mong hoàng thượng chăm lo việc nước, tiếp tục tiến hành Tân Chính, chắc chắn chẳng bao lâu nữa Đại Thanh ta sẽ cường mạnh vô địch.

Những ngày nô tài tại triều, thấy triều đình dùng người không bám vào khuôn mẫu cũ, khiến triều đình ta đổi mới hoàn toàn. Văn thần can gián, võ tướng quên mình, ngoại nạp chư hầu, nội bình loạn lạc, ngày nay bờ cõi được thống nhất, thiên hạ thái bình. Nhưng nô tài cho rằng, mấy năm liên tục chinh chiến, dân chúng cực khổ, nếu như bách tính đã an cư, thì việc tinh tuyển quan lại địa phương có lòng thương sức dân để bồi dưỡng nguyên khí quốc gia mới là việc quan trọng hàng đầu. Hoàng Thượng thân sống trong thâm cung, khó có thể biết rõ khó khăn của dân chúng. Nay kính xin hoàng thượng đi tới các tỉnh để hiểu rõ dân tình. Nô tài ruột gan rối bời, không thể tỏ rõ mọi việc, nhưng vẫn mong mỏi vào hoàng thượng, nếu nô tài đạt được nguyện vọng lâu nay thì dù có chết cũng là cam tâm an lòng.

Kính cẩn đem di chúc này giao cho con trai nô tài là Nặc Mẫn trình lên. Chữ của kẻ sắp chết nhiều sai sót, còn xin thánh giám rộng lòng gia ân.

Nô tài Đồ Hải kính dâng "

Khang Hi nhìn đến đây, trong lòng phảng phất như bị một tảng đá ngàn cân đè xuống. Đồ Hải thân mang bệnh nặng, lòng vẫn canh cánh chuyện triều đình, mỗi chữ mỗi câu đều tỏ rõ lòng trung thành hơn bất cứ ai. Khang Hi kiềm không được hai hàng nước mắt. Ông nhìn trên tờ tấu chương, có rất nhiều vết móng tay, mà dưới cuối bản tấu, chữ viết nhòe hằn, hiển nhiên, Đồ Hải viết đến đây cũng là xúc động nghẹn ngào, nước mắt giàn dụa.

Khang Hi thở dài một tiếng, hỏi: "Nặc Mẫn giờ đang ở đâu?"

Thái tử vội vàng đáp: "Hồi bẩm hoàng a mã, tứ đệ đang tìm kiếm hán khắp nơi, tìm được lập tức tới gặp hoàng a mã."

Khang Hi gật gù đầu, lại là một hồi thổn thức.

Lúc này, chợt thấy Lý Đức Toàn báo lại: "Hoàng thượng, tứ a ca cùng thị vệ Nặc Mẫn cầu kiến."

Khang Hi vội vàng truyền kiến.

Dận Chân vội vã dẫn Nặc Mẫn một trước một sau đi vào trong lều, quỳ xuống thỉnh an.

Khang Hi nhìn Nặc Mẫn trước mặt, mặc dù thân hình không được rắn rỏi như Đồ Hải trước kia, nhưng mặt mày thì giống hệt Đồ Hải. Khang Hi thở dài một hơi, sau đó nói: "Nặc Mẫn, ngươi về nhà một chuyến đi, đi gặp a mã ngươi!"

Nặc Mẫn đau xót trong lòng, giọng nói cũng nghẹn ngào rồi, nhưng vì không thể đánh mất phong thái trước mặt quân vương, liền dập đầu đáp: "Nô tài tạ ân điển của hoàng thượng." Hai tay áp chặt xuống sàn, toàn thân đều đang phát run.

Khang Hi ôn nhu nói: "Đồ Hải là phúc tướng của Đại Thanh ta, lần này chắc chắn cũng sẽ có trời cao phù hộ, rồi cũng sẽ tốt thôi."

Kỳ thực, giờ phút này trong lòng mọi người đều hiểu, câu này đơn giản chỉ là an ủi mà thôi. Nặc Mẫn nỗ lực không chế nổi xúc động sắp òa lên trong mình, run giọng đáp: "Nô tài thay gia phụ cảm tạ hoàng thượng."

Dận Chân vốn đang im lặng, thấy vậy liền nhỏ giọng nhắc nhở Nặc Mẫn: "Mau trở về đi thôi, chớ để a mã anh sốt ruột chờ."

Khang Hi khoát tay cho lui, Nặc Mẫn vội vàng cáo lui.

Nhìn bóng dáng Nặc Mẫn, hai mắt Khang Hi khép lại, trên mặt tràn ngập đau xót.

Thái tử nhìn Khang Hi, ngập ngừng: "Nhi thần không biết có thể xin hoàng a mã ban thưởng cho Đồ Hải tước Đà La Ni Kinh Bị hay không?"

Đà La Ni Kinh Bị vốn là tước dùng để ban thưởng cho các vương công đại thần đã tạ thế, coi như là sự kính trọng và an ủi của kẻ sống đối với người chết. Cũng là hi vọng người chết có thể siêu thoát cực khổ, mau chóng tiến vào cõi cực lạc. Vốn dĩ Đồ Hải đã có địa vị cao, ban thưởng Đà La Ni cũng là chuyện hiển nhiên.

Lần này thái tử tấu thỉnh là hợp tình hợp lý. Nhưng không ngờ Khang Hi lại đột ngột nổi cơn thịnh nộ. Không sai, Dận Chân ngược lại rất hiểu lý do Khang Hi tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thương tiếc (2)

Thình cầu của thái tử cũng không sai, nhưng là quá không hợp thời. Dận Chân hiểu rất rõ, bằng vào tình cảm của Khang Hi đối với Đồ Hải thì cho dù có biết tình hình này đã không còn cách nào xoay chuyển thì Khang Hi vẫn đang ôm một hi vọng "không thực tế", đó là trông mong nam tử cường tráng dũng mãnh kia có thể trở lại bên cạnh mình. Nếu như lúc này ban thưởng tước Đà La Ni Kinh Bị, cũng đồng nghĩa với việc khẳng định Đồ Hải không thể không chết. Và cho dù Khang Hi trong lòng cực kì lo lắng thì ngoại trừ việc một ngày ba lần sau thái y đem thảo dược trân quý đưa hết đến phủ của Đồ Hải ra, chính bản thân ông cũng không tự mình đi thăm. Đến nỗi có một vài đại thần trong triều nhao nhao bàn tán. Nhưng là chiếu theo quy củ, thông thường một hoàng đế nào ai hi vọng thần tử của mình có bệnh không cách nào chữa khỏi. Khang Hi chính là không muốn để người khác, thậm chí là chính bản thân mình cảm thấy Đồ Hải đã là dầu hết đèn tắt, cho nên mới một mực đề nghị muốn đi thăm Đồ Hải. Lần này, thái tử chính xác đã phạm vào sự kiêng kỵ này.

Dận Chân chỉ đứng im lặng một bên, nhìn chăm chú vào Khang Hi, chẳng nói một lời.

Khang Hi áp chế cơn giận xuống, bình tĩnh lại một chút rồi nói với hai đứa con trai: "Trẫm muốn phái một hoàng tử đến quý phủ của Đồ Hải, các con thấy ai đi thì được?"

Thái tử liếc qua sắc mặt của Khang Hi, lòng thì muốn xung phong nhận việc, xong lại không dám vì sợ rui ro. Khang Hi dùng khóe mắt liếc qua thái tử, trong lòng cảm thấy rất thất vọng.

Đúng lúc, Dận Chân lên tiếng: "Hoàng a mã, nhi thần xin đi."

Khang Hi hơi do dự, ông vẫn lo lắng Dận Chân còn quá nhỏ, không đủ tuổi đảm nhận việc này.

Dận Chân nhìn ra nỗi băn khoăn của Khang Hi, tiếp lời: "Nhi thần xin hoàng a mã cho phép nhi thần đi thăm đại nhân Đồ Hải. Trước nay nhi thần vẫn giao hảo với Nặc Mẫn, lần này thấy Nặc Mẫn như thế, trong lòng nhi thần cũng rất khó sở, kính xin hoàng a mã ân chuẩn. Còn nữa, nhi thần khẩn cầu hoàng a mã cho Dụ Thân Vương cùng đi với nhi thần.

Khang Hi ngẫm nghĩ, lại đáp: "Như thế rất tốt. Thế này đi, con với Lý Đức Toàn lập tức quay về kinh, trẫm viết một thủ dụ cho Dụ Thân Vương, đây là lần đầu tiên con phụng chỉ hành sự, nhất định phải nghe lời hoàng bá phụ con đấy!"

Dận Chân vội vàng đáp: "Nhi thần nhớ kỹ rồi ạ!"

Khang Hi đi đến án thư, đề bút viết mấy hàng chữ rồi giao cho Dận Chân."

Dận Chân hành lễ tiếp nhận thủ dụ xong lập tức vội vã chấp tay hành lễ với thái tử sau đó cùng Lý Đức Toàn lên ngựa đi ra khỏi địa doanh.

Lý Đức Toàn vốn muốn để Dận Chân ngồi xe ngựa. Nhưng Dận Chân nói thế nào cũng không chịu, một mực nói cưỡi ngựa nhanh hơn. Lý Đức Toàn không thuyết phục được chàng, chỉ có thể dẫn Ba Đồ và Thạc Thác cùng nhau chọn khoái mã trở về kinh. Ba Đồ cùng Dận Chân ngồi chung một ngựa, khoái mã chạy như điên suốt hai canh giờ mới đến được kinh thành. Lý Đức Toàn bình thường nào từng chịu đến bậc này khổ bao giờ, tới phủ Dụ Thân Vương, lúc từ trên lưng ngựa nhảy xuống, hai đùi đều đã mài đến trầy da. Dận Chân ngược lại may mắn hơn. Trước kia có luyện tập cưỡi ngựa ở chỗ Dụ Thân Vương nên trụ cột tương đối vững, hơn nữa thị vệ gốc Mông Cổ là Ba Đồ lại có kĩ thuật cưỡi ngựa cực kì cao minh, có hẳn bảo vệ, Dận Chân cơ bản không cảm thấy có gì mệt mỏi, dễ dàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa. Chỉ bằng điều này thì hai vị thị vệ không quá rõ ràng nội tình đều cảm thấy tán thưởng trong lòng.

Sau khi thông truyền, cửa phủ Dụ Thân Vương mở ra, Dụ Thân Vương mặc nguyên bộ giáp trụ ra đón, cùng đoàn người Dận Chân bước vào trong phủ.

Chưa kịp hàn huyên, Dận Chân liền lên tiếng: "Hoàng bá phụ, đây là thủ dụ của hoàng a mã, xin bá phụ xem xong liền cùng cháu đến quý phủ của Đồ Hải ạ!"

Dụ Thân Vương mở thủ dụ ra nhìn, liền chau mày, kéo Dận Chân vào trong sương phòng, nhỏ giọng hỏi: "Lão tử à, việc này sao hoàng thượng lại để cho cháu đến?"

Dận Chân đáp: "Là cháu thỉnh cầu hoàng a mã cho đi đấy ạ. Bá phụ ngài cũng biết đấy, không nói Đồ Hải là thần tử trung thành số một của Đại Thanh ta, còn là thái phó của thái tử do hoàng a mã thân phong, cũng coi như sự phụ của cháu rồi. Cháu với Nặc Mẫn lại quan hệ rất tốt, về công về tư đều rõ ràng, a mã của huynh ấy giờ như vậy, cháu cũng phải đến thăm một chuyến mới được."

Dụ Thân Vương nhíu mày chặt hơn, hỏi: "Lão tử à, lời này cháu có nói với a mã cháu chưa?"

Dận Chân có chút kì quái, đáp lại: "Cháu đương nhiên là bẩm báo hoàng a mã rồi mới xin chỉ đến đây mà!"

Dụ Thân Vương cười khổ một tiếng nói: "Đừng trách bá phụ nói cháu, nhìn cháu bình thường thông minh cơ trí là thế, hôm nay sao lại ngốc như vậy?"

Dận Chân không hiểu gì cả, hỏi lại: "Bá phụ vì sao lại nói ra lời ấy. Cháu không hiểu."

Dụ Thân Vương thấp giọng nói: "Theo quy củ của tổ tông, hoàng a ca không được kết giao với ngoại thần. Mặc dù hiện giờ Nặc Mẫn mới chỉ là thị vệ, nhưng hẳn là con trai trưởng của Đồ Hải, nếu Đồ Hải thật sự qua đời... Nặc Mẫn nhất định sẽ được thừa hưởng tước vị của Đồ Hải, hơn nữa bằng vào tình cảm của hoàng thượng đối với Đồ Hải thì chắc chắn yêu ai yêu cả đường đi, sau này Nặc Mẫn nhất định sẽ được trọng dụng. Cháu như vậy, hiện tại có thể hoàng thượng chưa có chút nghi ngờ nào, nhưng nếu là người khác nói ra nói vào cái gì không hay mà nói, cháu nghĩ thái tử sẽ nghĩ thế nào?"

Dận Chân nghe vậy thì quả nhiên lắp bắp kinh hãi: "Đa tạ bá phụ dạy dỗ, Dận Chân tuổi nhỏ không hiểu chuyện, hết thấy còn nhờ bá phụ chỉ điểm."

Dụ Thân Vương gật gật đầu: "Cháu có thể hiểu rõ là tốt rồi. Lần này đến đó, cháu chỉ cần đứng một bên là được, mọi thứ còn lại cứ giao cho ta, như vậy thì người bên ngoài sẽ không thể bới móc cháu được gì."

Dận Chân gật đầu.

Hai người ngồi chung kiệu lớn màu vàng điểm đỏ của Dụ Thân Vương, dưới sự bảo vệ của một vài hộ vệ, một đườn đi về phía công gia phủ của Đồ Hải.

Lúc ở trong kiệu, Dụ Thân Vương vẫn thấy không yên lòng, nhiều lần dặn dò Dận Chân, muốn chàng mọi việc đều phải cẩn thận đề ý. Trong lòng Dận Chân cũng có chút hối hận, cảm giác mình nhiều lúc xử sự quá theo cảm tính, thiếu chút nữa đã rước lấy phiền toái/

Vừa đi đến trước phủ của Đồ Hải, đã thấy đèn lồng treo trước cửa được đổi thành màu trắng. Phúc Toàn thở dài một tiếng: "Xem ra chúng ta vẫn tới chậm một bước rồi, Lân Châu à, bọn ta đến thay hoàng thượng thăm ông đây!"

Sau khi hạ kiệu, thị vệ đi thông truyền, một lát sau, Nặc Mẫn mặc đồ tang ra đón, hai mắt đỏ bừng, nhìn thấy Dụ Thân Vương cùng với tứ a ca, còn chưa mở miệng, nước mắt đã ứa ra. Dận Chân thực sự không đành lòng nhìn.

Dụ Thân Vương ho nhẹ một tiếng hỏi: "Nặc Mẫn, a mã nguoi đi từ lúc nào?"

Nặc Mẫn rót cục nhện không được òa khóc thành tiếng, Dận Chân vội vàng đi qua, vỗ nhẹ lên lưng Nặc Mẫn, lại bị Dụ Thân Vương trừng mắt liếc trở về. Thật lâu sau, Nặc Mẫn mới ngừng lại được, vừa sụt sịt vừa nói: "Sau khi nô tài nhận được tin tức, được hoàng thượng ân điển cho nô tài về nhà thăm hỏi a mã. Đợi đến khi nô tài chạy về đến nơi, a mã đã cố gắng không nổi, lời cũng không nói ra được, chỉ nắm thật chặt tay nô tài, cứ như vậy cầm hơn một canh giờ, hai mắt vẫn cứ trông mong nhìn nô tài, ngay một câu cũng không nói được với nô tài, liền đi rồi."

Dụ Thân Vương lặng lẽ gạt đầu, hỏi tiếp: "Nguoi đã dâng cáo phó của Đồ Hải lên cho hoàng thượng chưa?"

Nặc Mẫn trả lời, giọng khàn khàn: "Tấu chương vừa viết xong, đang chuẩn bị đưa đi."

Dụ Thân Vương lại nói: "Quý phủ còn có chuyện gì cần bọn ta hỗ trợ không?"

Nặc Mẫn trả lời: "Chu thúc đang ở cùng với ngạch nương ta xử lý mọi việc. Đa tạ vương gia cùng tứ gia đã quan tâm."

Dụ Thân Vương "Ừ!" một tiếng, lẩm bẩm: "Có Bồi Công ở đây rồi, ta cũng yên lòng. Hần và a mã nguoi từng là tâm giao, lại là người cẩn thận, nhất định sẽ không để xảy ra sơ sẩy gì."

Sau đó lại chuyển hướng về phía Nặc Mẫn cùng Dận Chân nói: "Nặc Mẫn, nguoi đi vào bẩm báo một tiếng với ngạch nương của nguoi, cứ nói Phúc Toàn với tứ a ca đến thăm viếng."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thương tiếc (3)

Nặc Mẫn lên tiếng, "Theo lời chủ tử nói lúc trước, Ngạch Nương đã biết Vương gia và Tứ gia giá lâm. Chỉ là Ngạch Nương nói còn đang chịu tang, không thể ra nghênh tiếp. Bây giờ người đang ở phòng khách phía tây chờ hai vị."

Phúc Toàn nghiêm túc đáp, "Vậy mời nguoi đi trước dẫn đường cho."

Phúc Toàn và Dận Chân không nhắc lại nữa, lấy tay ra hiệu mời Nặc Mẫn đi trước, thẳng hướng cửa tròn phía tây mà đi tới. Đi qua một cụm hoa ly, hai người dừng lại ngược nhìn lên. Từ cửa lớn tới phòng khách phía tây phải đi qua một con đường rải đá cuội, hai bên cờ xí phấp phới, màn che kéo trượng tung bay như hoa, phiêu linh trong gió. Đứng hai bên là đám gia đình mặc áo gai, diện mạo uy dũng.

Theo hướng đi chuyển, được một lúc thì thấy phu nhân của Nặc Mẫn, con nuôi Đồ Hải là Nạp Cáp và thị thiếp của phu nhân Đồ Hải đứng chờ hai bên cửa thư phòng. Hai vị công chúa thấy hai người tới thì đều quỳ xuống thi lễ.

Phúc Toàn đứng giữa thư phòng, lấy thủ dụ của Khang Hi ra tuyên đọc. Khang Hi viết thủ dụ đó lúc Đồ Hải còn ốm chưa chết, trong đó căn dặn mọi người trên dưới trong phủ phải tận lực chăm sóc cho Đồ Hải, đồng thời phái thái y ở Thái y viện tới để thăm bệnh. Kỳ thực, lúc ấy thủ dụ viết ra đã không còn ý nghĩa gì.

Nhận lấy thủ dụ của hoàng thượng, vợ Đồ Hải vẫn khóc nức nở, nước mắt ướt đầm. Nàng đứng trước linh đường, một tay cầm thủ dụ, một tay đỡ đỉnh trụ, nhìn Dụ thân vương và Dận Chân bằng ánh mắt kinh ngạc. Trong lòng nàng vô cùng đau xót. Nặc Mẫn tiến về phía trước, quỳ dưới thềm, vừa dập đầu mấy lạy vừa nức nở kêu lên. "Nhi tử bất hiếu..."

Cả người hần run rẩy, chỉ nói được mấy tiếng rồi nghẹn lại, không nói tiếp được nữa.

Nặc Mẫn nghẹn ngào làm đám người nhà đứng quanh không kim chế được, lại khóc rống lên. Cả người Nặc Mẫn như dán chặt xuống mặt đất, tay chân bủn rủn, tấm lưng run rẩy kịch liệt. Bím tóc bình thường được chải chuốt cũng trở nên xơ xác, theo từng cái dập đầu mà nhẹ đung đưa.

Nạp Cáp cũng quỳ bên cạnh hần, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt như ngầy dại. Khóe miệng hần vận vẹo, co rúm như muốn khóc.

Phúc Toàn nhìn thấy cảnh này thì không khỏi xúc động, quay nhìn bốn phía, lại cúi nhìn Nặc Mẫn đang thương khóc, ánh mắt xót xa nhưng kiên định bảo, "Đồ Hải đã đi rồi, các nguoi cũng nên nén lại bị thương, để người ra đi được thanh thản."

Chưa khuyên đã vậy, lúc Phúc Toàn nói xong thì Nặc Mẫn càng nức nở. Tiếng thương xót vang lên khiến mọi người không ngăn được những dòng nước mắt. Dận Chân tuy không có giao tình nhiều với Đồ Hải nhưng cũng nghe được thanh danh của người này, hơn nữa biết rõ những việc liên quan tới hần trong quá khứ làm đầy lên sự ngưỡng mộ, huống chi mắt thấy Nặc Mẫn đau khổ như thế, trong lòng Dận Chân cũng thổn thức không thôi, bồi hồi chảy ra hai hàng lệ.

Phúc Toàn ra về cân nhắc, không chỉ có mệnh lệnh của vua bên mình, mà có rất nhiều đại sự cần được hỗ trợ. Hắn vội vàng thu liễm tâm tình rồi nói. “Đồ hải cả đời là hào kiệt, thánh thượng gia ân, hạ chiếu cho bách tính thấy được ân đức, công lao sự nghiệp lưu danh sử sách chứ không phải chơi. Do thị một đời dạy học sĩ, công lao thật lớn, có thể nói sống để tiếng vinh mà chết càng khiến mọi người đau buồn. Hiện giờ tang gia bối rối, có rất nhiều lễ nghi còn phải an bài. Hoàng thượng sẽ có gia ân. Nặc Mẫn tuổi còn trẻ, lại đầy triển vọng, hiện giờ càng phải nén lại đau thương, lấy hiếu trung làm đầu. Sau này hoàng thượng tất có trọng dụng...” Dứt lời, lão đưa tay nâng Nặc Mẫn dậy.

Dận Chân đứng bên cạnh cũng nói thêm vào. “Nặc Mẫn, ngươi đừng quên những điều ta đã nói ở đại doanh cùng với ngươi.”

Nặc Mẫn tuy vẫn còn đau xót, nhưng gắng gượng gạt đầu.

Dận Chân quan sát bốn phía, thấy quý phủ không có đồ gì đáng giá được bày biện. Người nhà ăn mặc cũng hết sức bình thường. Ngay cả câu đối phúng viếng cũng hết sức bình thường. Những điều này làm hắn có chút giật mình. Người này tay nắm binh quyền đã lâu, lẽ ra phải là bậc hào phú. Không nói tới triều đình, ngân sách của bộ binh mỗi năm không nhỏ, kiếm chút tiền khổng cũng có thể giàu sang phú quý rồi. Càng huống hồ, lúc Đồ Hải chinh phạt thì xem xét rất kỹ, từng hạ lệnh quan binh mà đánh cướp của dân hoặc làm sai quân lệnh thì sẽ xử nghiêm. Hiện giờ nhìn suốt cả trong phủ, thật đúng là một bậc trung lương.

Dận Chân nghiêng đầu hỏi Nặc Mẫn. “Tnag lễ của cha ngươi sao lại đơn giản làm vậy?”

Nặc Mẫn làm vẻ mặt cầu xin đáp. “Hồi bẩm Tứ gia, mấy năm nay cha ta được hoàng thượng ban cho ở ngoài, mọi thứ đều lo cho quân sĩ. Trong nhà gia nhân không nhiều, dù không có cũng muốn giúp đỡ bọn họ nên thực không có dư thừa.”

Trong lòng Dận Chân càng đau xót. Bồi hồi một lúc, hắn lấy từ trong người ra một tấm ngân phiếu, đang muốn đưa cho Nặc Mẫn thì bị Dụ thân vương nhìn thấy, nhẹ nhàng lắc đầu. Dận Chân đành phải rút tay trở lại.

Sau đó, Dụ thân vương lấy từ trong tay áo mình ra ngân phiếu hai ngàn lạng, đưa cho Nặc Mẫn. “Nặc Mẫn à, cha ngươi mấy năm nay đã chịu nhiều cực khổ. Đây là một chút tâm ý của Hoàng thượng, thái tử và các a ca dùng để phúng viếng cha ngươi. Sau này hoàng thượng tất có ân thưởng khác.”

Nặc Mẫn cúi đầu sát đất, khóc to đáp. “Nô tài tạ tạ long ân của hoàng thượng, tạ ân thái tử, vương gia cùng Tứ gia.” Nói xong, liếc mắt nhìn Dận Chân thật sâu, trong ánh mắt chan chứa cảm kích.

Dụ thân vương lại an ủi một hồi, dặn dò cẩn thận những việc phải xử lý trong tang gia rồi từ từ đi ra. Dận Chân cũng bước theo sau. Dụ thân vương nhìn Dận Chân, lắc đầu bất đắc dĩ. “Lão tứ à, nếu không phải ta ngăn lại kịp thì ngươi đã gặp rắc rối rồi.”

Dận Chân hỏi lại. “Chất nhi thấy người ngăn lại tất không dám làm càn, nhưng thật không hiểu tại sao lại như vậy?”

Dụ thân vương đáp. “Bạc của ngươi đưa ra rồi, vậy hoàng a mã và các thái tử sẽ phải làm sao?”

Dận Chân búng tỉnh. Bởi lúc đó ân thưởng của hoàng thượng còn chưa xuống tới. Nếu mình đưa bạc cho Nặc Mẫn, dù mục đích thế nào, chẳng phải đã bao trùm cả hoàng a mã hay sao? Còn nữa, thái tử nhất định cũng rất đố kỵ chuyện này, nói không chừng có thể vu cho ta kết bè kết đảng cũng nên.

Dận Chân nghĩ tới đó thì thấy buồn cười. Dù không phải ai cũng tin tưởng chuyện đó là thật nhưng hắn không muốn mạo hiểm. Khang Hi tám tuổi đã đăng cơ. Hắn không vì bản thân mình còn nhỏ tuổi mà coi nhẹ chính mình. Dụ thân vương nói vậy thật là sâu sắc.

Dận Chân không khỏi bội phục Dụ thân vương, đã khiến cho hoàng ân từ tay ông ta được ban phát mệnh mông cuộn cuộn. Thái tử biết chuyện cũng không thể không hài lòng, mà lại thể hiện được trọn vẹn tình nghĩa của cả hai người trong đó. Hành động thật là vô cùng toàn vẹn.

Dận Chân không khỏi cung kính thành thật ca ngợi Dụ thân vương. “Bá phụ, chất nhi hiểu rồi!”

Dụ thân vương liếc Dận Chân. “Ngươi là một tiểu vương gia, muốn trở thành hùng ung trên trời thì còn phải học hỏi nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bát a ca

Dận Chân cùng Dụ thân vương vừa xong việc, muốn quay về đại bản doanh hỏi chỉ thì được thị vệ phi ngựa tới bẩm báo, hoàng thượng đã biết được tin tức chính xác về Đồ Hải. Hoàng thượng truyền khẩu dụ cho Dụ thân vương tạm thời quay về phủ, cho Tứ a ca hồi cung chờ lệnh. Hơn nữa, từ chỗ của thị vệ, hai người cũng được nghe nói. Đúng như dự liệu của Dụ thân vương, sau khi nghe được tin Đồ Hải bệnh mà chết, hoàng thượng vô cùng đau buồn, nói với quần thần rằng: “Từ nay trăm đã mất đi một bầy tôi hiền rồi.”

Sau đó, hoàng thượng lập tức hồi kinh, muốn đích thân làm lễ tế cho Đồ Hải, đồng thời hạ chỉ ban thưởng cho Đồ Hải tên hiệu là Hào Văn Tướng, thụ chức Thái Bảo thuộc hàng tam công, đồng thời được lập miếu thờ. Lại lệnh phong cho con trai trưởng của Đồ Hải là Tàn Dật đại thần, nhận làm con nuôi một bậc công tước. Tang lễ diễn ra trọng thể, từ buổi sáng sớm không ai được vắng mặt.

Dận Chân nghe được tin tức ấy cũng cảm khái không thôi. Đồ Hải được hai đời đế vương ân sủng, cả đời để lại bao nhiêu truyền kỳ, công trạng. Từ lúc bắt đầu đi theo hầu hạ các đại học sĩ, sau đó được thăng liên tục hơn mười cấp. Long ân như thế, chỉ có những đại thần đứng đầu mới có thể so sánh được. Nhưng dù vậy, suốt hai mươi năm chìm nổi trong quan trường, lúc thăng lúc trầm, có lần còn bị hãm vào trong ngục mà bây giờ không ai còn rõ nguyên do. Vận mệnh của lão hoàn toàn nằm trong tay hoàng đế.

Việc đó có thể coi như là may mắn. Lần này chinh phạt giặc Ngô còn có một đại công thần khác là Chu Xương. Hai ngày sau khi Khang Hi nghênh đón Đồ Hải thì nhận được lệnh vào cung. Dân chúng đều cho rằng, với công trạng của mình, người này tối thiểu cũng được thăng làm đốc phủ, được xây dựng một phủ riêng. Sau đó có tấu chương ban xuống, đúng là được thăng hai cấp, thụ phong quan tam phẩm, làm chính sử tỉnh Tứ Xuyên, còn hạn cho trong vòng ba tháng phải rời kinh đi nhận chức. Mọi người biết chuyện đều không khỏi mở rộng tầm mắt. Dận Chân cũng hiểu được dụng ý trong việc này của Khang Hi.

Đồ Hải có công trạng to lớn, cả vua và dân chúng đều tôn sùng, ghi nhận. Nói theo cách nào đó thì là công cao át chủ. Nếu quá trọng dụng hay là ban cho đốc phủ có quân đội thì dù Đồ Hải không có lòng kết bè kết đảng thì nó cũng sẽ tự hình thành. Hơn nữa, xung quanh còn có không ít người Hán. Tiên đế đã có chiếu ban xuống, nếu gần gũi với thần tử người Hán, lại trọng thưởng công trạng thì có khả năng sẽ dẫn tới mâu thuẫn trong nội bộ hoàng thân quốc thích người Mãn Châu.

Sau khi cân nhắc kỹ những điều này, Khang Hi quyết định cho lão nhậm chức cách xa kinh thành, giao phó Tứ Xuyên. Chức vị này tuy có thể nắm giữ trong tay một tòa thành lớn nhưng trên còn có Tổng đốc và tuần phủ giám sát, trong tay lại không có binh quyền. Dầu có lòng tạo phản thì chỉ cần ra một chiếu thư là có thể dẹp yên.

Dận Chân xoay xoay cổ tay liên tục. Hắn biết, có công mà không được ghi nhận nên tuổi còn tráng niên mà phải ngâm hờn rồi chết. Tuy Khang Hi lưu luyến và ban cho nhiều hậu lễ, lại cử hành tang lễ trọng thể nhưng người đã chết, vinh quang lúc ấy còn có ý nghĩa gì? Nhân tài không được dùng đúng lúc, không được quý trọng và nâng đỡ đã tạo nên bi kịch như thế. Trong thời đại này, những chuyện như thế xảy ra không ít.

Dụ thân vương ở bên thấy tâm tình của Dận Chân biến đổi, cho rằng vị tiểu ca này còn mang nặng tâm tình nên vội bảo. “Lão tứ, đừng nghĩ ngợi quá nhiều mà không tốt cho tinh thần, sức khỏe.”

Dận Chân lắc đầu. Những chuyện trong lòng không dễ mà nói cho người ngoài rõ được, chỉ có thể che giấu đi. “Chất nhi đang nhớ tới Hoàng ngạch nương đó thôi.”

Dụ thân vương cười cười bảo. “Chuyện này cũng khó trách. Lần này rồi đi đã mấy ngày, ngạch nương nhất định cũng nhớ ngươi. Ta sẽ đưa ngươi hồi cung.” Sau khi nói xong thì Dụ thân vương cũng quay về phủ, không đề cập tới việc này nữa.

Dận Chân trở lại cung thì gặp Đông quý phi. Đông quý phi còn chưa kịp nhìn kỹ bộ dáng mệt mỏi của mình thì phó tổng quản thái giám Cao Quần Tụu xông vào, thờ hồn hèn. “Chủ tử nương nương, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Đông quý phi sắc giọng. “Có chuyện gì khiến ngươi lo lắng mà quên cả quy củ lễ nghi, nhìn thấy tứ gia cũng không vấn an vậy? Ngươi nhiều tuổi nên mắt kém không nhìn thấy thái dương phải không?”

Cao Quần thâm nhũ không xong rồi. Vị tứ gia này tuy nhỏ tuổi nhưng không dễ động vào. Hơn nữa, hiện giờ hắn còn là người rất được hoàng thượng sủng ái. Sau khi thi lễ vấn an theo đúng quy củ mới quay lại bẩm với Quý phi. “Chủ tử vừa rồi nô tài luống cuống chân tay, tội thật đáng chết. Nhưng trong cung quả thực đã xảy ra đại sự rồi.”

Đông quý phi nhún mày nói. “Đã xảy ra chuyện gì, hãy nói rõ ra.” Nói xong, nàng quay sang Dận Chân, ý bảo hãy ngồi xuống cùng lắng nghe.

Cao Quần liền bẩm. “Thị vệ mới về trông coi ngân khố trong cung tư thông cùng người, mười tháng trước đã sinh ra một tiểu tạp chủng, lưu lại trong cung. Hôm qua Huệ phi nương nương bị mất một ít vải vóc, chủ tử ra lệnh điều tra trong đại nội, đi tới phòng nàng thì nghe thấy có tiếng trẻ con khóc. Sau đó lục soát trong phòng thì tìm thấy tiểu hài tử kia. Sau đó tra khảo nhưng nàng ta nhất định không nói.”

Vàng trán Đông quý phi càng cau lại, vội vàng hỏi. “Có đúng là do thị vệ cầu thả gây ra chuyện hay không?”

Cao Quần đáp. “Nô tài cũng nghi ngờ chuyện này, chỉ là nàng ta nhất định không nói. Nô tài muốn nhờ chủ tử báo cho biết phải làm gì bây giờ?”

Sau một hồi cân nhắc, Đông quý phi mới nói. “Trước đây những chuyện như thế này xảy ra thì sẽ xử trí thế nào?”

Cao Quần đáp. “Người trông coi ngân khố mới vốn là gia nô trong hoàng gia, nếu không tuân thủ quy củ sẽ bị lôi ra ngoài đánh cho tới chết. Tiểu nghiệt chủng sẽ bị ném cho chó ăn.”

Dận Chân nghe vậy thì cả kinh. Hắn giải thích một số việc đã xảy ra trong lịch sử, đặc biệt là trong đám đám vương gia được Khang Hi sủng ái, có một nhân vật quan trọng có quan hệ với người trông coi ngân khố này. Đông quý phi nghe xong cũng nhăn mày. “Xử trí như thế có phải là quá nhẫn tâm rồi không?”

Cao Quần nở nụ cười lấy lòng nói. “Chủ tử, không phải nô tài nhiều chuyện đâu, nhưng hoàng thượng hiện rất sủng ái chủ tử. Vị trí của người trong hậu

cung là lớn nhất. Hoàng thượng đi đâu cũng dẫn dò chủ tử xử trí mọi việc. Chủ tử có lòng tốt, chúng nô tài thực đội ơn. Nhưng ngày sau chủ tử danh chính ngôn thuận đứng đầu nội cung, muốn quản lý tốt thì cũng cần phải có nhiều mảnh khỏe đó.”

Đông quý phi cả giận nói. “Tên nô tài nguoi thật là càng ngày càng to gan. Chuyện như vậy nguoi cũng dám nói ra? Nếu hoàng thượng nghe được, để tránh rắc rối về sau, trước tiên sẽ mang nguoi đi thiêu sống đó.”

Cao Quần vẫn giữ bộ dáng nịnh nọt đáp. “Nô tài hiểu, chuyện như vậy nô tài chỉ dám nói trước mặt chủ tử. Chủ tử sẽ không nỡ trách phạt nô tài.”

Đông quý phi nói. “Nguoi còn dám nói? Xem ra, nguoi thực đáng bị vả miệng rồi.”

Cao Quần nghe xong đành nuốt giận mà im miệng lại. Lúc ấy, Dận Chân mới nói xen vào. “Hoàng ngạch nương, hải nhi có lời muốn nói riêng với Hoàng ngạch nương.” Nói xong thì trừng mắt liếc Cao Quần.

Cao Quần thức thời, vội vâng dạ rồi lui ra ngoài.

Lúc ấy, Dận Chân mới bảo. “Hoàng ngạch nương, nhi thần cảm thấy những lời Cao Quần vừa nói có điều kỳ quặc.”

Đông quý phi ngạc nhiên nhìn Dận Chân, hỏi lại. “Có gì kỳ quặc?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31-1: Bát a ca (2)

Dận Chân trầm giọng nói. “Nhi thần cảm thấy sự việc này chưa chắc đã là do thị vệ gây nên.”

Đông quý phi đáp. “Tiểu a ca, người còn nhỏ, đừng để những việc nhor bản này làm ô uế tai nguoi.”

Dận Chân cười thầm trong lòng, nghĩ “kỳ thực năm nay ta đã ba mươi tuổi rồi, đâu còn nhỏ nữa” nhưng ngoài miệng lại làm bộ lễ phép. “Nhi thần có thể hiểu được, sự việc lớn như thế lại khiến cho Ngạch nương phải đắn đo nhiều. Thử hỏi, thị vệ bình thường sao dám có gan làm vậy? Tổ tông đã có quy củ, ai dám làm chuyện này, bị bắt sẽ liên lụy tới cửu tộc. Còn nữa, những thị vệ cung đình đều là đệ tử của các hoàng thân quốc thích. Lúc tiếp xúc với bọn họ, nhi thần thấy họ đều hành sự cẩn thận, không có gan làm loạn. Việc này, sợ là có liên quan tới người khác.”

Đông quý phi định thần mà nghĩ lại, rồi cũng cho rằng việc như thế nếu không phải do thị vệ làm thì các quan to lại càng không có khả năng. Lúc bình thường, bọn họ phải được gọi mới bước vào cửa cung, sau đó đều được khóa lại. Người trông coi ngân khố ở nơi hẻo lánh trong hoa viên, các quan không được vào. Dù không phải lúc nào thị vệ cũng đi tuần, nhưng những người có thể làm việc ấy chỉ có đại a ca và thái tử. Lúc ấy thái tử mới mười hai tuổi, đại a ca cũng mới mười bốn, lẽ nào lại là một trong hai người ấy? Hay chính là... hoàng thượng?

Nghĩ tới đó, nàng không khỏi hoảng hốt. Nếu là hoàng tử, sự việc lộ ra sẽ khiến cho hoàng đế Khang Hi tức giận vô cùng, sẽ bị phạt nặng. Nhưng phía sau thái tử là hoàng thái hậu, tác ngạch đồ; phía sau đại a ca là Minh Châu, Huệ phi, những người này đều không dễ đắc tội. Nếu bản thân mình để chuyện này bị điều tra ra thì nhất định gây ra họa lớn. Trường hợp việc này thực sự có liên quan tới một trong hai vị hoàng tử, cung đình tất sẽ có biến.

Có điều, nàng cũng không thể cứ thế mà cho qua chuyện này được. Nếu nha đầu kia bị người ta giết để diệt khẩu, người dễ bị vu oan nhất chính là nàng. Hoặc giả sự việc bị hoàng đế phát hiện thì liệu có dễ bỏ qua cho mình? Nàng lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết phải ứng biến thế nào.

Dường như Dận Chân nhìn ra tâm tư của Đông quý phi, liền bảo.

“Thị thần cho rằng, trước mắt nên truyền nguoi trông coi ngân khố mới tới để dò hỏi, xem thị vệ thường tiếp xúc nhiều với ai. Đợi tới lúc điều tra ra manh mối mới quyết định.”

Thấy không còn cách xử lý nào tốt hơn, Đông quý phi liền đồng ý. Nàng gọi Cao Quần lại hỏi.

“Nguoi có thể dò hỏi tên trông coi ngân khố mới này không?”

Cao Quần trả lời. “Hôm qua nô tài có tới đó, nhưng hấn cáo bệnh ở nhà nên nô tài không gặp được.”

Đông quý phi lại hỏi. “A Bố Đình là ai? Liệu có đúng là Tác Ngạch Đồ cầu kết với tên nô bộc ấy không?”

Cao Quần đáp. “Chủ tử sáng suốt. A Bố Đình là quan thú y chính hoàng kỳ, là một người lẳng nhăng!”

Đông quý phi suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Tên nô tài này cáo bệnh đúng lúc thật. Cao Quân, người tới nơi hắn ở một chuyến, gọi hắn lại đây. Chỉ cần hắn có thể bỏ được, nhất định phải bắt hắn tới.”

Cao Quân kích động vâng lệnh, nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Đông quý phi hiện giờ rất mâu thuẫn. Nàng không biết việc này có liên quan tới Tác Ngạch Đồ hay không, chỉ sợ việc này không đơn giản như thế.

Không lâu sau, Cao Quân mang theo một người xuất hiện. Người này không cao, mắt tròn, mũi to trên cái miệng lộ ra hai chiếc răng vỡ, râu thưa, thân thể gầy gò, bộ dạng hèn mọn thấy rõ.

Dận Chân đánh giá người này rồi không khỏi cười thầm trong lòng. Nếu chính mắt hắn là kẻ đang bị nghi ngờ thì thật khó hiểu. Về ngoài người này còn lâu mới được gọi là anh tuấn hấp dẫn.

Người này thấy Đông quý phi thì vội quỳ rạp xuống, chân tay run lẩy bẩy, lắp bắp nói.

“Nô... nô tài là A Bô Đình, thỉnh an chủ tử cát tường, cát tường!”

Dận Chân thấy buồn cười lắm Đông quý phi phải liếc mắt, nghiêm mặt.

“A Bô Đình, ta hỏi người mấy câu, người phải thành thật trả lời. Nếu không, người là nô tài trong hoàng cung, người cũng biết cha ta tuy là Tương hoàng kỳ, hiện giờ cũng phụ ta bên Chính hoàng kỳ quản lý đám nô tài. Dẫu không dùng tới quốc pháp thì vẫn có thể dùng gia pháp để xử lý người. Người hãy cẩn thận.”

A Bô Đình nghe thế thì không dám ngẩng đầu, vội đáp. “Nô tài... nô tài... nhất định nói thật, không dám giấu nửa lời.”

Bấy giờ Đông quý phi mới hỏi. “Người mới trông coi ngân khố có một nữ nô tỳ đúng không?”

A Bô Đình đã run lại càng run, vội đáp. “Thưa đúng vậy, nàng là người hầu trong Hoán Y Cục (nơi giặt quần áo).”

“Nàng ta là người của kỳ hạ nào?”

A Bô Đình loay hoay cả nửa ngày mới đáp. “Nàng ta là người của chính hoàng kỳ.”

Dận Chân nhìn A Bô Đình đang run rẩy, đột nhiên hỏi. “Nàng ta có quan hệ gì với người?”

A Bô Đình nghe xong câu này thì như bị sét đánh phải, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ra thành dòng. Hắn nghẹn lời một hồi mới thốt lên. “Chủ tử! Xin chủ tử khai ân. Tội của nô tài đáng chết vạn lần. Chủ tử tha cho nô tài dám tìm nữ nhân trong hoàng cung, lão thái giám là người trung thực.”

Sắc mặt Đông quý phi trầm lại, lạnh lùng hỏi. “Người nói mau, bản cung có thể tha cho người hay không?”

A Bô Đình quỳ sát mặt đất, không dám thở mạnh, chỉ liên tục dập đầu.

Dận Chân khinh thường trong lòng, thuận miệng bảo. “Người đã dập đầu rồi, mau trả lời câu hỏi của mẹ ta đi chứ.”

Lúc ấy, A Bô Đình mới nhỏ giọng đáp. “Vệ thị quả thực là nữ nhân của nô tài, là người hầu tại Hoán Y Cục.”

Đông quý phi kinh hãi, lớn tiếng mắng. “Cái gì? Nàng là nữ nhân của người? Hai người các người thật to gan!”

A Bô Đình giật mình, thiếu chút nữa đã ngã lộn ra đất.

Dận Chân thấy thế liền nhắc nhở. “Hoàng ngạch nương không nên làm tổn hại tới thân thể. Trước hết nên hỏi rõ sự tình đã.”

Đông quý phi nén nổi tức giận lại mà quát. “Người mau đem mọi sự nói rõ ràng cho bản cung, nếu không ta cho mang cả hai người các người ra, đứng theo quy củ mà xử trí.”

A Bô Đình khúm núm trả lời. “Gia đình nô tài thực là bất hạnh, lại trót để ý nha đầu ngỗ nghịch ấy. Hôn một năm trước nô tài mới biết nàng ta đã mang thai ba tháng rồi. Lúc ấy nô tài vừa vui mừng vừa lo lắng, cũng từng hỏi nàng ấy đã xảy ra chuyện gì? Lúc đầu nàng ấy nhất quyết không nói, nô tài dùng gia pháp uy hiếp mới khiến nàng mở miệng.”

A Bô Đình liếm môi rồi tiếp.

“Khoảng một năm rưỡi trước, có một lần, vào ban đêm, lúc nàng còn là người hầu thì có một vị công công nàng cũng không biết là ai, chỉ qua phục sức, mũ áo mà đoán là quan ngũ phẩm nói có một vị vừa mới uống máu nai cần giải tỏa, hỏi nàng có đúng là nữ nhân còn trinh hay không. Nàng trả lời có thì bị người này cưỡng ép đi hầu hạ người kia. Vị công công này còn nói người nàng hầu hạ là một quý nhân, bắt nàng không được nói lại với ai khác, sau đó đưa thuốc bắt nàng phải uống.”

“Thực không ngờ nha đầu này không uống, để tới nỗi phát sinh sự việc thế này (mang thai). Nô tài vốn định tìm đại phu bỏ đi nghiệt chủng, hiềm nỗi vợ

nô tài nhất định không chịu. Nô tài lại là người sợ vợ, mới lên lên tìm trong cung có người đã làm mẹ giúp đỡ cho nghiệt chủng của nàng, giữ lại ở bên cạnh. Nô tài thì chuyển sang quản lý ngân khố, bắt đắ đi phải để nàng ở lại một mình tại Hoán Y Cục. Nàng làm người hầu không được ra ngoài cung nên đành phải giấu hải tử trong phòng. Nô tài biết tội rồi, nô tài đáng chết! Cúi xin chủ tử tha cho nô tài.”

A Bô Đình liên tục khóc lóc cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-2: Bát a ca (3)

Đông Quý phi nghe vậy vừa kinh vừa giận, cả kinh là vì, theo lời khai của A Bô Đình thì Đông Quý phi đã biết rõ người gây ra chuyện này nhất định là hoàng đế cửu ngũ chí tôn không thể nghi ngờ. Trong đại nội này, chỉ có tổng quản thái giám của cả lục cung này mới có hàm ngũ phẩm đầy, mà vị tổng quản thái giám không phải ai khác, chính là vị nội thị kể từ năm Khang Hi thứ tám tới nay một tác không rời bên cạnh Khang Hi - Lý Đức Toàn.

Từ khi Lý Đức Toàn tình thân vào cung đến nay, vẫn luôn hầu hạ trong Dưỡng Tâm Điện, Khang Hi cực kì yêu quý tiểu thái giám lanh lợi nhỏ hơn mình sáu tuổi này, hướng chi, Lý Đức Toàn còn học được một tay tuyệt kỹ nuôi dưỡng điều hầu tử sư phụ Tần Phú, vì thế lại càng được Khang Hi tin sùng. Hai năm trước, do thấy Lý Đức Toàn làm việc cẩn thận, trung với thánh thượng, đặc biệt thương mủ mào ngũ phẩm, cho Lý Đức Toàn đẹp mặt, gặp ai cũng cước bộ nhẹ nhàng bay bổng một trận.

Nếu như việc này đã liên lụy đến Lý Đức Toàn cùng hoàng thượng, vậy thì hải tử của Vệ thị cũng có khả năng là long chủng*. Trong nội cung này trước nay còn chưa từng xảy ra chuyện hoang đường như thế bao giờ, mặc dù nói dân gian vẫn có câu "du long hí phượng", nhưng đây không phải dân gian, mà là cấm cung nghiêm ngặt. Khang Hi ở ngay trong nhà mình, có sẵn một đoàn phi tần, lại cấu kết với một nô tỳ ti tiện của Tần Giả Khô. Việc này nếu như truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người ta lấy ra làm trò cười.

Long chủng: Dòng giống rồng, chỉ con vua

Nhưng nếu như xử lý không tốt, không chỉ có khả năng bị phi tần khác thừa cơ tính toán nói mình không có năng lực chấp chưởng hậu cung, mà càng có khả năng rước lấy cảnh long nhanh giận dữ. Khang Hi là người cực kỳ trọng sĩ diện, vạn nhất thẹn quá hóa giận, bản thân mình chắc chắn sẽ không thoát khỏi liên can. Việc này thật sự là nguy cơ trùng điệp mà!

Cao Quần là kẻ lanh lợi, nghe đến đó cũng đã hiểu rõ đại khái, biết ở lại chỗ này mặc dù nghe nhiều một câu cũng là hung hiểm, vì vậy lặng lẽ lui ra ngoài.

Đông Quý phi cau mày, ngồi yên trên giường, trong lòng giống như sóng cả mãnh liệt, không chỉ lo lắng cho vận mệnh của mình mà còn cảm thấy hơi chưa xốt. Nàng hiểu, thân là nữ nhân bên cạnh hoàng thượng, nếu như thông minh... thì phải thuận theo tính tình của hoàng đế, hiểu rõ hoàng ân mưa móc sẽ phủ khắp tam cung lục viện, làm một người hào phóng khiêm nhượng, đây mới là hiền lương thực đức. Nhưng thân là một nữ nhân, lại có ai không hi vọng người bên gối mình chỉ thuộc về một mình mình chứ? Nàng biết rõ, số dĩ, một trong những nguyên nhân khiến Khang Hi coi trọng Hiếu Thành Nhân hoàng hậu chính là hoàng hậu không ghen tị, mà Khang Hi cũng thường xuyên lấy ví dụ về Hiếu Thành Nhân hoàng hậu ra gỡ những phi tần khác. Khang Hi cũng từng nói với nàng, hẳn không thích Huệ phi (mẹ của đại a ca), cũng là bởi vì Huệ phi rất hay đố kị và ghen tuông. Có điều, lần này lại để mình dính đến chuyện này, đến cùng nên xử lý thế nào đây?

Lúc này, Dận Chân hỏi một câu, một sự thật mà hẳn cảm thấy đã nên hỏi từ lâu nhưng lại bị một vài người trong cuộc xem nhẹ. Hẳn hỏi, chỉ là hi vọng có thể xác nhận thêm một chút nữa, rằng người này bị trời đưa đất đẩy ra sao mà lại sinh ra được một đứa trẻ sau này trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn sau này. Dận Chân hỏi: "Hải tử Vệ thị sinh được là nam hay là nữ?"

A Bô Đình nom nớp lo sợ đáp: "Là nam hải a!" Đây là một sự thật khác khiến cho lão lo sợ. Lão mặc dù địa vị thấp nhưng vẫn có thể đoán được đại khái, phụ thân của hải tử chắc chắn phải là hoàng thân quốc thích, rất có thể còn là hoàng thượng. Nhưng hẳn không dám, cũng không thể trông cậy rằng có đứa nhỏ này mà làm mộng đẹp có thể một nhà giàu có lên trời.

Đầu tiên, dùng thân phận của lão, dùng nói là gặp hoàng thượng, ngay cả gặp đại tổng quản Lý Đức Toàn cũng không có khả năng. Nếu như tự nói thật với lão chủ tử Sách Ngạch Đồ nhà mình thì đúng là tìm chết. Sách Ngạch Đồ vì Thái tử, chỉ hận không thể dọn dẹp hết những kẻ có thể tạo thành uy hiếp đến thái tử, dùng nói đến cả chuyện này vốn chính là chuyện không tưởng, không có bằng chứng rõ ràng. Hơn nữa sinh ra lại là một nam hải, nếu như là long chủng, thái tử sẽ có thêm một người cạnh tranh. Sách Ngạch Đồ còn không thừa cơ diệt cả nhà mình chắc? Cho nên từ khi đứa bé này ra đời, bản thân mình ngày nào cũng gặp ác mộng, rất sợ có một ngày mọi chuyện vỡ lở, cả một nhà khó giữ được tính mạng.

Dận Chân lúc này đã toàn toàn khẳng định, kẻ thù chính trị lớn nhất đời này của hắn đã ra sân. Hẳn cũng không khỏi lâm vào mâu thuẫn. Thừa cơ kết liễu hắn à? Mặc dù nam hiểm một ít, nhưng lại có thể giúp mình mở rộng con đường leo lên ngôi báu trong điện Thái Hòa kia chăng? Hay là trợ giúp hắn, để cho Khang Hi nhận lại giọt máu rơi này, giữ một cái thanh danh trung hiếu, hữu ái, nhưng lại lưu lại hậu họa về sau cho mình?

Mấy người trong phòng đều lâm vào trong trầm tư. Đông Quý Phi khổ sở nghĩ cách giải quyết. A Bô Đình lo lắng tính mạng cả nhà. Mà Dận Chân cũng

đang tính toán vận mệnh giữa mình và đứa bé kia.

Dận Chân có đáp án trước nhất, khó khăn lắm mới có cơ hội đến thâm nhập vào đoạn lịch sử này, không bằng khiến nó càng thêm đặc sắc một tí. Còn nữa, hiện tại nếu như muốn xử lý đứa bé này, bản thân mình còn không có năng lực ấy, tất nhiên phải dựa vào Đông Quý Phi. Nhưng nhúc nhích một cái là phải động toàn thân, không chỉ phải đối phó với đứa bé kia, mà còn phải xử lý cả những kẻ biết rõ nội tình, liên lụy quá rộng. Hơn nữa, mình còn có chút tâm chương, dù sao cũng là người đến từ hiện đại, tối thiểu thì quan niệm đạo đức của bản thân cũng không cho phép mình giết người. Dận Chân âm thầm lắc đầu, hẳn không biết loại tâm chương này sau này có thành chương ngại vật trên con đường đạt đến lý tưởng sau này của bản thân không nữa.

Đã lựa chọn xong, Dận Chân liền có chủ ý. Hắn để cho A Bô Đình ra ngoài chờ, sau đó nói với Đông Quý phi: "Hoàng ngạch nương, nếu A Bô Đình đã nhắc đến nội thị ngũ phẩm, vậy thì thần cho rằng không bằng gọi Lý tổng quản tới hỏi một chuyện, coi như làm bằng chứng. Nhi thần nghĩ, nếu như Lý tổng quản cũng có thể chứng minh lời A Bô Đình nói là đúng, vậy không bằng nhận cả Vệ thị với tiêu đề đệ đệ đến bên cạnh hoàng ngạch nương để chăm sóc, đợi hoàng a mã quyết định lại xin chỉ an trí, được không ạ?"

Đông Quý phi cân nhắc kỹ một phen, quả nhiên là một giải pháp hay, có điều trong lòng lại nảy sinh một nghi hoặc khác, nằng do dự một lát rồi hỏi: "Chân nhi, ngạch nương cảm thấy, cảm thấy con quá mức già dặn, suy nghĩ lại như trưởng thành rồi. Ngạch nương không phải có ý nói như vậy không tốt, nhưng không hiểu sao, luôn cảm thấy tâm thần bất an."

Trong lòng Dận Chân tự nhủ, chẳng có cách nào, bản thân mình đúng là người trưởng thành mà. Nhiều khi ta cũng muốn đóng vai trẻ con, nhưng mà giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, lại thêm nội cung hiểm ác, quả thực là bộ bộ kinh tâm mà...

Dận Chân cố ý để lộ ra vẻ kinh ngạc, đáp: "Hoàng ngạch nương, bản thân nhi thần lại không nhận ra đâu, nhi thần nghĩ có lẽ là nhi thần hiện giờ đang đọc sách, học tập đạo lý, cho nên suy nghĩ tư duy có chỗ tiến bộ vượt bậc. Còn nữa, sự phụ, thù đồng cùng thị vệ của nhi thần trước nay đều lớn tuổi hơn nhi thần không ít, dần dà, mưa dầm thấm đất đó mà. Hoàng ngạch nương không thích nhi thần như vậy sao? Nhi thần cố gắng sửa lại là được!"

Đông Quý phi bị lời nói của Dận Chân làm cho bật cười: "Hải tử ngọc, trưởng thành cũng không có gì không tốt cả, sao phải sửa chứ? Thực ra như vậy cũng tốt, nếu như thế, ngạch nương lại càng có thể yên tâm rồi. Sau này ngạch nương đã có thể dựa vào con, còn phải hăng hái cố gắng cho ngạch nương, không thể phụ lòng ngạch nương!"

Dận Chân quy củ dập đầu với Đông Quý phi, nói: "Hoàng ngạch nương, người chính là thân ngạch nương của nhi thần, Dận Chân sau này nhất định sẽ hiếu kính với ngạch nương."

Đông Quý phi rất là cảm động, ôm chặt lấy Dận Chân.

Dận Chân nhẹ nhàng nói: "Hoàng ngạch nương, chuyện này thực ra nhi thần cũng chưa hiểu rõ lắm. Nhưng nhi thần cho rằng, hiện tại con nói dòng của hoàng a mã không nhiều, bọn con chỉ có bảy huynh đệ, lại thêm một đệ đệ cũng rất tốt, hoàng a mã cũng sẽ long nhan đại duyệt*, lại nữa, Vệ thị xuất thân là Kỳ Hạ Tân Giả Khô, nếu như ngạch nương hào phóng một chút, dứt khoát để ông ngoại giúp đỡ bọn họ lên một Kỳ, cũng chính thức để mẹ con họ vào nội cung. Như vậy, hoàng ngạch nương ngài vừa có được hiền danh, hoàng a mã cũng nhất định sẽ nhớ kỹ điểm tốt của ngạch nương nha."

Đông Quý phi cười nói: "Còn nói con không rõ, ngạch nương thấy con còn hiểu hơn bất cứ ai ấy. Cũng không biết trời cao sao lại sinh ra một tiểu hầu tinh như con! Cũng được, để Cao Quân gọi Lý Đức Toàn đến đây, nếu thực sự là giọt máu của hoàng a mã, thì theo ý con thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bát a ca (4)

Dịch: Vivian Nhìnhi

Quả nhiên, dưới uy bức lợi dụ (1) của Đông quý phi, Lý Đức Toàn cuối cùng cũng nói ra chân tướng ngày hôm đó. Hôm đó, Nam Uyển dâng lên một con hươu sao vừa mọc nhung(2), Lý Đức Toàn thấy con hươu này to lớn khỏe mạnh, liền sai Ngự Thiện phòng cắt một bát tiết dâng lên sau bữa tối.

Khang Hi uống hết máu hươu, liền mặc thường phục tản một vòng trong cung để tiêu thực, lúc đi đến trước Tân Giả Khô, sắc trời đã nhá nhem tối, bốn phía không có ai, chỉ thấy trong đình viện trước mặt, có một thiếu nữ trẻ đang giặt y phục. Thiếu nữ này tư thái yếu đuối, khuôn mặt mỹ lệ, một suối tóc đen như gỗ đàn hương, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của Khang Hi. Trùng hợp, cô gái này vì đang giặt y phục, mới thả y phục vào trong chậu gỗ, hai chân trần giẫm lên y phục, lộ ra cặp chân dài trắng nõn mảnh khảnh, quả nhiên mịn màng như ngọc, mềm mại như gấm. Giẫm một hồi, trên mặt có mồ hôi thấm ra, thiếu nữ này lo lắng gió tay lên, cánh tay cũng trắng trẻo nõn nà như vậy, nhẹ nhàng lau mồ hôi thấm ra. Khang Hi thấy cảnh ấy ruột gan xao động, nhất thời công hiệu của máu hươu bộc phát, Khang Hi cảm thấy trong bụng mình rạo rực, mặt mũi đỏ gay.

Lý Đức Toàn hầu hạ thánh giá nhiều năm như vậy, cơ bản chính là con giun trong bụng Khang Hi, lập tức cun cút chạy lên phía trước nói: "Chủ tử, nô tài

đi tìm cách hạ nhiệt cho ngài." Dứt lời liền nhìn thoáng qua người trong viện. Khang Hi lúc này đã phập phồng không yên, chỉ khẽ gật đầu. Lý Đức Toàn liền đi vào trong viện, nằng kia thấy có người tới thì hoảng sợ, gò má đỏ ửng một màu. Thấy Lý Đức Toàn mặc măng phục (3), trước sau còn thù hình Bàn Long và Ngũ Phúc đáng thọ, trên mũ còn gắn thạch anh, thiếu nữ hiểu rõ người trước mặt mình hẳn là một vị nội thị có chức vụ rất cao trong nội cung. Nàng ta vội vàng vén áo thi lễ, nói: "Nô tỳ bái kiến công công."

Lý Đức Toàn híp mắt, đánh giá nữ tử này một chút rồi hỏi: "Tên ngươi là gì?"

Nữ tử trả lời: "Hồi bẩm công công, tên của nô tỳ là Vệ Uyển a."

Lý Đức Toàn cười khẽ một tiếng, đáp: "Tên rất hay, xinh đẹp thủy linh như vóc người người vậy!"

Vệ thị nắc cở, đỏ bừng mặt, cũng không dám trả lời mà chỉ cúi thấp đầu.

Lý Đức Toàn lại hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Vệ thị đáp lại bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: "Nô tỳ năm nay mười sáu a."

Lý Đức Toàn: "A!" một tiếng, bình thường những thiếu nữ đến tuổi này, nếu là tạp dịch của Tân Giả Khố trong nội cung thì hẳn phải là kẻ có xuất thân kém không thể nghỉ ngơi.

Lý Đức Toàn nghiêm mặt nói: "Vận mệnh của ngươi đến rồi, chủ tử muốn ngươi đi hầu hạ, hòa dịu hỏa khí, ngươi mau đi theo ta."

Vệ thị không hiểu lắm, hỏi lại: "Xin hỏi công công là vị chủ tử nào a, nô tỳ cũng không biết làm thế nào để hạ sốt cả!"

Về mặt của Lý Đức Toàn bắt đầu mất đi kiên nhẫn: "Nha đầu kia, quả nhiên không hiểu quy củ. Ở trong cung này cũng không phải thời gian ngắn đi, làm nô tỳ cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi cũng không biết sao? Hạ sốt, ngươi đi là biết, còn nữa, đợi lát nữa cũng không được phép bôi rồi kêu to, nếu không chọc giận chủ tử thì cả nhà ngươi cũng sẽ phải đi gặp Diêm Vương đấy!" Dứt lời, một tay dắt Vệ thị liền đi thẳng về phía một gian phòng trống. Vệ thị bị dọa đến mức mặt mày tái nhợt, lại sợ liên lụy đến cha mẹ trong nhà, chỉ dám cắn chặt môi, trong lòng như có nai con chạy loạn, tim đập thình thịch. Trong phòng tối om, không có đèn. Lý Đức Toàn lại để Vệ thị ngồi lên giường đợi.

Sau đó, Lý Đức Toàn vội chạy đến chỗ Khang Hi: "Chủ tử, nô tài đã sắp xếp thỏa đáng rồi, ngài vào đi ạ!" Khang Hi lúc này đã là hỏa dục khó nhịn, không nhiều lời, lập tức đi theo Lý Đức Toàn bước vào tiểu viện, đi đến ngoài cửa, không nói không rằng liền đẩy cửa đi vào, Mơ hồ nhìn thấy Vệ thị ngồi co ro trên giường, nhất thời kiềm nén không được, một tay đẩy ngã nàng ta. Vệ thị nào đã gặp phải chuyện này bao giờ, lại không dám lên tiếng, chỉ có thể để mặc cho người nọ đòi lấy thân thể mình. Trong bóng tối, Vệ thị chỉ cảm thấy người vừa tới có một loại khí thế nói không lên lời bao phủ lấy toàn thân, mặc dù hơi mạnh mẽ, hơi dùng sức một chút, nhưng cũng không thiếu vuốt ve an ủi, khiến cho một kẻ chưa từng trải qua nhân sự là nàng ta không kinh hoàng quá mức, trong lòng cũng thấy an tâm một chút.

Sau nửa ngày, người nọ ngồi dậy, tay vuốt ve nàng ta, trầm thấp nói một câu: "Nàng nghỉ ngơi đi!" Sau đó sửa sang lại y phục, thông thả rời đi.

Về sau, vị công công kia lại vội vàng đi tới, cho Vệ Uyển Nhi một viên thuốc, dặn dò nàng nếu như có chuyện gì thì nhất định phải uống viên thuốc này, hơn nữa, còn yêu cầu nàng ta sau này phải quên chuyện này đi. Có điều, Vệ thị vẫn nhớ mãi không quên nam nhân đã từng đoạt đi thân thể nàng ta trong bóng tối kia. Nàng ta cũng thấy xấu hổ, nhưng lại vẫn có một suy nghĩ kì quái, hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc đó. Nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, giữa bản thân mình và nam tử kia đã có một loại tình cảm khó hiểu. Có thể là trời cao thực sự đã nghe thấy nguyện vọng của nàng ta, vì vậy mười tháng sau cho nàng ta đứa bé trai này.

Sau khi Lý Đức Toàn biết rõ Vệ thị đã sinh được một bé trai, còn che giấu ở trong cung gần mười tháng thì bị dọa đến mức mặt mũi cũng xanh mét rồi. Lão đập đầu như bầm tỏi, cầu xin Đông quý phi có thể tha cho hắn một mạng, còn dùng ánh mắt đáng thương cầu xin Dận Chân, hi vọng tứ a ca có thể nói đỡ với Đông quý phi, cầu xin cho mình một lần. Dận Chân nhìn xem lão, không khỏi thấy buồn cười, cố nhịn một chút rồi nói: "Hoàng ngạch nương, mặc dù trong việc này Lý tổng quản cũng có sai, nhưng vì hoàng a mã, nhi thần cũng phải cầu xin một cái ân tình, xin người tạm tha cho hắn lần này đi, được không ạ?"

Đông quý phi vốn không muốn truy cứu đến tận cùng, nhân tiện cũng nói: "Cũng được, bôn cung không so đo việc này với người, người đi Tân Giả Khố một chuyến, đưa đứa bé đến chỗ bôn cung. Sau đó đưa Vệ thị đến chỗ hoàng thái phi đi. Chuyện của người, cứ đợi hoàng thượng trở về rồi tính sau!"

Lý Đức Toàn như được đại xá, vội vàng khấu tạ Đông quý phi cùng Dận Chân, rồi vội vàng đứng dậy đi làm việc.

Mấy ngày sau, Khang Hi về kinh, trực tiếp giả làm Công Gia phủ của Đồ Hải, đợi tể điện xong Đồ Hải, lại vội vàng hồi cung thay quần áo, Khang Hi đi thẳng đến gặp Đông quý phi, bởi vì mấy ngày trước, thái giám bên người Đông quý phi đã đến báo rằng có chuyện khẩn cấp, mời hoàng thượng hồi cung xong lập tức đi đến Chung Tội cung. Khang Hi không biết đã xảy ra chuyện gì, liền chạy đến hỏi cho ra lẽ, Lý Đức Toàn bị hù một trận cũng không dám nói, rất sợ hoàng thượng nổi trận lôi đình.

Đông quý phi hành lễ xong liền yên lặng nhìn Khang Hi, trên mặt lúc giận lúc cười, Khang Hi bị nhìn đến mức khó hiểu thì liền hỏi: "Trong nội cung rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Đông quý phi dịu dàng quỳ gối nói: "Nô tì chúc mừng hoàng thượng."

Khang Hi càng cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Trẫm có việc gì vui? Gần đây toàn là chuyện phiền lòng mới đúng!"

Đông quý phi nói: "Hoàng thượng, ngài lại có thêm một a ca rồi!"

Khang Hi nghe vậy thì vui vẻ, vội hỏi: "Là tần phi nào sinh ra." Nghĩ lại, lại nói: "Không đúng, gần đây trăm không nhận được y án của Thái Y Viện, không nghe nói có tần phi nào mang thai cơ mà?"

Đông quý phi lúc này mới kể rõ ngọn ngành chuyện Vệ thị ra. Không ngờ, Khang Hi nghe xong lại rầu rĩ không vui. Vệ thị xuất thân nghèo hèn, hơn nữa việc này quá hoang đường, không thể lộ ra với người ngoài. Khang Hi là người cực kì coi trọng sĩ diện, với tình hình này, ông chịu nhận đứa con trai này thế nào, cũng chính là thể hiện bản thân ông là người như thế nào.

May mà, Đông quý phi đã có chủ ý từ lâu, nàng khích lệ Khang Hi, lấy lý do Khang Hi hiện nay con nối dòng không vượng, kẻ này tưởng mạo lại phú quý, đã sinh ra rồi, hẳn là do ý trời. Xin Khang Hi nhận đứa bé này, lại đề nghị đề Tuệ phi thu dưỡng đứa bé, đề cao thân phận của đứa bé, đồng thời lại đề cho a mã nhà mình là Đông Quốc Duy cho cả nhà A Bô Đình thoát tịch (4), lại đề hoàng thượng nạp Vệ thị, dùng danh nghĩa cung nhân ở lại trong cung, bảo toàn thể diện cho Khang Hi.

Khang Hi nghĩ đi nghĩ lại, thấy không còn cách nào khác hay hơn, và lại, cha con một thể, dù thế nào cũng phải cho con mình một danh phận, mới bắt đầu đi đáp ứng chuyện này rồi. Lại để Tông Nhân phủ ghi đứa bé này vào ngọc điệp, xếp thứ tám, ban tên là Dận Tự. Đồng thời cũng theo sự sắp xếp của Đông quý phi, an bài cho A Bô Đình và Vệ thị. Có điều, dù sao vẫn còn một ngum tức nuốt không trôi, bực Lý Đức Toàn làm việc không chu toàn, mượn cớ để Lý Đức Toàn hung hăng đánh Lý Đức Toàn năm mươi trượng, đánh cho mông lão nở hoa, sau đó đuổi đi làm tạp dịch hạ đẳng, ngày ngày ở Vĩnh Hạng cộ thùng phân. Về sau vẫn là do Đông quý phi cầu xin mới điều về.

(1) Uy bức lợi dụ: lấy quyền uy để ép buộc, lấy lợi ích để dụ dỗ

2) Nhưng: Sừng non của hươu

3) Măng phục: cung phục, triều phục theo hình măng xà.

4) Thoát tịch: Gạch tên khỏi danh sách nô tịch

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tiểu lang nhà ta mới trưởng thành (1)

Dịch: archnguyen1984

Trải qua việc lần này, Đông quý phi thu được lợi ích lớn nhất. Khang Hi thấy Đông thị hiền thực thì sắc phong cho làm hoàng quý phi, khoảng cách tới danh vị hoàng hậu chỉ còn thiếu nửa bước. (Trước đây Đông thị làm quý phi, giờ là hoàng quý phi!), đồng thời, thỉnh thoảng Đông quý phi cũng có trách nhiệm dạy bảo Thái tử. Ngụ ý của việc này vừa nói là đã hiểu ngay. Cả hậu cung đều xôn xao nghị luận, nói Đông quý phi nhất định chỉ thêm ít ngày nữa là có thể dưới một người mà trên vạn người.

Đông quý phi vô cùng mừng rỡ, ngày càng sủng ái Dận Chân hơn, coi hắn như phúc tinh của mình.

Cùng lúc đó, quan hệ giữa Thái tử và Dận Chân cũng rất tốt. Nguyên nhân thì là do lúc tế niệm Đồ Hải, Dụ thân vương đã mượn việc viếng cùng Nặc Mẫn bẩm tấu lại với Khang Hi, hoàng tử thứ tư là Dận Chân chịu quân dụ của Thái tử mà làm những việc ấy. Khang Hi rất hoan nghênh việc này, cho rằng Thái tử mới học tập đạo của vua mà đã thu được những thành tựu nhất định.

Thái tử rất mừng, tất nhiên không quên Dận Chân, tận lực giữ mối thân tình. Hai người thường cùng nghe đàn sáo, cùng vào cùng ra cung của Đông quý phi, trước mặt mọi người đều tỏ rõ sự gắn gũi. Khang Hi thấy việc ấy thì cũng rất mừng, thường ban thưởng ca kỹ khiêu đại a ca oán hận không thôi.

Tuy vậy, Dận Chân rất cẩn thận, đối đãi với Thái tử thì nửa phần thân tình, nửa phần giữ lễ, không dám tỏ ra quá gần gũi để tránh cho người khác nghĩ mình theo bè kết đảng với Thái tử.

Sau khi Vệ thị vào cung thì tình cảnh gần đây cũng không tốt. Khang Hi chỉ để nàng ở một bên mà không chăm lo để ý gì. Trong mắt Dận Chân thì là Khang Hi thẹn quá hóa giận mà thôi. Đám thị vệ vì thế mà bị chận chận trong việc sắc phong, chỉ là cung nhân; bọn thái giám thấy vậy cũng thường xuyên khi dễ nàng. Mùa đông tới rồi mà không chịu cấp cho than lửa khiến đám thị vệ phải chịu cảnh rét lạnh âm u. Dận Chân thì thường mượn việc đầu bếp mà tiếp tế cho một ít, lại nương theo khẩu dụ của Đông quý phi mà ra mặt giúp đỡ. Đám thái giám thấy thế mới khách khí một chút, mà Vệ thị cùng bốn đại ca được giúp đỡ nên cảm động đến rơi nước mắt.

Hai năm sau, là năm Khang Hi thứ hai mươi hai, lại có thêm một a ca được sinh ra. Lần này tới lượt Quách Lạc La Thị được phong làm phi, sau này xếp thứ chín. Kỳ thực Khang Hi có thêm hoàng tử thứ năm là Dận Kỳ, người này là người chất phác nhưng lại mắc tật nói lắp. Dù Khang Hi cũng quý mến, nhưng đầu sao người này mang tật như thế, tương lai khó mà có được vinh quang to lớn.

Biết được tin tức chính xác về việc sinh ra của chín đại ca rồi, Dận Chân cũng từng nghĩ qua trong lòng. Trước đây Khang Hi vì hành để lại nhiều việc khuất tất, còn cho rằng việc phong phi giống như phim ảnh vẫn thường chiếu trên ti vi, rằng Khang Hi là người mạnh mẽ, trong cung chỉ sủng ái một vị phi tử mà thôi.

Trên thực tế, người này được phong phi cũng vì có được lòng người nên mọi việc mới thuận lợi như thế, mà Khang Hi cũng ưu ái nàng, nếu không, sao có chuyện trong bốn năm lại sinh được tới hai vị hoàng tử?

Bởi Đông quý phi thống lĩnh lục cung, điều hành một cách công bằng hợp lẽ, được Khang Hi thực lòng kính trọng nên nhân duyên ở trong cung khá tốt. Có thời gian, các vị vương tần quý phi khác cũng thường lui tới chỗ Đông quý phi trò chuyện, đánh bài làm vui. Dận Chân nhờ thế mà có nhiều cơ hội tìm hiểu các vị phi tử của Khang Hi được ràng rõ hơn, đồng thời phân tích xem làm thế nào để mẫu thân có thể sinh được hài tử.

Cùng với đó, Khang Hi cũng ngày một đề tâm tới việc học hành của Dận Chân. Không chỉ nghiêm lệnh cho tám thầy giáo bình thường vẫn dạy dỗ làm hần thêm phần nhõm nhẽ, lại nhờ tới chuyên gia Hán học làm sư phụ truyền thụ lễ nghĩa chi tiết. Ngoài ra, Dận Chân còn muốn học tập thêm cách nói năng sao cho thật khéo.

Khang Hi còn thỉnh người nước Bỉ, nước Pháp dạy cho Thái tử và Dận Chân về thiên văn học, số học và tiếng Pháp.

Dận Chân rất may mắn vì còn có những môn này để lấy lại thể diện, mặt mũi. Hắn không có hứng thú với việc học cách nói năng dù mỗi lần đều tự động viên mình, nên vẫn thường bị các sư phụ, thầy dạy trách phạt. Riêng có các môn số học, thiên văn học và tiếng Pháp thì hắn đạt thành tích kiệt xuất so với những người còn lại.

Rốt cuộc, ở xã hội hiện đại trước kia, vì chạy theo mô hình ảo mà hắn phải tìm hiểu tiếng Pháp, nào có ngờ tới lúc nó phát huy công dụng như thế này. Đám lap đỉnh cũng biết tiếng Pháp, biết những điều căn bản nhưng lại là thứ tiếng Pháp cổ, có khác biệt nhiều so với tiếng Pháp hiện đại. Thế nên mới có chuyện thi thoảng vị tứ ca lại nói ra những câu mà bọn họ không hiểu được, hơn nữa cách nói, khẩu âm lại mang hơi hướng của người Anh khiến người nghe rất khó. Hai bên theo hai phe Anh và Pháp vẫn luôn đối đầu như oan gia.

Riêng có thiên văn học, số học thì Dận Chân học đâu hiểu đó, lại có thể từ một hiểu ba. Đối với hắn, những kiến thức ấy chỉ tương đương với kiến thức của trẻ con thôi. Dù sao hắn cũng từng được thụ hưởng nền giáo dục cao hơn, so với trình độ học vấn của ba trăm năm trước thì tiến bộ hơn quá nhiều.

Từ lời nói lại của hai vị sư phụ, Khang Hi biết việc Dận Chân thông minh như thế nào, là thiên tài ra sao. Hai vị sư phụ vẫn thường tán dương nói thật đúng là cha nào con nấy khiến Khang Hi rất vui lòng hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (2)

Dịch: Vivian Nhinhi

Khác với cảnh xuân phong đắc ý (1) Dận Chân, thái tử đạo này lúc nào cũng mặt cau mày có, đại a ca cũng mặt xám mày tro. Trong chỉ dụ của Khang Hi trực tiếp khiển trách Minh Châu, Sách Ngạch Đồ cùng thao túng triều chính, kết bè kết cánh, chuyên quyền ý thể, tham lam, xa hoa đến cực điểm. Sách Ngạch Đồ thân là quốc thích, lại không nghĩ đến chuyện báo hoàng ân, không tu tâm tính đức, bị Khang Hi bãi quan đoạt chức, nội đại thần, Thái Tử Thái Bảo, toàn bộ một lượt cách chức hết, đuổi mắng giữa triều đình, bảo lão hầu phủ đọc sách, chỉ giữ lại duy nhất một danh phận là Tả lĩnh. Mặc dù Minh Châu tránh được một kiếp, nhưng vẫn tránh không được chuyện bị tước quyền Lĩnh thị vệ nội đại thần, giáng ba cấp, phạt hai năm bổng lộc.

Tra rõ đầu đuôi ngọn ngành, Dận Chân hiểu rõ, đơn giản là Sách Ngạch Đồ mượn cái danh đại thần Thượng Thư Phòng, kéo bè kết đảng, nuôi dưỡng thế lực cho thái tử, mà những chuyện này lại phạm sâu vào điều kiêng kỵ của Khang Hi. Mà chuyện khiến cho Khang Hi không chịu nổi nhất lại xảy ra vào khoảng tháng Tám năm trước. Lúc ấy, sao chổi hiện lên phía chân trời, đuôi dài hai xích có dư, Khang Hi lấy lí do "Tuệ Tĩnh thượng kiến, chính sự tất hữu khuyết thất" đại ý là: "Trên thấy sao chổi, chính sự tất có sai lầm, tổn thất", lệnh cho chư vị đại thần bàn cách ứng đối, đồng thời ban chiếu chỉ yêu cầu đốc phủ các nơi cùng nghị bàn. Không ngờ, một hòn đá ném xuống dậy lên ngàn tầng sóng. Trong triều lập tức chia làm hai phái, lấy Sách Ngạch Đồ và Minh Châu làm cầm đầu, hai phái đầu võ mồm, công kích lẫn nhau.

Phái của Minh Châu muốn hủy bỏ chế độ chiêu mộ binh lính ở các nơi để đối kháng tam phiên, phái của Sách Ngạch Đồ lại cực lực phản đối, nguyên nhân rất đơn giản, trong phe phái của Sách Ngạch Đồ số kẻ lĩnh soái binh cũng không ít. Hơn nữa, Sách Ngạch Đồ chủ trương gắng sức để toàn bộ các

lực doanh đồng dọc theo sông Thiêm Cam cho Chu Bồi Công thống lĩnh. Sách Ngạch Đồ vốn đã tính cẩn thận lắm rồi. Nếu không phải có câu nói của Chu Bồi Công năm xưa trước lúc Hách Xá Lý qua đời thì hôm nay cũng sẽ không có ngôi vị thái tử của nhị a ca. Hành động lần này cũng là vì công ung lập năm xưa. Nếu trước kia đã ủng hộ việc lập thái tử, thì lúc này tất nhiên sẽ ủng hộ cho thái tử. Trên tay có binh quyền, tiền có thể công, lui có thể thủ, huống hồ Chu Bồi Công đã lập nhiều công lao to lớn, nhưng đáng thương lại không được thưởng. Sách Ngạch Đồ suy đoán trong lòng lão chắc chắn có phần uất. Bởi vậy liền viết một lá thư, muốn Chu Bồi Công chuẩn bị tiếp nhận quân lực doanh ba tỉnh, ngoài việc liên lạc giới thiệu đến các đốc phủ có quen biết của các tỉnh, lại hẹn nhau ở trong triều cho người của mình phụ họa thêm vào. Trong một khoảng thời gian ngắn, tấu chương nhao nhao.

Tâm tư của Sách Ngạch Đồ, há có lý nào Minh Châu lại không biết, lão mới không chịu ngồi nhìn thế lực của thái tử được mở rộng đâu. Lập tức cũng lôi kéo một nhóm người, trắng trợn rải lời đồn, lên án Chu Bồi Công, thậm chí tìm được Long Khanh tổng binh Tứ Xuyên, lấy cớ khi Chu Bồi Công nhậm chức Bố Chính Sử Tư đã can thiệp rất nhiều vào quân vụ Tứ Xuyên, dâng sớ vạch tội.

Dận Chân sau khi nghe được Cô Bát Đại kể lại chuyện này thì cảm thấy cực kỳ bất an. Hẳn biết rõ, bằng tính cách của Khang Hi, tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện kết đảng như thế, huống hồ còn dính dáng đến binh quyền. Khang Hi đã lúc trẻ trung khỏe mạnh, bên giường ngủ, sao cho phép kẻ khác ngủ say?(2) Thái tử còn trẻ, nếu như phát sinh cung biến, Sách Ngạch Đồ với tư cách là thúc ngoại công (3) của thái tử, lại là đại thần Thượng Thư Phòng, làm tể tướng suốt mười mấy năm, môn sinh, bạn cũ tính ra cũng hàng trăm người, đứng trên cao hô một cái, chẳng phải lại là một Ngao Bái thứ hai?

Chỉ tiếc cho Chu Bồi Công, anh tài một đời, lại trở thành vật hi sinh của tranh đấu chính trị. Dận Chân giờ này mới hiểu vì sao từ xưa đến nay, những bầy tôi có tài cán lại không có kết cục tốt rồi. Quả nhiên, Khang Hi xem xong tấu chương của Long Khanh, thịnh nộ cực kỳ, ngay giữa buổi chiều mà phát tác đương trường, nếu không phải Nặc Mẫn vì Chu Bồi Công nói đỡ một hai, khiến cho Khang Hi không thể không nể mặt Đồ Hải đã qua đời mà giờ cao đánh khẽ, thì vận mệnh của Chu Bồi Công tất nhiên không thoát khỏi cảnh bị trói vào kinh, đợi Đại Lý Tự hội thẩm rồi. Cho dù như thế, Chu Bồi Công cuối cùng vẫn bị cách chức, răn dạy.

Từ đó trở đi, Sách Ngạch Đồ cũng không nghe giáo huấn, lão vẫn lên hoạt động, nhưng những thủ đoạn đó há có thể giấu diếm được Khang Hi. Cũng không sau đó bao lâu, đệ đệ của Sách Ngạch Đồ, nhất đẳng bá tước Tâm Dự mấy lần chiều sớm đều vắng mặt, Khang Hi liền mướn có phát tác, đặc biệt gọi tên Sách Ngạch Đồ yêu cầu lão đưa ra đề nghị xử phạt. Sách Ngạch Đồ không hiểu rõ ý ông, chỉ đề nghị phạt một năm bổng lộc, còn nói đỡ lời xin giảm nhẹ hình phạt, vừa khéo cho Khang Hi một cái cớ, hai huynh đệ cùng gặp chuyện không may.

Thái Tử mặc dù không có động thái gì về chuyện này, nhưng Dận Chân lại có thể quan sát được, trong lòng thái tử nhất định là tức giận không thôi. Cũng vào tháng Năm năm đó, Khang Hi rước Thái hoàng thái hậu vào cung. Thái hoàng thái hậu Bác Nhĩ Tế Cát Đặc Thế nhưng năm nay sức khỏe vẫn không tốt, Khang Hi rất hiếu thuận, đặc biệt chọn ra một khu có suối nước nóng tốt nhất ở Ngọc Tuyền Sơn ngoại ô kinh thành cho hoàng tổ mẫu của ông, xây cho Thái hoàng thái hậu một tòa hành cung. Thái hoàng thái hậu vào trong suối nước nóng tắm một lần liền cảm thấy cả người khoan khoái, cho nên quanh năm suốt tháng đều ở lại trong hành cung, rất ít khi trở về kinh thành. Thế nhưng lúc này, Khang Hi muốn đi tuần du phía Bắc, cho nên muốn rước Thái hoàng thái hậu trở lại cung đình, tọa trấn kinh sư, đồng thời truyền lệnh cho thái tử, đại a ca, tam a ca, tứ a ca đi theo.

Kèm theo ý chỉ này còn có một ý chỉ khác, ban cho Đông Quốc Duy hàm Đại học sĩ, đưa vào Thượng Thư Phòng, kiêm chức Lĩnh thị vệ nội đại thần, phong cho con trai Đông Quốc Duy là Long Khoa Đa hàm Đô Thống chính hoàng kỳ. Điều này thể hiện rằng, Khang Hi đã thất vọng triệt để về Sách Ngạch Đồ và Minh Châu, muốn thanh trừng một loạt Thượng Thư Phòng, ông thậm chí còn lo lắng hai người này ở lại kinh sư sẽ làm ra chiêu trò gì, nên mới mời Thái hoàng thái hậu tuổi đã gần thất tuần xuất mã trấn thủ.

Trong đoàn nghênh đón Thái hoàng thái hậu lần này, Dận Chân cũng lọt vào danh sách. Năm xưa, Dận Chân chưa từng có cơ hội bá kiến nhân vật truyền kỳ này. Lần nào cũng xảy ra sai sót ngẫu nhiên. Một lần là trong tiệc chúc thọ của Thái hoàng thái hậu tại hành cung, mấy vị hoàng a ca đều đi, thế nhưng Dận Chân lại đứng dịp bị cấm, để không lây bệnh cho Thái hoàng thái hậu, Khang hi liền để Dận Chân ở lại trong cung. Còn có một lần, chính là lúc Dận Chân vô duyên vô cớ trúng hai mươi roi, không thể nhúc nhích, cũng không có duyên gặp Thái hoàng thái hậu. Lần này, rốt cục cũng đã có cơ hội, Dận Chân cũng rất chờ mong cơ hội lần này.

Ngày hôm đó, Khang Hi dẫn các a ca cùng đi đến hành cung của Thái hoàng thái hậu. Nghe nói Thái hoàng thái hậu đang nghỉ trưa, Khang Hi liền truyền lệnh không được quấy nhiễu, bản thân ông cũng kính cẩn đứng chờ một bên, để cho bốn vị hoàng a ca quỳ ở phía sau, kết cục lại làm khô đám a ca bọn họ. Thời tiết tháng Năm, ở Bắc Kinh đã hơi nóng bức, đám a ca bọn họ lại ăn mặc lễ phục chín chiu, trong ngoài ba tầng, áo lót, áo măng bào, còn áo khoác ngoài, một món cũng không được thiếu. Lại còn phải đội một cái mũ mạo (4) lớn đỉnh đỉnh to tròn trắng, phoi nắng dưới ánh mặt trời, chỉ chốc lát, mồ hôi đã túa ra như mưa, mà không ai dám lau, chỉ sợ mình bị hoàng a mã răn dạy, chỉ cúi đầu, mặc cho mồ hôi rơi từng hạt từng hạt xuống mặt đất.

Một lúc lâu sau, nghe thấy trong phòng có tiếng nói vọng ra: “Hoàng đế đến rồi phải không, sao còn chưa đi vào? Còn có mấy hoàng tôn của ta nữa, mau đi vào đây, bên ngoài nóng, đừng để cảm nắng, câu nệ mấy thứ lễ tiết này làm gì?”

Lúc này Khang Hi mới chỉnh lại mũ áo, dẫn theo mấy a ca, đi vào trong phòng.

Vừa vào nhà, Khang Hi liền cung kính bái chào, cười nói: “Tôn nhi Huyền Diệp thỉnh an Thái hoàng thái hậu! Thái hoàng thái hậu không ở bên cạnh trăm, trăm cả ngày đều thấy ruột gan trống trải đây!”

Mấy hoàng a ca mới đầu không dám lên tiếng, chỉ quy quy củ củ mà quỳ, lúc này mới đồng loạt bái danh thỉnh an.

Thái hoàng thái hậu nhìn một lượt, nhìn người nọ lại nhìn người kia, trong lòng khỏi cần nói là vui mừng thế nào, vươn tay vờ thái tử lại gần, cẩn thận nhìn một phen, lại nói: “Thái tử lại lớn thêm chút rồi, càng ngày càng giống hoàng a mã con rồi!”

Thái tử cười lấy lòng: “Thái tổ mẫu, thân thể của người so với lần trước tôn nhi bái kiến lại khang kiện thêm một chút rồi!”

Đại a ca cũng không chịu rút xuống phía sau: “Thái tử nói đúng, thái tổ mẫu đúng là càng ngày càng trẻ ra!”

Thái hoàng thái hậu cười ha ha: “Mấy đứa các con đúng là miệng ngọt, chuyên lấy mấy câu ngon ngọt này dỗ cho lão thái thái ta được vui vẻ, nếu thực sự càng ngày càng trẻ, vậy thì ta còn không phải lão yêu quái mất à?”

Dận Chân nghe vậy thì cười vui vẻ, trong lòng không khỏi dâng lên lòng kính trọng và thân thiết, cẩn thận quan sát, phát hiện Thái hoàng thái hậu mặc dù tuổi đã thất tuần, hai bên tóc mai lại mới chỉ điểm chút hoa râm, mặt mũi hiền lành, bảo dưỡng tốt, chỉ nhìn khuôn mặt, chỉ cảm thấy như một vị phu nhân tầm năm mươi tuổi mà thôi.

- 1) Xuân phong đắc ý: mọi việc trôi chảy thuận lợi, vui vẻ như ý giống như cười ngửa giữa gió xuân, đường làm quan rộng mở.
- 2) Ý bảo không cho kẻ khác làm chuyện hồ đồ qua mặt
- 3) Thúc ngoại công: Em trai ông ngoại. Sách Ngạch Đồ là con trai Sách Ni, em trai của Cát Bồ Lạt – cha của hoàng hậu Hách Xá Lý thị của Khang Hi. Do đó, tính theo vai vế, Sách Ngạch Đồ là chú ruột của Hách Xá Lý thị, cũng là ông chú bên ngoại của thái tử
- 4) Vi mao: mũ trùm đầu, có nhiều loại. Có cái giống Thánh cô Doanh Doanh vẫn đội, cái đó dành cho nữ hiệp. Còn cái đại vi mao có đỉnh gắn tơ trúc, tơ vàng, hay thạch anh, ngọc bội trong triều phục của nhà Thanh thì khác.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-2: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (3)

Dịch: Vivian Ninhhi

Khang Hi nghe vậy cũng cười nói: "Hoàng tử mẫu, trong mắt trăm, người đứng là không khác gì so với hai mươi năm về trước, trăm cũng hi vọng ngài vĩnh viễn ở bên cạnh trăm như vậy, chỉ điểm trăm như vậy."

Thái hoàng thái hậu nhìn hoàng đế, trong mắt tràn đầy yêu thương: "Lời này của hoàng đế, ta biết là vì muốn lòng ta vui vẻ thôi, mà ta nghe xong đúng là thấy vui vẻ thật!" Lúc này, quay đầu nhìn thoáng qua tam a ca rồi nói: "Lão tam này, vẫn vẫn tỉnh tỉnh(1) rồi sinh là kẻ ham học, sau này nhất định sẽ là trạng nguyên của Ái Tân Giác La ta."

Khang Hi tiếp lời: "Hoàng tử mẫu nói rất đúng, thành tích của lão tam không tệ, các thầy giáo cũng hay khen nó đấy."

Tam a ca ngại ngùng cười cười.

Lúc này sự chú ý của Thái hoàng thái hậu mới chuyển đến chỗ Dận Chân, đánh giá một lượt từ đầu đến chân mới hỏi: "Hoàng tôn này ta thấy hơi lạ mắt, là lão tử hay lão ngũ đấy?"

Dận Chân quý tiến lên một bước trả lời: "Hồi bẩm lão tổ tông, không dám phiền hoàng a mã đáp thay, trọng tôn nhi (2) là Dận Chân, xếp hàng thứ tư trong số các huynh đệ. Dận Chân thỉnh an người, lão tổ tông cát tường!"

Thái hoàng thái hậu nghe thấy thế, vốn là hơi kinh ngạc, nghe xong thì mặt mũi cười như hoa nở rồi: "Cái đứa con nít nhà con, đúng là lanh lợi, gọi ta là lão tổ tông, đây là cách gọi ở đâu thế? Nhưng mà xưng hô thế này, lão tổ tông rất thích!"

Khang Hi cũng hơi sững sốt, lúc đầu còn có ý trách móc, sao Dận Chân lại xưng hô rối loạn như vậy chứ, sau thấy thái hoàng thái hậu cao hứng thì cũng không nói gì thêm.

Trong lòng Dận Chân lại thầm kêu may mắn, trước kia Am Đạt trong nội cung đã từng dạy, gặp thái hoàng thái hậu phải gọi là thái tử mẫu. Có điều trước kia mình thấy trên ti vi người ta vẫn gọi là "lão tổ tông", hôm nay gặp, không khỏi buột miệng thốt ra. Lúc này, Dận Chân liền đáp: "Hồi bẩm lão tổ tông, Dận Chân trước kia có nghe các thị vệ từng tán gẫu rằng dân gian vẫn thường có cách gọi như vậy, Dận Chân cảm thấy xưng hô như thế rất thân thiết, hơn nữa lão tổ tông yêu mến bọn tôn nhi chúng con như thế, thành ra nhất thời đường đột mất rồi, xin lão tổ tông thứ tội ạ!"

Vừa nghe như vậy, thái hoàng thái hậu lại càng thêm vui vẻ, cười nói: "Ồ, còn có một cái điển cố như vậy sao? Đúng rồi nha, cách gọi của dân gian đúng là thú vị như vậy đấy, người một nhà xưng hô như vậy nghe càng thêm hòa thuận vui vẻ, về sau, tôn nhi các con cứ gọi như vậy đi!"

Dận Chân tí nữa thì té xỉu, không ngờ cách xưng hô lại bắt đầu lưu hành trong cung đình như vậy, bản thân hẳn chính là ông tổ sáng lập ra cách gọi đó chứ sao?

Thái hoàng thái hậu nói tiếp: "Hoàng đế, thằng bé Dận Chân này thật là thông minh, lại lễ phép, về sau con phải thường xuyên dẫn nó đến gặp ta nhé."

Khang Hi cười đáp: "Tôn nhi sẽ chú ý, Dận Chân bình thường đọc sách cũng không tệ, công phu cưỡi ngựa bắn cung cũng không có gì trở ngại, trăm cũng khá coi trọng nó."

Dận Chân đập đầu với Khang Hi một cái, lại chấp tay hành lễ với các vị ca ca một lượt: "Là nhờ có sự dạy bảo của hoàng a mã và các ca ca làm gương ạ."

Thái tử hiện giờ về cơ bản đã coi Dận Chân như người của mình, cho nên chỉ mỉm cười đáp lại. Tam a ca cũng như thế, chỉ có đại a ca cảm thấy trong lòng rất không vui, chỉ "Ừ" một tiếng, miễn cưỡng nhếch miệng một cái. Khang Hi không bỏ qua những chi tiết nhỏ nhặt mờ ám này, trên mặt ông mặc dù không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng ông thì đại a ca lại càng thêm mất điểm rồi.

Tổ tôn bọn họ nói chuyện thêm một lúc nữa, đợi người của bộ Lễ cùng phủ Nội Vụ sắp xếp xong xuôi pháp giả loan nghi, liền hầu hạ Khang Hi cùng với thái hoàng thái hậu ngồi chung một xe lễn, mấy vị a ca cưỡi ngựa đi theo, cả đoàn người quy mô trở về kinh.

Không đến mấy ngày sau, sau khi cung thỉnh thái hậu đề ý chính sự, lại có Dụ thân vương Phúc Toàn, đại thần Thượng Thư Phòng Đông Quốc Duy ở lại trấn giữ, Khang Hi dẫn theo mấy vị hoàng tử, tính cả Cao Sĩ Kỳ với Long Khoa Đa, tiến về phía Bắc tuần hành.

Trong số các hoàng tử, thái tử với tam a ca thích yên tĩnh, cả một đường vẫn ngồi trong xe ngựa, đại a ca theo Vũ Đan đi đầu, Dận Chân cưỡi ngựa đi ở phía sau, vóc người còn thấp bé, lại cưỡi một con ngựa cao lớn, rất gây sự chú ý. May là dưới sự chỉ bảo của Dụ thân vương, Dận Chân hiện giờ cưỡi ngựa rất khá, đám thị vệ đi theo thấy vậy, trong lòng cũng phải thán phục một tiếng: "Tử gia rất cao minh."

Còn có một người, vẫn luôn để ý Dận Chân, ngày hôm đó, hán đánh ngựa đuổi kịp từ phía sau, cùng Dận Chân đi ngang hàng, Dận Chân thấy người này đầu mũi sắt sơn. Xung quanh mũ trụ hai bên trái phải đều có một đường "luong", trên trán nhô ra một cái "già mi" nổi bật, bên trên có "vũ kinh" và "phúc oản", trên oản có một cái "trụ bàn" như chén rượu, chính giữa trụ bàn là một thanh "anh thương", trên đó gắn một cái lông chim màu xám. Phía sau có "hộ lĩnh" bằng tơ lụa màu xanh đá rù xuống, bảo vệ cổ và che lấy tai, trên hộ lĩnh thêu hoa văn, cũng tán đỉnh đồng. Hắn còn mặc một bộ áo giáp hạng nặng vàng kim lấp lánh, bụng có hình đầu hổ, trên hộ lĩnh, miếng lót vai, lót nách, trước ngực, sau lưng, gấu tay áo đều có thêu chuỗi giao long thái vân, cực kì đẹp để quý giá. (3)

Lại nhìn kỹ người này, thấy hắn chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, mày rậm, gò má cao, vàng trán cao che khuất phía sau mũ trụ, cặp mắt dài nhỏ, bên mép có ria nhàn nhạt. Đây chính là Long Khoa Đa vừa được phong làm Đô Thống chính hoàng kỳ. Trước kia hai người họ mới chỉ gặp mặt mấy lần lúc xuất phát, không nói chuyện gì, hơn nữa trong lòng Dận Chân vẫn có vài phần kiêng kỵ về người này. Dù sao, trong dã sử, chính người này đã trợ giúp Dận Chân giành được đế vị, hơn nữa trong chính sử, cũng chính là Dận Chân cuối cùng đã giam cầm cái vị mà hắn gọi là "Cậu" này.

Long Khoa Đa ngồi trên lưng ngựa chấp tay, nói: "Thỉnh an tứ gia, nô tài thân mang áo giáp, không tiện hành lễ, tứ gia thứ lỗi."

Trong lòng Dận Chân cảm thấy hơi khó chịu, người này thật là vô lễ. Mặc dù trong lời nói còn có thể coi như là kính cẩn, nhưng thái độ lại rất kiêu căng. Có điều Dận Chân không nói gì, chỉ nhoen miệng cười, cũng chấp tay đáp: "Cậu khách khí rồi, nếu là ở nhà bình thường, thì phải là Dận Chân hành lễ với cậu mới đúng."

Long Khoa Đa mỉm cười, nhưng không tỏ ra khách khí chút nào, thuận miệng nói: "Tứ gia, trước lúc nô tài xuất phát, tỷ tỷ của ta, chính là ngạch nương của cậu đã đặc biệt sai người từ nội cung tới để truyền lời đến ta, bảo ta chiếu cố tứ gia, nói tứ gia tuổi còn nhỏ, đừng để bị ngã bầm dập."

Dận Chân nghe xong, ngoài việc cảm thấy hơi cảm động vì sự quan tâm của Đông quý phi thì hắn cũng không khỏi buồn cười, trách không được Long Khoa Đa cứ tỏ vẻ khinh thường mình, có lẽ đã xem mình như một thiếu gia ăn trắng mặc trơn không chịu nổi gió táp mưa sa rồi.

Dận Chân cũng biết được một ít thông tin về Long Khoa Đa từ chỗ Đông quý phi, Long Khoa Đa mặc dù là con cháu hoàng thân quốc thích, nhưng vừa chào đời đã là thị vệ nhị đẳng, từ năm mười hai tuổi đã đi theo bác là Đông Quốc Cương rèn luyện trong đại doanh, cho tới nay đã được hơn sáu năm rồi, dù chưa chính thức ra chiến trường, cũng coi như có kinh nghiệm dày dặn, binh khí súng đạn tất nhiên cũng không phải nói chơi, công phu quyền cước cũng vào loại cực kì cao minh trong đại doanh, bài binh bố trận lại càng miễn bàn. Đây phải xem như là nhân tài kiệt xuất tổng đám con cháu quý tộc rồi, rất được Khang Hi sủng ái, mấy lần xuất hành đều dẫn hắn theo bên mình, sung làm hộ vệ, gần đây lại còn phong làm thống lĩnh chính hoàng kỳ Mãn Châu. Phải biết là Đông gia được nâng kỳ vào Mãn Châu Tương Hoàng Kỳ cùng lắm cũng chỉ mới có mấy năm mà thôi, chuyện phong thưởng này quá mức khác người rồi. Cho nên Long Khoa Đa cho dù tự xưng là nô tài, thì trong lòng nhất định cũng không để Dận Chân vào mắt.

Dận Chân ha ha cười vui vẻ: "Hoàng ngạch nương luôn cho rằng Dận Chân là đứa trẻ chưa trưởng thành thôi, Dận Chân hiện giờ mặc dù còn cách cậu một trời một vực, nhưng mà so với các con cháu tôn thất bằng tuổi thì Dận Chân cũng được coi như là gân cốt cường kiện rồi."

Long Khoa Đa nhìn Dận Chân, khoe miệng khê cong lên rồi nở nụ cười, lại nói: "Nghe nói tứ gia trong buổi vây săn ở Nam Uyên của hoàng thượng đã giết được một đầu mãnh hổ?"

Dận Chân xua xua tay rồi đáp: "Dận Chân nào có bản lĩnh ấy, đó chính là con hổ mà hoàng a mã đánh, cũng đã hấp hối rồi, Dận Chân chỉ thêm một phát súng thôi."

Long Khoa Đa đã được nghe bọn thị vệ kể về chuyện này từ lâu, lúc này thấy Dận Chân kể công mà không ngạo mạn, trong lòng cũng thấy yêu thích thêm vài phần, lập tức không nói thêm gì nữa, chỉ khoát tay áo, đánh ngựa chạy vào trong quân.

1) Văn văn tĩnh tĩnh: cá tính trầm tĩnh, điềm đạm, thích yên lặng.

2) Trọng tôn nhi: Chất trai. Thái hoàng thái hậu là cụ nội của mấy a ca bọn Dận Chân mà.

3) Xin được giải thích về đoạn miêu tả cái mũ giáp của Long Khoa Đa một chút. Cái này lấy nguồn từ một trang Tàu là [made4u](#)

trụ hay mũ sắt thời Thanh có hình dạng và cấu tạo về cơ bản là giống với nhà Nguyên và nhà Minh. Nhưng mũ trụ đời nhà Thanh lại được gọi là "Trụ" được chế tạo bằng thép, đồng, sắt và da, chất liệu nào thì bề mặt cũng được quét sơn.

Xung quanh "trụ" có bốn cái "lương" (rãnh, gờ) hình thành lên khung của "trụ", trên vị trí trán của "trụ" có phần che lông mày giống như nhà Nguyên, gọi là "già mi", ở dưới bốn trụ là "vũ kinh" hoặc "ngọ kinh", căn cứ vào hình dáng của "trụ" mà gọi là "phúc oản" (cái chén úp), trên oản có một thứ hình như chén rượu lật ngược là "khôi bàn", "khôi bàn" có một thanh "quản trụ" làm bằng sắt hoặc đồng, bên trên có gắn tua rua với "khôi thương", tùy theo cấp bậc mà có thể được gắn lông chim hoặc đuôi rái cá... Có một lớp da hoặc lụa rủ xuống bảo vệ phía sau cổ, che tai, dưới chụp tai còn vòng ra bao lấy toàn bộ phần cổ gọi là "hộ lĩnh", bên trên có thêu hoa văn, tán đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 34-3: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (4)

Dịch: Vivian Nhinhi

Đã đi được hơn mười ngày đường, Khang Hi dừng chân ở cửa Đạt Hi Khách Bỏ Tề Nhĩ. Trên cả đoạn đường này, Dận Chân đều trải qua trên lưng ngựa cả, mấy lần Long Khoa Đa bảo Dận Chân ngồi xe, Dận Chân lại không chịu, càng đi lâu, hai bắp đùi đều bị cọ xước da, đau xót kinh khủng, nhưng toàn bộ quân sĩ, thị vệ đi theo, kể cả là Long Khoa Đa cũng phải âm thầm khen trong lòng một câu là: "Vị tử gia này, được!"

Mới đến cửa ra vào của hành dinh đã thấy mấy người quỳ thành một hàng, trong tay bưng *cáp đạt*(1) trắng nõn, đang yên lặng chờ. Xem phục sức của bọn họ, Dận Chân có thể xác định bọn họ là Hòa Thai Cát - vương gia Mông Cổ, bọn họ đầu đội mũ khăn cuốn gần đuôi chồn, mũ đính gấm xanh, dưới gấu mũ còn thêu hoa văn kim tuyến hình kim bảo đồng hoa, châu báu, hai bên còn đính đuôi chồn trắng như tuyết. Trên đỉnh mũ có gắn dấu hiệu tượng trưng thân phận, lấy vàng chế thành, còn khắc hoa văn khảm châu báu, trong đó có hai người trên mũ khảm mười hạt chân trâu Đông Hải, một người khảm chín hạt trân châu, một người khảm mười hai hạt chân trâu. Theo như thể chế nhà Thanh, Dận Chân biết rất rõ, trong bốn người họ có hai người là thân vương, một vị là quận vương, còn một vị còn lại thì hẳn đoán không ra rồi. Bởi vì theo lý mà nói, chỉ có thái tử mới có thể đội mũ gần mười hai hạt chân trâu, cách ăn mặc của người này như vậy khiến Dận Chân cảm thấy rất khó hiểu. Chẳng lẽ người này không hiểu quy củ, không biết mặc phục sức trái lệ là *quân tiên thất nghi*(2) sao? Mấy người đều mặc áo khoác đối vạt thêu rồng màu lam và màu đỏ thẫm, trên ống tay áo còn thêu thêm đuôi sam vàng. Bên dưới cũng thêu *gũ sắc thái thủy*(3), quanh thân thêu *bảo đồng hoa*(4). Nhờ có thị vệ bên người nhắc, Dận Chân biết được mấy vị này theo thứ tự là thân vương Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ, quận vương bộ tộc Hòa Thạc Đặc của Vệ Lạp Đặc Mông Cổ - Hòa La Lý, thân vương của Khách Lạt Thâm Mông Cổ là Ngạc Mộc Bố, còn một vị nữa thì thị vệ cũng không biết.

Thấy xa liền của Khang Hi đến gần, thân vương Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ lớn tuổi nhất quỳ tiến lên mấy bước tới trước liền, lớn tiếng nói bằng tiếng Mông Cổ: "Bác Cách Đạt Hãn vĩ đại mà tôn kính, ngài là thái dương ấm áp, chiếu rọi cho các con cháu của tất cả các bộ tộc Mông Cổ, ngài là biển xanh mênh mông, chúng tôi đều là tia nước nhỏ, bị sự bao la của ngài hấp dẫn mà liên tục không ngừng chảy về phía ngài, người Mông Cổ là hùng ung của thảo nguyên, ngài lại là núi cao sừng sững giữ chân tất cả hùng ung nghỉ lại, đời đời kiếp kiếp tất cả các bộ tộc đều nhận được sự phù hộ của Bác Cách Đạt Hãn, tựa như nghe con không thể rời xa bố mẹ." Nói xong liền đứng lên, khom người đi đến bên cạnh liền.

Khang Hi đã bước ra khỏi liền, mỉm cười nhìn thân vương Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ, thân vương cung kính quàng cáp đạt lên cổ Khang Hi. Khang Hi âm giọng đáp lại bằng tiếng Mông Cổ: "Ca tụng thì không cần, Mãn Mông một nhà, từ khi triều đại ta còn long hưng ngoài quan ngoại, tất cả các bộ tộc Mông Cổ vẫn đi theo Thái Tổ Thái Tông, là huynh đệ thân thiết nhất của người Mãn Châu ta, hơn nữa, tổ mẫu của trẫm cũng là người Mông Cổ, chúng ta nói cho cùng đều là người một nhà cả. Trẫm biết rõ mấy vị đều nói tiếng Hán rất khá, trẫm đi đường mệt nhọc, thân thể có chút không khỏe, không thể lao lực được nữa, chư vị nhường trẫm một lát, nói tiếng Hán được không?"

Dận Chân dù đứng một bên, nhưng cơ bản chẳng nghe hiểu được gì, chỉ tự trách mình không chăm chỉ học tiếng Mông Cổ, hiện tại mới biết rõ tầm quan trọng của một môn ngoại ngữ, có điều, nhìn mấy vị huynh đệ bên cạnh cũng đều là mặt mũi mờ mờ, có thái tử là hơi đỡ một tí thì cũng yên lòng một chút.

Khang Hi vẫy tay bảo mấy vị vương gia đến bên cạnh, mấy người đều cung kính trước sau mà dâng cáp đạt lên, chỉ có vị vương gia mang mười hai hạt trân châu kia là trên mặt có chút kiêu căng.

Khang Hi hình như cũng chú ý tới, liền hỏi thân vương Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ: "Vị nào kia, trẫm thấy không quen mặt, là vương gia đài cát của bộ lạc nào vậy?"

Không đợi thân vương Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ đáp lời, người nọ đã cướp lời mà đáp: "Bác Cách Đạt Hãn, ta là hãn vương bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ, Lỗ Đặc

Mông Cổ, ta gọi là Cát Nhĩ Đan."

Khang Hi hơi nhũn mảy, ông quá quen thuộc tên Cát Nhĩ Đan này rồi, người này là con thứ sáu củahồn thai cát(5) Ba Đồ Nhĩ, trước kia từng sang Tây Tạng làm Lạt Ma. Năm Khang Hi thứ chín, huynh trưởng của hắn là Tăng Cách bị giết trong nội chiến quý tộc Chuẩn Cát Nhĩ. Năm sau, Cát Nhĩ Đan từ Tây Tạng trở về, đánh bại kẻ thù chính trị, đoạt được quyền quản hạt bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ. Năm Khang Hi thứ mười lăm, Cát Nhĩ Đan bắt được thúc phụ hắn là Sở Hồ Bô O Ba Thập, năm sau lại đánh bại thủ lĩnh bộ tộc Hòa Thạc Đặc là Ngạc Tế Nhĩ Đồ Hãn, thực lực tăng nhiều, sau đó lại chiếm cứ Nam Cương, thế lực khuếch trương cả trời Nam đất Bắc. Năm Khang Hi thứ mười tám, Đạt Lai Lạt Ma tặng hắn danh xưng Bác Thạc Khắc Đồ Hãn. Từ đó về sau, người này vẫn len lút qua lại với Sa Hoàng, nhiều lần có lòng không thần phục, cũng không dâng biểu thuận theo triều đình. Triều đình tuy có phong thưởng cho hắn, cho hắn làm quận vương đai cát của bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ, nhưng hắn lại không dâng biểu tạ ơn, cũng không nói rõ là từ chối, hôm nay không hiểu sao cũng đến nơi này, hơn nữa phục sức lại đầy ý bất kính như thế.

Nghe đến cái tên này, trong lòng Dận Chân cũng cả kinh. Hắn biết rõ, người này cũng là một đời kiêu hùng, hơn nữa trận chiến giữa bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ với Đại Thanh cũng không còn xa nữa. Nhìn kĩ bộ dạng người này, chỉ thấy hắn cótuồng ngũ đoan(6), sắc mặt ngăm đen, cổ to ngắn, mũi như chim ưng, mày rậm dựng ngược, chính là một kiểu người bu hãn phóng khoáng, hai chân hơi khuỳnh, nhất định là cao thủ tinh thông kỹ thuật cưỡi ngựa.

Khang Hi khẽ cười một tiếng, nói: "Thật là thú vị, Bác Thạc Khắc Đồ Hãn Vương thăm Bác Cách Đại Hãn Vương, chẳng phải có chút ủy khuất tôn giá sao?"

Cát Nhĩ Đan không khỏi lấy làm xấu hổ, mấy người khác cũng có chút ít thấp thỏm lo âu. Tề ngắt một lát, Cát Nhĩ Đan ho nhẹ một tiếng: "Ta là tiểu hãn vương, ngài là đại hãn vương, không giống nhau, ta đi bái kiến ngài là điều nên làm đấy."

Khang Hi nhếch khóe môi, chậm rãi đi xuống xa lẫm, mọi người vội vàng đi theo. Khang hi xoay người, nói với mấy vương gia Mông Cổ: "Chư vị vương gia cũng từ đường xa mà đến, đều đã rất khổ cực rồi, trước cứ về nghỉ ngơi đi, đêm nay sẽ thiết yến khoản đãi chư vị."

Mấy vị vương gia Mông Cổ đều âm thầm thở dài một hơi, quỳ xuống cáo từ, chỉ có Cát Nhĩ Đan - lúc quỳ xuống không cúi đầu cáo lui như người khác mà ngẩng đầu lên cẩn thận đánh giá Khang Hi, trong lòng Khang Hi cực kì không vui, nhưng vẫn không nói gì cả, xoay người đi về phía hành dinh. Các hoàng tử, đại thần và thị vệ cũng theo sát.

Đi vào trong doanh trướng, Khang Hi truyền Cao Sĩ Kỳ vào gặp, vừa thấy mặt Cao Sĩ Kỳ Khang Hi đã nhìn không được mà cả giận: "Trẫm thấy Cách Nhĩ Đan kia lòng muông dạ thú, rõ ràng ngay tại trước mặt trẫm mà dám làm càn như thế, hắn nào phải đến bái kiến, rõ ràng là đến thị uy với trẫm."

Cao Sĩ Kỳ cẩn thận nhìn mặt Khang Hi, sau nửa ngày trầm tư, chầm churóc câu chữ mới nói: "Thần cho rằng, Chuẩn Cát Nhĩ quả thật là tâm phúc đại hoạn trước mắt của quốc gia ta, nhưng thần xin hoàng thượng tạm thời kiềm chế con lỏi đỉnh, hoàng thượng lần này chỉ sợ còn phải trấn an Cát Nhĩ Đan mới là thượng sách ạ."

Khang Hi mặt không biểu tình hỏi lại: "Giang Thôn có gì nói ra lời ấy?"

Cao Sĩ Kỳ không chút hoang mang: "Hoàng thượng, thần có biết sơ chút y thuật, nguyên dùng y lý để giải thích cho hoàng thượng về thể cục hiện nay ạ. Bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ mới chỉ coi như là bệnh ngoài da thịt, chưa sâu đến tạng phủ, mà nay đây triều đình ta còn đang có bệnh từ Đài Loan, chứng vi như nấm ghề, mặc dù chưa có lo lắng về tính mạng, nhưng một khi phát tác thì ta tất sẽ khó lòng chú ý cả hai nơi được. Mà tại trước mắt, Trịnh Kinh Đài Loan qua đời, cục diện chính trị trong đảo đang bất ổn, đúng là thời điểm cần triệt hạ một lần nhanh gọn, mà Chuẩn Cát Nhĩ Mông Cổ hiện nay - ngoài cấu kết với Nga, trong giao hảo với tất cả các bộ tộc Mông Cổ, còn cần thời gian để chuẩn bị, chẳng bằng hiện giờ lấy hậu đãi mà ổn định lòng hắn, đồng thời kết giao với các bộ tộc Mông Cổ, phá kế tập hợp lỏi kéo của hắn. Thần mong mỗi hoàng thượng - ngoại có thể sớm bình định Đài Loan, nội có thể trấn an tất cả các bộ tộc Mông Cổ, lấy bọn họ để kiềm chế Chuẩn Cát Nhĩ, đợi khi ta chỉ huy Bắc tiến, chặt đứt đường chạy về Tây của Chuẩn Cát Nhĩ, cắt đường lương của hắn, thì hắn tất sẽ sụp đổ vậy."

Chú thích:

1. Cấp đạt: tên gọi khác là khăn ha-đa, được dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần
2. Quân tiền thất nghị: Thành ngữ, đại ý là "Đánh mất phong thái, thất lễ trước mặt quân vương"
3. Ngũ sắc thái thủy: chỉ đoán là vận nước ngũ sắc thái
4. Bảo đồng hoa: có thể là hoa ngô đồng.
- 5: Hồn thai cát: Một tước vị của quý tộc Mông Cổ, tương tự thủ lĩnh
- 6: Tướng ngũ đoan: chỉ tướng người mà cả thân mình lẫn tứ chi đều ngắn

Đôi lời nói thêm về phân cấp trong trang phục của quý tộc Mông Cổ.

Về trần châu đính trên mũ, Hãn Hòa thân vương mười hạt, quận vương chín hạt, bồi lạc tám hạt, bồi tử bảy hạt, tước Công là sáu hạt. Cấp phía dưới công thì không có trần châu, dùng bảo thạch để phân cấp. Áo ngoài là áo khoác đối khâm (vạt áo đối nhau), màu xanh, cổ tay áo thêu thêm hoa văn bằng kim tuyến bảo đồng hoa, hoặc thêu kim biện.

Nội y - áo trong chia làm hai loại. Một là lễ phục, màu dùng hai màu đỏ thẫm và màu lam, dưới thêu ngũ sắc thái thủy, quanh thân thêu bảo đồng hoa.

Hai là thường phục, màu sắc không cầu nệ, cũng không thêu màu.

Trên gấu tay áo của quý tộc Mông Cổ có thêu bảo đồng hoa, lấy chín hoa tượng trưng cho địa vị cao nhất cho Hãn Hòa thân vương, quận vương dùng tám hoa, bồi lạc dùng bảy hoa, theo thứ tự giảm dần đến còn một hoa là dành cho Đài Cát tứ đẳng và Tháp Bó Nang dùng. Những người cấp dưới nữa chỉ dùng kim biện, tức là đuôi sam tết bằng vàng, từ ba đầu đến một đầu, phân thành ba cấp.

Phù, dịch chương này rất vất vả, mình không có thời gian tìm hiểu nhiều, khi nào có thời gian sẽ tìm hiểu đầy đủ cụ thể để bổ sung chú thích sau. Chắc phải đợi hoàn rồi hiệu đính quá... ~~~

Các bạn đọc thấy hay thì vào thảo luận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35-1: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (5 - Phần 1)

Dịch giả: Vivian Nhinhi

Khang Hi nghe xong lời đề nghị của Cao Sĩ Kỳ, ban đầu không nói lời nào, chỉ bước qua bước lại trong trường. Sau một lát, Khang Hi nhòen miệng cười đáp: "Giang Thôn, hay cho một phen lập luận uyên bác, trầm vừa rồi chưa tiếp lời khanh là vì trầm dựa vào lời của khanh lại nghĩ đến một tầng khác nữa."

Cao Sĩ Kỳ cung kính khom người đáp: "Thần thỉnh hoàng thượng thánh huấn!"

Khang Hi chậm rãi nói: "Trong số những điều khiến trầm lo lắng, Nga còn hơn xa bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ. Chủ nhân của quốc gia ấy là Peter, tuổi trẻ nhưng tâm cam, có thể nói là gian hùng đương thời, có lòng làm sói nuốt chung quanh, nhiều lần quấy nhiễu vùng biên thủy Đông Bắc của ta, lại mấy bận sai người dùng số tiền lớn thu mua tất cả các bộ tộc ở Tây Mông Cổ, Khách Nhĩ Khắc Mông Cổ, đồng thời còn cầu kết Cát Nhĩ Đan, mưu đồ chia sẽ quốc thổ của ta, thừa dịp ta có nội loạn Đông Nam, dùng Cát Nhĩ Đan để thăm dò, nếu như quân ta chú ý xuống phía Nam, tất sẽ liên hợp với Cát Nhĩ Đan tiến sang phía Đông, chiều ấy không thể không phòng!"

"Hoàng Thượng thánh minh!" Cao Sĩ Kỳ mặt mày hưng phấn lại khâm phục: "Thần vắt hết óc, mới chỉ nghĩ được bằng ấy, mà hoàng thượng chỉ trong lúc bước vài bước đã một câu trúng ngay." Về tươi cười còn chưa rút đi, Cao Sĩ Kỳ lại nhú mày: "Nhưng mà, như hoàng thượng chứng kiến, nay ba bên kiềm chế lẫn nhau, như đánh con rắn dài, đánh đầu thì bị đuôi cuốn lại, đánh đuôi thì bị đầu cuốn lại, đánh vào giữa tắc bị cả đầu đuôi cùng vây, mà như tình thế trước mắt, trước công phá Đài Loan, sau đó Tây bình Cát Nhĩ Đan, sau đó định Nga. Thần ngu dốt, cũng không biết làm thế nào để không mất tiền cơ, không biết bằng thánh minh của hoàng thượng sẽ phá cục này như thế nào ạ?"

Khang Hi cười cười: "Giang Thôn, thực ra vừa rồi ngươi nói cũng không tệ. Hiện tại trầm thấy trọng yếu nhất vẫn là ổn định Cát Nhĩ Đan. Cát Nhĩ Đan mặc dù cầu kết với Nga nhưng dường như vẫn còn có cảnh giác với chúng, lần này đến đây đơn giản là thăm dò mà thôi. Trầm sẽ long trọng phong thưởng hãn, đồng thời sai Dụ Thân Vương, Đông Quốc Cương suất lĩnh quân đội đóng ở phía Đông Khách Nhĩ Khắc Mông Cổ, chấn nhiếp Nga, một mũi tên trúng hai đích, cho Cát Nhĩ Đan tạm thời chỉ có thể an tâm làm phiên vương Mông Cổ của trầm, đồng thời có thể để trầm rảnh tay thu thập Đài Loan."

Cao Sĩ Kỳ cười cười: "Thần đúng là kẻ thư sinh, so với hoàng thượng, quả nhiên chẳng đáng nhắc đến."

Khang Hi tươi cười: "Khanh trung tâm can chủ, ngay khi trầm gần muốn phát tác lại có can đảm thẳng thắn can gián, rất có khí khái văn thần!"

Cao Sĩ Kỳ liên tục xưng tội, nhưng trong lòng giống như đang uống mật đường vậy.

Lúc chạng vạng tối, Khang Hi ở trong trường lớn, hết sức náo nhiệt. Bốn vị a ca đứng hầu bên trái Khang Hi, tiếp là Cao Sĩ Kỳ, Long Khoa Đa thì cung kính ngồi dưới cùng. Mấy vị phiên vương, bồi lạc Mông Cổ khoanh chân ngồi bên phải hoàng đế.

Trước mặt mỗi người trong lều là một cái bàn vuông nhỏ sơn son thiếp vàng có khắc chín loại vân hoa. Trên mặt bàn có một món vịt hầm rượu, một món hoẵng nướng vàng, một món đuôi hươu nướng, một món gà xông khói, một món hoa cúc xào giấm, một bình chim cút, một món lòng mừi loại, một món thịt ngỗng thập cẩm, một đĩa hoa quả tươi. Mấy vị vương gia Mông Cổ ở xa, mặc dù bình thường cũng khá đề ý đến ẩm thực, nhưng chung quy vẫn không có gì ngoài hai vị dê và bò, giờ này thấy nhiều món ngon như vậy không khỏi miệng ăn không ngừng được.

Khang Hi nâng chén cười nói: "Chư vị, ngoại trừ Cát Nhĩ Đan là trầm lần đầu tiên gặp ra thì các vị còn lại đều là quen biết từ lâu rồi, đừng khách khí,

thoải mái dùng bữa đi, trầm lại cho các hoàng tử đi chúc rượu các khanh."

Mấy vị phiên vương vội vàng đứng dậy nâng cốc chúc tụng, miệng cùng đồng thanh: "Chúc Bác Cách Đạt Hân cát tường như ý, sống lâu muôn tuổi."

Khang Hi cười uống cạn rượu trong chén, sau đó phát tay để cho bốn hoàng tử đến bên cạnh dặn dò: "Hôm nay, mấy a ca các con thay trầm cẩn thận chiêu đãi mấy vị vương gia, phải để bọn họ vui vẻ tận hưởng."

Mấy vị a ca "Đại!" một tiếng, mỗi người đi đến trước mặt một vị vương gia, mà Dận Chân vừa khéo phụ trách tiếp đoán Cát Nhĩ Đan, đi đến bên cạnh, Dận Chân nâng hũ rượu trong tay bằng hai tay, rót rượu vào chén trước mặt Cát Nhĩ Đan, Cát Nhĩ Đan lại thần nhiên nhận lấy, không giống những vương gia Mông Cổ khác, thấy hoàng tử mời rượu thì đều tỏ vẻ sợ hãi nhún nhường, chỉ bằng vào điểm này, Dận Chân đã thấy có phần nể Cát Nhĩ Đan rồi. Khang Hi vẫn đang chú ý đến phản ứng của Cát Nhĩ Đan, đồng thời cũng có một tia lo lắng, không biết Dận Chân có thể ứng đối tự nhiên hay không.

Dận Chân thần sắc tự nhiên, không kiêu căng, không sợ hãi, thần nhiên hào phóng. Cát Nhĩ Đan không khỏi chú ý nhìn vị hoàng tử này thêm đôi lần. Dận Chân cũng chỉ nhàn nhạt mỉm cười, không hề có vẻ giận dữ mà nâng cốc mời Cát Nhĩ Đan.

Rượu được vài tuần, Khang Hi cảm thấy hơi say, ngay trên bàn tiệc mà ngâm một bài:

"Long sa trường yến tắc vân thu,

trưởng ngoại liên doanh tán tửu trù.

Vạn lý xa thư giai chúc quốc,

nhất thì kiểm bội liệt thông hầu.

Thiên cao đại mạc vi thanh chương,

nhật ngộ vi phong động thái du.

Thanh giáo vô tư cương vực viễn,

tinh phương tùy xứ kỳ hoài nhu."

Cát Nhĩ Đan lúc nghe đến đoạn: "Vạn lý xa thư giai chúc quốc" (1) thì mắt hơi híp lại một cái, tinh quang trong mắt sáng đến cực điểm, người ngoài không chú ý thấy, nhưng Dận Chân lại rất rõ ràng. Dận Chân không khỏi có phần lo lắng, mượn lúc gọi thái giám đi đổi bầu rượu, hẩn bước thong thả đến chỗ Long Khoa Đa, dùng một thanh âm cực nhỏ nói: "Cậu, để ý Cát Nhĩ Đan này một chút, cháu sợ sẽ gặp chuyện không may."

Thấy Long Khoa Đa khẽ gật đầu, Dận Chân lại cầm bầu rượu đầy về lại chỗ cũ.

Lúc này, Cát Nhĩ Đan đột nhiên mở miệng: "Bác Cách Đạt Hân vĩ đại, chúng tôi là người trong thảo nguyên, vẫn quen kiểu uống rượu có dừng sĩ đầu vật để trợ hứng. Nay tôi dẫn theo một dừng sĩ đầu vật của Ách Lỗ Đặc Mông Cổ chúng tôi, hẩn dừng mãnh, không kém gì *Tứ Cầu*(2) của Thành Cát Tư Hãn Xưa nay tôi vẫn nghe nói bên cạnh Bác Cách Đạt Hân mãnh sĩ như này, có thể cho tôi mở mang tầm mắt hay không?"

Mấy vị phiên vương Mông Cổ kia nghe vậy thì kinh hãi, nhao nhao khuyên can, mấy vị hoàng tử đỏ mặt lên, trong lòng Khang Hi cũng thấy cực kì bất mãn. Chưa nói đến việc Cát Nhĩ Đan trước giờ vẫn một mực tự xưng "Tôi", mà không xưng thần, lại không xưng là "nô tài" như những quý tộc Mông Cổ khác. Lần này lại lấy tứ kiệt của Thành Cát Tư Hãn để so sánh với dừng sĩ của mình, ý nghĩa hiển nhiên chính là trắng trợn khiêu khích, dù là Khang Hi hàm dưỡng có tốt đến mấy cũng không khỏi sa sầm mặt.

Cũng đúng lúc này, Khang Hi chú ý thấy phía dưới kia Cao Sĩ Kỳ đang khẽ xua xua tay áo, hơi trầm ngâm một lát rồi khôi phục vẻ tươi cười nhạt nhạt trên mặt: "Được, dừng sĩ Mãn Châu ta trước giờ vẫn thường xuyên luyện tập *"Bố Khố"*(3), nhân đây trầm cũng mượn dừng sĩ của người để kiểm tra trình độ hiện tại của bọn họ đến đâu."

Cát Nhĩ Đan khẽ mỉm cười, vỗ tay, từ ngoài trưởng đã có một nam nhân mũi ưng, mắt điều hầu, tóc xoắn, lông mày xé, toàn thân như khắc từ một khối nham thạch ra đi vào. Hẩn mặc một cái áo ba lỗ bó sát người làm từ da trâu, lộ vai, chỉ che mỗi lưng, viền áo có khảm đính đồng. Bên dưới mặc một cái quần đầu vật dài và rộng, chân xỏ giày Mông Cổ, trên chiếc vòng lụa trên cổ là đủ loại sợi đủ màu - mỗi một sợi tượng trưng cho một lần thắng lợi. Mà cái vòng lụa kia có đến hàng hà sa số những sợi tua màu rồi, càng tượng trưng cho việc hẩn đã thắng vật nhiều lần lắm. Dừng sĩ này cao lớn vô cùng, giống như Cự Linh thần, mỗi một khối cơ bắp lộ ra ngoài lại lấp lánh một màu đồng bóng lưỡng, giống như có một lực lượng vô cùng đang ẩn chứa bên trong.

Thấy một màn như vậy, Dận Chân không khỏi càng thêm lo lắng. Khang Hi nhìn chằm chằm vào võ sĩ đầu vật này, chặc chặc tán thưởng: "Quả nhiên là anh hùng thảo nguyên, ở chỗ của trầm đây có dừng sĩ Mãn Châu nào bằng lòng so tài thần thủ một lần không?"

(1) tạm dịch: non sông vạn dặm đều là nước phụ thuộc

(2) Tứ cầu: chỉ bốn viên mãnh tướng dưới trướng Thành Cát Tư Hãn là Bác Nhĩ Thuật, Bác Nhĩ Hốt, Xích Lão Ôn, Mộc Hoa Lê

(3) Bố Khố: chỉ môn vật, các vật thủ thường chỉ mặc khố vải nên môn này mới có cái tên là Bố khố

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-2: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (5 - Phần 2)

Dịch giả: Chiêu Nhi

Biên: Vivian Nhinhi

Nghe lời Khang Hi kêu gọi, bên ngoài trướng một người cao giọng đáp: "Nô tài nguyện ý." Người đi vào trong trướng chính là thị vệ thân cận Tam Đẳng Hà của Khang Hi, tên là Trương Ngọc Tường. Dân Chân cũng biết được một hai phần về y. Trương Ngọc Tường xuất thân quân Hán Hồng Kỳ chính thống, hiện nay chưa đến mười tám tuổi nhưng vì có thân thủ công phu đầu vật tốt nên đã được tuyển vào Thiện Phác Danh từ năm 14 tuổi. Vài năm trôi qua, y cũng đạt nhiều thành tích nổi bật, được xem là một trong những người trẻ tuổi có thân thủ tài giỏi tại Thiện Phác Doanh. Đầu năm nay được Khang Hi tự tay sắc phong trở thành thị vệ Lam Linh Từ thị vệ, đặc biệt ban ân cho hầu hạ bên người.

Khang Hi nhìn thấy Trương Ngọc Tường, biết hẳn là người có kỹ thuật đầu vật siêu quần trong đám thị vệ bên người nên cười nói: "Tốt, ngươi hãy đi lên độ sức đầu vật với vị *bác khắc thủ* (1) của Mông Cổ này đi." Sau đó lấy một thanh Kim Qua Từ từ trong người ra đặt lên bàn, nói: "Đây là phần thưởng của trẫm dành cho người chiến thắng, các ngươi hãy biểu hiện thật tốt cho Trẫm cùng các vị Vương gia thưởng thức."

Trương Ngọc Tường quỳ một chân xuống đất, nói: "Nô tài đa tạ phần thưởng của chủ tử." Người đàn ông cao to tựa như cự linh thần kia cũng bắt chước quỳ một chân xuống đất, tay phải gấp lại đập ở trước ngực một cái. Khang Hi vuốt cằm cười, hỏi: "Vị dũng sĩ này, ngươi tên là gì?" Người nọ nói tiếng Hán không rành rọt lắm cũng không hiểu quy củ, chỉ ồm giọng đáp: "Ba Đặc Nhĩ." Khang Hi cũng không bận tâm đến sự vô lễ của đối phương, vung tay lên ý bảo hai bên bắt đầu.

Trương Ngọc Tường chậm rãi cởi bỏ chiếc áo choàng ngắn trên người, lộ ra thân hình săn chắc đầy cơ bắp, quần bím tóc lại trên đỉnh đầu, ôm quyền chào đối phương. Hai người đứng song song nhau, bày ra tư thế dang rộng hai chân tựa như đang ngồi trên kỵ mã, lại làm một vài động tác nhảy lên như Hùng Ưng giương cánh, cả hai đều đang dò xét để tìm ra nhược điểm của đối phương. Nếu so sánh về mặt hình thể, Trương Ngọc Tường kém hơn đối phương một chút, tuy rằng cũng là lưng hùm vai gấu, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, vì vậy trọng lượng cơ thể cũng thua một phần.

Sau một lúc giằng co, Trương Ngọc Tường bắt đầu ra tay trước, y dùng tay phải vặn lấy tay Ba Đặc Nhĩ, còn tay trái chọc vào đường quần của Ba Đặc Nhĩ. Y dùng vai giữ lấy khuôn ngực của hắn với ý muốn trực tiếp vật hắn xuống, nhưng không ngờ rằng Ba Đặc Nhĩ vẫn đứng thẳng, lòng bàn chân vẫn không hề nhúc nhích. Hơn nữa, thể trọng của Ba Đặc Nhĩ cũng vượt xa Trương Ngọc Tường, vì vậy mà Trương Ngọc Tường thử vài lần vẫn không lay động được. Trong lúc Trương Ngọc Tường trầm nghĩ không xong rồi, thì Ba Đặc Nhĩ bắt đầu phản kích, tay trái bắt lấy đai lưng của Trương Ngọc Tường, dùng cổ chống vào vai phải của Trương Ngọc Tường, tay phải thuận thế cắm vào phía dưới sườn. Bất ngờ hắn dùng sức mạnh to lớn giơ Trương Ngọc Tường lên, Trương Ngọc Tường ra sức giãy dụa trong không trung nhưng hoàn toàn không có tác dụng, không thể giữ được thăng bằng. Ba Đặc Nhĩ mượn lực xoay hai cái, một cái xuống phía dưới rồi tiếp tục xoay một cái về bên cạnh trướng, sau đó dùng tiếng Mông Cổ hét to một tiếng: 'Đi xuống!' rồi ném thẳng Trương Ngọc Tường xuống. Hắn dùng lực rất mạnh quăng xuống, làm Trương Ngọc Tường té nhào trên mặt đất. Sau một hồi gắng gượng, Trương Ngọc Tường phát run, khuôn mặt đỏ bừng, tinh thần sa sút quỳ trên mặt đất, nói: "Chủ tử, nô tài làm cho chủ tử mất thể diện, xin chủ tử nghiêm phạt."

Trong lòng Khang Hi không vui nhưng cũng không tiện bộc phát, chỉ hậm hực nói: "Xem như cho ngươi học hỏi bản lĩnh của Ba Đặc Nhĩ, lui ra."

Cát Nhĩ Đan không kiềm được cảm giác hưng phấn, tự tay lấy Kim Qua Từ sang xem như tặng thưởng, một mặt còn đặc ý nói: "Bác Cách Đạt Hãn, tuy rằng thuật bổ khổ của Mãn Châu cũng rất cao minh, nhưng nếu bàn về đầu vật, vẫn phải là đám con cháu Thành Cát Tư Hãn chúng tôi cơ."

Cao Sĩ Kỳ nhìn thấy sắc mặt Khang Hi càng thêm âm trầm, vừa định hoà giải thì Long Khoa Đa đứng lên, hắn quỳ xuống trước Khang Hi nói: "Hoàng Thượng, nô tài bất tài, cũng muốn thử một lần."

Khang Hi nhìn Long Khoa Đa thật lâu, chỉ thấy đôi mắt hắn sâu sắc, trong ánh mắt tràn đầy không phục. Khang Hi biết rõ bản lĩnh Long Khoa Đa, ngoài Tổ Luân với Vũ Đan ra thì Long Khoa Đa có thể xem như vua đầu vật của kinh thành rồi. Tuy rằng vóc người hắn không cao, nhưng mà cực kỳ nhanh nhẹn khéo léo, hơn nữa tập luyện công phu từ nhỏ, có năng lực *tứ lạng bạt thiên cân* (2).

Khang Hi trầm giọng nói ra: "Con cháu dòng dõi quý tộc như ngươi có chí khí cũng rất tốt, nhưng mà trẫm không gánh nổi ngươi, nếu như ngươi thua thì làm thế nào?"

Long Khoa Đa chấp tay nói: "Nô tài nguyện lĩnh mọi hình phạt của Hoàng Thượng."

Khang Hi nghiêm mặt nói: "Được, trẫm đồng ý, ngươi hãy đấu một trận."

Cát Nhĩ Đan nở nụ cười, phảng phất như trong lòng đã nắm chắc phần thắng. Dận Chân chứng kiến bộ dạng này của hắn, trong lòng tự nhủ, xem ra người này đắc ý ương ngạnh, tuy có khí phách nhưng lại không biết nhẫn nhịn, nếu như thực sự tranh chấp cùng Khang Hi, chỉ sợ chết không có chỗ chôn. Cái gọi là người có thể thành đại sự, phải là người vừa có độ lượng, vừa có chí lớn, lại có được dẫn được, ấy mới là đại trượng phu.

Long Khoa Đa khấu đầu với Khang Hi một cái, đưa tay ra trước Ba Đặc Nhĩ khẽ nâng một cái làm lễ, nói: "Mời."

Ba Đặc Nhĩ thấy Long Khoa Đa như thế, không khỏi có chút không vui, chỉ chỉ vào xiêm y trên người hắn, lấp bắp dùng Hán ngữ nói: "Người không coi y phục, thiệt thòi." Long Khoa Đa cười ha ha, nói: "Ta không coi y phục cũng sẽ thắng người."

Ba Đặc Nhĩ thấy thế cũng không nhiều lời, thân thủ nhanh nhẹn, lập tức xông về phía trước đối thủ, bước đến xoay thắt lưng, một chiêu "Xoa nhập" tiếp theo là "Hồi mã chiêu" đều bị Long Khoa Đa nhẹ nhàng xoay người, gậy cánh tay hóa giải từng cái. Qua mấy hiệp, song phương đều bỏ qua ý định khinh thường nhau, nín thở tập trung tư tưởng, gắt gao nhìn thẳng đối thủ. Giằng co một lát, Ba Đặc Nhĩ hơi gấp gáp, tiến lên phía trước hai bước, hai tay nhoáng một cái nắm lấy áo Long Khoa Đa, nâng chân trái lên và bước chân phải đến lại tiếp một chiêu 'Móc'. Long Khoa Đa không chút hoang mang, chân trái điểm nhẹ vào đùi phải của Ba Đặc Nhĩ, Ba Đặc Nhĩ vừa muốn trả chiêu lại thì Long Khoa Đa đã rút chân trái về, sau đó vận xoay chân trở lại "Già đá thực cầu". Đồng thời Long Khoa Đa dồn thêm sức vào bàn tay, sử xuất một chiêu phân cân thác cốt, khiến cho cả đầu khuỷu tay Ba Đặc Nhĩ nhúc nhích vô cùng, sau đó hắn đột nhiên phát lực ở thắt lưng, ném Ba Đặc Nhĩ té ngã xuống đất. Lần này Ba Đặc Nhĩ có vẻ ngã rất nặng, hơn nữa Long Khoa Đa canh cánh trong lòng chuyện Trương Ngọc Tường thất bại vừa rồi, nên tay chân đều ngằm thêm vài phần sức, làm cho Ba Đặc Nhĩ ngã thật mạnh, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng giòn vang, xương đòn của Ba Đặc Nhĩ đều nứt gãy.

"Hay" Lúc này, mấy vị hoàng tử đều đồng thanh tán thưởng, ngay cả Khang Hi cũng không khỏi phải bật thốt lên: "Long Khoa Đa quả thật trị được Ba Đồ Lỗ." Mấy vị Vương gia Mông Cổ đều thấy thú vị, nói rằng Long Khoa Đa là thiên thần phái xuống hạ phàm làm lực sĩ bảo hộ Bác Cách Đạt Hãn vĩ đại vẫn vẫn....

Long Khoa lạnh nhạt nhìn Cát Nhĩ Đan, nói: "Vương gia, mạo phạm." Sau đó chỉnh đốn lại trang phục rồi đưa hai tay lên, cung kính quỳ gối trước bàn của Khang Hi. Khang Hi cười lấy Kim Qua Tử trên bàn đặt vào tay Long Khoa Đa.

Dận Chân nhìn thấy trong mắt Cát Nhĩ Đan hiện một tầng sát khí, nhìn về vẻ mặt thống khổ của Ba Đặc Nhĩ, nên bắt đầu lo lắng cho vận mệnh của vị hảo thủ đấu vật ở thảo nguyên này. Y lặng lẽ đi đến bên cạnh thái tử, trầm thấp nói vài câu. Khang Hi không bỏ qua động tác nhỏ này, nhưng cũng không rõ rốt cuộc Dận Chân muốn làm gì.

Lúc này, thái tử tiến lên hai bước, khom người tấu với Khang Hi: "Hoàng A Mã, nhân dịp lần này mọi người đều cao hứng, nhi thần cả gan xin Hoàng A Mã thưởng cho nhi thần cùng Tứ đệ một chuyện, mong Hoàng A Mã chấp thuận."

Khang Hi ngạc nhiên nói: "Dận Nhưng, con cùng Dận Chân muốn cái gì à?"

Thái Tử đáp: "Nhi thần và Tứ đệ muốn có Ba Đặc Nhĩ."

(1) Bác khắc thư: Dùng sợi đầu vật theo cách gọi của Mông Cổ. Bác khắc là đầu vật theo tiếng Mông Cổ, bố khó là đầu vật theo tiếng Hán.

(2) Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân) Một phương pháp tấn thủ trong Thái cực quyền.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (6)

Dịch giả: gaygiouxuong

Biên: Vivian Nhinhi

Khang Hi kinh ngạc nhìn thái tử, cảm thấy vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, bèn hỏi: "Con nói con muốn Ba Đặc Nhĩ?"

Thái tử khom người hành lễ, đáp: "Hoàng A Mã, nhi thần và tứ đệ thấy Ba Đặc Nhĩ mặc dù thất bại đáng tiếc dưới tay Long Khoa Đa, vẫn có thể thấy hắn là người anh dũng. Nhi thần và tứ đệ cùng sinh lòng mến tài." Nói xong, nửa kín nửa hở nhìn lướt qua Cát Nhĩ Đan.

Nhìn theo ánh mắt thái tử, Khang Hi lập tức nhận ra Cát Nhĩ Đan đang nhìn Ba Đặc Nhĩ chăm chăm bằng ánh mắt như muốn giết người. Khang Hi là người thông minh đến mức nào chứ, lập tức nói hòa theo: "Đúng thế, trăm cũng bị thuyết phục bởi một màn vừa rồi, rất ngưỡng mộ kỹ nghệ của Ba Đặc Nhĩ, có lòng sung vào trong doanh. Chỉ có điều, không biết Đãi cát Cát Nhĩ Đan người có cam lòng từ bỏ những thứ mình yêu thích không đây?"

Mí mắt hơi giàn giụa, Cát Nhĩ Đan miễn cưỡng nhếch mép, cố nặn ra một nụ cười, nói: "Hiếm khi Bác Cách Đạt Hân coi trọng nô lệ của tiểu vương, vốn dĩ tiểu vương muốn đem dâng tặng hai tay, chỉ tiếc là người này đã gãy xương quai xanh, giống như điều hầu đã gãy cánh trên thảo nguyên Mông Cổ chúng ta, giữ lại chẳng có tác dụng gì, chỉ làm tổ làm trò cười mà thôi. Huống chi, hân chi là một nô lệ để tiện không hơn, làm sao có thể xứng với vinh hạnh hầu hạ Bác Cách Đạt Hân vĩ đại mà tôn quý?" Cát Nhĩ Đan vừa nói, khóe mắt vừa liếc xéo sang, kín đáo quan sát phản ứng của Khang Hi.

Cùng lúc đó, Dận Chân vẫn đang mài miết đánh giá Ba Đặc Nhĩ. Dận Chân nhận thấy, đến khi nghe Cát Nhĩ Đan nói thẳng mình là kẻ tàn phế vô dụng, Ba Đặc Nhĩ siết chặt nắm đấm của mình, gương mặt y hiện lên nét thống khổ.

Làm như không nhận ra nét mặt không dấu được giận dữ lẫn cách nói mang ý chối từ của Cát Nhĩ Đan, Khang Hi tiếp tục nói theo ý mình: "Trẫm thấy thương thế của hân hình như không có vấn đề gì. Để ngự y chăm nom, không tới vài tháng, nhất định sẽ lại là một hán tử sinh long hoạt hổ. Trẫm giàu có khắp bốn biển, nào phải bận tâm chuyện nuôi nhiều người bên cạnh đâu. Đãi Cát nói như vậy, chẳng phải là không nở nên cố ý mượn cớ chối từ hay sao. Sao Trẫm nghe người ta nói, Đãi Cát bình thường vẫn là người hào phóng lắm mà?" Dứt lời, ông quay đầu cười tủm tỉm, nhìn mấy vị phiên vương Mông Cổ đang ngồi bên cạnh mình. Mấy phiên vương Mông Cổ này, thường ngày vẫn luôn thu được rất nhiều lợi ích từ Cát Nhĩ Đan. Lúc này, khi mặt đối mặt với Khang Hi, họ cảm thấy nhấp nhâm vì có tật giật mình, sợ Khang Hi trút hết cơn giận lên đầu mình, vậy là đồng loạt mồm năm miệng mười khuyên nhủ: "Cát Nhĩ Đan huynh đệ, Bác Cách Đạt Hân vừa mất với bác khắc thủ của người, là vinh quang của Ách Lô Đặc Mông Cổ các người đó!" Một vị khác nói hùa theo: "Nói đúng lắm! Hơn nữa, bác khắc thủ thì có gì là kỳ lạ hiếm có đâu, ngày khác lão ca ca sẽ tặng cho người mấy tên."

Cát Nhĩ Đan cười gượng gạo vài tiếng. Mặc dù trong lòng muôn vàn lần không tình nguyện, uất đến tận cổ, nhưng gã vẫn buộc phải kiềm nén. Hơn nữa, nghe giọng điệu Khang Hi nói với mình vừa rồi, hình như đối với việc mình kết giao với tất cả các bộ lạc Mông Cổ, ông đã lơ mờ nhận ra. Gã tự nhắc mình, ngàn lần không được thấy chuyện nhỏ không nhin mà làm rối loạn đại kế.

Cát Nhĩ Đan đứng dậy, dùng nắm đấm tay phải dấm vào ngực trái mình, nói: "Bác Cách Đạt Hân, thái tử và tử a ca đã mở miệng vàng, tiểu vương quyết không dám có ý giữ Ba Đặc Nhĩ lại để độc hưởng. Huống chi, Bác Cách Đạt Hân vừa mất với tên nô tài kia, đó thực sự là phúc phận do kiếp trước hân đã tu thành chính quả, hơn nữa còn là quanh vịnh của toàn thể bộ tộc Ách Lô Đặc. Tiểu vương nguyện kính dâng Ba Đặc Nhĩ cho Bác Cách Đạt Hân để bày tỏ lòng thần phục của bộ lạc mình."

Khang Hi vui vẻ nói: "Vậy Trẫm đành phải tiếp nhận phần lễ trọng này của người rồi. Nhưng mà, Ách Lô Đặc Mông Cổ đã tình nguyện làm phiên thuộc của Đại Thanh ta, trẫm đây cũng không thể thiếu lễ vật được, muốn tặng cho người một phần lễ gọi là có qua có lại." Dứt lời ông vẫy tay ra hiệu cho thị vệ thiếp thân đưa Ba Đặc Nhĩ xuống dưới, sau đó lại ngoắc tay gọi Lý Đức Toàn vẫn chờ ở ngoài lều từ nãy đến giờ đi vào. Lý Đức Toàn đi vào trong lều, tay nâng một đạo thánh chỉ bằng lụa vàng.

Cát Nhĩ Đan không dấu được kinh ngạc, đứng đực ra không biết nên làm thế nào cho phải.

Lý Đức Toàn khó chịu nhìn vương gia đãi cát này, rồi liếc nhìn Khang Hi một cái. Lão thâm nhủ, người này quả thật là vô lễ, gặp thánh dụ vậy mà không quỳ xuống.

Dù thấy thế nhưng Khang Hi vẫn lơ đã, bắt Lý Đức Toàn tuyên chỉ luôn. Ý chỉ viết: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chế viết: Ách Lô Đặc Mông Cổ Đãi Cát Cát Nhĩ Đan, can đảm trí tuệ, thông thái chuyên cần, đáng được ban chiếu thư khen thưởng. Nay ban ân sâu, đặc biệt phong người tước thân vương, vĩnh viễn thủ bình phiên Tây Bắc cho Đại Thanh ta, con cháu thừa kế theo lệ. Ngoài ra ban thưởng minh châu Đông Hải, có thể đeo trên mũ miện, để thể hiện ra ân vua."

Nghe xong, mấy vị Phiên vương Mông Cổ đều hâm mộ không thôi, đua nhau chúc mừng Cát Nhĩ Đan. Trong lòng mừng rỡ như điên, Cát Nhĩ Đan lập tức cười ngoác miệng với những người ở xung quanh, sau đó quỳ một chân xuống đất, tiếp lấy thánh chỉ.

Mọi người cảm xúc dâng trào, lại uống thêm mấy lượt. Lúc này trời đã tối, hai mắt Khang Hi đầy mê ly, thái tử thấy thế thay Khang Hi cáo lỗi. Mấy vị vương gia Mông Cổ bèn nhận cơ hội đó quỳ xuống thỉnh an chào từ giả, nối đuôi nhau rời trường, đánh ngựa của mình trở về doanh. Cao Sĩ Kỳ tuân theo căn dặn của thái tử, tiễn đưa Cát Nhĩ Đan. Mấy vị a ca và Long Khoa Đa cũng không dám quấy rầy Khang Hi, chỉ đứng bên cạnh lẳng lặng chờ đợi. Đến khi những người kia đã rời khỏi khoảng tám một nén nhang, Khang Hi đột nhiên mở bụng mắt ra, hai mắt vẫn tinh táo như thường, hạ lệnh cho thị vệ thiếp thân Ba Đồ, Đức Long và Ngọc Hằng truyền khẩu dụ, mời ba vị vương gia Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ, Hòa La Lý, Ngạc Mộc Bố về nghị sự.

Đám thị vệ lĩnh mệnh lui ra, Khang Hi đứng im lìm bên cạnh án, lâm vào trầm tư. Mấy vị a ca ngay cả thở mạnh cũng không dám, đứng thẳng tắp theo đúng lễ nghi ở bên cạnh.

Đến lúc thoát khỏi cơn trầm tư, Khang Hi chợt thấy bên ngoài lều loáng thoáng có một bóng đen đang phủ phục trên mặt đất không nhúc nhích, bèn sai Lý Đức Toàn ra ngoài đó xem xét. Không ngờ đó lại là tiểu thị vệ đã bị Khang Hi quát tháo mấy canh giờ trước, Trương Ngọc Tường. Theo như Lý Đức Toàn bẩm báo, Trương Ngọc Tường nằm rạp trên mặt đất, đang khóc bù lu bù loa, ai khuyên bảo cũng không chịu nghe, nói mình là người có tội, hại chủ tử mất hết mặt mũi, làm mất uy phong của người Mãn. Khang Hi không nhin được cười, sai Lý Đức Toàn truyền Trương Ngọc Tường vào gặp.

Trương Ngọc Tường vừa quỳ vừa lết vào. Khi vào hân trong lều, y dốc hết sức bình sinh đập đầu xuống đất, phát ra tiếng "bình bình" như giã gạo, khóc ròng nói: "Cầu chủ tử ban cho nô tài được chết, nô tài đã làm xấu mặt chủ tử."

Thấy thế, Khang Hi hòa nhã bảo: "Người là thị vệ của ta, có phải cô nương nhà người ta đâu, nhìn cái bộ dạng như gấu của người xem. Chẳng phải là thua một trận thôi sao? Có đáng vậy không? Nam tử hán, cần phải biết thua rồi mới thắng, mới lộ ra khí phách trượng phu, như vậy mới xứng là dũng sĩ Mãn Châu ta. Giống như người vậy, chỉ muốn thắng mà không muốn thua, thì sao có thể trở thành một tướng quân tài năng? Trẫm mong người có chí tiến thủ, nhưng không mong người mắc cái đức hạnh khóc lóc như đàn bà này. Trẫm tước *lông công*(1) của người, người có phục không?"

Trương Ngọc Tường nghe nói bị phạt tước lông công, trong lòng càng thấy khổ sở hơn. Cuối cùng, bởi vẫn chưa hết tính trẻ con, gã nghiêm mặt như ông cụ non, âm ức rút lông công của mình xuống.

Đứng bên cạnh, Long Khoa Đa cười hắc hắc, bảo: "Chẳng hiểu tiểu tử nhà ngươi trà trộn vào đám thị vệ bằng cách nào nữa. Nếu ở dưới trướng của ta, chỉ cần cái bộ dạng không ra cái giống gì này của ngươi, ta đã dùng quân côn chiêu đãi từ đời tám hoánh nào rồi. Chủ tử phạt ngươi thế là nhẹ lắm rồi, nếu ngươi muốn lấy lại lòng công, phải biết tự mình tu dưỡng từ bên trong như thế nào, thì mới có thể tranh giành thế diện ở bên ngoài cho chủ tử."

Vừa nghe Long Khoa Đa bàn luận đến đoạn bên trong với bên ngoài, Khang Hi đã phì cười, nói: "Long Khoa Đa nói như vậy, ngôn từ mặc dù hơi thô lỗ, nhưng về lý lại không sai. Ngươi lui xuống, sâu sắc tự kiểm điểm lại mình một lần."

Trương Ngọc Tường khấu tạ Khang Hi, quay người đi ra ngoài.

Dận Chân và Thái tử đưa mắt liếc nhau hội ý, rồi song song quỳ gối trước mặt Khang Hi, nói: "Nhi thần đa tạ Hoàng A Mã thành toàn."

Khang Hi gật đầu, khen: "Hai người các ngươi, lần này có thể coi như có tấm lòng Bò Tát, rất tốt!"

Hai người vội vã dập đầu tạ ơn Khang Hi. Đại A Ca thấy thế, trong lòng chỉ còn biết căm giận.

(1) Lòng công: lòng chim công cài trên mũ của quan lại thời Thanh thời xưa, thể hiện phẩm cấp

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Dời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (7)

Dịch giả: †Ares†

Khang Hi gọi mấy con trai tụ tập lại bên người, nói:

- Các con có biết vì sao trăm phải triệu hồi vương công Mông Cổ lại không?

Thái tử nói:

- Tâm tư của hoàng a mã, chúng nhi thần không dám đoán bừa.

Khang Hi cười nhẹ, nói:

- Không nói bừa, không đoán ầu, điều này không sai, nhưng hôm nay trăm cho phép huynh đệ các con được suy đoán một lần.

Đại a ca nhìn thái tử, lại nhìn sang Dận Chi cùng Dận Chân, chần chừ một chút, nói:

- Hoàng a mã, tam đệ tứ đệ tuổi còn nhỏ, nhi thần cho rằng các đệ ấy còn chưa hiểu được quốc chính, có nên chờ cho các đệ ấy lớn thêm một chút mới lại tiếp tục học tập chính sự?

Về mặt Khang Hi không chút thay đổi, nói:

- Trăm 8 tuổi đăng cơ đã bắt đầu làm triều chính (1), tam a ca năm nay đã 9 tuổi, tứ a ca mặc dù còn khá nhỏ nhưng cũng có chút kiến thức, nhi tử của trăm quyết không thể giống phiên vương triều Minh (2), an nhàn làm vương gia hưởng thái bình được. Từ giờ trở đi mấy người các con không chỉ cần tập võ mà còn phải học tập cả chính sự, trăm cũng sẽ tìm cơ hội phái các con đi làm việc, không lỳ lăm sao có thể thành tài. Không có tiền đồ, chớ nói thân vương, quận vương, dù là bối lạc trăm cũng sẽ không phong, nếu không có tiến bộ, cần thận ngay cả tước vị bối tử hiện tại của các con trăm cũng triệt. (3)

Thấy Khang Hi động nộ, các a ca vội quỳ cả xuống đất thỉnh tội. Trong lòng thái tử vừa hưng phấn lại vừa thấy một chút lo lắng. Hưng phấn là đại a ca lại chọc giận hoàng đế, cứ tiếp như thế, đại a ca sẽ không có khả năng tiếp tục thành chương ngại vật của mình. Lo chính là hoàng a mã cố ý để các huynh đệ khác cũng tham gia học tập chính sự, mà như thế, dần dà các huynh đệ khác cũng có thể sinh ra ham muốn ngồi lên bảo tọa trong điện Thái Hòa. Theo hần thấy, tốt nhất là nên giống như triều Minh, nuôi dưỡng tất cả các huynh đệ khác như nuôi phế vật. Hần không cần mấy chuyện ma quỷ huynh đệ tình thâm gì gì, ngại vàng chỉ có một, giờ có thể 'huynh hữu đệ cung' (4), đến lúc đó khẳng định người chết ta sống.

Đối với Dận Chân mà nói, đây là một tin tức cực tốt: có thể tham gia chính sự, thuận tiện ở cạnh quan sát để vương tâm thuật của lão gia tử. Hần cũng hiểu được, dưới loại tình huống này, giữa thái tử cùng đại a ca tất có một hồi long tranh hổ đấu, mà hần đã sớm ôm tâm tư tọa sơn quan hổ đấu. Tuy rằng trước mắt hần còn chưa tính chủ động xuất kích, nhưng lại không chê làm ngư ông đắc lợi.

Khang Hi nào biết đâu rằng chỉ chớp mắt này, mấy nhĩ tử trước mặt đều động vô số tâm tư, chỉ nhìn về thái tử mà nói:

- Dận Nhung, con nói trước tiên xem, trăm chuẩn bị xử lý tình huống trước mắt như thế nào?

Từ sáu tuổi thái tử đã được Khang Hi ngày đêm bên cạnh dạy bảo, ngày thường cũng bị yêu cầu luyện tập xem tấu chương, coi như có kinh nghiệm, cần nhắc một chút liền đáp:

- Nhi thần nghĩ hoàng a mã sẽ kết giao với mấy vị vương công Mông Cổ để cô lập Cát Nhĩ Đan, cộng thêm lãnh thổ của mấy vị vương công này đều ở giữa ta cùng Cát Nhĩ Đan, nếu như có chiến sự, cũng có thể vì ta mà cản thế của Cát Nhĩ Đan. Và lại, các vị vương công này kết giao cùng Cát Nhĩ Đan vốn chỉ là câu lợi, thiên triều ta không thiếu của cải, lấy lợi mà dụ, há lại không được đề ý.

Khang Hi sau khi nghe xong gật gù đầu, nói:

- Phần lớn là không sai, không uổng công con bình thường chăm chỉ. Dận Đề, con cũng nói xem.

Đại a ca phỏng đoán ý tứ của Khang Hi, thấy cả lời thái tử cũng chưa đúng hoàn toàn, vì thế vắt óc suy nghĩ để bổ sung chỗ khuyết, liền đáp:

- Khởi bẩm hoàng a mã, nhi thần nghĩ lời thái tử nói tuy đúng nhưng không phải hoàn toàn, nhi thần cảm thấy hoàng a mã sẽ vừa thi ân vừa thị uy với những phiên vương Mông Cổ này, thể hiện khí thế của ta. Theo nhi thần quan sát, bọn hắn rất kính sợ Cát Nhĩ Đan, nhưng cũng không dám ngang nhiên làm trái Đại Thanh ta. Có câu chim khôn lựa cành mà đậu, hoàng a mã ân uy cùng coi trọng, làm hiện rõ phong phạm Đại Thanh triều, nhất định có thể khiến cho những người kia hiểu được rằng chỉ có kính cần nghe theo Đại Thanh ta, bọn họ mới có thể sống yên ổn.

Khang Hi từ chối cho ý kiến, hỏi tiếp lão tam Dận Chỉ:

- Còn con thì sao?

Dận Chỉ hoàn toàn không ngờ Khang Hi thật sự hỏi hắn, trong lúc vội vàng không nghĩ được điều gì mới, đành phải dùng một câu trong Luận Ngữ, đáp lấy lệ:

- Nhi thần học thánh nhân, Phu Tử viết: 'Chính giả, chính dã, tử suất dĩ chính, thực cảm bất chính' (5). Hoàng a mã là thiên tử, hành sự là hợp lẽ trời, hành vi lại chính trực, những gian tà tiểu nhân này không thể không theo. Quân quân thần thần, vương công Mông Cổ nhất định sẽ hiểu, còn Cát Nhĩ Đan thì tất nhiên là không thể thắng chính.

Khang Hi cười nói:

- Trong lúc gấp gáp có thể trích dẫn kinh thư cũng không tệ, nhưng còn phải thấu đáo một chút, lý thuyết trong sách vị tất có thể sử dụng cho chính sự thực tế, phải theo hoàn cảnh mà dùng.

Dận Chỉ gật đầu xưng phải.

Khang Hi tiếp tục chuyển hướng Dận Chân, nói:

- Dận Chân, sự phụ của con vẫn khen con có kiến thức, không ngại nói nghe một chút, dù nói sai hoàng a mã cũng không trách con.

Dận Chân thăm nói: "Đây là làm khó ta a, nhớ ngày đó, trong công ty tuy rằng không dạy đế vương tâm thuật, nhưng lại tiến hành huấn luyện không ít ở phương diện lãnh đạo. Ta dùng binh cũ đựng rượu mới vậy.". Nghĩ vậy, trên mặt hắn làm vẻ khó xử, nói:

- Hoàng a mã, nhi thần hồ thẹn, mặc dù có chút ý tưởng, nhưng đều là nghe mẩu lược của thái tử cùng đại ca mà ngộ ra, mà nhi thần đọc sách cũng không bì kịp tam ca.

Khang Hi khoát tay chặn lại, nói:

- Không quan trọng, ngày hôm nay chỉ là mấy phụ tử chúng ta nói chuyện phiếm mà thôi, có ý nghĩ gì đều cứ nói đừng ngại.

Dận Chân vội nói:

- Nhi thần bêu xấu, nhi thần chỉ nghĩ ra chín chữ 'đối đãi khác nhau, tiêu diệt từng bộ phận' mà thôi.

Khang Hi hứng thú nhìn Dận Chân, nói:

- Lời này có nhiều cách giải, trăm muốn nghe con tự mình giải thích.

Dận Chân không nhanh không chậm nói:

- Như thái tử cùng đại ca đã nói, mấy vị phiên vương Mông Cổ e ngại Cát Nhĩ Đan, cho nên mới chọn cùng kết giao, nhưng mỗi người trong đó lại có tính cách rất khác biệt. Trong buổi tiệc trước nhi thần có nghe Cao Sĩ Kỳ nói đến mấy người này, liền thỉnh giáo Cao Sĩ Kỳ, biết được Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ thân vương ưa thích nhất là tiền tài dê bò, vẫn luôn thêm nhỏ dãi thảo nguyên của bộ lạc Thổ Tà Đồ, Cao Sĩ Kỳ nói, có thể Cát Nhĩ Đan sẽ coi đây

là mối nhũ; Hòa La Lý của bộ lạc Hòa Thạc Đặc tại Vệ Lạp Đặc Mông Cổ đang ở tuổi trẻ ngông cuồng, không cam lòng trở thành phụ thuộc, mà quy mô lãnh thổ bộ tộc cũng không lớn; còn thân vương Ngạc Mộc Bồ tại Khách Lạt Thâm Mông Cổ có cội nguồn sâu xa với Ái Tân Giác La ta, vì thế trong buổi tiệc nhĩ thần đặc biệt lưu ý một chút, thấy khi hần nhắc tới Cát Nhĩ Đan thì liên tiếp nhìn chung quanh, không yên lòng, khả năng chỉ là nhất thời kết giao, lại sợ chọc giận hoàng a mã, tựa như một cư sĩ cả đời không ăn thịt, giờ chẳng may ăn phải sợ bị Bồ Tát phát hiện vậy. Bởi vậy, Cao Sĩ Kỳ nói với nhĩ thần, phải tùy đối tượng mà dẫn dắt, người ham lợi cần lấy lợi ra dụ dỗ, người chí lớn lấy tước vị đất đai ban tặng, nhưng phải cắt đứt rồi xa nơi cũ, còn đối với Khách Lạt Thâm, ban ân thêm cảnh cáo sẽ có thể hiệu quả.

Khang Hi cười to, nói:

- Hay cho một câu 'đối đãi khác nhau, tiêu diệt từng bộ phận'. Tuy rằng không phải ý kiến của chính con, nhưng nói được rành mạch như thế đúng là khó có, hơn nữa còn quan sát tỉ mỉ, tốt lắm. Mấy huynh đệ các con không để cho trầm thất vọng, Cao Sĩ Kỳ người này cũng rất có tâm, là nhân tài cho vị trí thượng thư đại thần.

Dận Chân thầm nói, ta chẳng qua là nói mấy câu lý luận chính trị sơ cấp nhất mà thôi, đáng giá kinh ngạc vậy sao? Hơn nữa ta cũng không thể nói cho người biết những điều này là do ta nghĩ ra, nếu không thái tử cùng đại a ca còn không mỗi ngày đề phòng ta như phòng trộm. Thế này là tốt nhất, tặng công lớn này cho Cao Sĩ Kỳ, ta cũng có chút canh uống.

-----oo0oo-----

Chú thích:

- (1) Lâm triều thánh chính: lên triều nghe báo cáo và phê duyệt các vấn đề chính trị.
- (2) Phiên vương thời Minh: Chu Nguyên Chương thái tổ triều Minh lập ra chế độ phiên vương, xong dần dần quyền thế của những phiên vương này quá lớn, dẫn tới hai cuộc thanh trừng sau này. Từ đó phiên vương trở thành có chức không có quyền, chỉ có thể sống an phận tại lãnh địa của mình.
- (3) Các tước hiệu đời Thanh, xếp theo thứ tự cao trước thấp sau: thân vương, quận vương, bái lạc, bái tử.
- (4) Huynh hữu đệ cung: anh em hòa thuận tôn kính lẫn nhau.
- (5) Chính giả, chính dã, tử suất dĩ chính, thực cảm bất chính: người cầm quyền phải chính (trực), lấy chính dẫn dắt người, ai dám không chính?
- Cái tên "Vệ Lạp Đặc Mông Cổ" và "Khách Lạt Thâm Mông Cổ": Mông Cổ lúc này đang bị phân chia thành nhiều bộ phận, đây là hai trong số đó.
- Đạt Thập Ba Đồ Nhĩ (达什巴图尔)cùng Hòa La Lý (和罗理)

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (8)

Dịch giả: todryan

Biên: Vivian Nhinhhi

Khang Hi nghe xong lời giải thích của mấy con trai, thật sự trong lòng vô cùng vui mừng, thương cho mỗi nhĩ tử một bộ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), thuận tiện cho mấy người bọn họ trở về trường nghỉ ngơi.

Đội bọn thị vệ đem vị Phiên vương Mông Cổ đưa tới, Khang Hi quả nhiên là dùng cùng lúc hai phương pháp ban ân và ra uy, khiến cho vị Quốc Vương Mông Cổ kia trong lòng run sợ, rồi hướng thánh thượng liên tục cảm tạ đến rơi nước mắt. Để cho toàn bộ kẻ sách mà Cát Nhĩ Đan hao tổn tâm cơ, tổn mười mấy vạn lạng hoàng kim khổ tâm tổn sức tiến hành mấy năm qua bị đập nát triệt để trong vô hình. Khang Hi lại ra lệnh Cao Sĩ Kỳ tức thời thi hành lệnh Binh bộ, điều 10 vạn quân Thanh 10 vạn bát kỳ lục doanh binh từ quan nội di chuyển đến Hắc Long Giang, do Hắc Long Giang tướng quân Ba Hải thống lĩnh, cũng lệnh Mông Cổ - Chu Mục Tồn phát binh tiếp ứng, đề ngừa Nga, từ truyền dụ Tác Luân chuẩn bị tiếp ứng quân nhu, nói rõ "Để phòng ngừa người săn lộc".

(*nhóm người du mục chuyên đi săn hươu..)

Dận Chân nghe thấy tin tức này, trong nội tâm cười thầm, không nghĩ tới Khang Hi rõ ràng còn là phát minh hành động ám hiệu quả thật là kỳ tài, nhưng chỉ là lấy tổng cộng 14 vạn người đối phó "người Săn Lộc " động tĩnh thật là quá lớn đi.

Đồng thời, Khang Hi một đường đi tới Nhiệt Hà, truyền dụ cho thủy quân tại Phúc Kiến đã thao luyện mấy tháng, Đô đốc thủy quân Phúc Kiến - Thi Lang sẵn sàng chiến đấu, cùng căn dặn Tổng đốc Phúc Kiến - Diêu Khải Thánh cùng binh mã Lương Quảng, sẵn sàng tiếp viện. Lệnh cho Văn Hoa điện Đại học sĩ - Lý Quang tiếp nhận thân phận khâm sai, đảm nhiệm theo quân tham sự, bày kế cho Tuần phủ Phúc Kiến, đốc quản lương thảo cùng quân nhu. Chỉ dụ trong Minh Thư hoàng đế trong lòng tha thiết thu phục Đài Loan, kỳ vọng có thể một trận chiến mà toàn thắng.

Thi Lang lập tức không dám thất lễ, ngày đêm liên tục chinh quân chờ phân phó, rốt cuộc một ngày, gió lớn chuyển hướng, thuận lợi cho quân Thanh, Thi Lang cùng Lý Quang mà tuân theo thánh chỉ, dẫn đầu thủy quân một đường Đông tiến, quân Trịnh Khắc Sáng rối rít bại lui, liền tới ngày 22 tháng 6, quân Thanh xuất kỳ binh thừa lúc thủy triều trong lúc lặng yên tiến sát Bành Hồ, mai phục quân địch, quân Thi Lang chiếm được 35 chiếc thuyền địch, đánh chìm thiêu hủy thuyền địch một trăm năm mươi chín chiếc, Trịnh thị hơn mười ba viên tướng lãnh lớn nhỏ cùng hơn 1 vạn 2000 quân sĩ tử trận, hơn một trăm viên sĩ quan cấp cao cùng 5000 tàn binh đầu hàng quân Thanh. Thi Lang bản thân trong lúc chiến đấu mắt phải bị trọng thương, sánh ngang với Hạ Hầu Thuần thời Tam Quốc rút con ngươi ra mà ăn, khiến cho quân địch trong lòng run sợ. Đến đây, quân Thanh thu phục toàn bộ Bành Hồ, đe dọa trực tiếp tới Đài Loan, Trịnh thị mất đi lá chắn này, khiến nhân tâm lo sợ. Phùng Tích Phạm, Lưu Quốc Hiến rối rít ra sức khuyên nhủ Trịnh Khắc Sáng hàng Thanh, tới tháng chín, Khang Hi thu được thư xin hàng, Long Tâm cực kỳ vui mừng, đặc chỉ phong Thi Lang làm Tĩnh Hải tướng quân, ban cho tước vị Tĩnh Hải hầu tước, thế tập Võng Thế, vì triều đình trấn thủ thành Đông Nam, cũng đặc ân chọn Thi Lang Lục tử đời đời vào Nam thư phòng làm thư đồng hoàng tử.

Sự tình không sai, Dận Chân nhìn thấu được, chọn đưa con trai này của Thi Lang vào kinh làm thư đồng, nói cho dễ nghe là hoàng đế ban ân cho Thi Lang. Nhưng trên thực chất, nói rõ Khang Hi vẫn là không yên lòng vì hắn đã từng là cựu tướng của Trịnh Thành Công, mà nay là công thần Khang Triều, chỉ sợ lại tạo ra một Ngô Tam Quế khác, lấy vì danh là thư đồng, lưu lại làm con tin mới là thật. Bất quá, thu hoạch ngoài ý muốn chính là Thi Thế Phiêu, đệ đệ của danh trấn Kinh Hoa Đại Thanh Quan - Thi Thế Luân, giờ phút này y theo Thánh Lệnh trở thành thư đồng của Dận Chân, khiến cho Dận Chân có cơ hội kết giao với Thi Thế Luân. Bất quá Dận Chân hoàng tử cũng dính chút hào quang trong chuyện thu phục Đài Loan, dưới sự hưng phấn của Khang Hi, quyết định ngày tế trời đất, tất cả tôn thất có tước vị, một lượt được ban thưởng hai phần bổng lộc, Dận Chân bởi vì có tước vị Bối Tử, thừa cơ làm một Tiểu Tài Chủ.

Dường như để kiểm chứng đạo lý "Phúc hệ họa chố y theo *", không có qua mấy tháng, liền truyền tới tin tức La Sát tập kích tới biên cảnh, tàn sát người dân biên cảnh, dưới sự tức giận của Khang Hi, lấy Hắc Long Giang tướng quân Ba Hải, Trừ Cỗ Thập Đô Thống Tát Bố đem quân phản kích, đồng thời, gọi thái tử đã mười hai tuổi đi theo, học tập quân sự. Dận Chân ngược lại là có chút đồng cảm với thái tử, mặc dù đây là cách lịch lãm rèn luyện cùng kiểm quân công nhất, nhưng là đem hài tử choai choai ném đến nơi trời băng đất tuyết, đúng là người hiện đại như hắn không cách nào tưởng tượng được.

(Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mỗi họa đang rình rập)

Cũng là trong một năm này, Dận Chân lại thêm một tên kẻ thù chính trị, thập hoàng tử Dận Nga xuất thế, trực giác Dận Chân nói cho hắn biết, thời gian sau này, càng ngày càng đặc sắc rồi.

Năm sau, Dận Chân ở Nam thư phòng cùng Thi Thế Phiêu làm bạn đã được một thời gian, hai người niên kỷ không kém nhiều, lại nói chuyện rất là hợp ý, Dận Chân từ trong miệng Thi Thế Phiêu biết được, bởi vì công lao của Thi Lang, Thi Thế Luân cũng đạt được sắc phong, đảm nhiệm làm Tri huyện thái châu ở Giang Tô, ít ngày nữa sắp lên kinh vào diện lĩnh chỉ, lúc này Thi Thế Luân đã là tài tử nổi danh Phúc Kiến, ngay thẳng bác học, Dận Chân lập tức vui mừng quá đỗi, muốn Thế Phiêu dẫn kiến (gặp mặt). Thích thú an bài Thi Thế Luân bài kiến Hoàng thượng, mấy người liền nghĩ biện pháp gặp mặt. Nhưng quốc có quốc pháp, hoàng tử không được kết giao ngoại thần. Dận Chân hơi hơi lúng túng một chút, nhưng là lập tức hắn có chủ ý, vẫn là phương pháp cũ, mời Dụ Thân Vương ra mặt. Dụ Thân Vương cùng Thi Lang quen nhau nhiều năm, lấy hắn ra mặt một lời, không khó để mời được Thi Thế Luân, mà Dận Chân là khách quen Dụ Thân Vương phủ, nơi đây cũng là nơi duy nhất mà hắn có thể tự do xuất cung đi lại. Những năm gần đây, Dụ Thân Vương quả thực thương yêu Dận Chân, cơ hồ cũng coi hắn như con của mình, chỉ cần Dận Chân mở miệng, chưa từng không đáp ứng.

Ngày hôm đó, Dận Chân sớm đi tới Dụ Thân Vương phủ, thấy qua Vương gia Phúc Toàn đứng đợi, liền cùng Thi Thế Phiêu cùng nhau chờ Thi Thế Luân xuất hiện. Dận Chân trong lòng xuất hiện tồn tại nhiều tâm tư, một là hiếu kỳ, hai là ngưỡng mộ, một mực nghe nói Thi Thế Luân tướng mạo xấu vô cùng, có người nói hắn "Thập Bát Toàn", hai là bị ảnh hưởng bởi "Thi Công An" của đời sau, thật muốn nhìn một chút vị "Thi thanh thiên" đời Thanh này đến cùng có bao nhiêu cân lượng.

Chờ đợi ròng rã mấy canh giờ, thật vất vả, ngoài cửa truyền đến báo tiếp, Thi Thế Luân cuối cùng đã tới, Thế Phiêu lập tức nghênh ra ngoài cửa, Dụ Thân Vương phúc toàn cùng Dận Chân ở trên đại đường ngồi yên chờ. Chốc lát sau, Dận Chân chỉ thấy Thế Phiêu dẫn một người, từ bên phải đường. Người này mặc Tuyết Nhận bố y, quan phục còn mới, đỉnh đầu trang trí kim thanh thạch đồ, nhất định là Thế Luân không thể nghi ngờ. Bàn về ân huệ vua ban, hắn coi như là dị số, ngoại trừ thân thế Hoàng Thất, Công Thần thông thường ân vua ban cho bất quá chỉ là Ngũ phẩm, con đường thăng quan Thế Luân đã vượt qua tất cả. Tới trước mặt, Thi Thế Luân kính cẩn đứng tại chỗ thỉnh an, miệng nói "Nô tài", Dận Chân biết rõ, ngay trước đó không lâu, Khang Hi đem nhất gia Thi Lang mang tới hán tộc Tương Hoàng Kỳ, xem như là dưới trướng của Dụ Thân Vương, đợi Thi Thế Luân vừa nhắc mặt lên, thật đúng là mắt lệch, tay cong, chân thọt, miệng lệch, cũng may là Dận Chân có chuẩn bị tâm lý, nếu không thật đúng là phải đã giật mình, Dận Chân nghĩ thầm, vị nhân huynh này, coi như là đáng đáp thực xin lỗi người xem. Phúc Toàn cũng chưa bao giờ thấy qua Thi Thế Luân, nhìn thấy mặt mày của hắn, lại bật cười "PHỐC" một tiếng.

Thi Thế Luân nghe tiếng nghiêm mặt nói:

"Vương gia cho rằng Thế Luân tướng mạo xấu xí sao? Thế Luân ngược lại cho là, mặt người dạ thú, mới là đáng căm ghét. Nếu bộ dáng Thế Luân, thú diện cùng nhân tâm, thì có quan hệ gì đâu."

Dụ Thân Vương ngược lại là bị lời này của Thi Thế Luân làm mặt mày đỏ ửng* vội vàng nói:

"Thế Luân ngươi yên tâm, bản vương không có ý này. Hôm nay bản vương mời ngươi tới, một là bày tiệc mời ngươi dùng cơm tẩy trần. Cha ngươi là

bằng hữu tốt của Bản vương, theo quy củ người Hán, người cứ coi Bản vương như là thế huynh, thứ hai hiện tại nhất gia người cũng vào hán quân Tương Hoàng Kỳ, Bốn vương kiêm là Đô Thống Tương Hoàng Kỳ, theo quy củ Mãn Châu ta, người trước tiên ở đây nhậm chức, cũng có thể tới quý phủ ta làm việc. Bất quá chính là dẫn kiến tử hoàng tử cho người nhận biết, hẳn một mực nghe Thế Phiêu nhắc tới người, đối với người cũng coi như ngưỡng mộ đã lâu, những ngày gần đây, một mực quán ta an bài cho hẳn, lần này, coi như là cũng thừa dịp chiều ý hẳn."

Thi Thế Luân lại là một tập, nói:

"Lời này của Vương gia, nô tài không dám nhận."

Lời vừa nói ra, mặt của Phúc Toàn tại chỗ liền nhin không được nữa, Dận Chân thấy vậy, vội vàng hoà giải hỏi "Văn Hiến, chỉ giáo cho."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (9)

Dịch giả: @Tiểu Băng

Biên: Vivian Nhinhhi

Thi Thế Luân đứng dậy: "Vương gia giỏi tiếng quốc ngữ (tiếng Mãn) hơn nô tài nhiều, vương gia bây giờ là Tương Hoàng Kỳ Ngang Bang, vì sao thánh thượng sửa Ngạch Chân thành Ngang Bang, vương gia nhất định biết rõ. Ngày xưa thế tổ hoàng đế đã nhiều lần dặn, hoàng tử vương công không được tự kết giao với ngoại thần, cả nhà nô tài tuy thuộc một kỳ, nhưng cũng vẫn là ngoại thần, nay được vương gia với Tứ gia nâng đỡ, cho nô tài đến phủ gặp mặt nô tài khắc sâu trong lòng, song cũng thấy sợ, sợ sau này sẽ mang tới nhiều phiền toái cho vương gia và Tứ gia."

Phúc Toàn khó chịu ra mặt, lạnh lùng: "Dù hôm nay là cha người đến đây, cũng không dám nói với bốn vương mấy câu như vậy."

Nghe được Thi Thế Luân luận về Ngạch Chân với Ngang Bang, Dận Chân mới hiểu ra. Trong tiếng Mãn, Ngạch Chân có nghĩa là kỳ chủ, còn Ngang Bang nghĩa là quản lý đại thần. Rõ là Khang Hi muốn tất cả mọi người đều hiểu, bất kỳ đều là thuộc hạ của hoàng đế, dù thân phận có cao quý như thân vương, cũng không được hưởng quyền làm kỳ chủ, mà chỉ là quản lý kỳ vụ với tư cách thần tử thay cho hoàng thượng mà thôi, cho nên khắp thiên hạ, hẳn là vương thổ, suất lĩnh thổ dân, hẳn là vương thần. Ý Thi Thế Luân muốn nói ta không phải là nô tài của Dụ Thân Vương người, mà là thần tử của hoàng thượng, cho nên ta không hỏi việc riêng, mà chỉ quan tâm đến việc công. Xem ra, Thi Thế Luân này cũng có thể coi là một chính nhân quân tử, làm theo quyết sách quân tử không theo bè đảng, không sợ đắc tội quyền quý, chỉ bằng đảm lược thế này, tất là một *năng thần*(1).

Dận Chân nhìn Dụ Thân Vương, cười: "Bá phụ, xem ra bên ngoài lời đồn không sai, chất nhi thực phục Thi Thế Luân này, khí khái như vậy, bá phụ ngài thử hẳn thế chắc cũng hài lòng?"

Dụ Thân Vương hiểu Dận Chân là tìm bậc thang cho mình đi xuống, cười miễn cưỡng: "Cũng tạm, ta không thêm chấp nhặt tên lóc chóc này, nếu không truyền ra ngoài chẳng phải mất mặt chết bốn vương sao?"

Thi Thế Luân ôm quyền: "Đa tạ vương gia, Tứ gia thông cảm, Thế Luân xin cáo từ."

Dận Chân thấy Thi Thế Luân nhắc chân định đi, vội la lên: "Thập Bát Toàn, chậm đã!"

Nói xong, Dận Chân cũng nhận ra vì cấp bách, không ngờ mình lại buột miệng gọi biệt danh của Thi Thế Luân. Cái biệt danh này lúc đầu cũng là nghe từ miệng Thế Phiêu nha, bởi vì tướng mạo Thi Thế Luân, có thể nói là ngũ hành không đầy đủ, nhiều chỗ thiếu hụt, nên mới bị những người nhiều chuyện gọi như vậy để chế nhạo. Dận Chân không khỏi đỏ mặt, Thi Thế Luân cũng thấy hơi xấu hổ, Dụ Thân Vương thậm chí còn gơ tay áo lên che miệng cười.

Thi Thế Luân ngược lại rất trấn định, quay người lại hỏi: "Tứ gia có gì chỉ giáo?"

Dận Chân trong lòng càng bội phục, người này vinh nhục đều không sợ hãi, độ lượng lại phóng khoáng lịch sự, nên càng có ý kết giao, bèn nói: "Xin lỗi, Dận Chân tuổi nhỏ không hiểu chuyện, vừa rồi không nên như thế, rất mong Văn Hiến thứ lỗi."

Thi Thế Luân vẫn rất bình thản: "Tứ gia không cần lo lắng."

Dận Chân nói: "Dụ Thân Vương với Dận Chân không phải có chủ tâm kết giao, chỉ là trước nay, Dận Chân làm bạn với lệnh đệ, nghe được rất nhiều giai thoại về Văn Hiến, lần này Văn Hiến vào kinh, may mắn được cùng Văn Hiến tương kiến, càng trò chuyện, càng thấy bội phục, quy củ của tổ tông, Dận Chân không dám vi phạm, chỉ là có cơ hội này, kính xin Văn Hiến vui lòng chỉ giáo một hai."

Thi Thế Luân thấy Dận Chân thành khẩn, cũng không có gì trái lẽ, nên không tiện cự tuyệt, hơn nữa, hoàng tử đã khiêm tốn cầu mình chỉ bảo, đó là cho mặt mũi rất lớn, thế nên không đẩy đưa nữa, trả lời: "Từ gia khách khí, nếu có cơ hội, Thế Luân tất sẽ làm hết sức."

Dận Chân được một câu này, trong lòng rất vui, hẳn biết đạo lý dục tốc tất bất đạt, ít nhất sau này mình cũng có một lý do để được luận giao thêm với Thi Thế Luân.

Bữa tối này vì Thi Thế Luân vội phải đi mà chỉ dùng qua loa cho xong.

Một thời gian sau, Dận Chân theo Khang Hi đi tuần phía nam tuần lần đầu tiên cùng thái tử, mỗi ngày đều phải đi kè kè theo Khang Hi, lúc nào cũng được dạy bảo, được Cao Sĩ Kỳ truyền thụ *tứ tử chi thư*(2), Khang Hi cũng thường kiểm tra thử việc học hành của hai vị hoàng tử, ngoài ra, Khang Hi còn thường bảo phải đọc thêm sách này sách kia để tăng thêm nhận thức rằng để vương thì phải cần cù kiên nhẫn vân vân, Dận Chân bị quay đến điên cả đầu. Cũng trong dịp này, Khang Hi truyền chỉ phục hồi chức nội đại thần cho Sách Ngạch Đồ, rút lại lệnh xử phạt Minh Châu, thái tử nghe thấy rất vui, nhưng Dận Chân lại chẳng thấy như vậy có cái gì tốt.

Đến lúc trở về, Khang Hi ưa thích Dận Chân, bèn ban cho nhật long, cho ở gần với thái tử, thái tử dù không nói gì, nhưng rất không vui. Dận Chân nhìn ra thái tử không vui, nên nhờ Đông Quý Phi nói lời từ chối giúp. Rằng các a ca khác đều không được ban thưởng, mình lại chẳng có công lao gì lớn, không nên được ban thưởng, thỉnh Khang Hi thu hồi, cũng giải quyết được băn khoăn trong lòng thái tử. Khang Hi nghe vậy lại càng thêm yêu thích Dận Chân tính tình khiêm tốn, sống lại có tình, nên sau này những khi có ban thưởng, tuy không cho đãi ngộ gì đặc biệt nữa, nhưng trong lòng lại coi trọng hẳn, nên ngoài Cố Bát Đại, còn cho thêm mấy người Trương Anh, Hùng Tứ Lý tới dạy Dận Chân học.

Còn một việc nữa khiến Dận Chân cảm nhận được Khang Hi coi trọng mình. Có một lần, Khang Hi tuần du biên giới, bởi vì nghe nói tứ a ca thân thể khó chịu liền chỉ dẫn theo thái tử với đại a ca, rồi kinh được một ngày sau lại nhận được tin Dận Chân nhiễm bệnh kiết lỵ, Khang Hi liền lập tức hạ lệnh trở về kinh thăm hỏi, suốt mười ngày liền, ngày nào cũng tới chỗ Dận Chân thăm hỏi bệnh tình, thậm chí còn bảo Thái y viện đưa y án mỗi ngày cho mình xem, đến khi Dận Chân gần như khỏi hẳn mới lại ra lệnh lên đường lần nữa. Chuyện này làm Dận Chân rất cảm động, mình là một người hiện đại, chỉ đơn giản mượn thể xác của Dận Chân mà thôi, Khang Hi đối với mình là quân vương, là người mình phải phòng bị, không thể để tình cảm trộn lẫn vào trong, thế nhưng, thân tình này của Khang Hi, làm trong lòng Dận Chân mềm đi, lại cảm thấy hơi bất an.

Cũng trong một năm này, mẹ đẻ Ô Nhã thị của Dận Chân được phong làm Đức Phi, theo Dận Chân thấy, chuyện này ít nhiều cũng là vì đạo gần đây Dận Chân *thánh quyển chính long* (3), cộng thêm Đông Quý Phi trước mặt Khang Hi cũng không ngừng góp lời, Khang Hi là người biết thời biết thế, xem như bồi thường tổn thất cho Ô Nhã thị. Ý chỉ vừa ban ra, Đông Quý Phi liền bận rộn, bởi vì chuyện này, Đông Quý Phi đặc biệt thiết yến ở cung mình đãi Ô Nhã thị. Ô Nhã thị nhìn những món ăn tinh xảo rực rỡ trên bàn, lại nhìn con mình Dận Chân kính cẩn hành lễ với mình, trong lòng vừa vui vừa buồn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Dận Chân thấy thế, vội móc khăn tay, tới bên cạnh Ô Nhã thị, nhẹ nhàng nói: "Ngạch nương, hôm nay là ngày đại hi của người, là chuyện gì làm người buồn vậy? Hay là nhi thân làm sai cái gì?"

Đông Quý Phi cũng nửa an ủi nửa trêu chọc: "Đúng đó, muội muội, Chân Nhi nói đúng, tin tức tốt như vậy, ngay cả bản cung cũng thấy mừng cho người, sao người lại khóc? Người ngoài không biết, lại tưởng tỷ tỷ ta khi dễ người."

Ô Nhã thị vội đứng dậy cúi người tạ tội: "Là nô tỳ làm cho tỷ tỷ thêm phiền toái."

Đông Quý Phi phì cười: "Mọi người đều là người một nhà, đừng nói như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?"

Ô Nhã thị thở dài: "Chân Nhi có tiền đồ, nên hoàng thượng mới ban cho danh phận phi này, nô tỳ đương nhiên rất vui, chỉ là nghĩ đến Tộ Nhi, nô tỳ thấy lo lắng."

(1) Năng thần: Bấy tôi có năng lực, tài cán

(2) Tứ tử chi thư: Còn gọi là Tứ tử thư. Là bộ sách ghi chép về ngôn hành của Khổng Tử, Tăng Tử, Tử Tư, Mạnh Tử, bao gồm bốn bộ Nho gia kinh điển là Luận Ngữ, Đại Học, Trung Dung, Mạnh Tử

(3) Thánh quyển chính long: Đúng lúc đang được thánh thượng sủng ái nhất

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tiểu lang nhà ta sắp trưởng thành (10)

Dịch giả: Vivian Nhinhhi

"Lục a ca làm sao vậy?" Đông Quý phi ân cần hỏi thăm.

"Tộ Nhi từ nhỏ đã yếu ớt, sinh bệnh liên tục, thái y ngày nào cũng vây quanh nó, năm nay đã sáu tuổi rồi, vẫn cứ cả ngày dính chặt với ấm sắc thuốc, kẻ làm mẹ như nô tỳ đây sao có thể không lo lắng chứ? Hơn nữa Tộ Nhi cũng không thông minh được như Chân Nhi, từ lúc bắt đầu đi học cũng không có tiến bộ gì lớn cả, cho nên hoàng thượng cơ hồ chưa từng liếc qua nó." Ô Nhã thị nói với giọng hơi ai oán.

Đông quý phi cũng thở dài, trong hậu cung của Khang Hi, mặc dù tần phi không nhiều lắm, nhưng cũng có đến hơn mười vị lớn nhỏ, số được nhận ân mưa móc của hoàng thượng lại càng ít, nếu như có con nối dõi thì còn có thể có chút hi vọng, nếu không sau khi hoàng thượng về trời mà không có ân chi thì chỉ có thể chuyển đến thiên cung. Bọn thái giám đều là lũ lòng dạ hiểm độc, ăn thì thịt thừa cạnh cận, cơ bản không phải cuộc sống của con người. Đối với những người có được con nối dõi thì tần hoàng đế thường khai ân, đặc biệt cho những tần phi của tiên hoàng này được chuyển ra ngoài cung ở cùng trong phủ của con mình. Với nhi tử có tiền đồ như vậy, phong vương dù chỉ là bồi lộc, bồi tử thì cũng coi như là sau này có bảo đảm. Vì thế, nào có tần phi nào không đổ mắt trông mong vào tiền đồ của nhi tử nhà mình. Như nhi tử Dận Tộ của Đức phi Ô Nhã thị kia, có nuôi sống được hay không còn chưa biết, cho dù có thể trưởng thành, nếu vẫn cứ bệnh tật như thế thì chắc chắn không được Khang Hi yêu thích, nếu không thể được phân phủ chuyển ra ngoài sống thì cũng sẽ không sống tốt được. Khó trách Ô Nhã thị thương cảm như thế.

Đông quý phi là người thiện tâm, điều mà bà không nhìn nhất chính là cảnh người khác chịu khổ sở, bèn nói: "Hảo muội muội, đừng lo lắng quá, chưa nói Dận Tộ nhất định cát nhân thiện tướng, dần dần chắc chắn sẽ khỏe lên, ngay cả Chân Nhi kia, nó cũng chui từ trong bụng muội ra, mặc dù nuôi trong cung của ta, nhưng trước sau vẫn là nhi tử của muội. Nó có tiền đồ, muội cũng có mặt mũi, tất nhiên ngay cả hoàng thượng cũng nhớ kỹ điều ấy. Mới mấy năm, muội đã từ cung nhân tấn đến hàng phi, tần phi của cả hoàng cung này, còn ai so được với muội? Còn không phải vì những năm nay muội muội tận tâm phụng dưỡng hoàng thượng, cộng thêm Dận Chân lại được lòng thánh quyến sao? Sau này, Chân Nhi của chúng ta nhất định sẽ phong vương, nếu nó dám không nuôi muội, ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý!"

Ô Nhã thị nhoen miệng cười: "Chân Nhi có ngày hôm nay, còn không phải là nhờ tỷ tỷ có cách dạy bảo sao? Nô tỳ nào dám trông cậy vào phúc phận này chứ?"

Dận Chân cũng có chút ngạc nhiên, trong ấn tượng của hắn, Ô Nhã thị kia vẫn là một phụ nữ trẻ nhút nhát e lệ, luôn luôn mang vẻ ngượng ngùng, thế nhưng giờ phút này theo lời của nàng, rõ ràng là câu nào câu ấy đều có tâm tư cả, không chỗ nào là không lộ ra tâm cơ, hắn đánh giá qua Ô Nhã thị một chút, mặc dù trên mặt nàng ta vẫn còn có chút u buồn, nhưng vẻ vui mừng đã hiện lên trên khóe miệng. Trong lòng Dận Chân không khỏi than thở, hoàn cảnh lại có thể khiến con người ta thay đổi nhiều như thế đấy.

Bữa cơm này Dận Chân thấy rất không thoải mái, ở đây có một mẹ nuôi một mẹ ruột, lãnh đạm với ai cũng không được, trong suốt một canh giờ này, Dận Chân vẫn không dám im lặng, cuối cùng thuận lời hoàn thành nhiệm vụ. Dận Chân cũng mệt đến ngất ngư, cảm thấy mình có lẽ nên ra ngoài lánh nạn một chút, liền thỉnh cầu Đông quý phi cho đến phủ Dụ Thân Vương. Đông quý phi không phản đối, chỉ nhắc nhở Dận Chân dẫn theo mấy thị vệ cùng thái giám bên người.

Dận Chân chỉ dẫn theo thị vệ nhị đẳng Ngạc Luân Đại, còn có vị suất giao thủ đã cứu ở Khách Nhĩ Khách Mông Cổ, sau khi thương thế đã lành được Khang Hi thân phong là tam đẳng hà - Ba Đặc Nhĩ để bảo vệ mình, thái giám Tần Thuận cũng vui vẻ theo cùng, một đoàn người cứ thế đi ra khỏi hoàng cung.

Vừa mới đi đến gần Bắc Quán, đã nghe thấy tiếng huyền áo ồn ào, Dận Chân thấy một đám người phía trước, chặn hết cả đường đi thì không khỏi nhíu mày. Tần Thuận giục ngựa đi về phía trước hai bước, nhìn qua một lượt rồi quay lại bẩm báo Dận Chân: "Chủ tử, chúng ta đi đường khác đi, phía trước hình như đã xảy ra chuyện rồi."

Dận Chân còn không trả lời thì Ngạc Luân Đại đã cướp lời: "Chuyện này có gì phải sợ? Có ta với Ba Đặc Nhĩ bảo vệ tứ gia đó thôi! Chẳng lẽ mấy người bọn ta đều là kẻ ăn chay sao? Mấy tên thái giám các người, phía dưới đã không có, chẳng lẽ gan cũng bị cắt bég rồi à?"

Tần Thuận nghe xong, mặt mũi lập tức đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai, lại không dám đấu võ mồm với Ngạc Luân Đại, đành phải "ha ha" cười khan hai tiếng: "Ngạc đại gia chuyện gia lấy bọn nô tài ra trêu chọc làm vui!"

Ngạc Luân Đại cười ha ha, quay đầu nói với Dận Chân: "Tứ gia, chúng ta đi xem nào nhiệt một phen nhé, được không?"

Dận Chân đã bị chọc cho lòng dạ ngứa ngáy, khẽ gật đầu, mấy người liền xuống ngựa, đi về phía đám đông. Ba Đặc Nhĩ mặc dù đã vào kinh gần một năm, tiếng Hán vẫn không nói được lưu loát lắm, hắn một tay nắm chặt cán đao, lại nói với vốn tiếng Hán gượng gạo của mình: "Tứ gia, phải cẩn thận, Ba Đặc Nhĩ bảo vệ ngài, đi trước."

Dận Chân cười cười, học giọng của Ba Đặc Nhĩ nói: "Được, Ba Đặc Nhĩ, đi trước."

Mấy người bảo vệ xung quanh Dận Chân, len vào trong đám người. Dận Chân nhìn tình huống bên trong mà không khỏi cả kinh.

Mấy người đàn ông mặc áo da Mông Cổ, cầm loan đao đang vây đánh một người trung niên, người nọ bị đánh bay mũ, áo choàng bị xé rách toí tả dính bê bết bùn đất và máu tươi, tay ôm đầu, co ro trên mặt đất. Những người chung quanh, có vài người lên tiếng hò reo ồn ào, cũng có vài người tỏ vẻ không đành lòng, nhưng lại sợ những người Mông Cổ gây chuyện trút giận lên mình nên cũng không dám lên tiếng. Hai đầu lông mày của Dận Chân lại nhíu chặt hơn. Nhấn nhỏ giọng bảo Tần Thuận đi hỏi đầu đuôi sự tình. Tần Thuận kéo một người bên cạnh nhỏ giọng hỏi thăm một lát rồi đến bên Dận Chân kể sất vào tai: "Chủ tử, là đám người Mông Cổ này gây chuyện. Người bị đánh kia là một thương nhân bán trang sức, còn thuộc Chính Bạch Kỳ ta, tên là Vương Chính Dân. Người Mông Cổ nói muốn mua trang sức của y, Vương Chính Dân cho bọn họ xem, bọn họ thấy thích muốn lấy nhưng không giao bạc ra, còn nói hàng của Vương Chính Dân là giả, đây không phải là bọn chuyên lừa bịp sao? Hai bên bắt đầu tranh giành, người Mông Cổ lập tức động thủ."

Dận Chân còn đang do dự xem có nên ra tay hay không thì đã thấy Ba Đặc Nhĩ mặt mũi tái nhợt, hai mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn vào mấy kẻ đang động thủ. Nội tâm Dận Chân không khỏi rung lên, hỏi: "Ba Đặc Nhĩ, sao thế?"

Môi Ba Đặc Nhĩ mím chặt lại thành một đường: "Những người Mông Cổ này, ta nhận ra, bọn họ là bộ hạ của Cát Nhĩ Đan đấy, người kia, người cao to kia, đầu lĩnh đấy, là nhi tử của đại cát Ba Đồ Nhĩ dưới trướng Cát Nhĩ Đan, gọi là Y Đặc Mộc Căn, trên thảo nguyên, là vô lại nhất!"

Dận Chân nghe vậy thì cả kinh, việc này thế mà còn liên lụy đến Cát Nhĩ Đan, xử lý như thế nào mới phải đây?

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có một thiếu niên tuổi tương tự như Dận Chân, y chỉ vào những người Mông Cổ kia quát to một tiếng: "Dừng tay!"

Đám người Mông Cổ nghe được câu này thì không khỏi sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn xem ai to gan như vậy, không ngờ lại thấy đó chỉ là một đứa trẻ, bọn chúng liền cười ha hả rất can quấy, nhất là tên Y Đặc Mộc Căn kia, tiếng cười vang nhất.

Dận Chân cũng làm thủ thế, để cho Ba Đặc Nhĩ và Ngạc Luân Đại đợi lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Phiền toái (1)

Dịch giả: gaygiouxuong

Biên: Vivian Nhinhi

Y Đặc Mộc Căn liếc nhìn thoáng qua thằng bé kia rồi lại cười sằng sặc một lúc, nói: "Thằng nhãi miệng còn hôi sữa nhà nguoi, còn không cao lớn bằng nhà đứa trẻ mới đẻ trên thảo nguyên của ta, vậy mà dám hò hét lung tung trước mặt ta?" Mấy người Mông Cổ bên cạnh cũng hòa theo cười hô hô.

Nhìn thiếu niên choai choai, đội một cái mũ quả dưa, mặc áo chần hai lớp bằng da màu xanh, khoác áo Ba Đồ Lỗ, da dê vẫn còn một lớp lông tơ màu trắng phơn phớt, có thể đoán ra được cũng là dòng con em quan lại. Có lẽ bình thường chưa già bao giờ chịu thiệt như thế này, lập tức tức mặt đỏ bừng lên vì tức giận. Bên cạnh gã, một tên có vẻ là tùy tùng thân tín, quát ầm lên: "Đám Mông Cổ các nguoi rồi việc thật! Có biết đây là nơi nào không? Nơi đây dưới chân thiên tử, thuộc phạm vi hoàng thành, ai cho phép các nguoi làm cản giương oai như thế? Không có vương pháp hay sao?"

Y Đặc Mộc Căn nhếch mép khinh miệt, đáp: "Vương pháp? Nguoi biết chúng ta là ai không? Chúng ta là dũng sĩ của Bác Thạc Khắc Đồ Hãn, chúng ta chỉ tuân theo mệnh lệnh của Cát Nhĩ Đan vĩ đại. Vừa rồi, tên cầu nô tài kia muốn lừa tiền ta, đã bị chúng ta trừng phạt ngay tại chỗ rồi, hấn đáng chết. Nguoi tính là cái thá gì? Đòi quản đến việc của chúng ta? Kể cả là hoàng đế Đại Thanh các nguoi cũng còn chẳng thể làm gì bọn ta, chẳng phải ngoan ngoãn phong tước Thân vương cho Bác Thạc Khắc Đồ Hãn hay sao?"

Tên tùy tùng thân tín nghe thấy thế, gương mặt thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng. Nhưng khi nhìn sang Thiếu chủ từ chính mình đang tái nhợt mặt mày, y vẫn phải cố can rằng nói tiếp: "Lão gia nhà chúng ta là Tuần thành Ngự Sử của kinh thành, hiện đang cai quản trị an của *Từ Cửu thành* (1) này. Đây là thiếu chủ từ nhà ta, làm sao lại không quản được các nguoi?" Nói tới đây, khí thế đã yếu đi rất nhiều.

Thiếu niên kia hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Ta không cần biết nguoi là thủ hạ của Hãn nào! Khi đã bước chân vào khu vực kinh thành này, phải biết tuân thủ pháp luật. Các nguoi đánh người kia thành như vậy, là có tội!"

Dận Chân đứng xem, sinh ra hảo cảm đối với gã thiếu niên này. Hấn kéo Tần Thuận lại, giật ngọc bội bạch ngọc tơ vàng được Khang Hi ban thưởng đang đeo trên người xuống, đưa cho Tần Thuận để làm tín vật, bảo gã nhanh chóng cưỡi ngựa tới Nha môn Đô đốc Cửu thành ở gần đó điều binh tới cứu viện. Hấn có dự cảm, kế tiếp tất yếu sẽ xảy ra một chút phiền toái.

Quả nhiên, khi nghe thấy cách nói của tên tùy tùng thân tín và gã thiếu niên vẫn luôn cứng rắn không một chút nhượng bộ, Y Đặc Mộc Căn hung ác trợn mắt nhìn thiếu niên kia, chửi: "Ngự sử Tuần thành chó má gì, chẳng phải chỉ là con chó canh phố hay sao! Hôm nay ta không chỉ muốn đánh nguoi, ta còn muốn giết nguoi nữa, nguoi có thể làm gì ta?" Nói xong, y đá thẳng vào giữa ngực Vương Chính Dân đang nằm trên mặt đất một cú, khiến thân thể người này văng đi hơn cả trượng. Vương Chính Dân hét thảm một tiếng, miệng mũi ộc ra máu tươi, nhìn có vẻ không còn sống được nữa. Người đứng xem ở xung quanh, đồng loạt xì xào bàn tán: "Không hay rồi, tai nạn chết người rồi!" "Nguy rồi, hình như người nọ không xong!"

Khi nhìn thấy gương mặt hung ác của Y Đặc Mộc Căn, Dận Chân đã cảm giác sự việc không ổn, đang định sai Ba Đặc Nhĩ tiến lên ngăn cản thì đã không còn kịp nữa rồi. Đến lúc này, con giận bùng lên trong ngực, Dận Chân gầm gọng quát: "Ngạc Luân Đại, Ba Đặc Nhĩ, chẳng lẽ các nguoi muốn chủ từ mình phải đích thân ra trận hay sao?"

Ngạc Luân Đại và Ba Đặc Nhĩ đã không thể kìm nén được nữa, lập tức nhảy vào vòng. Ngạc Luân Đại hét lớn: "Đám cường đồ giết người các nguoi,

xem ra hôm nay ông đây không ra tay, các người cũng không biết Mã vương gia có mấy con mắt."

Ba Đặc Nhĩ chẳng thèm nói một lời, nhắm thẳng vào Y Đặc Mộc Căn mà lao tới.

Lúc đầu, khi thấy bên cạnh lại có người vọt tới phía mình, Y Đặc Mộc Căn lập tức giật mình. Nhưng khi nhìn lại, gã không nhận được phá ra cười hô hố, dùng tiếng Mông Cổ nói: "Ta còn tưởng lại là một kẻ không sợ chết nào nữa. Hóa ra là tên nô lệ vô dụng nhà người. Thế nào? Có muốn ta tháo nốt cánh tay còn lại của người xuống nốt không? Những người Mãn Châu này, sao lại thu lưu cái loại người bất lực như người vậy. Trước kia, trong bộ tộc, người chính là một con lợn ti tiện, chẳng khác gì bà mẹ mù mắt của người cả."

Ba Đặc Nhĩ vẫn không nói năng gì, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Y Đặc Mộc Căn. Y Đặc Mộc Căn vẫn không biết điều, miệng vẫn tiếp tục mắng chửi độc địa.

Chợt nghe Ba Nhĩ Đặc rống lên một tiếng rồi vọt tới như một tia tia chớp, tay trái thuận thế chụp thẳng vào cổ Y Đặc Mộc Căn, còn tay phải thì đâm vào cạnh sườn. Y Đặc Mộc Căn quả thực cũng không hoàn toàn là bị thịt, xem tình hình chắc cũng luyện qua vài ngón nghề. Nhận thấy tình hình không đúng, y vội vuron tay ra chặn, nhưng không ngờ tay trái Ba Nhĩ Đặc chỉ là hư chiêu. Chợt thấy tay trái Ba Nhĩ Đặc tay trái chuyển hướng một cái là đã bấu chặt vào xương quai xanh bên phải của Y Đặc Mộc Căn. Gã bấu chặt ngón tay một cái, chợt nghe tiếng "Răng rắc" thanh thúy vang lên, tay phải của Y Đặc Mộc Căn lập tức không còn cử động được nữa, khiến thẳng này đau đến mức méo mó mặt mày. Sau đó, Ba Đặc Nhĩ nhấc cả người Y Đặc Mộc Căn lên như điều hâu cấp gà con, bấu tay vào cổ họng của y, to tiếng hỏi: "Người nói xem giờ ai mới là lợn?"

Mấy người Mông Cổ còn lại, khi nhìn thấy thế, đồng loạt rút yêu đao ra, xông tới. Đến lúc này, Dận Chân cũng nhảy vào trong vòng, quát: "Lui ra, hoàng tử thứ tư của hoàng đế Đại Thanh Ung Bối Tử Dận Chân ở đây, ai dám vô lễ?"

Ngạc Luân Đại thấy Dận Chân đã công khai thân thế, lập tức rút soạt đao ra khỏi vỏ, ngăn trước người hắn.

Y Đặc Mộc Căn lơ lửng giữa không trung vẫn chưa biết thân biết phận một chút nào, ngoác mồm dùng tiếng Mông Cổ hét lớn: "Đừng nghe thằng ranh con này nói láo, giết bọn chúng đi!"

Ba Đặc Nhĩ thấy đám người Mông Cổ kia lại xông tới, trong lòng lo lắng đến sự an toàn của Dận Chân, lập tức tăng lực ngón tay, bóp Y Đặc Mộc Căn đau đến mức hai mắt trắng dã, một lời cũng không nói ra được. Máy người Mông Cổ còn đang có vẻ lưỡng lự thì đúng lúc này, một đội nhân mã đuổi tới, người cầm đầu chính là Đô đốc Cửu môn Bộ quân Tuần bổ, Phó thống lĩnh Tiên Phong Doanh Tang Đô A. Kẻ này, Dận Chân đã quá quen thuộc, là cháu trai đằng ngoại của Giản Thân vương Lạt Bố, con trai của người đứng đầu Chính Bạch Kỳ, là kẻ thường xuyên đi theo đằng sau Dụ Thân Vương hết ăn lại uống, lúc nào cũng có thể nhìn thấy mặt trong phủ Dụ Thân Vương.

Mọi người xúm lại xem, vừa thấy quan binh đến, vội vàng chạy tan tác như chim vỡ tổ. Tang Đô A vừa mới đến gần, chợt nhìn thấy Dận Chân mang vẻ mặt nghiêm trọng đứng thẳng ở giữa, vội vàng lặn xuống ngựa, hành lễ chào đúng tiêu chuẩn*, nói: "Nô tài đến chậm, Tứ gia ngài phải sợ hãi."

*Kiểu lễ chào thời nhà Thanh: Khụy gối trái, tay phải buông thõng, lưng hơi cúi, mặt nhìn xuống đất.

Bình thường Dận Chân luôn cọt nhả với Tang Đô A, lần này thấy hắn ăn nói nghiêm túc, lập tức bảo: "Trước tiên bắt mấy kẻ giết người làm loạn lại đã!"

Tang Đô A không dám coi thường, lập tức vung tay lên, một đám lính đồng loạt xông lên. Máy người Mông Cổ tuy dũng mãnh hơn người, nhưng vẫn không đấu lại đám binh lính bên đối phương đông hơn nhiều. Hơn nữa, vì toàn là hộ vệ của Kinh đô và vùng lân cận đã lâu, công phu đám binh lính đều không kém. Chỉ trong nháy mắt, đám người Mông Cổ đều bị trói chặt như bánh tét, kể cả cái tên Y Đặc Mộc Căn.

Đến lúc này, gương mặt Dận Chân mới có nét vui vẻ. Nhìn thấy Tang Đô A, hắn hài hước bảo: "Đại Đô Thống của ta ơi, giờ có thể đưa công trạng vĩ đại này tới chỗ Hoàng bá phụ ta mà lấy thưởng!"

Tang Đô A cười khan một tiếng, đáp: "Tứ gia tốt của tôi, đừng lấy nô tài ta ra làm trò vui, nếu để cho Dụ Thân Vương biết được việc này, ngài ấy không lột da nô tài ra hay sao? Thiếu chút nữa khiến cho Tứ gia ngài gặp phải nguy hiểm ở chỗ này, làm nô tài sợ hết hồn!"

Dận Chân xua tay, vui vẻ nói: "Nói gì thế? Người nhìn coi, Ngạc Luân Đại và Ba Đặc Nhĩ ở bên cạnh ta đây đều là dũng sĩ Mãn Châu ta, lại nói nữa, ta chẳng phải không có chuyện gì hay sao?" Tang Đô A cũng đành phải cười làm lành theo.

(1) Tứ Cửu thành là một tên gọi khác của thành Bắc Kinh. Tứ Cửu là chỉ bốn cửa thành của hoàng thành và chín cửa thành của nội thành.

Bốn cửa hoàng thành là Thiên An Môn, Địa An Môn, Tây An Môn, Đông An Môn.

Chín cửa nội thành gồm: Chính Dương Môn, Tuyên Vũ Môn, Triều Dương Môn, Phụ Thành Môn, Đông Trực Môn, Tây Trực Môn, An Định Môn, Đức Thắng Môn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Phiên toái (2)

Dịch giả: gaygiouxuong

Biên: Vivian Nhinhhi

Vừa lúc đó, nhìn thấy thiếu niên vừa rồi trượng nghĩa ra tay, đã đi tới cạnh Vương Chính Dân xem xét tình trạng thương tích, Dận Chân vội bước lại gần. Bỗng thấy thiếu niên đó nhũn mày, sau đó rút từ trong ngực áo ra một tấm khăn mùi xoa phủ lên mặt Vương Chính Dân. Đến lúc này, Dận Chân mới biết Vương Chính Dân bị thương quá nặng không cứu chữa được nữa rồi, lập tức lửa giận xộc thẳng lên não.

Tang Đồ A xử lý xong những người Mông Cổ kia, đi đến bên cạnh Dận Chân, khom người xin chỉ thị: "Thỉnh Tứ gia dạy cho biết. Đám phạm nhân này nên xử trí như thế nào?"

Dận Chân thân nhiên nói: "Người là người phụ trách trị an Kinh đô và vùng lân cận, người cho rằng nên làm như thế nào?" Tang Đồ A ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: "Hồi bẩm Tứ gia, nô tài cho rằng, nếu đã có liên quan tới bộ lạc Ca Lỗ Đặc Mông Cổ, việc này thực sự không thể xử lý qua loa. Lý Phiên Viện là nha môn công chính, lại phụ trách những việc như thế này, chỉ bằng đưa qua bên đó. Tứ gia nghĩ sao?"

Dận Chân bảo: "Cũng được. Việc này xem ra còn phải báo cáo cho Hoàng Thượng, chờ ngài hạ ý chỉ, rồi mới quyết định sau." Nói xong, hần thoáng liếc qua Y Đặc Mộc Căn vẫn còn đang gầy dựa, nói cứ như chỉ cho mình nghe: "Cái đồ hung tàn không có vương pháp này, làm bị thương dân Mãn ta, làm nhục Hoàng Thượng, quả thực đáng giận!" Tang Đồ A hiểu ý gật đầu, lập tức thì thào nói một câu: "Nô tài đã hiểu rồi." Sau đó, y lớn tiếng bảo đám lính bên cạnh: "Các huynh đệ, các vị phải 'Khoản đãi' nồng hậu những vị đại gia Mông Cổ này đấy nhé." Đám binh dạ ran, lập tức vận dụng ám kinh vào chân tay, tàn nhẫn ra đòn vào dưới mạn sườn và phần bụng dưới của mấy tên Mông Cổ, nhất là Y Đặc Mộc Căn, riêng y bị hành hạ đau đớn mức gặp người lại như tôm luộc, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa.

Dù Dận Chân nhìn chằm chằm vào vị thiếu niên đó một lúc, nhưng gã dường như vẫn đang miên man suy nghĩ về những gì vừa xảy ra, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì. Đến khi Dận Chân vỗ vào đầu vai, gã mới giật mình tỉnh táo lại rồi lập tức lật đật cúi người quỳ xuống. Dận Chân hỏi: "Vừa rồi nghe vị tùy tùng thân tín của người nói, hình như phụ thân người là Ngự Sử Tuần thành?" Thấy Dận Chân nhắc đến cha mình, thiếu niên vội vàng gật đầu, trả lời: "Đúng vậy. Cha nô tài vừa mới thăng chức từ Ngự Sử Hà Nam đạo thành Ngự Sử Tuần thành hồi đầu năm." Dận Chân thấy thiếu niên ứng đối tron tru, trong lòng chợt sinh ra thêm vài phần yêu thích, bèn hỏi tiếp: "Nghe giọng điệu vừa rồi của người, hình như người là người Bát Kỳ?" Thiếu niên đáp: "Một nhà nô tài là Hán quân Chính Lam Kỳ." Dận Chân "a" một tiếng, gật đầu, hỏi tiếp: "Có thể báo lên tên của người không?" Thiếu niên cười tươi tắn, trả lời: "Hồi Tứ gia, nô tài tên *Niên Canh Nghiêu* (*)." Vừa nghe thấy Dận Chân đã âm thầm giật mình. Không ngờ lại có cuộc gặp gỡ bất ngờ với vị "Niên Đại tướng quân" tương lai khiến cho hần gần như trở tay không kịp. Trong lòng rối như mớ bòng bong, trong khoảnh khắc Dận Chân thực sự không biết nên nói gì mới tốt, chỉ biết nhìn chằm chằm vào Niên Canh Nghiêu quan sát kỹ lưỡng. Niên Canh Nghiêu vẫn điềm nhiên như thường, nghênh đón ánh mắt dò xét, không có vẻ gì là sợ hãi một chút nào. Rất lâu sau, Dận Chân nhoen miệng cười, nói: "Hay cho một Niên Canh Nghiêu, lá gan không nhỏ nha?" Niên Canh Nghiêu không biết Dận Chân muốn nói gì, nên không vội trả lời ngay, mà chỉ tỏ vẻ nghiêm trang nhìn Dận Chân. Dận Chân nói tiếp: "Người dừng cảm đứng ra bên vực lẽ phải, tuy anh dũng, nhưng nếu là những tên lỗ mãng này thực sự vậy lại tấn công, vậy người sẽ làm thế nào?" Niên Canh Nghiêu điềm tĩnh như thường, đáp: "Nơi đây dưới chân thiên tử, sao có thể cho phép hạng côn đồ giương oai? Hơn nữa nô tài đã phòng bị sẵn rồi, lúc nào cũng dẫn theo hai tùy tùng thân tín ở sát bên cạnh. Một trong hai người đã được nô tài phái tới Nha môn Tuần phòng để điều binh, chỉ là không theo kịp phản ứng thần tốc của Tứ gia mà thôi." Dận Chân khẽ gật đầu, mỉm cười khen: "Có gan có kiến thức, không hổ là thiếu niên anh hùng!" Niên Canh Nghiêu lập tức đỏ ửng hết cả mặt mày, ngượng ngừng nói: "Tứ gia giễu cợt nô tài rồi!"

Sau khi bắt chuyện với Niên Canh Nghiêu và tùy tùng thân tín của gã một lúc, Dận Chân mới biết được, cha Niên Canh Nghiêu, Niên Hà Linh đảm nhiệm chức Ngự sử Hà Nam đạo có thể coi là thanh liêm, mực thước. Trong đợt khảo sát vừa rồi, lão đã trở hết tài năng, đáng lẽ ra đã được điều ngay lên Kinh nhậm chức cao hơn, nhưng là vì thuộc Quân Hán kỳ, lại còn là một trong Hạ ngũ kỳ, hơn nữa còn không tìm được chỗ dựa, cũng chẳng có bạc vàng mà lót đường tới chỗ Minh Châu, cuối cùng chỉ được điều đến nhậm chức Ngự Sử Tuần thành vô tích sự, một chức quan Thất phẩm thấp bé trong quan trường không hơn không kém. Niên Hà Linh chán nản với con đường làm quan của chính mình, bởi vậy bèn ký thác toàn bộ hi vọng vào hai đứa con trai là Niên Hi Nghiêu và Niên Canh Nghiêu. Hai anh em, sáu tuổi học xong vỡ lòng, Hi Nghiêu đã trúng tú tài, Canh Nghiêu thì sắp tham gia thi vào học viện.

Dận Chân buộc phải than thở một phen. Minh Châu là Thượng thư bộ Lại, lẽ ra nên tuyển người có tài thực sự cho triều đình, không ngờ lại lén lút mua quan bán tước ngông cuồng đến như thế. Nhưng Minh Châu lại hợp với Đại a ca, hần thực sự không tiện bình luận bất cứ câu gì, vì vậy đưa cho Niên Canh Nghiêu túi thơm trên người, bảo gã ba ngày sau tới phủ Dụ Thân Vương gặp gỡ. Niên Canh Nghiêu mừng rỡ, có thể nương vào hoàng tử đương triều, đối với toàn gia gã, có thể nói chẳng khác gì một cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Sau khi vội vã chia tay với Niên Canh Nghiêu, Dận Chân không tới phủ Dụ Thân Vương nữa, mà quay luôn về cung, đi thẳng tới Thượng thư phòng.

Ngay cửa Thượng thư phòng dựng phải Lý Đức Toàn, hần được thông báo cho biết, Khang Hi đang cùng với mấy người Sách Ngạch Đồ, Minh Châu, Cao Sĩ Kỳ, Đông Quốc Duy, Hùng Tử Lý đang nghị sự đại thần trong Thư phòng. Dận Chân đành lặng lẽ quỳ ngoài cửa chờ Khang Hi truyền vào gặp.

Sau một lúc lâu, chợt nghe được bên trong vọng ra tiếng Khang Hi: "Truyền Dận Chân vào!" Dận Chân chỉnh đốn lại áo bào, sửa sang lại thắt lưng áo rồi đi theo Lý Đức Toàn vào Thượng thư phòng, thỉnh an Khang Hi, lại hành lễ tượng trưng với Hùng Tử Lý (Hùng Tử Lý là Tổng sư phụ nam Thư phòng). Gần đây, Khang Hi rất coi trọng vấn đề cấp bậc lễ nghĩa, suốt ngày phê bình tật xấu này của các hoàng tử, cho nên Dận Chân phải làm cho đủ lễ.

Khang Hi cau mày, hỏi: "Giờ này, người không đi luyện cỡi ngựa bắn cung, đến Thư phòng làm gì? Nơi đây chẳng lẽ là chỗ dạo chơi hay sao?"

Thấy Khang Hi nổi giận vì mình, Dận Chân vẫn không vội giải thích, trước tiên dập đầu thỉnh tội, sau đó mới nói: "Nhi thần đứng ra đi tội phù Dụ Thân Vương học tập súng đạn với hoàng bá phụ, không ngờ trên đường gặp cuồng đồ hành hung." Tiếp đó kể lại hai năm rưỡi mười những gì xảy ra ở khu Bắc Quán cho Khang Hi nghe.

Sau khi Khang Hi nghe xong, gương mặt tỏ ra đăm chiêu, nửa cười nửa không hỏi dò: "Chư vị thấy thế nào? Nên xử lý mấy người Mông Cổ đó thế nào?"

Đông Quốc Duy mới gia nhập Thư phòng không lâu, không kìm giữ được thái độ thản nhiên như mấy vị còn lại, tranh nói trước: "Nô tài cho rằng, dù Cát Nhĩ Đan lấn lướt Đại Thanh ta, triều đình vẫn phong tước Vương, đã đủ chứng minh lòng khoan dung của Hoàng Thượng. Nhưng kẻ này lại năm lần bảy lượt khiêu khích, còn tự phong cho mình là Bắc Thạc Khắc Đồ Hãn, đã thế còn thượng tấu triều đình yêu cầu cấm dân vùng biên ta nhập cảnh vào đất của mình để tiến hành mậu dịch, không có lòng thần phục rõ ràng rành. Lần này, người của kẻ này dám ngang tàng gây loạn ở kinh đô và vùng lân cận. Nếu như không nghiêm trị, làm sao có thể thể hiện rõ ra được oai phong của Thiên Triều ta?"

Sách Ngạch Đồ vẫn luôn không vừa mắt với Đông Quốc Duy. Tự cho rằng ông chỉ nhờ vào nguyên nhân có quan hệ thông gia mới được tấn phong làm đại thần, lần này lại tranh nêu ý kiến trước mọi người, thật sự không ra thế thống gì, thành ra có ý định mỉa mai ông, vì vậy ông ta bèn nói: "Hoàng Thượng, theo ngu ý của nô tài, việc này phải xử lý thận trọng. Hai ngày trước, nô tài đã xem qua tấu của Lý Phiên Viện, tên Y Đặc Mộc Căn đó là phó sứ tiến cống triều đình lần này của Cát Nhĩ Đan. Nếu thật sự xử tội, e rằng bên phía Cát Nhĩ Đan sẽ nổi loạn. Triều đình vừa mới thu phục Đài Loan không lâu, phía nam có nhiều việc cần xử lý, trong quốc khố lại đang thiếu bạc, bên cạnh đó, như vừa mới nghị sự, Nga vẫn luôn quan sát hướng đi của quân ta. Nếu như Tây Bắc lại nổi lên chiến loạn, quân ta điều về phía tây, nhiều khả năng La Sát sẽ thừa cơ quấy rối. Đến lúc đó, phải làm thế nào cho đúng đây?"

Minh Châu, lúc này đang kiêm nhiệm cả Thượng thư Binh Bộ, cười gằn một tiếng nói: "Sách tướng, Cát Nhĩ Đan chẳng qua chỉ là loài lang chồn, làm sao có thể đánh đồng với quân Bát kỳ như hổ như sói của ta? Hoàn toàn không cần điều quân đồn trú Đông Bắc, chỉ cần dùng một nhánh quân Lục doanh ở Thiểm Cam để đối phó vậy là đã đủ rồi."

Hùng Tứ Lý là văn thần, lại là quan viên người Hán. Thấy mấy vị hoàng thân Mãn Châu tranh cãi đến trời long đất lở, lão nín lặng không nói năng gì, chỉ đứng ngoài cuộc quan sát xem thế nào.

Thấy Cao Sĩ Kỳ có vẻ như đã nghĩ ra điều gì đó, Khang Hi bèn hỏi: "Giang Thôn, cách nhìn nhận của ngươi thế nào?"

Vì trước đó đã từng có lần thảo luận với Khang Hi về việc Cát Nhĩ Đan, cho nên Cao Sĩ Kỳ đã nắm được ý của ông, đáp lại luôn: "Thần cho rằng, việc này đơn giản."

Khang Hi mỉm cười, bảo: "Giờ ngươi đã là quan to nhất phẩm, nhưng vẫn giữ nguyên cách nói lúc nào cũng dọa người khác sợ chết khiếp thế này. Tốt, vậy nói thử coi chuyện này tại sao lại đơn giản? Nói không đúng, trăm chắc chắn sẽ không tha cho ngươi."

Tò vẻ như đã biết trước, Cao Sĩ Kỳ nói: "Thần tuân chỉ! Chỉ tóm lại có một câu: 'Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân'."

Sách Ngạch Đồ lập tức tức giận ra mặt, tâu: "Nô tài thỉnh hoàng thượng trị Cao Sĩ Kỳ tội đại bất kính. Trong thượng thư phòng ngày hôm nay, từ hoàng thượng cho đến mấy vị đại thần chúng thần có mặt ở đây, có người nào không biết rõ pháp luật Đại Thanh đâu, luật lệ kia có ai mà chẳng biết, nhưng nói thì dễ làm thì khó. Hành động lần này của Cao Sĩ Kỳ không tránh khỏi hiềm nghi cố ý lờn thiên hạ."

Cao Sĩ Kỳ bị trách móc nhưng mặt vẫn không đổi sắc, chỉ nhìn vào mũi Khang Hi.

Khang Hi xua tay, nói: "Cao Sĩ Kỳ, ngươi nói cho rõ ràng ra một chút. Nếu không, ngươi cũng thấy đấy, Sách Ngạch Đồ là người đầu tiên muốn vạch tội ngươi."

Cao Sĩ Kỳ bình chân như vại, đáp: "Pháp luật là gốc rễ của triều đình vững mạnh, không vì tư mà phế bỏ, cũng không thể vì tình thế mà ngoắt ngoéo. Nếu không triều đình dựa vào cái gì để cai quản dân chúng, dựa vào cái gì bàn luận công bằng? Điều thứ nhất, Cát Nhĩ Đan vạch rõ biên giới phân chia đất đai, ý đồ không gì khác ngoài thăm dò phản ứng của hoàng thượng và triều đình, ta lui hán tất tiến. Nếu phóng thích những kẻ hung đồ kia, Cát Nhĩ Đan tất cho rằng hoàng thượng là người dễ bắt nạt, sẽ lần tới làm ra hành động nghiêm trọng hơn; Đây là điều thứ hai. Điều thứ ba, việc này vừa xảy ra xong, toàn bộ Phiên vương các bộ lạc Mông Cổ đều giống mắt nhìn xem hoàng thượng xử lý như thế nào. Nếu như không tiến hành trừng trị, làm sao trấn áp được các phiên vương khác? Vậy có lẽ lại có thêm một Cát Nhĩ Đan nữa chưa biết chừng."

Khang Hi lập tức gật đầu tán thành, nói: "Đúng là như vậy. Cao Sĩ Kỳ, ngươi viết chỉ."

Cao Sĩ Kỳ vội vàng bước tới trước án, trái cuộn vải lụa vàng ra, cầm sẵn bút chờ Khang Hi hạ chỉ. Khang Hi suy nghĩ một lát rồi đọc: "Kẻ cầm đầu vụ giết người, Y Đặc Mộc Căn bị phán tội chém đầu. Các tông phạm còn lại, chuyển sang nha môn quan lại thẩm tra xử lý, sau đó xử theo luật Đại Thanh."

Lại nói tiếp: "Lại phát một đạo minh chiếu cho Cát Nhĩ Đan và tất cả phiên vương các bộ lạc, bồi lạc, đài cát và Thổ ty Vân Nam: 'Nay người chánh sứ tiến cống của ngươi, không cai quản chặt tùy tùng, để mặc nhiều loạn gây hại, bởi thế hành hung chết dân kinh sư, phải gánh trách nhiệm tương ứng vậy. Trước tội tranh giành đất đai của các ngươi không đáng kể, trăm biết nhưng có lòng khoan dung. Chính vì nhân nhượng ngươi thuận theo Thiên Triều, nhiều lần khoan dung, nhiều lần hiểu dụ, không ngờ các ngươi lại hoàn toàn không biết điều, hành hung gây hậu quả chết người trong nội địa. Nếu không đền tội theo luật pháp, ngày sau nhất định sẽ dần dần càng phóng túng, gây ra họa lớn dù có đánh dẹp cũng không thể bình định. Hung thủ cầm đầu vụ hành hung gây ra án mạng là Y Đặc Mộc Căn sẽ xử trảm công khai, để cho các ngươi lấy đó làm gương mà thức tỉnh. Từ nay về sau, các ngươi cần cẩn trọng tuân theo luật, quản lý nghiêm người bên dưới, không được hành xử buông thả, độc ác, cuồng cuồng.'"

Vừa mới nói dứt lời, Cao Sĩ Kỳ đã dâng ngay lên ý chỉ còn chưa ráo mực. Khang Hi cẩn thận đọc một hết lượt, bảo: "Được rồi, đóng dấu đi." Lý Đức Toàn nhanh nhẹn dâng Ngọc tỷ trên bàn lên. Khang Hi cầm lấy đóng dấu ấn hoàng đế, rồi sai Lý Đức Toàn đi Lý Phiên Viện truyền chỉ.

Sau đó mới quay sang khen Dận Chân: "Việc này, ngươi làm rất tốt, nhay bén điềm lành, xử lí lại rất thoả đáng. Trẫm phải thưởng cho ngươi."

Sau đó gọi Đốc công thái giám là Hình Niên, sai y đi lấy một chiếc đồng hồ quả quýt mà người Tây Dương vừa tiến cống năm nay, thưởng cho Dận Chân.

Dận Chân nghe thấy được ban thưởng như vậy, trong lòng phật phùng bất an. Hẳn biết rõ, trong số toàn bộ các hoàng a ca, chỉ có thái tử được một chiếc. Giờ hoàng đế thưởng cho mình một chiếc khác, không biết thái tử sẽ nghĩ thế nào.

(*)Niên Canh Nghiêu (chữ Hán: 年羹尧, phiên âm Mãn Châu: niyan geng yoo, 1679-1726), tự Lượng Công (亮功), hiệu Song Phong (双峰), là một đại thần thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ông được xem là người có vai trò quan trọng trong suốt hai triều Khang Hy và Ung Chính.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Phiên toái (3)

Dịch giả: trongkimtrn

Biên: Vivian Nhinhi

Dận Chân sau khi nhận lấy cái đồng hồ quả quýt thì cũng không dám đứng dậy, mà cúi xuống hành lễ một cái thật sâu: "Hoàng A Mã, thần nhi được ban thưởng vật này, rất lo sợ."

Khang Hi hơi sững sốt một chút liền hiểu ý của Dận Chân, cười cười nói: "Đồ mà phụ vương ban cho mà còn không yên lòng nhận lấy sao? Thôi được rồi! Chờ đại a ca, tam a ca, ngũ a ca, lục a ca cùng vào học thi cũng ban thưởng cho mỗi đứa chúng nó một cái đồng hồ y như thế đi. Thái tử thì được thưởng thêm một cái đồng hồ để bàn Tây Dương để phân biệt với các hoàng tử khác. Thế nào, Dận Chân, bây giờ con có thể nhận thưởng rồi nhỉ?"

Dận Chân nghe ra ý không vui trong lời nói của Khang Hi nên hấn vội vàng đáp: "Thần nhi không dám. Thần nhi xin khấu tạ hoàng ân của Hoàng A Mã!"

Khang Hi nghiêm mặt nói: "Người có công minh chính nghĩa ở trong lòng, dù lập công nhỏ như thế nào cũng nên thưởng. Còn kẻ tự tư tự lợi, dù mắc lỗi nhỏ đến mấy thì cũng phải phạt. Dù cho đó là công thần hay là con trai của trẫm thì cũng phân xử y như vậy!"

Mấy vị đại thần trong Thượng Thư phòng vừa nghe Khang Hi răn dạy, tất cả đều rớt rít quỳ xuống đất nghe giáo huấn.

Sau khi từ biệt Khang Hi, Dận Chân muốn lập tức về thẳng nơi ở của mình. nhưng hấn lại không ngờ Lưu trụ, là cận thái giám thân cận của Thái tử, đã giành trước một bước chờ hấn ở cửa hậu cung rồi. Khi gặp Dận Chân, Lưu Trụ trước tiên là thỉnh an, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Bẩm Tứ gia, Thái tử gia sai nô tài thỉnh Tứ gia đi Dục Khánh cung một chuyến."

Dận Chân thầm nghĩ: "Đến thật là nhanh." Nhưng ngoài miệng thì lại nói: "Ta hiểu rồi, vậy chúng ta cùng đi qua đi, làm phiên công công dẫn đường ở phía trước." Lúc Dận Chân đi tới Dục Khánh Cung thì gặp mặt thái tử đang ở đó, Dận Chân đang chuẩn bị chào theo lệ thường thì hấn lại bị thái tử ngăn lại, nói: "Tứ đệ à, ta không phải đã nói rồi sao? Hai ta là huynh đệ với nhau, cần gì phải hành xử xa lạ như vậy chứ! Hôm nay, sự tình ở Thượng Thư phòng ta cũng biết rồi, đệ làm vô cùng tốt."

Dận Chân âm thầm cảnh giác. Sự tình mới chỉ vừa phát sinh, thế mà nhanh như vậy thái tử rõ ràng đã nhận được tin tức, có thể thấy được thực lực lực lượng phe cánh của thái tử và Sách Ngạch Đồ hùng hậu như thế nào ở trong hoàng cung này. May mà chính mình dùng biện pháp là bản thân chịu Khang Hi nể ngay tại chỗ mới có thể vẫn hỏi lại chuyện được ban thưởng kia, nếu không thì đúng là có một mối họa ở ngay trước mắt rồi. Hấn lập tức kính cẩn nói: "Thần đệ tạ ơn thái tử. Thần đệ ngu dốt, chỉ cầu làm việc sao cho ổn thỏa, không khiến cho Hoàng a mã và thái tử mất mặt thì đã là vạn hạnh rồi."

Thái tử mỉm cười, nói: "Tứ đệ không cần tự coi nhẹ mình như vậy, say này người nhị ca như ta còn cần dựa vào sự hiệp trợ từ Tứ đệ nữa mà."

Dận Chân đương nhiên hiểu rõ dụng ý của thái tử. Một dụng ý là khuyên bảo chính mình có chừng mực quân thần, đừng mang ý đồ tranh thủ tình cảm trước mặt Khang Hi, một dụng ý khác là biểu hiện ra ý muốn lôi kéo. Dận Chân cũng bất đắc dĩ, chỉ đành phải bày ra dáng vẻ lá mặt lá trái(*) đáp: "Thần đệ hiểu rồi!"

(*)

Thật vất vả lắm mới ứng phó xong với thái tử, Dân Chân cảm thấy buồn nôn như vừa nuốt phải một con ruồi vậy.

Đợi đến ngày thứ ba, Dân Chân mới nhớ mình có hẹn với Niên Canh Nghiêu. Sau khi được Đông Quý Phi đồng ý, hắn liền dẫn Tần Thuận, Ba Đặc Nhĩ và thêm vài tên tùy tùng, với bộ dạng ăn vận một bộ y phục màu xanh cùng đội lên mũ quả dưa, sau đó hắn ngồi lên cái kiệu có đỉnh đầu làm bằng trúc to, rồi cả bọn lập tức đi về phía phủ Dụ Thân Vương. Dụ Thân Vương vừa thấy mặt Dân Chân, thì liền gõ gõ đầu hắn nói: "Lão Tứ ah, cháu cũng coi như là người đọc sách, đã từng học qua *Viên áng triều thác liệt truyện trong Sử Ký* (1) rồi đi? Có biết cái gì gọi là thiên kim chi tử thì nên cẩn thận không? Nhìn xem, cháu đường đường một a ca hoàng gia, khi chứng kiến loại sự tình ấu đả như thế này thì nên đứng cách xa một chút. Dù cháu có muốn ra tay, thì cũng chỉ cần ngồi chỉ đạo không chế cục diện là được, làm gì phải lấy thân phạm hiểm cơ chứ?"

Dân Chân bị Dụ Thân Vương vỗ đầu giáo huấn một chập, hắn chỉ đành phải cười làm lành nói: "Bá phụ giáo huấn rất đúng, chất nhi đã biết sai rồi!"

Dụ Thân Vương vẫn không buông tha, tiếp tục nói: "Lão Tứ à, cháu phải hiểu được cái đúng của thất phu(*) là gì, cái đúng của vương giả là gì. Dùng cái đúng của thất phu, chỉ có thể địch với một người còn dùng cái đúng của vương giả chính là bày mưu nghĩ kế mà quyết thắng ngoài ngàn dặm, đã hiểu chưa?"

Dân Chân chỉ cười đùa tí tưng mà đáp: "Bá phụ, chất nhi từ lúc đến đây tới giờ thì ngài liền quở trách, chất nhi xin ngài tha cho chất nhi đi mà. Tốt xấu gì thì lần này chất nhi không chỉ toàn thân trở ra, mà còn được Hoàng a mã thưởng đó. Xin bá phụ bớt giận, sau này chất nhi sẽ không dám nữa!"

Dụ Thân Vương lúc này mới xem như bỏ qua, chỉ là khuôn mặt vẫn còn vẻ nghiêm khắc, nói: "Cháu có phải hay không lại yêu cầu ta làm chuyện gì? Bẳng không, tiểu tử cháu cũng không có thời gian đến thăm ta như vậy đâu."

Dân Chân cười một tràng, nói: "Có chuyện thì nhớ người, vô sự thì quên(*), bá phụ coi chất nhi là hạng người như vậy à? Chất nhi tất nhiên phải thường xuyên qua phủ thỉnh an bá phụ mà, bất quá lần này chất nhi thật sự đúng là có việc cầu bá phụ hỗ trợ đây. Chất nhi biết rõ bá phụ cũng là người hiểu rõ Dân Chân nhất, lúc này đây kính xin bá phụ nhất định phải ra tay giúp đỡ!"

Dụ Thân Vương "Hừ" một tiếng, nói: "Coi như cháu có lòng, nói đi, chuyện gì?"

Dân Chân kể lại chuyện hắn ước hẹn với Niên Canh Nghiêu cho Dụ Thân Vương, cũng thỉnh cầu Dụ Thân Vương làm sơ lược an bài Niên Hà Linh ở Lại bộ, cũng vì giúp đỡ nhà Niên Canh Nghiêu vào một quân kỳ. Phúc Toàn thân vương có chút kinh ngạc, hỏi: "Những chuyện này cũng không khó làm, chỗ Minh Châu ta có thể chuyển lời, còn bên Tông Nhân Phủ thì từ lúc An Thân Vương thôi chức đến bây giờ, thì bốn vương cũng kiêm nhiệm tông chính. Nhưng ta vẫn không rõ, đến cùng cháu và bọn họ có liên quan gì với nhau, mà tại sao cháu lại cầu xin ta giúp bọn họ vậy? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì sự tình lần này?"

Dân Chân biết rõ Dụ Thân Vương bên ngoài thì có vẻ hồ đồ lơ đãng, nhưng trong nội tâm lại sáng như gương. Cho nên hắn quyết không tùy tiện dùng lời nói dối để hồ lộng, vì vậy hắn liền thành thành thật thật mà trả lời: "Bởi sự kiện lần này, chất nhi cảm thấy Niên Canh Nghiêu là kẻ hữu dụng hữu mưu, sau này có thể đào tạo thành tài, lại nghe nói đến tình huống của phụ thân của y, nên cháu mới có lòng trợ giúp y."

Phúc Toàn Thân Vương gật gật đầu, nói: "Chỉ là cháu nên cẩn thận một chút, Hoàng a mã của cháu rất để ý những chuyện như thế này. Đại a ca thường xuyên bởi vì không quản nổi môn nhân của nó mà bị hoàng thượng răn dạy đấy! Ta trước hết đưa bọn họ đến Hoàng kỳ Hán quân, tạm thời quy làm môn hạ của ta; sau này khi mà cháu đã được phong phủ, thì lại đến nhận người về vậy. Ta cũng thay cháu trông coi bọn họ, hảo hảo mà giúp cháu dạy dỗ một chút." Dân Chân đại hỉ, liền tục nói lời tạ ơn.

Một lát sau, Niên Canh Nghiêu và phụ thân của y là Niên Hà Linh, huynh trưởng y là Niên Hi Nghiêu cầm bài thiếp cùng với túi thơm của Dân Chân đến nhà bá phổng. Phụ tử ba người, khi vừa thấy Dụ Thân Vương và Dân Chân thì lập tức quỳ gối, nhất là Niên Hà Linh, lão luôn mồm xưng Dân Chân là ân nhân cứu mạng của Niên Canh Nghiêu nên liên tục dập đầu không ngừng.

Dân Chân nhìn không được mà cười phá lên. Hắn nghĩ thầm, trước kia nghe Niên Canh Nghiêu kể, còn tưởng rằng Niên Hà Linh là vị quan thanh liêm trông giống như một con một sách, không nghĩ tới lão cũng am hiểu trò *sầu trèo lên rồng* (2), thấy có que liền bò lên. Hắn lập tức nói: "Không cần cảm ơn ta, lệnh lang tuổi trẻ tài cao, đợi thêm một thời gian nữa, hẳn là nhân tài trụ cột quốc gia. Vì vậy, ta nói chuyện một nhà của ngươi cho Dụ Thân Vương. Nhờ ân điển của Dụ Thân Vương, một nhà của ngươi có thể chính thức gia nhập vào Hoàng kỳ quân Hán, nhập tịch làm môn hạ Dụ Thân Vương. Hơn nữa Dụ Thân Vương cũng đáp ứng đi Minh Châu vì ngươi mà bàn về chuyện này."

Niên Hà Linh liền tục dập đầu, vui vẻ nói: "Cả nhà nô tài đa tạ ân điển của Dụ Thân Vương và Tứ gia. Một nhà nô tài mang ơn này, nguyện vì Dụ Thân Vương và Tứ gia sai đâu đánh đó."

Dụ Thân Vương nói tiếp: "Đây là ân điển của Tứ gia đối với ngươi nhà các ngươi, ta bất quá chỉ là một Bò Tát qua đường mà thôi! Sau này, các ngươi sẽ chuyển sang làm môn hạ của Tứ gia, cũng phải cẩn thận cách hành xử sao cho hợp lý, đừng gây ra rui ro gì. Nếu các ngươi chọc phiền toái gì cho Tứ a ca hoặc là bốn vương, thì tất nhiên bốn vương sẽ không buông tha ngươi. Quy củ khi làm môn hạ chắc các ngươi đã biết, cũng không cần bốn vương phải nhắc nhở nữa. Xem cách làm quan của ngươi cũng không tệ, bốn vương cho ngươi một đạo thủ dụ, ngươi cầm đi tìm Minh Châu, để ông ta tha cho ngươi vụ vừa rồi."

Niên Hà Linh tất nhiên là vui mừng quá đỗi. Trong triều có người phía sau lưng che chở (có chỗ dựa) so với không có, quả nhiên là bất đồng. Lão lại đi tìm Minh Châu, Minh Châu không chỉ tự mình thu xếp công việc bớt chút thời gian tiếp kiến, ông ta còn đánh tiếng ngay cho Lại bộ, cho Niên Hà Linh một quan vị nội thị các học sĩ, chính lục phẩm. Đây là thân phận thanh lưu, mặc dù quyền lực và trách nhiệm không lớn, nhưng xem như tiền đồ không tệ. Trải qua thêm mấy năm sau này, lại nâng cho chức vị học chính, cho dù chỉ xem ở lâu lên lão làng thì cũng chính là hàng Tam phẩm nhất định chạy không

thoát khỏi tay nha, không cần phải nói còn có hậu trường là Dự Thân Vương và Tứ a ca rồi.

Bây giờ và sau này, Niên Hà Linh cùng với hai đứa con trai đã quyết tâm theo sát Dận Chân rồi. Chỉ cần Dận Chân xuất cung, Niên Canh Nghiêu sẽ trái phải theo sau. Trong lòng Dận Chân tất nhiên mừng thầm, kể từ đây, mình đã thêm một cánh tay. Nhưng cũng vào lúc đó, lại xảy ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

(1) Viên Áng Triều Thác liệt truyện trích từ Sử ký cuốn 101 của Tư Mã Thiên, viết về truyện giữa Viên Áng và Triều Thác.

Viên Áng dưới thời Hán Văn Đế rất được tin nhiệm, nói gì vua cũng nghe, nhưng đến thời Hán Cảnh Đế lại bị điều tra, biếm làm thứ dân. Mà Triều Thác không có tiếng tăm gì thời Văn Đế, bao nhiêu lần can gián không được tiếp thu, đến thời Cảnh Đế, nhờ sự cặn kẽ tỉ mỉ, đường làm quan rộng mở, quyền khuyh triều dã, không ai bì nổi. Triều Thác tước bỏ thuộc địa, mục đích để tăng cường trung ương tập quyền, củng cố sự thống trị của vương triều họ Lưu. Nhưng ở thời khắc nguy cấp nhất khi Ngô Sở phản loạn, Cảnh Đế lại tự mình hạ lệnh giết chết hân, bởi vậy có thể thấy được kẻ thống trị tàn nhẫn vô tình thế nào.

(2) Sâu trào lên rồng: đại ý dựa hơi

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phiên toái (4)

Mấy ngày nay thời tiết trở nên lạnh giá, mặt nước gần như bị đóng thành băng, biết tin Cố Bất Đại cáo bệnh ở nhà, Dận Chân cảm thấy không an tâm, vì thế liền tới thăm an xem bệnh. Sau khi thăm hỏi xong Cố Bất Đại, Dận Chân chợt nhớ ra..., nghe nói hôm nay xử tử Y Đặc Mộc Căn tại Thái Thị Khẩu, trước kia chưa từng có cơ hội quan sát cảnh hành quyết phạm nhân, đột nhiên hôm nay lại nhớ đến thứ mới mẻ này, lúc này cơ hội cuối cùng cũng đã tới rồi. Vì vậy liền hẹn Niên Canh Nghiêu, thừa dịp cách Chính Ngọ còn có hơn một canh giờ, thuận tiện đi dạo loanh quanh Tứ Cửu thành.

Bình thường ở lâu trong Ngự Hoa Viên, giờ lại thấy khung cảnh phố phường huyền ảo, Dận Chân cảm thấy có chút khoan khoái, chỉ khổ cho mấy tên thị vệ đi theo, một mực cẩn thận từng chút mà nhìn bốn phía, chỉ sợ xảy ra tình huống xấu. Dự Thân Vương kiểm lĩnh thị vệ nội đại thần, quản lý *Túc Vệ quân canh giữ cung đình* (1), bởi vì việc của Y Đặc Mộc Căn lần trước, đã từng "chào hỏi" Vệ thống lĩnh một trận, ngay cả Ngạch Luân Đại cũng bị khiển trách một hồi, nếu lại để xảy ra vấn đề thì bảo bọn họ coi chừng cái đầu của mình. Nhưng mà, mệnh lệnh Dận Chân cũng không dám làm trái, tuy vị Tứ gia này chỉ mới mười tuổi, nhưng đã được sắc phong Bối Tử, bình thường có chủ kiến rõ ràng, hơn nữa lại thân thiết với vua, làm sao dám dễ dàng đắc tội. Tứ gia thả lời, nhất định phải đi xem, bọn hân cũng chỉ có thể vâng lời, cử mười hai người đi theo phụng bồi và cảnh giới xung quanh.

Một đoàn người vừa mới ra đến góc đường, liền thấy một người co quắp ở cạnh tường, mãi vẫn không nhúc nhích. Thấy vậy Dận Chân lại nhíu mày, Niên Canh Nghiêu nhân tiện nói:

"Tứ gia, những ngày này trời đông giá rét, có lúc đác vài người chết cồng đầu đường, số lượng cũng không ít." Dận Chân trong nội tâm rất là không đành lòng, liền nói với Tần Thuận:

"Người đi qua nhìn một chút, người này còn có thể cứu không? Nếu còn có một chút hơi thở, chúng ta sẽ đưa hân qua Thuận Thiên phủ, để cho bọn họ chiếu cố một chút."

Tần Thuận có chút khó xử nói:

"Tứ gia, việc này xảy ra ở khắp nơi, chúng ta cũng không quản được, hơn nữa nói, loại người ngã lăn đầu đường này, ai biết hân có phải mắc bệnh hiểm nghèo hay không, ngọc thể Tứ gia ngài đáng giá ngàn vàng, chớ để nhiễm bệnh."

Dận Chân liếc nhìn Tần Thuận, mặt đã nghiêm túc lên, lạnh lùng nói:

"Lời nói nhiều như vậy làm gì? Muốn ta tự mình động thủ sao?."

Tần Thuận vẫn còn có chút do dự không dám tiến lên, Ba Đặc Nhĩ cũng đã bước tới, đỡ người kia dậy, thò tay dò xét lỗ mũi, vui mừng nói: "Hân vẫn còn thở."

Dận Chân nghe xong, cũng gấp rút chạy đến, Tần Thuận thấy vậy cũng tiếp cận lại gần, Dận Chân chán ghét nhìn hân một cái, quát lên: "Cút sang một bên, đợi lát nữa ta sẽ tính sổ với người."

Đi tới bên cạnh người kia, chỉ thấy người kia khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, trời lạnh như vậy chỉ mặc một cái áo choàng xanh ngắt, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, bờ môi tím tái, trên trán dính chút bùn đất, thế nhưng tướng mạo rất thanh tú.

Dận Chân nói: "Các người mau đi tẩm quán bên cạnh mua một bình rượu ấm, cho hân uống, trước tiên cứu tỉnh người này rồi tỉnh sau." Một gã thị vệ bên cạnh tuân lệnh, không bao lâu sau đem tới một bầu rượu.

Ba Đặc Nhĩ cậy miệng người nọ ra, chậm rãi đổ chút rượu vào trong miệng hân, chỉ trong giây lát, chợt nghe thấy người nọ nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Ba Đặc Nhĩ lập tức dân mây vui mừng, nói: "Tốt rồi, vậy là không có việc gì rồi." Tiếp đó lại đổ thêm một ít rượu nữa. Sau một lát, trên mặt người kia bắt đầu hồng hào trở lại, vì vậy, Dận Chân liền cúi người xuống, nói: "Người đỡ hơn chưa? Người ở nơi nào? Trong kinh thành còn có người quen biết không? Hay là ta cho người đưa người đi Thuận Thiên phủ nghỉ tạm, được không?"

Người nọ thanh âm còn rất yếu ớt, chậm rãi nói: "Ta là người Sơn Đông, vào kinh tham gia thi Hội, không biết rõ đường, lại bị đạo tặc chặn đường cướp của, hai ngày trước, thật sự trả không nổi tiền thuê khách điểm, bị đuổi ra ngoài, muốn tìm đồng hương lánh nạn một thời gian, nhưng lại bị cho ăn *bế môn canh* (2) thành ra ta bị nhiễm phong hàn, lúc này mới thật sự chịu không nổi, để cho mấy vị chê cười rồi. Đái Đặc ta đa tạ chư vị cứu giúp, on này thật sự khắc sâu trong lòng."

"Ồ" Dận Chân gật gù đầu, "Còn là một vị Hiếu Liêm, không bằng như vậy đi, người trước đi theo Niên Canh Nghiêu trở về, tỉnh đường một thời gian, như thế nào?"

Đái Đặc thấy tất cả mọi người lấy Dận Chân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đã biết Dận Chân mới là người cầm đầu vì vậy nói:

"Đa tạ ý tốt của vị tiểu ca này, chỉ là Đái Đặc cùng chư vị vốn không quen biết, như thế này thì quá mức quấy rầy các vị rồi."

Dận Chân bật cười nói: "Người thật là, thời đại này vẫn còn cổ hủ như thế. Như vậy đi, trước theo chúng ta dùng bữa, một lát nữa bàn bạc kỹ hơn." Dứt lời, vẫy tay một cái, để cho mấy tên thị vệ đỡ Đái Đặc tiến vào bên trong một tửu lâu bên ngoài khá tinh tế, tên là "Thịnh Hưng Cư".

Tiểu nhị thấy một đám người đi vào, lập tức hét to một tiếng: "Mấy vị khách cũ này, lâu rồi chưa đến đây chiếu cố cho bọn điểm làm ăn, ngày hôm nay mới nhập được rượu lạc ta từ Khẩu Bắc về, muốn ném thử trước tiên chăng?"

Dận Chân kinh ngạc quay ra nhìn thị vệ bên cạnh, thị vệ Bảo Trụ cúi đầu nói khẽ: "Thiếu gia, đây là những phương pháp thu hút khách của các tửu điểm, mặc kệ đã từng tới hay chưa tới bao giờ, đều gọi mọi người ta là lão khách, lộ ra vẻ thân mật, thừa cơ lôi kéo chuyện làm ăn."

Dận Chân cười cười, phân phó nói: "Đừng gọi món đầu mỡ quá, không tiêu hóa được, gọi vài món thanh đạm đem lên, gọi mấy bát mỳ, trước hết để cho Đái tiên sinh lấp đầy bao tử."

Tiểu nhị đáp ứng, không lâu sau, liền mang lên mấy món ăn sáng, cộng thêm một bát mỳ chua nóng hổi, nhìn rất mê người. Dận Chân muốn Đái Đặc dùng món thỏa thích, Đái Đặc lên tiếng, nhưng là cổ kỹ mặt mũi của người đọc sách, mặc dù đã là đói vài ngày, cũng không chịu ăn to nuốt lớn, chỉ buồn bực gắp từng miếng nhỏ bỏ vào miệng nhai từ từ lấy. Một mặt ăn, Dận Chân một mặt cẩn thận dò xét Đái Đặc, trong lòng của hân không khỏi mừng thầm, đây gọi là "đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến lúc tìm được chẳng tốn công". Trong lịch sử Đái Đặc là một trong những mưu sĩ quan trọng nhất bên cạnh Dận Chân, không nghĩ tới lại gặp mặt nhau trong tình cảnh này. Xem ra, làm việc tốt vẫn là được hồi báo đây.

Dận Chân đang câu được câu không cùng Đái Đặc nói chuyện phiếm, thì bên ngoài cửa truyền đến một hồi huyền ảo, chỉ thấy một tên hán tử cao to thô kệch nghênh tiến vào Thịnh Hưng Cư, hân mặc đoạn y màu xám tro, bên ngoài khoác thanh y, trường y bên ngoài so với đoạn y bên trong không có dài hơn bao nhiêu, nhìn qua có chút quái dị, tay áo dài hơn nhiều so với bình thường, chân mang giày vải. Kỳ quái nhất chính là mái tóc của hân, vừa dài vừa rậm, còn buộc hoa hai bên, còn bên thành hai cái đuôi sẫm hình bọ cạp móc câu buộc vào nhau dài chừng một xích, vòng qua eo. Thấy người này đi vào, phục vụ cẩn thận từng li từng tý một đi lên, khép nép, nói:

"Sử gia, ngài cát tường." Người nọ chỉ "Hừ" một tiếng, nhếch nhếch khóe môi, tìm được một cái bàn chính giữa tiệm ngồi xuống, một chân ngang nhiên dẫm ở trên ghế.

Thấy bề ngoài của người này, Dận Chân tò mò mà nhiều lần nhìn sang hân, Bảo Trụ lại gần nhỏ giọng bẩm: "Thiếu gia, đây nhất định là tên côn đồ, nhìn tóc đuôi sam của hân sẽ biết."

Dận Chân không khỏi tức cười, sau đó nghe vị kia Sử gia kia hét lớn:

"Chương quỹ của các người đâu rồi? Đại gia ta tới, như thế nào một ly trà đều không có à? Các người còn có ... để ta vào mắt không?"

Chương quỹ vội vội vàng vàng chạy tới, nỏ nụ cười nói:

"Sử gia, ngài hôm nay nể mặt, bình thường chúng ta muốn nịnh bợ cũng nịnh bợ không hết, bọn hân mới tới nên không hiểu chuyện, ta liền dẫn dò xuống dưới ngay đây."

Dứt lời, phân phó bồi bàn nói:

"Nhanh lên mang tới cho Sử gia loại trà Long Tĩnh tốt nhất! Lại dâng lên thêm mấy món ăn cẩn thận hầu hạ."

"Cái này còn coi được, vẫn là chương quỹ hiểu lý lẽ." Tên du côn Sử gia cười nói. Tiếp đó, đổi đề tài: "Ngày hôm nay Lý Phiên Viện sẽ *xuất hồng soa* (3), các người có biết không?"

(1) Túc Vệ quân hay còn gọi là cấm vệ quân

(2) bẻ môn canh: Ý nói bị từ chối, chủ nhà đóng cửa không tiếp khách

(3) Ngụ ý là ra pháp trường xử trảm

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phiên toái (5)

Dịch giả: todryan

"Ngài không nói, chúng ta quả thật không biết, ngài biết đấy, chúng ta chỉ làm ăn buôn bán, không bàn luận quốc sự."

Chương quỹ trong lòng hiểu rõ, cái tên Sử gia này giữa ban ngày rõ ràng cố ý đến đây để gây chuyện, cho nên nào dám qua loa tiếp chuyện của y, đành phải cẩn thận từng chút một mà trả lời.

"Ây da, vậy để ta nói cho các ngươi rõ một chút, đây chính là chuyện trọng đại của ta, sao các ngươi có thể không quan tâm được? Quân Mông Cổ đã bị tiêu diệt toàn bộ, ngay cả Cát Nhĩ Đan cũng bị giết, ngươi có biết không?" Sử gia liếc xéo qua chương quỹ nói.

"Đừng ạ đừng ạ, Sử gia ngài nói đúng lắm." Chương quỹ tựa như con gà mổ thóc không ngừng gật đầu.

"Đừng cho rằng ta giả bộ tới đây để lừa đảo, biết tại sao gia gia của ngươi hôm nay tới không?" Sử gia lại hỏi.

"Ngài đương nhiên là tới đây để chiếu cố tiểu điểm buôn bán làm ăn, tiểu điểm cảm thấy rất vinh dự, rất hạnh diện." Chương quỹ cũng là người khôn khéo, biết rõ ý đồ của tên Sử gia này hôm nay tới đây để tiếp cận mình để dò hỏi thì chẳng còn mục đích nào nữa.

"Khá lắm, ngươi thông minh đấy! Gia gia ngươi hôm nay tới đây chính là để chiếu cố ngươi làm ăn buôn bán. Một lát nữa thì bên kia có trò hay xuất hiện, mấy người huynh đệ của ta tới, tuy là đao phủ nhưng rất đáng tin tưởng, ta sẽ dẫn bọn hắn cùng một chỗ tới Thịnh Hương cư của nhà ngươi uống rượu. Thế nào, về vang cho kẻ hèn này chứ?"

Chương quỹ nghe xong lòng cũng xoắn hết cả lại, đây là nơi làm ăn buôn bán nhà, nếu có đao phủ xuất hiện, không phải là dọa sợ toàn bộ khách nhân nơi đây chạy mất sao? Huống hồ, từ nay về sau cái tiểu điểm này sẽ dính vận đen, còn có ai dám đi vào ăn cơm nữa chứ? Chương quỹ vội vàng cầu xin: "Sử gia, xin ngài khoan dung cho, các ngài đều là quan lớn, nơi này vừa nhỏ lại còn khó coi, ăn ở đây chỉ làm ủy khuất cho ngài thôi."

Sử gia nghe xong mặt liền trầm xuống, nói: "Ngươi nói lời này là có ý gì, ngươi muốn gây chuyện với ta sao?"

Chương quỹ sắc mặt trở nên trắng bệch, vội vàng giải thích:

"Tiểu nhân không có ý đấy, mấy vị gia gia ra sức tiêu diệt giặc Mông Cổ, Sử gia, ngài nói, tiểu điểm làm sao để đền đáp?"

Sử gia vui vẻ trở lại, nói: "Tốt, lời này còn nghe được. Như vậy đi, giao ra hai trăm lượng bạc trắng, để ta mời hai vị kia huynh đệ đến địa phương khác mở tiệc để tránh làm phiền tới tiểu điểm của nhà ngươi, mấy người chúng ta cũng sẽ nhớ kỹ tấm lòng của chương quỹ."

"Hai trăm lượng!" Chương quỹ mồ hôi lạnh lập tức đã rơi xuống. Giọng năn nỉ của hắn chẳng khác khóc là bao, nước nỡ năn nỉ nói: "Sử gia, Thịnh Hương cư chỉ là tiểu điểm thôi, hai trăm lượng bạc trắng, thật sự tiểu điểm thật là không bỏ ra nổi a."

"Phi" Tên Sử gia nhổ một bãi nước bọt lên mặt người chương quỹ sau đó gất một cái, nói: "Ta đang nể mặt ngươi đấy, đừng tưởng cấp cho nhà ngươi một chút mặt mũi mà có thể lên mặt nhé, coi chừng ông đây đập nát biển quan nhà ngươi."

Chương quỹ không dám lau, chỉ là về mặt cầu xin, còn muốn năn nỉ tiếp, chợt nghe bên trong phòng, một giọng nói lạnh lùng cất lên: "Thật là vô lại, khi dễ người ta cũng phải có cái giới hạn đi."

Sử gia nghe vậy, lánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy góc Tây Nam có một người đứng lên, nhìn tuổi tác không quá bốn mươi, mặc ngoại bào bằng bông màu xanh ngọc, sau lưng đeo một cái danh bài *ba đồ lô*(1), đầu đội mũ nhất thống khảm bích ngọc, đang lạnh lùng nhìn hắn. Sử gia quan sát từ trên xuống dưới, đoán không ra người kia là quan hay là dân, nhìn qua cũng có vài phần như là gian thương. Vì vậy liền lớn tiếng cười nói: "Ngươi là cái thá gì? Dám to miệng trước mặt gia gia ngươi sao? Ta vô lại đấy thì làm sao nào? Có giỏi thì ngươi tới đây mà nói nhảm."

Người nọ khòe miệng giật giật, giống như là muốn nhấn chặt con tức giận trong lòng, nói: "Nơi này là đất dưới chân thiên tử, há để cho ngươi giương oai tác quái sao? Quốc pháp uy nghiêm, ngươi dám không nghe? Ngươi cũng đã biết quan lại nhà môn như nước với lửa, chính là vì có những loại người vô

lại như bọn người làm ra đây !"

"Ha ha" Sử gia cười càng thêm láo xược. Dân Chân chỉ nghe thôi mà cũng bức tức trong lòng. Hắn vốn không muốn quản những thứ chuyện nhàn rỗi như thế này, huống chi hiện tại hắn chỉ một lòng suy nghĩ làm cách nào để Đới Đặc quy phục dưới trướng mình. Nhưng là cái tên Sử gia này thực sự quá làm càn, dĩ nhiên Dân Chân nhìn không nổi nữa. Hắn quay đầu nhìn sang Niên Canh Nghiêu, phát hiện mặt hắn cũng đang đỏ lên, bên cạnh Đới Đặc cũng đã ngừng đùa. Dân Chân ngẫm nghĩ, thấp giọng phân phó Bảo Trự cùng Ba Đặc Nhĩ nói: "Trước tiên đừng manh động, nhìn tình thế phát triển một chút rồi nói sau." Hai người "Dạ" một tiếng, liền không nói nữa. Dân Chân vỗ vỗ bả vai của Niên Canh Nghiêu, ý bảo hắn bình tĩnh lại.

Sử gia cười một hồi, nói: "Sử gia ta sống đến bây giờ, thật vẫn chưa thấy qua tên nào dám lấy nha môn ra quản lý ta. Dưới chân thiên tử thì sao? Vương pháp thì như thế nào? Sử gia ta chính là vương pháp đây!"

"Nghe khẩu khí của ngươi, là người Mãn?" Người kia hỏi.

"Đúng vậy! Sử gia ta là người dưới Trương Hoàng Kỳ đấy, như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cũng là người Mãn." Sử gia hỏi lại.

Người nọ lắc đầu, tên Sử gia càng thêm càn rỡ, cười nói: "Như thế nào? Sợ rồi sao? Còn cùng gia gia ngươi nói tới nha môn, vương pháp. Nói cho ngươi biết, đừng dùng nha môn ở trước mặt ta, ngươi là người Hán, đứng trước mặt ta chỉ là một con chó mà thôi, hôm nay rõ ràng ở trước mặt ta nói này nói kia, ngươi hãy ngoan ngoãn chui qua hang ta mà đi, sau đây lại đập đầu ba cái, ta đây sẽ suy nghĩ tha cho ngươi một mạng, nếu không, ta sẽ đánh ngươi tới mặt mũi nở hoa !"

Người nọ vỗ bàn "Ba" một tiếng, cả giận nói: "Làm càn ! Ta cũng không tin hôm nay ngay cả vương pháp cũng không trị được ngươi." Dứt lời, hướng Từ Cẩm thành chấp tay nói: "Ta là tiên sĩ thứ mười bốn dưới trướng Khang Hi, được đương kim thiên tử đích thân sắc phong Tử phẩm Phụng Thiên phủ thừa, hôm nay liền thay mặt hoàng thượng quản giáo cái tên vô lại người Mãn nhà ngươi một chút!"

Sử gia mới đầu còn sừng sốt một chút, ngay sau đó liền cười như điên, nói: "Ta chẳng biết đó là cái thứ gì, quan Tử phẩm, ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, coi như là quan ấn đường của Thuận Thiên phủ đứng trước mặt ta thì như thế nào? Trong kinh thành, quan Tử phẩm đầy rẫy như cái hốt rác đây! Ngay cả tên giữ cửa trong nhà của ta cũng không thêm cái chức Tử phẩm ấy đây !"

Sau đó, lại càng miệt thị, khiến người của Phụng Thiên phủ kia càng tức giận tới sắc mặt trắng bệch.

Dân Chân mắt thấy cái tên kia càng nói càng không ra gì, liền đưa mắt liếc ra lệnh cho Bảo Trự tiến lên, Bảo Trự sớm nhìn không nổi, Dân Chân vừa chấp tay, hắn liền cất bước liền đi lên phía trước, tên Sử gia kia cũng có chút cảnh giác, thấy tình hình không đúng, liền duỗi tay áo, xuất ra một thanh đoản đao, phát tay cầm lấy. Bảo Trự đường đường là cao thủ trong số thị vệ quân, tay trái ghi đầu hắn một cái, tay phải duỗi ra, lập tức liền đem các đốt ngón tay phải của tên họ Sử vô lại kia gỡ ra, đồng thời khiến cho đùi phải của hắn vấp một cái, đánh ngã tên Sử gia kia.

Lần này tên chương quỹ thực sự sợ hãi, vội vàng quỳ rạp xuống đất, thở dài với Bảo Trự: "Huynh đệ mau dừng tay lại đi. Nếu không là huynh đệ sẽ không thể rời khỏi tiểu điểm này đâu."

Dân Chân thấy vậy có chút buồn cười, nói với chương quỹ: "Đừng lo, có phủ thừa đại nhân làm chủ cho ngươi, có cái gì phải sợ."

Chương quỹ về mặt cầu xin, đi tới bên cạnh Dân Chân nhỏ giọng nói: "Vị tiểu ca này, là cậu không biết, vị Sử gia này lai lịch lớn tới mức nào đâu, là môn đồ của Khang Thân Vương. Nếu bị trách tội, tiểu nhân đảm đương không nổi a."

Dân Chân nghe vậy không khỏi sừng sốt một chút, tên Sử gia này lại là môn đồ của Khang Thân Vương. Đúng lúc này, tên Sử gia lớn tiếng kêu lên:

"Các ngươi dám này tình tròng lên não này, lại dám đánh ta, biết ta là ai không? Ta là người của Khang Thân Vương phủ đây!"

Dân Chân trong lòng càng thêm chán ghét, đối với Bảo Trự nói: "Làm cho tiểu tử kia câm miệng, phì phì, thật là làm mất mặt Khang Thân Vương."

Bảo Trự lên tiếng, tay trái thuận thế đánh ra một chương, tát thẳng lên mặt của tên họ Sử, tên kia hét thảm một tiếng giống như tiếng heo, miệng lập tức sưng lên một cục, há mồm nhả ra một đồng bọt máu, bên trong còn rơi rớt hai cái răng hàm.

Bảo Trự cười lạnh một tiếng, nói: "Bảo ngươi câm miệng đi tên ti tiện kia."

(1) Ba đồ lỗ: một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu vào thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ba Đồ Lỗ là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh, các cuộc đọ sức.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Phiên toái (6)

Dịch giả: Tiểu Băng

Dận Chân vốn tưởng tên lưu manh này là loại ăn mềm sợ ăn cứng, ai ngờ bị đánh đến như vậy mà vẫn mở miệng lúng búng mắng: “Mày đánh giỏi lắm, đồ khốn kiếp, thằng cha mày!” vì bị đánh gãy mấy cái răng, nên giọng nói cũng không còn được rõ ràng.

Dận Chân giận quá, nói với Bảo Trụ: “Ngươi có nghe thấy nó chửi chủ tử của ngươi không? Ngươi có phải là người hầu của ta không? Có hiểu cái gì là chủ nhục tớ phải chết hay không?”

Bảo Trụ vốn xuất thân từ trong nhà quý tộc, trước giờ chưa bao giờ nghe phải những lời lẽ bần thiêu của thứ lưu manh phổ phường như vậy, nên mới sững ra, bị Dận Chân mắng cho một hơi thì tỉnh lại, lập tức ra tay. Mấy bạt tai đánh xuống, mặt tên kia phồng lên như cái bánh bao, mở mắt cũng không nổi nữa. Bảo Trụ xách hân như xách gà tới trước mặt Dận Chân.

Dận Chân cười lạnh: “Không phải ngươi bảo mình là người của Khang thân phủ à? Không ngại nói cho ngươi biết, ta là đương kim tứ hoàng tử, Ung Bối Tử Dận Chân, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là phép tắc.”

Đới Đặc bên cạnh nghe thấy, rung mình, không ngờ quý nhân cứu mình hôm nay lại là tứ hoàng tử, nhưng tình hình hiện giờ khẩn cấp, nếu xử lý theo cách này của Tứ a ca, e rằng sau này Tứ a ca sẽ gặp nhiều phiền phức. Bởi vì, Khang thân vương vai vế là đường huynh của Khang Hi, là bá phụ của Dận Chân, lại rất được Thái Hoàng Thái Hậu yêu mến, hơn nữa chiến công hiển hách, từ sau đại thắng năm Khang Hi thứ mười lăm, thì luôn nhận được vô vàn ân sủng. Tuy bảo Dận Chân có lý, nhưng đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, nếu thật sự gây xích mích với Khang thân vương, tất sẽ bị thiệt thòi. Lại nói, Tứ a ca này nhìn tuổi không lớn lắm, không giống được lãnh Hoàng mệnh xuất cung làm việc, thế nên việc này nên để cho Thuận Thiên Phủ xử lý, nếu Dận Chân tự dùng tư hình, không chừng sẽ bị chụp cho cái mũ “Xử sự không đúng phép” thì mệt.

Đới Đặc nghĩ xong, lớn tiếng nói: “Bảo Trụ, nghe cho kỹ, ngươi bây giờ không phải là thực hiện vương pháp thay Tứ gia và Khang thân vương, mà là dùng gia pháp! Tứ gia với Khang thân vương là cây liên cành, Tứ gia làm như vậy là chỉ muốn thay Khang thân vương dạy dỗ người hầu kẻ dưới của mình mà thôi.”

Dận Chân nghe vậy, hiểu ngay ngụ ý của Đới Đặc, không khỏi vui mừng vì sự chu đáo của Đới Đặc, nói: “Đái tiên sinh nói đúng lắm. Bảo Trụ, áp giải tên này tới cho Hình bộ xử lý.”

Sử gia nghe thấy người xen vào việc người khác kia lại là Tứ a ca Dận Chân, thì biết lần này mình đã đá phải tấm sắt, trong lòng hoảng sợ. Vì không nói được, nên cố gắng dùng tay chân để múa may tỏ ý xin Dận Chân tha cho mình.

Dận Chân lạnh lùng: “Đã trễ rồi. Để cho Khang thân vương biết ngươi ở ngoài làm bậy bạ ảnh hưởng tới mặt mũi người, coi người có lột da sống người không.”

Nghe thấy Dận Chân bộc lộ thân phận, mấy vị khách xung quanh và Thuận Thiên Phủ Thừa đều quỳ xuống đất, chường quỳ trong lòng vui mừng, thế nghĩa là, mình không chỉ không phải mất toi hai trăm lượng bạc, mà sau này còn có thể khoe với khách rằng, ngay cả Tứ a ca đương triều cũng đã từng đến Thịnh Hương Cư này, đây chẳng phải là chiêu bài tốt nhất hay sao.

Dận Chân gọi Thuận Thiên Phủ thừa tới, biết ông ta tên là Vương Duy Trân, vừa mới chấm dứt chức quản lý muối ở Tứ Xuyên mà được điều về kinh, thì hỏi: “Quản lý muối là công việc béo bở, sao Vương đại nhân lại vào kinh làm Nhị phủ? Làm quan ở kinh thành tốt lắm sao?”

Wang Duy Trân cười khổ: “Tứ gia, kỳ thi cuối năm nay ta được chọn, nên mới được Lại bộ đặc biệt chuyển về kinh.”

Dận Chân nói khê: “Chỉ sợ ngươi không phải là do Minh Trung Đường chọn.”

Wang Duy Trân không trả lời, chỉ cười khổ. Dận Chân cũng không hỏi thêm, ra lệnh cho một thị vệ áp giải Sử Thụ (chính là nhờ chường quỳ mới biết tên của tên ác ôn kia là như thế) tới Hình bộ, Vương Duy Trân đi theo.

Đới Đặc cúi sâu chào Dận Chân: “Đới Đặc trước kia không biết thân phận Tứ gia, có nhiều điều bất kính, xin Tứ gia thứ lỗi. Ân cứu mạng của Tứ gia, Đới Đặc không biết làm sao báo được, khi nào Tứ gia ra lệnh, Đới Đặc nhất định làm theo.” Đới Đặc vốn không phải loại người tự cho mình thanh cao, thấy Dận Chân là người sang quý thì bất quang làm họ, mà thực ra từ trước đó, Đới Đặc đã muốn kết giao với Dận Chân, nên mới mượn lời đáp tạ, để thăm dò ý tứ của Dận Chân. Dận Chân làm sao không biết, nên nói xuôi theo: “Đái tiên sinh nếu vẫn còn có tâm khoa cử, vậy không ngại chịu thiệt một chút ở lại chỗ Niên Canh Nghiêu, sang năm có khoa thi, lúc ấy lại vượt long môn, mọi chi phí để ta gánh giúp, hoặc nếu có ý khác, thì hãy lo điều dưỡng thân thể trước, ta cũng có thể thường xuyên đến lãnh giáo một hai, đợi sau này hồi phục, sẽ bàn bạc kỹ hơn, có được không?”

Đới Đặc thầm nghĩ: “Không ngờ Tứ a ca tuổi còn nhỏ, mà suy nghĩ lại mạch lạc rõ ràng như thế, biết chiều hiền đãi sĩ, sau này tất có thể trở thành lương chủ.” Bèn đáp: “Vậy cũng được, xin nhờ Tứ gia an bài giúp.”

Dận Chân vui vẻ, không bảo Đới Đặc trở về chỗ Niên Canh Nghiêu nữa.

Trở về cung, Dận Chân không biết phải xử lý làm sao cho phải, dù sao đó cũng là Khang thân vương, nếu xử lý không tốt, mình chắc chắn sẽ không hay, huống hồ còn phải đề ý tới chỗ thái tử. Sau khi nghĩ một lúc, bèn tới Dục Khánh cung tìm thái tử, kể rõ mọi chuyện hôm nay cho thái tử nghe. Thái tử rất không vui, nói: “Lão Tứ, ngươi làm cái gì thế? Ngươi bây giờ cũng coi như là người của ta, sao làm việc không suy nghĩ cho ta một chút. Đắc tội Khang

thân vương, là điều không tốt. Khang thân vương rất được Hoàng A Mã trọng dụng, được Thái Hoàng Thái Hậu yêu thương, trong tay lại có binh quyền, bình thường ta muốn thân thiết còn không xong, người làm thế này, cần bản không giữ chút mặt mũi nào cho ông ấy, ông ấy chẳng phải sẽ hận người tới tận xương tủy hay sao? Lại còn làm liên lụy tới ta nữa!”

Dận Chân trầm nghĩ: “Hèn gì sau này Khang Hi lại phế thái tử, không có dũng khí gánh vác, chỉ lo lôi kéo trọng thần nắm giữ binh quyền, tuy bảo có thể là do Sách Ngạch Đồ xúi giục, nhưng làm sao không làm Khang Hi nghi ngờ?” ngoài miệng lại nói: “Thần đệ cũng biết lần này đã ra tay lỗ mãng, mang tới phiền toái cho nhị ca. Thôi để thần đệ dâng bản tấu với Hoàng An Mã, tự lĩnh hình phạt, quyết không để liên quan tới nhị ca.”

Thái tử ngẫm nghĩ: “Đó cũng là một cách, tới lúc đó ta sẽ xin Hoàng A Mã giúp người mấy câu, dù sao cũng tình cha con, Hoàng A Mã sẽ không phạt nặng người.”

Dận Chân cười thầm: “Biết trước người sẽ như vậy, coi như ta đã báo trước cho người biết, hừ, Khang Hi phạt ta mới là lạ, còn thưởng cho ta nữa ấy chứ, coi đến lúc đó người có gan tị hay không.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Dận Chân, hấn dâng bản tấu lên không lâu, Hình bộ cũng thượng tấu bẩm báo cho Khang Hi. Vì việc này có liên quan tới Khang thân vương, lại có Tử a ca tham dự, nên ngay lập tức, Hình Bộ Thượng Thư và hai vị thị lang tiến hành thảo luận, vừa để giữ gìn mặt mũi cho Khang thân vương, vừa cố gắng không làm méch lòng Tử a ca, liền quyết bắt Sừ Thư đeo gông một tháng, đánh cho 100 roi, cũng không tấu Sừ Thư là người của Khang thân vương. Nhưng Khang Hi sớm đã biết hết, ngày hôm sau lúc lâm triều, nói với quần thần: “Bọn lưu manh dám nhục mạ quan viên, xử nhẹ như vậy, làm sao răn được mọi người? Chiều theo luật năm Khang Hi thứ mười tám, phải trị trọng tội, Khang thân vương quản người không nghiêm, phạt bổng một năm, trăm muốn các khanh hiểu rõ, trăm chỉ luận việc đúng sai, bắt kẻ người đó là ai.”

Đối với Dận Chân, Khang Hi ra một đặc chỉ, vì Dận Chân xử lý việc thích đáng, bảo vệ pháp luật kỷ cương cho đất nước, nên được cho hưởng bổng lộc Bồi Tử, Dận Chân vô cùng đắc ý. Thái tử dù không cam lòng, nhưng cũng phải ngậm bồ hòn im lặng, không lấy được lý do gì trách cứ Dận Chân.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Mới biết mùi vị nỗi buồn (1)

Dịch giả: Tiểu Băng

Mùa đông bắt đầu buông xuống, vạn vật tiêu điều, tuyết đầu mùa là mùa Dận Chân yêu nhất, nhưng năm nay, hấn không vui nổi, vì Thái Hoàng Thái Hậu lại ngã bệnh.

Một năm trước, Thái Hoàng Thái Hậu cũng đã từng bị trúng gió một lần, làm Khang Hi vô cùng lo lắng, may mà thái y kịp cho dùng thuốc, mới hết bệnh, nhưng tinh thần của Thái Hoàng Thái Hậu lại ngày càng ẻo lả, Khang Hi luôn canh cánh trong lòng. Vì Thái Hoàng Thái Hậu từng nói Dận Chân hợp ý với mình, nên cả năm nay Khang Hi luôn cho Dận Chân tới thỉnh an Thái Hoàng Thái Hậu.

Dận Chân ngoan ngoãn nghe lời, được Thái Hoàng Thái Hậu yêu thương, mà hấn cũng cảm thấy bà lão này thân thiện đáng mến, nên cũng rất thường xuyên tới thăm hỏi giải sầu cho bà, dần dần, hai bà cháu chẳng còn giữ quy củ, đùa giỡn chẳng chút tôn ti lớn nhỏ. Nhưng Dận Chân thấy như vậy lại làm cho Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ, không còn bị lẻ loi gò bó, tinh thần thoải mái, Thái Hoàng Thái Hậu cũng như thấy mình quay trở về quê nhà ở thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm, về với tuổi thơ hồn nhiên, không chút câu nệ, thích cười thì cười, thích nói thì nói. Một già một trẻ, rất là hợp nhau. Hơn nữa, bao lâu nay lúc nào Dận Chân cũng phải đề phòng, chưa bao giờ được sống tự tại, nên bây giờ, vô hình, cung của Thái Hoàng Thái Hậu trở thành thiên đường của hấn.

Thái Hoàng Thái Hậu nhiễm phong hàn, lúc đầu không buồn để ý, không ngờ sau dần nặng lên, không nói được nữa, lúc nào cũng lâm vào hôn mê. Thái y bó tay hết cách, đành phải thượng tấu Khang Hi, nói rằng e là tuổi thọ của Thái Hoàng Thái Hậu đã hết, đèn đã cạn dầu. Khang Hi đau lòng khôn xiết, hạ chiếu, ra lệnh cho Hình bộ đại xá thiên hạ, để tăng phúc cho Thái Hoàng Thái Hậu, sau đó triệu tập chúng tần phi, và tất cả những a ca từ 6 tuổi trở lên đều phải ở trong nội cung của Thái Hoàng Thái Hậu để hầu hạ, mỗi ngày đều ăn chay, chuyên tâm tụng kinh cầu trời đất phù hộ cho Thái Hoàng Thái Hậu bình yên qua khỏi.

Dận Chân rất lo lắng, mỗi ngày từ sáng sớm, sau khi thỉnh an Khang Hi, thì đều tới cung Thái Hoàng Thái Hậu chờ đợi, đọc kinh Đại Bi Tâm Đà La Ni, nét lo âu hiện rõ trên mặt. Khang Hi nhìn thấy, trầm nghĩ: “Thằng bé này có hiếu tâm, thực đáng khen.” Nhìn cả đám a ca, ai cũng đọc kinh qua loa cho xong việc, thì càng thấy Dận Chân nổi bật.

Nhưng Thái Hoàng Thái Hậu không khá lên được. Khang Hi bèn ra lệnh tất cả bồi tử trong tôn thất, quan viên từ tam phẩm, đều phải theo mình lên thiên đàn cầu nguyện cho Thái Hoàng Thái Hậu, ngay cả những a ca còn trong tã lót cũng phải được ma ma ôm theo. Đây cũng là lần đầu tiên Dận Chân nhìn thấy thập tam hoàng tử Dận Tường, lúc ấy mới được hai tuổi.

Ngày ấy, gió tuyết tràn ngập khắp nơi, cả thành Bắc Kinh gió rét lạnh căm, Khang Hi không nghe mọi người khuyên can, cứ thế đi bộ trong gió tuyết suốt hơn mười dặm, từ Tử Cấm thành đến thiên đàn. Ai nấy đều mặc đồ tang, tay cầm ba nén nhang, thần sắc nghiêm túc trang trọng. Khang Hi quý xuống, ai nấy vội quỳ theo, tràng diện vô cùng nặng nề, u buồn.

Khang Hi mất một lúc mới kềm chế được bản thân, mở miệng, giọng khàn khàn: “Quản lý non sông, Thần Ái Tân Giác La Huyền Diệp tấu thượng trời cao, ước tự nhược linh, sớm mất cha mẹ, được tổ mẫu nuôi nấng hơn ba mươi năm, hết lòng dạy bảo. Nếu không có Thái Hoàng Thái Hậu, đã không thể gầy dựng đến ngày hôm nay. Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu thân nhuộm bệnh nặng kéo dài, trong lòng thần lo lắng, dùng lòng thành thỉnh cáo, khẩn cầu trời xanh cảm thương lòng hiếu thảo của thần, phù hộ Thái Hoàng Thái Hậu được thân thể an khang, thần nguyện giảm thọ, để làm tròn chữ hiếu.” nói đến đây, Khang Hi nghẹn ngào, nói không được nữa.

Chúng thần đứng sau đều đập đầu đến chảy máu, Dụ thân vương Phúc Toàn mặt đầy nước mắt, sợ buột ra tiếng khóc sẽ mang điềm xấu, nên cố nén, run run khuyên Khang Hi: “Xin hoàng thượng bảo trọng long thể, Thái Hoàng Thái Hậu nhất định sẽ được trời cao phù hộ.” Một hồi lâu sau, Khang Hi mới bình tĩnh trở lại, khỏi giá hồi cung. Ông cảm thấy, an nguy của Thái Hoàng Thái Hậu giờ mong manh như khói, lúc nào cũng phải cẩn thận.

Nhưng con người dù hết sức, thiên mệnh cũng khó trái. Mười mấy ngày sau, Thái Hoàng Thái Hậu hấp hối, Khang Hi, thái tử, đại a ca, tam a ca, và Dận Chân luôn túc trực bên cạnh. Khang Hi thân hình tiêu tụy, râu tóc lởm chởm, rồi bời, ánh mắt bất lực. Dận Chân lặng lẽ quỳ bên giường, tay lần tràng hạt, cực kỳ đau lòng. Hắn chưa bao giờ trải qua thời khắc sắp phải vĩnh biệt ‘người thân’ như thế, trong lòng thấy mất mát, muốn lấp lại cho đầy mà không biết làm thế nào. Hắn nhìn gương mặt của Thái Hoàng Thái Hậu, gương mặt ấy đã từng hòa ái hiền lành mỉm cười với hắn, bây giờ vàng vọt, sinh khí yếu ớt, hơi thở mong manh, mà lòng đau như dao cắt. mọi người đều không nói, nhưng ai cũng biết đây chính là thời khắc cuối cùng của bà.

Mí mắt Thái Hoàng Thái Hậu hơi nhúc nhích, Khang Hi vội đi tới, nắm chặt tay bà, khẽ gọi, giọng run rẩy: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi ở đây, tôn nhi bên cạnh ngài đây.” Thái Hoàng Thái Hậu mở mắt, khẽ thở dài. Thái y vội quỳ lết tới, kiểm tra mạch đập, rồi lắc đầu. Khang Hi biết, đây chính là hồi quang phản chiếu, nên ghé sát vào: “Hoàng tổ mẫu, người muốn nói gì, tôn nhi lắng nghe.”

Thái Hoàng Thái Hậu cố nhếch miệng cười: “Ta biết, ta sắp gặp được Thái Tông hoàng đế, hoàng thượng bây giờ rất có tiền đồ, ta rất yên tâm, chỉ là có chút chuyện, mong hoàng đế để ý một chút.”

Khang Hi không nén được, rơi lệ: “Việc gì hoàng tổ mẫu giao phó, con đều nghe theo.”

Thái Hoàng Thái Hậu khẽ nói: “Thái Tông hoàng đế an táng đã lâu, ta không muốn kinh động đến người, nhưng trong lòng ta vẫn luôn nhớ tới người và hoàng a mã của người. Nếu hoàng thượng có tâm, chọn cho ta một miếng đất chôn cạnh hiếu lăng, ta đã hài lòng.”

Khang Hi khóc ròng, Thái Hoàng Thái Hậu thấy thế, khẽ cười: “Hoàng thượng lớn rồi, đừng khóc, đừng khóc.” giọng nói càng lúc càng nhỏ, rồi không còn nghe thấy nữa. những lời của bà đưa Khang Hi trở về hai mươi sáu năm trước, lúc đó Thuận Trị đột ngột băng hà, Khang Hi mới tám tuổi kế vị, trước lúc mặc thử triều phục, Khang Hi cũng khóc lóc nỉ non, Thái Hoàng Thái Hậu nắm tay hắn, dịu dàng: “Tam a ca bây giờ là hoàng đế rồi, hoàng đế là người lớn, không khóc, không khóc, không thối thân từ triều bái bên dưới nhìn thấy, sẽ cười hoàng đế đấy.” bây giờ cảnh ấy lại tái diễn, Thái Hoàng Thái Hậu lúc nào cũng dịu dàng nắm tay ông đỡ dành. Nhưng bây giờ, bàn tay ông đang nắm đang lạnh dần, lạnh như lòng của Khang Hi.

Hôm đó, Thái Hoàng Thái Hậu mất, thụy hào “Hiếu Trang Nhân Tuyên Thành Hiến Cung Kính Ý Dực Thiên Khai Thánh Văn Hoàng Hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đời Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Mới biết mùi vị nỗi buồn (2)

Dịch giả: Tiểu Băng

Không biết có phải là ‘Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập’ hay không, Thái Hoàng Thái Hậu mất chưa bao lâu, Khang Hi lại nhận được tin lục a ca Dận Tộ bị bệnh đậu mùa, bệnh rất nặng, sốt cao không giảm. Khang Hi cũng từng bị bệnh này, biết bệnh này hiểm ác, Thế Tổ hoàng đế cũng chính là vì bệnh này mới mất sớm lúc còn tráng niên, nên Khang Hi không thể không chuẩn bị sẵn một trăm hai mươi phần trăm tinh thần. Huống hồ, hiện giờ Đức phi đang mang thai, gần đến ngày lâm bồn, không thể để bị phân tâm lo lắng. Bệnh đậu mùa lây lan mạnh, để phòng những a ca khác bị lây, Khang Hi phải hạ lệnh đưa Dận Tộ tới một tòa nhà ở ngoài ngoại ô kinh thành cách ly, các a ca khác không được đến gần, còn mình thì ngày nào cũng qua chăm sóc.

Không ngờ mấy ngày sau, tin dữ vẫn xảy ra. Dận Tộ mất. Dận Chân dù không có giao tình gì với Dận Tộ, nhưng vẫn thổn thức không thôi, xem ra, dù có là a ca con vua, thì đối mặt với tử vong, cũng vẫn yếu ớt như người thường. Khang Hi bị đá kích nặng, cả thể xác lẫn tinh thần đều tiêu tụy, nhìn già hẳn đi. Ô Nhã thị báo tin hạ sinh một hoàng a ca, Khang Hi chỉ lạnh lùng nói một câu “Đã biết”, rồi thôi. Dận Chân thầm nghĩ: “Đứa bé này sau này e rằng không ổn.” Với tính tình Khang Hi hiện giờ, e là do hết tội lỗi làm tổ mẫu và Dận Tộ mất mạng lên đầu a ca mới sinh, nên mới lãnh đạm như vậy, làm a ca, được yêu thương hay không, đều phải dựa vào cảm xúc của hoàng đế.

Dận Chân không biết phải làm gì, chỉ đành lặng lẽ thăm cầu chúc cho người ‘em trai’ thứ mười bốn này mà thôi.

Bản thân Dận Chân cũng đang có chuyện phiền lòng, là chuyện với Bát a ca. Bát a ca đã được cho đi học, tuy nói thường xuyên gặp mặt Dận Chân, nhưng lúc nào nhìn thấy hắn cũng lập tức tìm đường tránh đi, nếu không thì không nóng không lạnh như là người lạ. Dận Chân buồn bực, Đông quý phi lại còn nói tốt trước mặt Khang Hi, nói Bát a ca tuổi cũng lớn rồi, không thể để ngạch nương của hắn vẫn là thân phận cung nhân, khi hắn đi học sẽ rất khó xử, cũng không thể đi theo Huệ phi mãi được, vì con người luôn mẩu tử liên tâm. Cuối cùng, Khang Hi cũng bị thuyết phục, cho Vệ thị cái danh phận Lương tần. Lúc Dận Chân tới báo tin, Vệ thị vô cùng hân hoan, cảm ơn không dứt miệng, nhưng Bát a ca sau khi gọi một tiếng ‘Tứ ca’ rồi thì chỉ lạnh nhạt ngồi một bên, không nói một lời. Vệ thị hình như sợ con mình, cũng không dám nói gì nữa, áy náy xin lỗi Dận Chân: “Xin lỗi tứ a ca, bát a ca còn nhỏ, không hiểu chuyện, chưa biết cấp bậc lễ nghĩa, ngài rộng lượng bỏ qua cho nó.”

Dận Chân thoải mái đáp: “Mẫu phi không cần nói vậy, đều là huynh đệ trong nhà, hoàng ngạch nương cũng đã nói, xem người là muội muội, đây cũng là chuyện nên làm.” Bát a ca nghe thấy, không ngờ trên mặt lại lộ vẻ giận dữ. Dận Chân tuy không hiểu vì sao Dận Tự lại có khúc mắc với mình, nhưng cũng không tiện hỏi, sau khi nói chuyện phẩm mấy câu, thì cáo từ.

Lúc đến học tại Nam thư phòng, vì thân phận của mẫu thân bát a ca không cao, nên bát a ca không bằng được những a ca khác. Mỗi lần những a ca khác phạm sai sót, sư phụ đều bỏ qua, nhưng bát a ca phạm lỗi, thì đều bị phạt, khi khê tay, lúc phạt quỳ, đều như ăn cơm. Hôm nay, sư phụ dạy tiếng Mông Cổ A Đạt kiểm tra bài, rõ ràng là ngũ a ca chưa chuẩn bị bài, trả lời không được, nhưng mẫu phi của ngũ a ca là Nghi phi, danh vị cao, nên Am Đạt lấy cớ ngũ a ca cơ thể không khỏe, bắt bát a ca bị phạt quỳ thay. Dận Chân lên tiếng cãi thay, Dận Tự lại không thêm, chỉ cười khẩy, quay người ra khỏi thư phòng, quỳ dưới ánh mặt trời.

Ánh nắng chói chang, phả hơi xuống đất, rất độc, trong nội cung lại không có trồng cây để che mát, chỉ quỳ một lúc, áo Dận Tự đã ướt đầm mồ hôi.

Dận Chân không đành lòng, đợi đến lúc nghỉ giải lao, đi tới bên cạnh, ngồi xuống hỏi: “Bát đệ, Tứ ca đi nói với Am Đạt ngừng phạt nhé?”, bát a ca quay phắt đi, lạnh lùng: “Dận Tự không dám làm phiền tứ ca.”

Dận Chân nhíu mày: “Bát đệ, tứ ca đã làm gì khiến đệ bất mãn, hay là người có gì hiểu lầm tứ ca có phải không?”

Dận Tự lắc đầu, giọng mất kiên nhẫn: “Coi như Dận Tự không biết phân biệt tốt xấu là được.”

Dận Chân khó hiểu: “Ý đệ là sao, mọi người đều là huynh đệ, có cái gì mà không nói thẳng ra được?”

Dận Tự như bị kích động, lớn tiếng: “Huynh đệ? Đúng vậy, ta cũng là con của hoàng a mã, nhưng mà, cùng cha chứ không cùng mệnh, tứ ca người có hoàng ngạch nương, có Đông gia chống sau lưng cho, được phong tước Bối Tử. Người nhìn ta đi, bình thường, nội vụ phủ đâu có thêm đề ý tới ngạch nương ta, mùa đông người được giao cho cái chậu than mà ... ngay cả hoạn quan cũng không thêm dùng lễ mừng năm mới lãnh bổng lộc còn không bằng hạ nhân, còn phải nhờ vào tứ ca người với Đông quý phi tiếp tế cho để sống. Tứ ca người có biết, bình thường ta bị bọn thái giám nói như thế nào không? Bảo ta là con hoang không biết từ đâu chui ra, chứ chắc chắn chẳng phải con của hoàng a mã, nghèo xác nghèo xơ, đi theo ta làm chi uống phí. Tứ ca, Dận Tự biết người tốt với mẹ con ta, nhưng người càng tốt với ta, ta càng thấy không ngóc đầu lên được!”

Dận Chân giật mình, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Hắn chỉ nghĩ ‘việc là do người làm’, lời kéo lấy lòng Dận Tự, mới để mắt tới giúp đỡ mẹ con họ, hắn không muốn sau này Dận Tự giống như trong sử sách, trở thành kẻ thù chính trị của hắn. Không ngờ lại thành khéo quá hóa vụng, thẳng thóc chi mới có tám tuổi này không ngờ lại biết suy nghĩ như thế, thực làm Dận Chân mở rộng tầm mắt.

Như thế giống như câu ngôn ngữ ‘Một bát gạo lại thành một người bạn, một gánh gạo đường thành một kẻ thù’. Xem ra mình phải thay đổi sách lược đối xử với bát a ca.

Chuyện của Đông quý phi cũng là một nỗi buồn của Dận Chân. Trong hậu cung của Khang Hi, tuy nói người được sủng ái nhất chưa chắc là Đông thị, nhưng người được kính trọng nhất thì chắc chắn là bà. Hắn không hiểu, rõ ràng Khang Hi muốn Đông quý phi thống lĩnh lục cung, nhưng mãi vẫn không sắc phong bà làm hoàng hậu. Tuy hắn không phải do Đông thị sinh ra, nhưng mười hai năm nay hắn thấy rất rõ, Đông phi là đối xử thật lòng với hắn, nên hắn cảm thấy hơi buồn cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mới biết mùi vị nỗi buồn (3)

Dịch giả: Tiểu Băng

Đới Đặc từ ngày gặp Dận Chân, qua nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm. Hắn là người thông minh, biết vượt long môn thi đương nhiên

thành danh, nhưng trên đời thế sự khó liệu, ví dụ chuyện trường thi ở Giang Nam thôi, đám sĩ tử náo loạn tới mức khiêng tượng Khổng thánh nhân ra đường diễu hành để biểu thị sự bất mãn với sự đối trả bất công ở trường thi. Minh chỉ là một kẻ hàn nho, không có ai chống lưng, muốn vượt long môn phải đối mặt với rất nhiều nhân tố không xác định. Dân Chân thông minh hiểu học, kiến thức sâu sắc, là người nổi bật trong đám a ca, chưa chắc đã không đáp ứng được những kỳ vọng của mình, nên quyết định bỏ qua việc thi cử của bản thân, một lòng đi theo Dân Chân. Dân Chân qua sự giúp đỡ của Nặc Mẫn, cho Đới Đặc một cái hàm chủ sự Bộ Hộ lục phẩm, lại nhờ Dụ thân vương cho Đới Đặc gia nhập Bạch kỳ. Đới Đặc vô cùng biết ơn Dân Chân, nếu là qua thi cử, dù có nằm trong ba người đứng đầu kỳ thi, cùng lắm cũng chỉ được một chân biên soạn Hàn Lâm viện lục phẩm, còn mà không đạt tiến sĩ, thì cao nhất chỉ được một cái hàm thất phẩm mà thôi.

Dân Chân từng cùng Đới Đặc bàn chuyện Đông phi, ngữ khí rất không cam lòng, Đới Đặc nhìn Dân Chân, cười khê: “Tứ gia, hoàng thượng mãi không phong hậu chính là vì ngài.”

“Vì ta? Xin chỉ giáo cho?”

“Tứ gia chắc cũng đã đọc quyển ‘Tả truyện – Hoàn công mười năm’, trong đó có một câu ‘kẻ mang ngọc là có tội’, tứ gia biết nó nghĩa là gì không?”

Dân Chân ngẫm nghĩ: “Đái tiên sinh ý nói ta chính là viên ngọc là hoàng ngạch nương đang mang?”

“Tứ gia thông minh lắm. Tuy nô tài ví von như vậy không chính xác cho lắm, nhưng đạo lý cũng tương tự. hiện giờ Tứ gia ngài đang là người trong lòng hoàng thượng, là người duy nhất trong các a ca được hưởng bổng lộc Bồi Tử, nếu không có gì thay đổi, hai năm nữa, lúc Tứ gia được phân đất phong hầu, chắc chắn sẽ được được tước vị Bồi Lặc. Cộng với hai năm trước Tứ gia xử lý chuyện Y Đặc Mộc Căn với Sứ Thư đã chứng tỏ mình là người có mưu có dũng, vì giữ gìn pháp luật kỷ cương không ngại đắc tội thân vương, được cả triều đình ủng hộ, tăng được sức nặng của ngài trong lòng hoàng thượng, thế nên hoàng thượng mới lo cho Tứ gia ngài.”

Dân Chân nói: “Nói tiếp đi.” Trong lòng không khỏi vì mấy lời của Đới Đặc mà kinh hãi, dù hẳn cũng đã loáng thoáng cảm nhận được điều đó.

Đới Đặc nói tiếp: “Thái tử là người được thánh thượng trước đây ngầm chỉ định sẽ kế vị người, nhưng cho tới bây giờ, vẫn cứ như con rùa nằm ở trong mai, trong khi Tứ gia lại thể hiện được bản lĩnh, làm sao hoàng thượng không lo cho được? Nếu Tứ gia đã tỏa sáng, làm sao tránh được hoàng thượng đem ra so sánh với thái tử - con người nhu nhược, không có khả năng khống chế cục diện? nếu phong quý phi nương nương thành hậu, Tứ gia ngài là con nuôi của Đông quý phi, tuy không phải con trai trưởng, nhưng vẫn là mẫu bằng tử quý mẹ suồng sã con, lực uy hiếp của Tứ gia lên thái tử sẽ càng lớn. Sau lưng Đông phi là Đông gia, bản thân Đông gia chính là huân thích. Phụ thân của Quý phi nương nương Đông Quốc Duy làm việc trong Thượng Thư Phòng. Đương nhiên, trước đây hoàng thượng cho trộn chung lẫn lộn, để cho hai đảng Sách Ngạch Đồ với Minh Châu đánh nhau, mấy người Hùng Tử Lý, Trương Anh đều tuổi đã cao, Cao Sĩ Kỳ lại là Hán thần, tuy được bảy lần thăng vượt cấp nhưng không đủ sức nặng, người này lại đi lại với Minh Châu, hoàng thượng không hề yên tâm về ông ta, nên mới có hành động này. Nhưng bây giờ thế sự đã khác, nô tài ở trong Bộ Hộ, cũng đã vài lần nhìn thấy dấu hiệu, nếu nô tài đoán không lầm, hoàng thượng đã sắp ra tay với hai phái Minh Châu, Sách Ngạch Đồ. Nếu là như vậy, chẳng phải chỉ còn có một phái của Đông Quốc Duy chiếm lĩnh triều đình hay sao, nếu lại thêm hoàng hậu với Tứ gia ngài nữa, hoàng thượng không thấy sợ mới là lạ.”

Dân Chân cau mày: “Từ đâu nhìn thấy hoàng thượng sẽ ra tay với Sách Ngạch Đồ, Minh Châu?”

Đới Đặc bình thân rút trong người một xấp giấy tờ đưa cho Dân Chân. Ghi rằng, đầu năm ngoái, Ngự Sứ Trần Tử Chi dâng sớ hạch tội tuần phủ Hồ Quảng là Trương Khiên tham ô nhận đút lót, đầu mâu chỉ thẳng vào hậu trường Minh Châu, Khang Hi phê rằng: “Quan viên ai cũng có lòng tham. Trương Khiên tham ô, không ai dám nói. Trần Tử Chi dám dâng sớ tố tội, rất đáng khen.”

Dân Chân không khỏi bật cười: “Cái tên quan tham Trương Khiên này, ngay cả ta cũng còn nghe thấy, hoàng a mã xử lý hẳn là chuyện đương nhiên, nhưng trong lời phê của người, đâu có chữ nào đề cập tới Minh Châu? Đới tiên sinh dựa vào đâu kết luận Hoàng a mã sẽ ra tay với Minh Châu?”

Đới Đặc đáp: “Tứ gia đừng vội, mấy cái này đều chỉ là bên ngoài, Tứ gia có biết Vu Thành Long không?”

Dân Chân đáp: “Đương nhiên biết, tuần phủ Trực Lệ lừng danh thiên hạ, ai mà không biết. Sư phụ ta Cố Bát Đại từng nói người này cương trực, là văn thần nhưng dám lấy cái chết để làm gương, ngay cả hoàng a mã cũng kính trọng khí khái của ông ta.”

“Tứ gia có biết Vu Thành Long được hoàng thượng ban cho đặc quyền dâng mật tấu hay không?”

“Dù ta không biết rõ, nhưng có thể đoán được. Vùng Trực Lệ rất khó quản lý, có quyền dâng mật tấu cũng đâu có gì là ghê gớm.”

“Ta lại hỏi thêm câu nữa, Tứ gia có nhớ Vương Duy Trân không?”

“Ý người là Thuận Thiên Phủ thừa, Vương Thành Long, Vương Duy Trân có quan hệ gì với Minh Châu?”

“Tứ gia đừng vội, để ta từ từ giải thích. Vương Duy Trân chính là con thứ của một người bạn thân cùng tuổi của Vu Thành Long.”

“Ồ.” Dân Chân lơ mơ nhìn ra gì đó, nhưng vẫn chưa hiểu rõ lắm.

“Vương Duy Trân từng ăn phải quả đắng. Hơn nửa năm trước, sau khi Vu Thành Long được điều về làm tuần phủ Trực Lệ, hai người từng gặp nhau. Từ Vương Duy Trân, Vu Thành Long biết tới Minh Châu, và chuyện mua quan bán tước, nên mới mật tấu với hoàng thượng, nói thẳng rằng ‘Chức quan đã bị Minh Châu mua bán’”

Dân Chân cả kinh, không ngờ Vu Thành Long lại dám nổi sừng thẳng vào thủ phụ đương triều, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, hỏi ngay: “Đã gọi là mật tấu, làm sao Đái tiên sinh biết được?”

Đới Đặc nở nụ cười quỷ quyệt: “Tứ gia nóng tính thật, nô tài là nghe được tin từ Cao tướng đó.”

Dận Chân càng thêm khó hiểu: “Cao Sĩ Kỳ?”

“Đúng vậy, hôm trước nô tài đi gặp Nặc đại nhân (Nặc Mẫn đã được thăng làm Thượng Thư Bộ Hộ), vừa lúc gặp được Cao tướng ở chỗ Nặc đại nhân, Cao tướng trong lúc lơ đãng đã nói ra việc này. Cao tướng còn nói, hoàng thượng cũng đã hỏi ý kiến ngài, vì ngài chính là người được Minh Châu tiến cử, Cao tướng lúc ấy đã trả lời là đám người Minh Châu là người tham lam. Hoàng thượng lại hỏi, thế sao trong triều không có ai vạch tội? Cao tướng trả lời ‘Con người ai chẳng sợ chết.’”

“Cái gì?” Dận Chân bật thốt: “Vua không kín miệng mất ngòi – Tôi không kín miệng thì roi mất đầu. Cao Sĩ Kỳ làm tướng nhiều năm, sao lại tiết lộ thông tin cơ mật như thế, không sợ mất đầu sao?”

“Không chỉ có vậy, Cao tướng còn nói, hoàng thượng còn dụ ngài ấy, bảo rằng ‘Chẳng lẽ thế lực của Minh Châu còn mạnh hơn Tứ đại phụ thân (là những người như Ngao Bái) hay sao? Trẫm có thể chỉ nói một lời diệt sạch tất cả, có gì phải sợ?’”

“Đó là tội khi quân, Cao Sĩ Kỳ điên rồi.” Dận Chân lẩm bẩm. Một đạo linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn: “Hắn là đã có người chỉ điểm cho ông ấy!”

Đới Đặc mỉm cười: “Đúng là như vậy. Tại sao Cao tướng lại lộ ra chuyện ấy, lúc đầu nô tài cũng không hiểu được, sau này mới hiểu, tứ gia quả là sâu sắc. Suy nghĩ của nô tài chắc cũng giống Tứ gia, chắc là chính hoàng thượng muốn Cao tướng thả ra tiếng gió.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Mới biết mùi vị nỗi buồn (4)

Dịch giả: Tiểu Băng

Dận Chân lắc đầu: “Nếu đó là ý của Hoàng a mã, e rằng bây giờ Minh Châu đã lật bài rồi.”

“Cho nên nô tài mới đoán, ngày ra tay sẽ không còn xa. Hơn nữa nô tài còn rút ra được kết luận, phần sổ sách tấu chương này, hẳn là do Quách Tú thượng trình lên trên Thiên Thính.”

“Thú vị. Quách Tú này, cứng đầu chẳng kém gì Cường Hạng của Đông Hán. Để cho ông ta dâng tấu, quả rất phù hợp. E rằng đây chính là chủ ý Hoàng a mã, Cao Sĩ Kỳ và Từ Càn Học thương lượng với nhau. Có lẽ những bản thảo tấu chương liên quan cũng đã được chính Hoàng a mã xem qua, chỉnh sửa, quyết định.”

“Tứ gia nói chính xác. Có điều, nô tài rất chướng mắt Từ Càn Học, ông ta tính toán quá mức, thực làm hỏng hình tượng người đọc sách, trước kia chẳng phải cũng nhờ Minh Châu mà bỏ lên hay sao? Nếu không phải nhờ Minh Châu, bây giờ ông ta ở được cái xó nào? Vậy mà bây giờ lại tham gia cố gắng Minh Châu xuống, đồ giả nhân giả nghĩa.”

Dận Chân cười: “Đới tiên sinh không cần để ý, người cho rằng thánh minh như Hoàng a mã, lại nhìn không thấy mấy kẻ đó sao? Nước quá trong sẽ không có cá, người tốt quá thì không có gì. Nếu không phải Hoàng a mã có tình cất nhắc ông ta, dù có Minh Châu hỗ trợ, ông ta cũng làm sao chỉ trong mấy năm mà lên tới Đô Ngự Sử, được gia nhập Thượng Thư Phòng? Đúng là phẩm hạnh ông ta không được tốt, nhưng cái Hoàng a mã để mắt lại là cái danh vọng của ông ta trong giới văn sĩ. Cất nhắc ông ta là để khi trộn lẫn một nắm cát, áp chế Minh Châu, với tính tình của Từ Càn Học, đã sớm không còn chịu ở dưới trướng của Minh Châu nữa, đương nhiên sẽ tham gia bỏ đá xuống giếng.”

Đới Đặc cười khỏ: “Lại làm Tứ gia chê cười, xem ra Đới Đặc vẫn còn nặng quan điểm thư sinh quá.”

Dận Chân hỏi: “Vậy còn Sách Ngạch Đồ? Sao Đới tiên sinh lại cho rằng Hoàng a mã cũng sẽ đối phó ông ta?”

“Sách Ngạch Đồ? Tứ gia lại kiểm tra Đới Đặc rồi. Tác Tướng từ sau khi bị trục xuất, dù sau này được gọi lại, cũng bị cắt bỏ chức thị vệ nội đại thân và quân hàm, cho thấy hoàng thượng không còn tin ông ta nữa. Cộng thêm hồi đầu năm hoàng thượng nghiêm trách quân thần, viết ‘Quan lại các người, đầu óc đã sớm không còn lo cho việc công, chỉ thích hưởng thụ, tùm năm tùm ba, kéo bè kết cánh, lôi kéo, hãm hại đồng僚, đục khoét của công, bao che đồng đảng, tham ô hối lộ, đủ mọi tật xấu, trẫm từ lâu đều biết.’”

Dận Chân vỗ tay khen: “Đới tiên sinh nhớ kỹ thật, chỉ đọc lướt qua mà nhớ không sai chữ nào.”

Đới Đặc vội đáp: “Tứ gia đừng ghẹo Đới Đặc. thông tin hoàng thượng lộ ra đã rất rõ ràng, ‘tham ô’ chỉ thẳng Minh Châu, còn ‘đục khoét của công’

chắc chắn Tác Tướng phải là người lãnh đủ.”

“Hèn gì, hoàng a mã sai Sách Ngạch Đồ cùng với Ni Bồ Sở đi làm hiệp định về biên giới với nước Nga, thì ra là muốn ông ta rời xa triều đình.”

“Đúng vậy, nhưng có một điểm tứ gia nói chưa đúng. Hoàng thượng là muốn Tác Tướng cách xa thái tử, hoàng thượng chính là muốn bảo vệ thái tử nên mới làm như vậy. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tới giờ vẫn không sắc phong Đông quý phi làm hoàng hậu.”

Dận Chân cười: “Đối tiên sinh, rốt cuộc cũng quay về chính đề rồi, này giờ nói một vòng, ta bị người quay đến choáng đầu luôn.”

“Tứ gia, người thử nghĩ, thái tử từ nhỏ đã mất mẹ, hoàng thượng lại đang độ tuổi xuân, Đông quý phi được sủng, cả triều đều sớm xem Đông quý phi là hoàng hậu. Đối Đặc cả gan, xin hỏi tứ gia, hồi giữa năm, lúc sinh nhật Đông nương nương, tình hình biểu lễ như thế nào?”

“Gần như vắng vẻ cả triều đều đến biểu, ngay cả các tướng lĩnh quân bên ngoài cũng có.”

Đối Đặc lại hỏi: “Vậy xin hỏi tứ gia, ngài bình thường cảm thấy triều thần, các thái giám đối với ngài như thế nào?”

Dận Chân cười: “Ta được hưởng lây hào quang của hoàng ngạch nương, ai cũng rất khách khí.”

“Có thể chứ. Nếu Đông quý phi được phong hậu, Tứ gia ngài lại càng chạm tay là bỏng, trong mắt người khác, thái tử hiện giờ chỉ dựa vào được tình cảm của hoàng thượng và thế lực của Sách Ngạch Đồ. Theo Đối Đặc thấy, các đại thần đều biết rõ, một khi Sách Ngạch Đồ rơi đài, trong lòng hoàng thượng cũng sẽ bị lung lay, chỉ có Tứ gia ngài mới là nóng bỏng nhất. Đối Đặc lại hỏi một câu: hiện nay thái tử đối xử với ngài như thế nào?”

“Rất ôn hòa, ngoài miệng nói ta cũng xem như là người của huynh ấy, nhưng ta biết, nếu ta gặp phải chuyện không may, sẽ không thể dựa vào huynh ấy được.”

“Đúng vậy, hiện giờ hoàng thượng ra sức bảo vệ cho địa vị của thái tử, nhưng dưới sự áp bách của tứ gia, chẳng lẽ thái tử không nghĩ ra cách đối phó nào sao?”

“Ta áp bách thái tử bao giờ? Cũng chưa bao giờ có tâm tư đó.”

Đối Đặc mỉm cười: “tứ gia, ngài không giết bá nhân, bá nhân cũng sẽ vì ngài mà chết. tứ gia à, mấy năm nay, ngài không ngừng tích lũy công lao, cái nào cũng vượt qua thái tử, công cao trăn chửa, dù ngay cả hoàng thượng, cũng không thể không ra tay đề tứ gia xuống, nếu không, với thành tích mấy năm nay của tứ gia, cộng với thân phận của Đông quý phi, phong chức Quận vương cũng còn không đủ.”

Dận Chân phi cười: “Đại Thanh có quy chế, mười bốn tuổi mới được phong tước, ta với tam a ca đã là ngoại lệ rồi, đâu còn dám có hy vọng xa vời.”

Đối Đặc nghiêm mặt: “Tứ gia, tháng trước hoàng thượng có nói, người trong tôn thất nếu có thiên phú dị bẩm hoặc công huân lớn lao, dù tuổi là bao nhiêu, cũng sẽ được phong tước vị. tứ gia, hoàng thượng chính là đang mở đường cho ngài đó.”

“Tóm lại lòng ta luôn phẳng lặng, chỉ cầu không làm điều gì mất mặt hoàng a mã là được, tước vị đối với ta chỉ là một hạt bụi mà thôi.”

Đối Đặc cười: “Lời này của tứ gia, nô tài nghĩ rằng đúng lắm. Xu thế hiện nay, phức tạp khó phân, loại tâm tính này, mới chính là đạo xử sự tốt nhất. Tứ gia người cũng đừng ngại đề cho hoàng thượng biết được. chắc chắn hoàng thượng sẽ càng xem trọng tứ gia, đối với khả năng phong hậu sau này cho Đông quý phi, cũng có thêm trợ lực.”

Dận Chân mỉm cười: “Nói vậy, chẳng khác gì danh vị của hoàng ngạch nương đang nằm trong tay ta.”

Hai người nhìn nhau cười.

Không lâu sau cuộc nói chuyện với Đối Đặc, Quách Tú trên triều thượng tấu, vạch tội Minh Châu, Dư Quốc trụ ‘Thực đáng mưu cầu tư lợi, dối trên gạt dưới’, liệt kê tám hành vi phạm tội, có cả mượn có thánh chỉ để thu mua nhân tâm, kéo bè kết đảng, mua quan bán chức, nhận hối lộ, ngăn chặn không cho tố cáo. Khang Hi giận dữ, ra lệnh tịch thu tài sản Minh Châu, cắt bỏ hàm đại học sĩ của cánh tay Minh Châu là Lặc Đức Hồng, cách chức bộ nghị của Dư Quốc Trụ.

Trong thời gian này, Dận Chân nhốt mình trong phủ, cùng với Văn Giác đại sư làm thơ trình cho Khang Hi thưởng thức, ví dụ như

“Mưa tuôn mờ mịt tiết xuân

Đá tung thấm cả đêm ngàn liên miên

Không phân cảnh sắc Giang Thiên

Chỉ nghe thấy tiếng khánh thiên ngân vang”.

Ý tứ nhà Phật rất hàm súc, bài thơ này ý nói tâm hấn chỉ muốn hướng đến sự yên tĩnh. Khang Hi lần nào đọc xong cũng phê trả lời, nhưng chỉ có một chữ ‘Tốt’. Dận Chân không khỏi cảm thán, sinh ra trong nhà đế vương, cha con anh em ai cũng luôn nghi kỵ lẫn nhau, thực khiến người ta đau lòng.

Nhưng cũng có một tin tốt. Niên Canh Nghiêu trong lúc vô tình tìm được cho Dận Chân một hiền tài, đây là người Dận Chân chưa bao giờ nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Đồi Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.